colecţia romanul poliţist

Dan Simmons

SUPRAVIEŢUITORUL DIN BUFFALO

Undeva în vestul statului New York există o culme muntoasă izolată, ale cărei păduri întunecate şi poieni scăldate de razele lunii sunt populate doar de cadavre, iar dacă nu reuşeşte să le dezlege misterul în cinci zile, Joe Kurtz, fost detectiv particular, va ajunge la rândul lui un leş neînsufleţit.

Se pare că toată lumea vrea să-i vină de hac lui Kurtz şi mulţi sunt cât pe ce să reuşească. Nişte atacatori necunoscuţi îi doboară cu câteva gloanţe pe acesta şi pe femeia care-i este ofiţer pentru eliberare condiţionată; Kurtz se alege cu durerea de cap a vieţii lui, dar frumoasa Peg O'Toole rămâne în comă, dependentă de aparatele care o menţin în viaţă. Lucrând la propriul caz prin ceaţa migrenei cumplite provocate de traumatismul cranian, Kurtz trebuie să se confrunte cu Toma Gonzaga, don-ul mafiot homosexual care-i datorează fostului detectiv particular cel puţin integritatea corporală, dacă nu chiar viaţa, şi cu Angelina Farino Ferrara, don-ul mafiot feminin care pare să-l dorească pe Kurtz – sau îi vrea doar capul.

Şi în timp ce un necunoscut ucide rând pe rând dependenţii de heroină din Buffalo şi le duce cadavrele într-un loc necunoscut, un criminal în serie poreclit Şmecherul Dibaci cloceşte un plan complex, diabolic.

De partea lui Kurtz se află poliţista Rigby King, o femeie frumoasă care i-a fost iubită pe vremea când erau amândoi nişte adolescenţi rebeli, la orfelinatul Părintele Baker. Rigby are şi ea planuri în ce-l priveşte pe Kurt, dar dacă scopul lor constă în a se culca cu el, a-l sprijini în acţiuni nu tocmai legale, a-l ajuta să rămână în viaţă sau pur şi simplu a-l băga la răcoare pe viaţă, Kurtz va trebui să descopere singur, pe calea cea mai grea.

DAN SIMMONS

Supravieţuitorul din Buffalo

Un roman cu Joe Kurtz

Traducere de
Mihai-Dan PAVELESCU

EDITURA LUCMAN
2007

— Tare, răspunse Şmecherul Dibaci.
— De neînvins, adăugă Charley Bates.
Oliver Twist, de Charles Dickens

Capitolul 1

În ziua în care a fost împuşcat în cap, lucrurile mergeau ciudat de bine pentru Joe Kurtz. De fapt, lucrurile merseseră ciudat de bine în ultimele câteva săptămâni. Mai târziu, îşi spuse că ar fi trebuit să-şi dea seama că Universul se pregătea să-şi regleze balanţa suferinţelor pe socoteala lui.

Şi într-o măsură şi mai mare pe seama femeii care stătuse lângă el când fusese împuşcat.

La două după-amiază, Joe Kurtz avea întâlnire cu agenta lui de eliberare condiţionată şi sosise la timp la Centrul Civic. Întrucât la ora aceea era aproape imposibil să parcheze în jurul tribunalului, Kurtz folosise parcarea subterană de sub complexul ce găzduia tribunalele civil, familial şi administrativ. Chestia cea mai grozavă la agentă de eliberare condiţionată era aceea că-i valida tichetele de parcare.

Kurtz îşi dădu seama că, de fapt, nu aceea era chestia cea mai grozavă la ea. Agenta de eliberare condiţionată Margaret „Peg” O’Toole, fostă membră a Departamentului Narcotice al poliţiei din Buffalo, îl tratase cu decenţă, o cunoscuse şi o plăcuse pe secretara lui – Arlene DeMarco – şi, o dată, îl ajutase să iasă dintr-un rahat urât de tot: un poliţist excesiv de zelos încercase să-l trimită înapoi în închisoarea districtuală, sub acuzaţia falsă de deţinere de arme. Joe Kurtz îşi făcuse destui duşmani în cei unsprezece ani şi jumătate cât fusese închis pentru omor prin imprudenţă în închisoarea Attica şi ar fi avut şanse destul de reduse de supravieţuire într-o închisoare de drept

comun, chiar dacă era districtuală. Pe lângă faptul că-i valida tichetele de parcare, Peg O'Toole îi salvase probabil viaţa.

Gând bătu la uşă şi intră în biroul ei de la etajul I, femeia îl aştepta. Dacă se gândea bine, O'Toole nu-l lăsase niciodată să aştepte. În vreme ce mulţi agenţi de eliberare condiţionată aveau drept spaţiu de lucru separeuri delimitate prin pereţi subţiri, într-o sală comună, O'Toole obţinuse un birou adevărat, cu fereastra care dădea spre Centrul de detenţie temporara al districtului Erie, de pe strada Church. Kurtz bănuia că, în zilele senine, agenta îi putea vedea pe drojdierii care erau târâţi în celulele beţivilor.

— Bună ziua, domnule Kurtz, rosti ea arătând spre scaunul lui obişnuit.

— Bună ziua, doamnă agent O'Toole.

Se aşeză pe scaunul oferit.

— Se apropie o dată importantă, domnule Kurtz, spuse O'Toole privindu-l, apoi coborî ochii către dosarul lui.

Kurtz încuviinţă tăcut. Peste două săptămâni urma să se împlinească un an de când ieşise din Attica şi se prezentase la agenta de eliberare condiţionată. Fiindcă de atunci nu existase nicio problemă reală – cel puţin niciuna despre care să fi aflat O'Toole sau poliţia –, Kurtz urma să se înfăţişeze înaintea femeii doar o dată pe lună, nu săptămânal. În continuare, O'Toole îi puse întrebările ei de rutină, iar Kurtz îi dădu răspunsurile lui de rutină.

Peg O'Toole era o femeie atrăgătoare, care se apropia de patruzeci de ani; niţel cam plinuţă după standardele curente de perfecţiune – dar cu atât mai atractivă în ochii lui Kurtz –, cu păr lung, roşcat, ochi verzi, preferinţă pentru hainele scumpe, însă conservatoare, şi pistol semiautomat Sig Pro, calibrul 9 milimetri, în poşetă. Kurtz ştia detaliul acesta, deoarece văzuse arma.

Îi plăcea O'Toole; nu numai pentru că-l ajutase să scape din înscenarea de la care avea să se împlinească un an în

luna noiembrie, ci şi pentru că se purta pe cât de direct şi de lipsit de aere superioare se poate purta o agentă de eliberare condiţionată cu un „client”. Nu avusese niciodată vise erotice cu ea, dar asta nu din vina femeii. Simplul act de a-şi imagina o poliţistă în pielea goală acţiona asupra lui Kurtz ca o doză de 1.000 cm^3 de anti-Viagra.

— Mai lucraţi cu doamna DeMarco în afacerea RegăsiţiIubirea-punct-com? întrebă O’Toole.

Având la activ o condamnare, Kurtz nu putea fi autorizat de statul New York pentru meseria sa anterioară – detectiv particular –, totuşi putea desfăşura activitatea aceasta de găsire a vechilor iubiri din liceu, mai întâi prin intermediul Internetului – partea de care se ocupa secretara lui, Arlene –, apoi prin ceva investigaţii elementare. De partea asta se ocupa Kurtz.

— Azi-dimineaţă l-am găsit pe fostul căpitan al echipei de fotbal a liceului din Tonawanda de Nord, răspunse Kurtz, şi i-am transmis o scrisoare din partea fostei lui prietene, majoreta.

O’Toole ridică ochii de la însemnările ei şi-şi scoase ochelarii cu rame din baga.

— Eroul fotbalist mai aduce cu un erou fotbalist? se interesă ea, trădând doar o umbră de surâs.

— Amândoi au absolvit la Kenmore West în anul 1961, zise Kurtz. El este gras, chel şi trăieşte într-o rulotă care a cunoscut şi vremuri mai bune. De o parte a rulotei atârnă un drapel confederat, iar în faţă e parcat un Camaro 72 buşit.

O’Toole făcu o strâmbătură.

— Şi majoreta?

Kurtz ridică din umeri.

— Dacă exista vreo fotografie, era în plicul sigilat. Dar pot să-mi închipui…

— Nu-i nevoie, îl opri O’Toole. (Îşi puse ochelarii înapoi pe nas şi reveni cu privirea la formularul din faţa ei.) Afacerea ClopoteNupţiale-punct-com cum merge?

— Mai lent, răspunse Kurtz. Arlene a pus la punct partea cu Internetul – contactele şi contractele cu creatorii de rochii, tipografiile pentru invitaţii, cofetarii, muzicanţii, bisericile şi localurile – şi banii sosesc, dar nu ştiu sigur cât de mulţi sunt. Eu nu prea am treabă cu partea asta din afacere.

— Sunteţi însă investitor şi coproprietar, observă agenta de eliberare condiţionată.

În glasul ei nu exista nici urmă de sarcasm.

— Într-un fel, zise Kurtz. (Ştia că O'Toole văzuse documentele de fuzionare cu ocazia vizitei pe care o făcuse la noul lor sediu, în luna iunie.) O să bag ceva din veniturile de la RegăsiţiIubirea în ClopoteNupţiale, ca să cumpăr nişte acţiuni.

Kurtz tăcu. Se întrebă cum ar fi reacţionat deţinuţii, cuţitarii şi Frăţia Ariană din curtea de plimbare de la Attica dacă l-ar fi auzit vorbind aşa. Probabil că, de scârbă, Moscheea din Blocul D ar fi redus preţul pus pe capul lui de la 15.000 $ la 10.000 $.

O'Toole îşi scoase iarăşi ochelarii.

— Mă gândisem să apelez la serviciile doamnei DeMarco.

Kurtz clipi, auzind-o.

— Pentru ClopoteNupţiale? Pentru punerea la punct Online a detaliilor unei nunţi?

— Da.

— Zece la sută reducere pentru cunoştinţe personale! spuse Kurtz. La urma urmelor, aţi cunoscut-o personal pe Arlene.

— Ştiu la ce vă referiţi, domnule Kurtz. (O'Toole îşi puse din nou ochelarii pe nas.) Locuiţi tot în... cum se numea hotelul acela? Harbor Inn?

— Da.

Vechiul hotel ieftin în care locuise Kurtz, Royal Delaware Arms, din apropierea centrului, fusese închis în luna iulie de către inspectorii municipali. Rămăsese deschis doar barul uriaşei clădiri vechi şi umbla vorba că unicii clienţi erau

şobolanii. Kurtz avea nevoie de o adresă pentru comisia de eliberare condiţionată şi se folosise de Harbor Inn. Nu apucase să-i spună lui O'Toole că hotelul micuţ din sudul oraşului fusese de fapt închis şi abandonat, nici că el închiriase întreaga clădire la un preţ mai mic decât tariful camerei în care locuise în Delaware Arms.

— Este la intersecţia străzilor Ohio şi Chicago?

— Exact.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, zise agenta de eliberare condiţionată, o să trec pe acolo săptămâna viitoare, ca să văd cum arată. Doar ca să vă verific adresa.

Futu-i, îşi zise Kurtz în sinea lui; cu voce tare spuse:

— Sigur că da!

O'Toole se sprijini de speteaza scaunului şi Kurtz crezu că scurta lor întrevedere a luat sfârşit. În ultimele luni, întâlnirile deveniseră tot mai formale. Se întrebă dacă agenta O'Toole se relaxase pe măsură ce trecuseră lunile fierbinţi ale verii, iar toamna plăcută se apropia de sfârşit – frunzele de pe singurul copac vizibil prin fereastra ei erau de un portocaliu strălucitor, dar stăteau gata să cadă.

— Se pare că v-aţi revenit complet după accidentul de automobil pe care l-aţi avut astă-iarnă, zise femeia. La ultimele vizite nu v-am mai văzut şchiopătând.

— Da, m-am refăcut aproape complet, încuviinţă Kurtz.

„Accidentul de automobil" din luna februarie inclusese înjunghierea, aruncarea prin fereastră de la etajul al doilea şi căderea printr-un plafon de rigips în gara veche din Buffalo, dar Kurtz nu văzuse niciun motiv presant pentru care comisia de eliberare condiţionată să cunoască detaliile. Braşoavele pe care le turnase îi dăduseră bătaie de cap, fiindcă fusese nevoit să-şi vândă Volvo-ul vechi de doisprezece ani, aflat în stare perfectă – în niciun caz nu putea fi văzut în maşina despre care afirmase că a făcut-o praf pe o porţiune pustie a autostrăzii –, iar acum conducea un Pinto roşu, mult mai vechi. Ducea dorul bătrânului Volvo.

— Domnule Kurtz, aţi crescut în zona din jurul oraşului

Buffalo, nu-i aşa?

El nu reacţionă, dar simţi că i se crispează faţa. O'Toole îi cunoştea trecutul din dosarul aflat pe biroul ei, însă până atunci nu se interesase niciodată despre perioada dinainte de Attica. *Oare ce-oi fi făcut?*

Încuviinţă în tăcere.

— Nu vă întreb din punct de vedere profesional, continuă Peg O'Toole. Atât doar că am o mică problemă – ceva cu totul minor – pe care trebuie s-o rezolv şi aş avea nevoie de cineva care a crescut prin partea locului.

— Nu sunteţi localnică? întrebă Kurtz.

Mai toţi locuitorii oraşului Buffalo se născuseră şi crescuseră acolo.

— M-am născut aici, dar ai mei s-au mutat pe când aveam trei ani, spuse ea deschizând sertarul de jos din dreapta şi manipulând nişte obiecte nevăzute. Am revenit acum unsprezece ani, când am intrat în poliţia locală.

Scoase un plic alb şi continuă:

— Acum am nevoie de sfatul unui detectiv particular de-al locului.

Kurtz o privi inexpresiv.

— Nu sunt detectiv particular, rosti el pe un ton şi mai inexpresiv decât privirea.

— Nu aveţi autorizaţie, încuviinţă O'Toole, evident neintimidată de tonul şi de căutătura lui de gheaţă. În niciun caz după ce aţi fost închis pentru omor prin imprudenţă. Pe de altă parte, tot ce am citit şi tot ce mi s-a spus sugerează că aţi fost un detectiv excelent.

Kurtz fu cât pe ce să reacţioneze. *Ce dracu' urmăreşte?*

Femeia scoase din plic trei fotografii şi le împinse pe birou.

— Mă întrebam dacă ştiţi cumva unde este… sau unde a fost asta.

Kurtz privi fotografiile. Erau color, de mărimea standard a instantaneelor, fără chenar, fără dată pe spate, prin urmare fuseseră făcute cândva în ultimii douăzeci de ani. Prima

fotografie prezenta o Roată Mare de bâlci, veche şi dărăpănată, cu destule gondole lipsă, ridicându-se deasupra arborilor desfrunziţi pe coama unui deal împădurit. Dincolo de Roata Mare abandonată se zărea o vale întinsă şi ceva ce părea a fi un râu. Cerul era înnorat şi cenuşiu. A doua fotografie arăta o pistă distrusă pentru electroscutere tamponabile, în mijlocul unei pajişti năpădite de buruieni. Acoperişul pistei se prăbuşise parţial, iar pe beton şi afară, pe iarba fragilă, aşa cum este iarna sau la sfârşitul toamnei, se vedeau electroscutere răsturnate şi ruginite. Unul dintre ele – având pictat pe o parte numărul 9 cu vopsea aurie, care se decolorase – era întors cu fundul în sus într-o băltoacă a cărei suprafaţă îngheţase. Ultima fotografie era prim-planul unui cap de căluţ dintr-un carusel; vopseaua se decolorase de asemenea, iar nasul şi botul căluţului se spărseseră şi se vedea lemnul putrezit.

Kurtz se uită din nou la toate fotografiile şi spuse:

— Habar n-am!

O’Toole încuviinţă, de parcă s-ar fi aşteptat la răspunsul acela.

— În copilărie nu mergeaţi prin parcurile de distracţii de pe-aici?

Kurtz nu-şi putu ascunde zâmbetul. Copilăria lui nu indusese vizitarea parcurilor de distracţii.

O’Toole se învăpăie în mod evident la chip.

— Vreau să spun... în ce parcuri de distracţii mergeau oamenii pe vremea aceea în vestul statului New York, domnule Kurtz? Ştiu că parcurile actuale nu existau la momentul când au fost făcute aceste fotografii.

— De unde ştiţi cât de vechi sunt fotografiile? întrebă Kurtz. Poate fi vorba despre un loc abandonat doar cu un an în urmă. Vandalii acţionează rapid.

O’Toole încuviinţă, apoi spuse:

— Totuşi, rugina şi... pur şi simplu, pare un loc vechi. Eu zic că-i cel puţin din anii 1970. Poate chiar din anii 1960.

Kurtz ridică din umeri şi-i înapoie fotografiile.

— De obicei se mergea la Crystal Beach, în partea canadiană.

O'Toole dădu iarăşi din cap.

— Dar Crystal Beach era pe lac, nu-i aşa? Nu existau nici dealuri, nici păduri.

— Aşa-i, spuse Kurtz. Şi nici n-a fost abandonat în felul ăsta. Când i-a sunat ceasul, au demontat totul şi au vândut utilajele şi concesiunile.

Agenta de eliberare condiţionată îşi scoase ochelarii şi se ridică în picioare.

— Mulţumesc, domnule Kurtz! Vă apreciez ajutorul.

Întinse mâna, ca de fiecare dată. Prima oară chiar îl surprinsese pe Kurtz. Dădură noroc, aşa cum procedau la sfârşitul întrevederii lor săptămânale. Strânsoarea femeii era puternică şi energică. După aceea îi validă tichetul de parcare: a doua jumătate a ritualului săptămânal.

El deschidea uşa, ca să plece, când O'Toole rosti:

— Şi s-ar putea într-adevăr s-o sun pe doamna DeMarco pentru chestiunea cealaltă.

Kurtz presupuse că prin „chestiunea cealaltă" se referea la nunta agentei de eliberare condiţionată.

— Sigur că da! spuse el. Aveţi telefonul nostru de la birou şi adresa de Web.

Mai târziu, Joe Kurtz îşi spuse că, dacă nu s-ar fi oprit să urineze în toaleta de la parter, totul ar fi fost altfel. Dar ce dracu', trebuia să urineze! – aşa încât intrase în toaletă. Nu trebuie să-l citeşti pe Marc Aureliu ca să ştii că *tot* ceea ce faci schimbă totul şi dacă te-ai gândi prea mult la asta ai lua-o razna.

Coborî după aceea scara, intră pe coridorul care ducea către parcarea subterană şi o zări pe Peg O'Toole, în rochie verde, pantofi cu toc, poşetă şi tot dichisul: tocmai ieşise din lift şi deschidea uşa masivă spre parcare. Se opri când îl

văzu pe Kurtz. Se opri şi el. O agentă de eliberare condiţionată n-ar fi avut deloc chef să intre împreună cu unul dintre clienţii ei într-o parcare subterană şi nici Kurtz nu era foarte încântat de ideea respectivă. Nu prea avea însă de ales, decât dacă ar fi urcat înapoi pe scară sau – şi mai absurd – ar fi intrat în lift. *Futu-i!*

O'Toole întrerupse clipa de stânjeneală, zâmbind şi ţinându-i uşa deschisă.

Kurtz încuviinţă scurt din cap şi trecu pe lângă ea, în semiîntunericul răcoros. Dacă voia, femeia îl putea lăsa să se îndepărteze cu zece paşi. El n-ar fi privit înapoi. Ce dracu', făcuse pârnaie pentru omor prin imprudenţă, nu pentru viol!

Ea nu aşteptă mult. Îi auzi ţăcănitul tocurilor la câţiva paşi în urma lui, îndreptându-se către dreapta.

— Stai! strigă Kurtz, răsucindu-se spre ea şi ridicând braţul drept.

O'Toole încremeni, părând surprinsă, şi ridică poşeta, în care, el ştia, purta de obicei pistolul Sig Pro.

Plafonierele fuseseră sparte. Când sosise el, cu nici treizeci de minute în urmă, tuburile fluorescente luminau la fiecare şapte-opt metri, dar acum jumătate din ele nu mai ardeau. Zonele de beznă dintre lămpile rămase erau largi şi întunecate.

— Înapoi! răcni Kurtz, arătând uşa prin care abia ieşiseră.

Privindu-l de parcă l-ar fi crezut nebun, dar fără să se arate speriată, Peg O'Toole strecură mâna în poşetă şi dădu să scoată pistolul.

Împuşcăturile începură.

Capitolul 2

Când se trezi în spital, Kurtz ştiu imediat că fusese împuşcat, dar nu-şi putea aminti când sau unde se

întâmplase, nici cine o făcuse. Avea senzaţia că-l însoţea cineva la momentul incidentului, însă îi era imposibil să-şi amintească vreun detaliu şi orice tentativă în direcţia respectivă îl făcea să simtă în creier cuţite zimţate de durere. Kurtz cunoştea varietăţile şi soiurile de durere, tot aşa cum unii bărbaţi cunosc soiurile de vin, dar durerea aceasta de cap depăşea deja stadiul raţiunii şi pătrundea în tărâmul în care urletele erau singurul răspuns firesc. El însă nu urlă. L-ar fi durut prea tare.

Rezerva de spital era cufundată aproape complet în întuneric, dar până şi lumina slabă a lămpii de pe noptieră îi rănea ochii. Toate obiectele aveau în jur o aură şi când încercă să-şi focalizeze privirea, greaţa sui prin durere ca aripioara dorsală a unui rechin care despică ape liniştite. Rezolvă situaţia închizând ochii. Acum rămăseseră doar sunetele ambientale, inevitabile, de spital, care răzbăteau prin uşa închisă – anunţuri la intercom, scârţâit de tălpi din cauciuc pe gresie, conversaţii ininteligibile purtate pe tonurile înăbuşite care se aud doar în spitale şi casele de pariuri –, dar toate acele sunete, inclusiv hârâitul propriei sale respiraţii, erau mult prea puternice pentru Joe Kurtz.

Dădu să ridice braţul drept pentru a-şi masa partea dreaptă a capului – epicentrul universului de durere –, însă mâna i se opri brusc lângă marginea metalică a patului.

Abia după alte două încercări, după câteva secunde ameţite de efort mintal şi cu preţul durerii provocate de redeschiderea ochilor, Kurtz înţelese de ce nu-i funcţiona braţul drept: era prins cu cătuşe de scheletul metalic al patului de spital.

Avu nevoie de încă unul-două minute înainte de a înţelege că avea mâna stângă şi braţul stâng libere. Lent, cu dificultate, întinse mâna peste faţă – cu ochii mijiţi, pentru a ţine greaţa în frâu – şi-şi atinse partea dreaptă a capului, imediat deasupra urechii, de unde se emitea durerea precum undele radio concentrice de la începutul filmelor vechi ale studiourilor RKO.

Constată că partea dreaptă a capului său e o masă de bandaje şi pansamente. Văzând în acelaşi timp doar două perfuzii vizibile în trupul său şi o singură consolă de monitorizare care piuia la vreun metru distanţă, fără medici şi asistente îngrămădiţi în jurul lui cu căruciorul aparatelor de resuscitare, bănui că încă nu e pe punctul de a da ortul popii. Ori asta, ori medicii îşi pierduseră deja speranţa de a-l salva, dăduseră ordinul „A nu se resuscita” şi plecaseră să bea o cafea, lăsându-l să moară acolo, în beznă.

— Futu-i! zise Kurtz şi se strâmbă când durerea sări de la 7,8 la 8,6 pe scara Richter a agoniei, versiunea sa proprie.

De-a lungul anilor se obişnuise cu durerea, dar asta era… stupid.

Îşi lăsă mâna pe piept, închise ochii şi-şi îngădui să plutească dincolo de câmpul de bătălie.

— Domnule Kurtz? Domnule Kurtz?

Kurtz se trezi cu aceeaşi vedere defocalizată şi aceeaşi greaţă, dar cu altă durere. Era mai teribilă. Un idiot îi trăgea pleoapele în sus şi-i vâra o lumină în ochi.

— Domnule Kurtz?

Chipul care emitea sunetele era cafeniu şi aparţinea unui bărbat de vârstă mijlocie, cu un aer blajin şi ochelari cu rame negre. Purta halat alb.

— Domnule Kurtz, sunt doctorul Singh. M-am ocupat de rănile dumneavoastră la urgenţe şi vin acum direct de la operaţia prietenei dumneavoastră.

Kurtz izbuti să-i focalizeze chipul. Dorea să întrebe „Care prietenă?”, însă deocamdată nu merita să încerce să vorbească. Deocamdată…

— Domnule Kurtz, aţi fost lovit de un glonţ în partea dreaptă a capului, dar glonţul nu v-a perforat craniul, urmă Singh cu vocea blândă şi cântată care, pentru Kurtz, suna ca urletele scoase de trei drujbe.

Sunt Superman, îşi spuse Kurtz. *Căcaturile de gloanţe ricoșează din mine!*

— De ce? întrebă el.

— Ce-aţi spus, domnule Kurtz?

Kurtz fu nevoit să închidă ochii la gândul de a vorbi iarăşi. Silindu-se să articuleze, rosti:

— De… ce… nu… mi-a… perforat… craniul?

Singh încuviinţă înţelegător.

— A fost un glonţ de calibru mic, domnule Kurtz. Calibrul 0,22[1]. Înainte de a vă lovi, a trecut prin antebraţul persoanei care vă însoţea… Şi a ricoşat din stâlpul de beton din spatele dumneavoastră. S-a turtit şi şi-a pierdut mare parte din energia cinetică. Pe de altă parte, dacă v-aţi fi întors capul spre dreapta, nu spre stânga, atunci când v-a lovit, vi l-am fi extras din creier… probabil în decursul autopsiei.

Kurtz îşi zise că, una peste alta, erau mai multe informaţii decât avea nevoie.

— De aceea, continuă Singh, iar glasul melodios şi lin râcâi ca ferestrăul prin ţeasta lui Kurtz, aţi suferit o comoţie moderată spre severă şi un hematom subcranian care nu necesită deocamdată trepanare, ochiul stâng nu vi se va dilata, sângele s-a drenat în spatele ochilor şi aveţi corneea foarte injectată – însă toate acestea nu sunt grave. Dimineaţă vom evalua capacităţile motorii şi efectele secundare.

— Cine… începu Kurtz.

Nu era nici măcar sigur ce voia să întrebe. *Cine m-a împuşcat? Cine era cu mine? Cine va plăti spitalizarea?*

— Domnule Kurtz, îl întrerupse doctorul Singh, poliţiştii se află aici. De aceea nu v-am administrat niciun analgezic după ce v-aţi recăpătat cunoştinţa. Ei doresc să discute cu dumneavoastră.

Kurtz nu întoarse capul să privească, dar când medicul se trase în lateral îi putu zări pe cei doi detectivi: un bărbat şi

[1] 5,58 milimetri (n.t.).

o femeie, el negru, ea albă. Nu-l cunoştea pe bărbatul negru. Cândva fusese îndrăgostit de femeia albă.

Negrul îmbrăcat elegant, în costum din tweed, cu vestă şi cravată, se apropie cu un pas.

— Joseph Kurtz, sunt detectivul Paul Kemper. Împreună cu partenera mea, investighez împuşcarea dumitale şi a agentei de eliberare condiţionată Margaret O'Toole... începu el cu glas răsunător, sfătos.

Futu-i! îşi zise Kurtz. Închise ochii şi şi-o aminti pe O'Toole deschizându-i o uşă.

— ... poate fi folosit împotriva dumitale în tribunal, spunea bărbatul. Dacă nu-ţi poţi permite un avocat, vei primi unul din oficiu. Ţi-ai înţeles drepturile pe care ţi le-am explicat?

Kurtz rosti ceva prin vălul gros de durere.

— Poftim? făcu detectivul Kemper.

Kurtz se răzgândi. Glasul individului nu mai era nici pe departe prietenos sau sfătos.

— N-am împuşcat-o eu, repetă Kurtz.

— Ţi-ai înţeles drepturile pe care ţi le-am explicat?

— Da.

— Şi-ţi doreşti un avocat în clipa asta?

În clipa asta îmi doresc Darvocet sau morfină, îşi spuse Kurtz.

— Da... Adică, nu. Nu vreau avocat.

— Poţi să discuţi acum cu noi?

Ce dracu' de câte ori mă mai întrebi? gândi Kurtz. Îşi dădu seama că vorbise cu voce tare abia când bărbatul detectiv arboră pe chip o expresie sobră de tipul „nu te pune cu mine", iar femeie detectiv, care rămăsese rezemată de peretele îndepărtat, chicoti. Kurtz cunoştea chicotitul acela.

— De ce te aflai în parcare cu agenta O'Toole? întrebă Kemper.

De astă dată, vocea lui suna total nesfătos.

— Coincidenţă.

Până atunci, Kurtz nu sesizase niciodată cât de multe silabe erau în cuvântul acela. Toate cinci îl loviră ca nişte cuie înroşite în dosul ochilor. Avea nevoie de cuvinte mai scurte.

— Dumneata ai tras cu pistolul ei?

— Nu-mi amintesc, răspunse Kurtz, semănând cu oricare criminal din câţi interogase vreodată.

Kemper oftă şi întoarse ochii către partenera lui. Kurtz se uită şi el şi o văzu întorcându-i privirea. În mod vădit, îl recunoscuse. Probabil că-i recunoscuse şi numele, înainte să fi început discuţia. De aceea nu-i vorbea? Kurtz constată cu surprindere, prin ceaţa durerii de cap, că era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Mai frumoasă.

— Ai văzut atacatorul sau atacatorii? întrebă Kemper.

— Nu-mi amintesc.

— Ai intrat în parcare potrivit unui plan premeditat de a o împuşca mortal pe agenta O’Toole?

Kurtz se mulţumi să-l privească. Ştia că, pe moment, durerea şi comoţia îl prostiseră, totuşi nimeni nu putea fi atât de prost!

În tăcerea care urmă interveni doctorul Singh:

— Domnilor poliţişti, o comoţie de asemenea gravitate este însoţită frecvent de pierderea amintirilor legate de accidentul care a determinat-o.

— Mda, făcu Kemper închizându-şi carnetul. Acesta n-a fost un accident, domnule doctor. Iar individul ăsta îşi aminteşte tot ce vrea să-şi amintească.

— Lasă-l în pace, Paul! rosti femeia detectiv. Avem benzile. Lasă-l să i se administreze nişte analgezice şi să doarmă. O să discutăm cu el dimineaţă.

— Dimineaţă va cere avocat, pufni Kemper.

— Nu, clătină femeia din cap.

Trecuseră douăzeci de ani de când Kurtz o văzuse ultima dată pe Rigby King – cum o chema după căsătorie? parcă era un nume arăbesc –, dar ea arata tot ca acea Rigby pe care o cunoscuse la Părintele Baker şi apoi o reîntâlnise în

Thailanda. Ochi căprui, chip rotund, păr negru scurt şi surâs la fel de iute şi de sclipitor ca gimnasta după care fusese botezată[2].

Kemper părăsi rezerva, iar Rigby se apropie de pat şi ridică o mână, ca şi cum ar fi vrut să-l strângă pe Kurtz de umăr. Se mulţumi în schimb să prindă balustrada metalică a patului şi s-o zgâlţâie uşor, legănând braţul şi încheietura încătuşată a bărbatului.

— Culcă-te, Joe!

— Mda.

După ce plecă şi ea, Singh chemă o infirmieră şi injectară ceva în punga de perfuzie.

— Un analgezic şi un sedativ slab, explică doctorul. V-am ţinut semiconştient şi sub observaţie suficient timp, iar acum vă putem lăsa să dormiţi fără să ne facem griji inutile cu privire la efectele comoţiei.

— Da, zise Kurtz.

Imediat după ieşirea celor doi, Kurtz se întinse, smulse pansamentul şi leucoplastul şi-şi scoase acul perfuziei din braţul stâng.

Văzuse ce i se poate întâmpla unui individ sedat şi neajutorat pe un pat de spital. În plus, avea multe lucruri la care să se gândească, prin vălul de durere, înainte să se facă dimineaţă.

Capitolul 3

Cei doi bărbaţi venim în toiul nopţii, intrând în camera sa după ora trei. Kurtz n-avea nimic cu care să se apere – ar fi furat un cuţit şi l-ar fi ascuns sub pernă, dacă i s-ar fi adus cina, dar nu primise nimic de mâncare, aşa că era în continuare încătuşat şi lipsit de apărare. Se pregăti în

[2] Gathy Rigby (n. 1952), gimnastă şi actriţă americană (n.t.).

singurul fel la care se putu gândi: îşi ascunse în mâna stângă acul intravenos lung de la capătul tubului flexibil şi-şi adună energia pentru a-l înfige în ochiul unui atacator, dacă s-ar fi apropiat destul de mult. Însă dacă unul sau ambii bărbaţi ar fi scos un pistol, unica speranţă a lui Kurtz era să se arunce spre stânga şi să încerce să răstoarne patul peste el cu totul, urlând în acelaşi timp ca din gură de şarpe.

Luptându-se cu durerea de cap, Kurtz miji ochii la cele două umbre din prag, deloc convins că va avea putere să răstoarne patul. În plus, saltelele, chiar şi cele din spitale, constituiau o pavăză de o fragilitate notorie împotriva gloanţelor.

Deasupra capului său, pe pernă, era prins un buton pentru apelarea infirmierei, dar nu putea ajunge la el cu mâna dreaptă, din cauza cătuşelor, şi nu intenţiona să dea drumul ori să arate acul de perfuzie din mâna stângă.

Kurtz putu să vadă silueta celor doi bărbaţi în prag, în clipa dinainte de a pătrunde în rezervă, apoi îi distinse în lumina slabă a aparatelor medicale de monitorizare. Unul era înalt, foarte slab şi cu trăsături asiatice; avea părul negru, pieptănat peste cap şi purta un costum scump, de culoare închisă. Nu ţinea nimic în mâini. Celălalt, aflat mai aproape, se găsea într-un scaun cu rotile şi avansă către patul lui Kurtz împingând scaunul înainte cu braţele sale puternice.

Kurtz nu se prefăcu adormit. Îi privi pe cel din scaunul cu rotile apropiindu-se. Orice speranţă că ar fi fost un pacient care bântuia prin spital la ora trei dimineaţa dispăru când văzu că şi bărbatul acesta purta costum cu cravată. Era bătrân – îi zări părul rar şi cărunt, tuns foarte scurt, ridurile şi cicatricele de pe faţa bronzată –, dar avea sprâncene negre ca tăciunele, bărbie puternică şi expresie îndârjită. Trunchiul bătrânului părea masiv şi puternic, iar mâinile, imense, însă chiar şi-n lumina slabă, Kurtz putea să vadă că pantalonii lui acopereau nişte picioare numai piele şi os.

Asiaticul păstrase o expresie neutră şi rămăsese la o jumătate de metru în urma bărbatului voinic din scaun.

Rotilele scaunului scârţâiră pe gresie, până ce picioarele paralizate se izbiră de patul lui Kurtz. Chinuindu-se să-şi focalizeze privirea, Kurtz se uită, pe lângă propria sa încheietură încătuşată, în ochii reci şi albaştri ai bătrânului, în momentul acesta nu putea decât să spere că vizita era prietenoasă.

— Rahat mizerabil şi inutil dezgropat din hazna! şuieră bătrânul. În creierul tău trebuia să fi ajuns glonţul ăla!

Ipoteza vizitei prietenoase se destramă rapid.

Bărbatul din scaunul cu rotile îşi ridică mâna uriaşă şi-l pocni pe Kurtz peste cap, în lateral, exact acolo unde se afla stratul gros de bandaje ce acoperea rana.

Traversarea următoarelor câteva secunde de durere semăna, probabil, foarte mult cu o călătorie în picioare în vechiul *montagne russe* din parcul de distracţii Crystal Beach. Kurtz ar fi vrut să vomite şi să leşine, în ordinea respectivă, dar se sili să nu facă nici una, nici alta. Deschise ochii şi dădu drumul acului de perfuzie între al treilea şi al patrulea deget, aşa cum învăţase în Attica să ţină şişurile fără mâner.

— Căcat jegos! rosti bărbatul din scaun, şi glasul lui răsună acum tare. Dacă ea moare, te omor cu mâinile goale!

Îi pălmui pe Kurtz din nou – o lovitură puternică peste gură, care nu fu chiar atât de dureroasă. Kurtz întoarse capul înapoi şi privi ochii bătrânului şi mâinile asiaticului. Acesta din urmă rosti încetişor:

— Domnule maior!

Punând palmele cu blândeţe pe mânerele scaunului, îl trase pe bătrân un metru înapoi.

— Trebuie să plecăm.

Ochii albaştri şi demenţi ai „maiorului” nu părăsiră nicio clipă faţa lui Kurtz, dar pe acesta nu-l deranja. Fusese sfredelit cu priviri de ură de către experţi în domeniu.

Trebuia totuşi să admită că bătrânul s-ar fi calificat în orice finală de asemenea fel.

— Domnule maior, şopti iarăşi bărbatul înalt, în cele din urmă, bătrânul din scaunul cu rotile îşi desprinse privirea, dar nu înainte de a-şi ridica arătătorul uriaş şi bont şi a-l scutura spre Kurtz, parcă promiţându-i ceva. Kurtz văzu că degetul era însângerat cu o secundă înainte să simtă sângele curgându-i pe tâmpla dreaptă.

Asiaticul întoarse scaunul cu rotile şi-l scoase pe bătrân afară, pe coridorul slab iluminat. Niciunul dintre ei nu privi în urmă.

Kurtz nu credea să adoarmă după episodul acela – sau, mai degrabă, să-şi piardă cunoştinţa, deoarece somnul adevărat nu constituia o opţiune din cauza durerii constante –, dar probabil că adormi totuşi, fiindcă se trezi cu James Bond privindu-l în lumina zorilor.

Nu era adevăratul James Bond – Sean Connery –, ci actorul cel nou: păr negru pieptănat peste cap şi dat cu gel, surâs sardonic, costum impecabil de la Saville Row sau aşa ceva – Kurtz n-avea habar cum arăta un costum de la Saville Row –, plus o cămaşă sclipitor de albă, cu guler lat, cravată scoţiană de bun-gust, colorată şi cu nod mare, batista din buzunarul de la piept răvăşită perfect şi nu atât de stângaci aleasă încât să se asorteze cu cravata, ceas Rolex elegant, abia vizibil sub manşeta perfect scrobită.

— Domnule Kurtz? întrebă James Bond. Mă numesc Kennedy... Brian Kennedy.

Kurtz îşi zise că, de' altfel, semăna niţel cu acel descendent al familiei Kennedy care-şi prăbuşise avionul şi pasagerii în ocean[3].

---

[3] John F. Kennedy, Jr. (1960-1999), avocat şi jurnalist american, fiul fostului preşedinte John F. Kennedy şi al lui Jacqueline Kennedy, mort în urma unui accident de avion (n.t.).

Brian Kennedy încercă să-i ofere lui Kurtz o carte de vizită din carton gros, crem, observă cătuşele şi, fără a-şi întrerupe gestul, o aşeză pe noptieră.

— Cum vă simţiţi, domnule Kurtz? întrebă Kennedy.

— Cine sunteţi? reuşi Kurtz să întrebe.

I se păru că se simte ceva mai bine. Cele patru silabe făcură să-i joace totul în faţa ochilor de durere, dar senzaţia de vomă dispăruse.

Bărbatul arătos atinse uşor cartea de vizită.

— Proprietarul şi directorul firmei Empire State Security and Executive Protection. Filiala noastră din Buffalo a asigurat videocamerele de securitate pentru parcarea subterană în care a avut loc incidentul de ieri.

Când am intrat în parcare, plafonierele erau stinse din două în două, îşi aminti Kurtz. *Asta m-a alertat.* Amintirile întâmplării se strecurau lent în creierul lui zguduit, ca un val de nămol pe sub o uşă închisă.

Nu-i spuse nimic lui Kennedy-Bond. Oare acesta venise din cauza unei potenţiale acţionări în judecată a firmei sale? Lui Kurtz îi venea greu să se gândească la asta, din cauza durerii, aşa că se mulţumi să privească şi-l lăsă pe Kennedy să vorbească.

— Am predat poliţiei originalele benzilor video de supraveghere din parcare, continuă Kennedy. Filmarea nu-i arată pe agresori, dar acţiunile dumneavoastră – şi ale agentei O'Toole – sunt evidente şi mai presus de orice interpretări.

Atunci de ce mai am cătuşele? se întrebă Kurtz. Cu voce tare, reuşi să articuleze:

— Ce-i cu O'Toole?

Chipul lui Brian Kennedy era la fel de inexpresiv ca al lui James Bond când spuse:

— A fost împuşcată de trei ori. Trei gloanţe de calibrul 0,22. Unul i-a fracturat o coastă din partea stângă, iar al doilea i-a trecut prin antebraţ, a ricoşat şi v-a lovit pe

---

dumneavoastră. Insă al treilea a nimerit-o în tâmplă şi i-a rămas în creier, în lobul frontal stâng. A fost extras după o operaţie de cinci ore, în care a trebuit să se elimine şi o parte din ţesutul cerebral vătămat. Se află într-o comă parţial indusă – n-am idee ce-o fi însemnând asta –, dar se pare că ar exista şanse de supravieţuire. Zero şanse de recuperare totală.

— Vreau să văd benzile, zise Kurtz. Aţi spus că aţi dat poliţiei originalele, ceea ce înseamnă că aţi făcut o copie.

Kennedy îşi înclină capul pe-o parte.

— De ce aţi… Ah, am înţeles, nu vă amintiţi atacul, aşa-i? Le-aţi spus detectivilor adevărul.

Kurtz aşteptă.

— Bine, încuviinţă Kennedy. Sunaţi-mă la numărul de telefon din Buffalo de pe cartea de vizită, când sunteţi pregătit să…

— Azi, spuse Kurtz. După-amiază.

Kennedy se opri în uşă şi-i oferi surâsul cinic, meditativ al lui James Bond.

— Nu cred că veţi fi… începu el, apoi se opri şi-l privi. De acord, domnule Kurtz. Sigur, detectivii care investighează cazul nu vor fi deloc încântaţi dacă vor afla vreodată ce am făcut, însă vom avea înregistrarea gata să v-o prezentăm, când treceţi după-amiază pe la sediul nostru. Bănuiesc că v-aţi câştigat dreptul s-o vizionaţi.

Deschise uşa, se opri şi se întoarse iarăşi.

— Peg şi cu mine suntem logodiţi, rosti el încetişor. Plănuiserăm să ne căsătorim în aprilie.

După aceea ieşi; o infirmieră pătrunse energic în rezervă, cu o ploscă şi ceva ce putea fi micul dejun.

Parcă-i afurisita de Gară Centrală aici! gândi Kurtz. Doctorul Singh apăru – după ce Kurtz ignorase tot ce se găsea pe tava cu micul dejun, mai puţin cuţitul –, îi vârî o

lanternă micuţă în ochi, verifică sub bandaje, ţâţâi văzând sângerarea – Kurtz nu menţionă că fusese pocnit în cap de domnul Scaun-cu-rotile îi spuse infirmierei să înlocuiască bandajele şi pansamentele, îl anunţă pe Kurtz că-l vor mai ţine internat încă douăzeci şi patru de ore şi ceru o nouă radiografie craniană. În cele din urmă, îi zise că poliţistul care păzise capătul lui de coridor a plecat.

— Când a plecat? se interesă Kurtz.

Stând în capul oaselor, sprijinit de perne, constată că-n dimineaţa aceea îi vine mai uşor să-şi focalizeze privirea. Durerea din cap persista – asemănătoare cu o grindină puternică pe un acoperiş de metal –, dar oricum, era mai suportabilă decât piroanele din oţel ce-i sfredeliseră craniul în seara anterioară. În faţa ochilor continuau să-i danseze cercuri roşii şi galbene de durere, cauzate de investigaţia cu lanterna.

— Nu eram de gardă la acel moment, răspunse Singh, însă cred că a plecat pe la miezul nopţii.

Înainte să apară Scaun-cu-rotile şi Bruce Lee, gândi Kurtz şi spuse cu glas tare:

— Nu-i posibil să mi se scoată cătuşele? N-am putut mânca micul dejun cu mâna stângă.

Singh păru realmente îndurerat şi ochii lui căprui se întristară îndărătul ochelarilor.

— Îmi pare realmente rău, domnule Kurtz. Cred că unul dintre detectivi se află deja la parter. Sunt convins că vă va elibera.

Avu dreptate.

La zece minute după ce Singh ieşise pe coridorul animat al spitalului, apăru Rigby King. Purta un blazer albastru de in, tricou alb, blugi noi şi adidaşi. La brâu, în partea dreaptă avea un pistol Glock, calibrul 9 mm, care rămase ascuns sub blazer până când se aplecă în faţă. Nu spuse niciun cuvânt în timp ce-i descuie cătuşele, prinzându-le la spatele centurii ei cu gesturile experte ale poliţistei veterane ce era. Kurtz n-ar fi vrut să vorbească el primul, dar îi trebuiau

informaţii.

— Am avut musafiri peste noapte, îi spuse. După ce v-aţi retras paznicul de pe coridor.

Rigby încrucişă braţele pe piept şi se încruntă uşor.

— Cine?

— Asta poate-mi spui tu, replică Kurtz. Un bătrân în scaun cu rotile şi un asiatic înalt.

Rigby încuviinţă, însă nu zise nimic.

— Îmi spui şi mie cine sunt? insistă Kurtz. Bătrânul m-a lovit exact peste rană. Ţinând seama de circumstanţe, ar trebui să ştiu cine-i furios pe mine.

— Cel din scaunul cu rotile trebuie să fi fost maiorul în rezervă O'Toole, spuse Rigby King. Vietnamezul este probabil colegul lui de afaceri, Vinh sau Trinh… sau aşa ceva.

— Maiorul O'Toole… repetă Kurtz. Tatăl agentei de eliberare condiţionată?

— Unchiul ei. Se numeşte Michael şi este fratele mai mare al faimosului Big John O'Toole.

— Big John?

— Tatăl lui Peg O'Toole a fost un poliţist erou în oraşul ăsta, Joe. A murit în misiune acum vreo patru ani, cu puţin înainte de pensionare. Bănuiesc că n-ai auzit despre asta în Attica.

— Bănuiesc că nu.

— Zici că te-a lovit?

— M-a pălmuit, spuse Kurtz.

— Crede probabil că ai avut vreo legătură cu împuşcarea nepoatei lui în cap.

— N-am avut nicio legătură.

— Ai început, aşadar, să-ţi aminteşti?

Combinaţia de moliciune şi asprime din glasul femeii avea efecte ciudate asupra lui. Sau poate că de vină erau efectele secundare ale comoţiei.

— Nu, răspunse Kurtz. Nu-mi amintesc nimic clar din momentul în care am ieşit din biroul agentei de eliberare

condiţionată, după întrevedere. Ştiu însă că orice i s-ar fi întâmplat lui O'Toole în parcare, n-a fost din vina mea.

— De unde ştii?

Kurtz îşi ridică mâna dreaptă eliberată.

Rigby surâse vag văzând gestul acela şi el îşi aminti de ce o porecliseră Rigby. Zâmbetul ei era ca lumina soarelui.

— Ai avut vreo problemă cu agenta Peg O'Toole? îl întrebă ea.

Kurtz clătină din cap, apoi trebui să şi-l strângă între palme.

— Te doare rău, Joe?

Tonul ei era destul de neutru, dar părea să trădeze o uşoară îngrijorare.

— Îi mai ţii minte pe tipu' ăla pe care a trebuit să-l pocneşti cu bastonul în Patpong, în fundătura din spate de la „Fofoloance berechet”? o întrebă.

— În Bangkok? făcu Rigby. Ăla care furase bricele stripteuzei şi voia să mă taie cu ele?

— Da.

Kurtz îşi dădu seama că ea îşi aduce aminte.

— Pentru aia am căpătat avertisment scris de la locotenentul ăla… cum îl chema pe găozar?

— Sheridan.

— Da, încuviinţă Rigby. Folosirea excesivă a forţei. Pentru simplul fapt că tipului pe care-l aduseseră la secţie îi curgea niţel creier prin ureche.

— Ei bine, zise Kurtz, faţă de ceea ce simt eu acum, tipu' ăla n-avea nimic.

— Urâtă treabă, spuse Rigby.

În vocea ei nu se mai simţea nici urmă de îngrijorare. Pornind spre uşă, spuse:

— Joe, dacă ţi-l poţi aminti pe locotenentul Sheridan, îţi poţi aminti şi ziua de ieri.

El ridică din umeri.

— Când îţi aminteşti, dă-ne de ştire. Lui Kemper sau mie. Ai înţeles?

— Vreau să merg acasă şi să iau o aspirină, zise Kurtz, străduindu-se să dea vocii sale o notă văicăreaţă.

— Regret, dar medicii vor să te mai ţină aici o zi. Hainele şi portofelul ţi-au fost… depozitate… până vei fi apt să umbli.

Puse mâna pe clanţă.

— Rig! o strigă el.

Ea se opri, dar se încruntă, de parcă n-ar fi fost încântată să-l audă folosind diminutivul vechii ei porecle.

— Nu eu am împuşcat-o pe O'Toole şi nu ştiu cine-a făcut-o.

— Bine, Joe, zise poliţista. Dar ştii, nu-i aşa? Că eu şi Kemper pornim de la ipoteza că nu ea era ţinta. Cineva a încercat să te ucidă pe tine în parcare şi biata O'Toole a căzut la mijloc.

— Da, încuviinţă Kurtz obosit, ştiu.

Ea ieşi fără alt cuvânt. Kurtz aşteptă câteva minute, coborî cu grijă din pat – ţinându-se un minut de balustrada acestuia pentru a-şi regăsi echilibrul –, apoi umblă prin rezervă şi prin baie, căutându-şi hainele, deşi ştia că nu sunt acolo. Cum ignorase plosca adusă de infirmieră, rămase în baie mai mult, ca să şi urineze. Până şi asta îi provoca junghiuri de durere prin cap.

După aceea luă suportul pe roţi al perfuzorului şi, împingându-l înaintea sa, ieşi pe coridor. Nimic în lume nu poate arăta mai jalnic şi mai inofensiv decât un bărbat în cămaşa de noapte oferită de spital, prin a cărei deschizătură posterioară i se vede fundul, târşâindu-şi picioarele şi împingând un suport de perfuzor. O infirmieră, alta decât a lui, îl opri şi-l întrebă unde se duce.

— La radiografii, răspunse Kurtz. Mi-au spus să iau liftul.

— Dumnezeule, n-ar trebui să umblaţi! exclamă infirmiera tânără şi blondă. Mă duc să aduc un sanitar şi o brancardă. Întoarceți-vă în rezervă şi întindeţi-vă în pat!

— Bine, zise Kurtz.

În primul salon în care se uită se aflau două bătrâne,

fiecare în patul ei. În al doilea salon era un puşti. Tatăl, care stătea pe un scaun lângă pat, aşteptând evident vizita de dimineaţă a medicilor, ridică ochii spre Kurtz cu privirea unei ciute prinse în fasciculul de lumină al lanternei unui vânător: alarmată, plină de speranţe, resemnată, aşteptând glonţul.

— Scuze, făcu Kurtz şi-şi târşâi picioarele la următorul salon.

Bătrânul din a treia rezervă era evident pe moarte. Perdeaua din jurul patului fusese trasă complet, era singurul ocupant al încăperii cu două paturi, iar pe fişa de la piciorul patului fusese lipit un bileţel albastru autoadeziv pe care scria ANSR[4]. În ciuda măştii de oxigen, omul avea o răsuflare intermitentă şi gâfâită, de muribund.

Kurtz îi găsi hainele împăturite şi aranjate frumos pe raftul de jos al dulăpiorului; îmbrăcăminte de om bătrân: pantaloni reiaţi doar cu puţin mai mici decât măsura lui, cămaşă în carouri, şosete, pantofi marca Florsheim niţel cam mari pentru Kurtz şi un trenci care arăta ca scos din recuzita lui Peter Falk pentru rolul locotenentului Columbo. Din fericire, moşul îşi adusese şi o pălărie – de fetru, tip Humphrey Bogart, cu pete de sudoare autentice şi cu borul deja îndoit într-o cută perfectă. Kurtz se întrebă ce rudă va goli dulapul peste vreo zi-două şi dacă va observa lipsa pălăriei.

Porni către lifturi cu un pas mult mai vioi decât era capabil în realitate, fără să privească în dreapta sau în stânga. Nu se opri la recepţie, ci coborî până în parcarea subterană, după care sui rampa şi ieşi în aerul înviorător şi sub lumina soarelui.

În apropierea intrării de la camera de gardă se afla un taxi; Kurtz deschise portiera înainte ca şoferul să-l fi văzut şi se prăbuşi pe bancheta din spate. Îşi dădu adresa.

Taximetristul se întoarse, miji ochii şi vorbi fără să-şi scoată scobitoarea dintre buze:

---

[4] „A nu se resuscita” (n.t.).

— Mi s-a spus să-i aştept pe domnul Goldstein şi pe fiica lui.

— Eu sunt Goldstein, răspunse Kurtz. Fiică-mea a rămas să viziteze pe altcineva din spital. Dă-i drumul!

— Domnul Goldstein trebuia să fie un bătrân trecut de optzeci de ani, olog de un picior.

— Miracolele medicinii moderne, zise Kurtz, privindu-l pe taximetrist în ochi. Bagă mare!

Capitolul 4

Noul cămin al lui Kurtz, The Harbor Inn, era un hotel cu bar, frecventat pe vremuri de echipajele şlepurilor, dar actualmente abandonat. De formă triunghiulară, avea două etaje şi se ridica solitar pe câmpurile năpădite de buruieni aflate la sud de oraşul Buffalo. Ca să ajungi acolo, trebuia să traversezi râul Buffalo pe un pod metalic cu două benzi şi să treci printre elevatoarele abandonate pentru cereale. Podul se înălţa vertical, ca o unitate independentă pentru traficul de şlepuri – aproape inexistent acum –, iar un indicator de pe suprastructura informa plugurile pentru deszăpezire să ridice lama înainte de traversare. Cândva, pe „Insulă” – cum o numeau localnicii, deşi în realitate nu era o insulă –, aerul mirosea a fulgi de cereale arşi, fiindcă unica structură care continua să mai funcţioneze printre antrepozitele şi silozurile abandonate era uriaşa fabrică General Mills, aflată între râu şi lacul Erie.

Intrarea principală în Harbor Inn – tot bătută în cuie, însă prevăzută acum cu zăvor şi balamale – se găsea în vârful triunghiului clădirii, la intersecţia străzilor Ohio şi Chicago. Deasupra intrării se înălţa un felinar metalic înalt de trei metri, a cărui vopsea alb-albastră, ca şi firma „The Harbor Inn” de dedesubt, era atât de ciuruită de rugină încât părea mitraliată. Pe uşa bătută în scânduri exista un anunţ

decolorat, scris pe o placă de lemn: DE ÎNCHIRIAT, FIRMA ELICOTT DEVELOPMENT; mai jos, un număr de telefon cu prefixul 716. Dedesubt, alt anunţ, mai vechi şi mai decolorat, aducea la cunoştinţă:

Aripioare de pui – Chili, sandvişuri – Specialităţi zilnice

Kurtz scoase cheia suplimentară din ascunzătoarea ei, descuie lacătul de pe uşa din faţă, trase scândurile la o parte, intră şi încuie totul după el. Doar câteva raze de soare pătrundeau peste şi pe sub scânduri în spaţiul triunghiular principal: vechea recepţie, care jucase şi rolul de restaurant. Locul era acoperit de praf, moloz şi scânduri rupte, dar Kurtz îşi curățase o cărare. Mirosea a mucegai şi a putred.

În stânga holului, dincolo de spaţiul acesta, se găsea scara îngustă care suia la etaj. Kurtz controlă semnele pe care le pusese împotriva musafirilor nepoftiţi, apoi urcă, mergând încet şi ţinându-se strâns de balustradă când durerea din cap îi dădea ameţeli.

Reparase trei camere şi o baie de la etajul întâi, deşi avea ascunzători şi rute de evadare din toate cele nouă camere de acolo. Înlocuise ferestrele şi curățase încăperea mare, triunghiulară din faţă, nu pentru a o folosi ca dormitor (acesta era în odăiţa de alături), ci ca sală de forţă, dotată cu sac de box, minge-pară, o bandă rulantă pe care o recuperase din maldărul de gunoaie din spatele clubului Buffalo Athletic şi o reparase, o banchetă capitonată şi diverse haltere şi gantere. În decursul celor unsprezece ani şi jumătate pe care-i petrecuse în Attica, Kurtz nu căzuse niciodată în mania culturismului, atât de molipsitoare acolo – descoperise că forţa era foarte bună, dar că viteza şi capacitatea de a reacţiona rapid contau mai mult –, totuşi, în ultimele şase luni apelase la terapia prin exerciţii fizice. Două dintre ferestrele de aici dădeau spre

vest, unde erau străzile Ohio şi Chicago, silozurile de cereale abandonate şi complexul fabricii; fereastra din mijloc dădea drept în felinarul-firmă ciuruit de rugină.

Dormitorul lui nu era cine ştie ce: o saltea, un şifonier vechi care conţinea costumele şi hainele lui, şi jaluzele din lemn la ferestre. A treia încăpere avea pe doi pereţi rafturi din cărămizi şi scânduri, pline cu cărţi în ediţii broşate, un covor roşu decolorat, un lampadar pe care Arlene intenţionase să-l arunce la gunoi şi – uluitor! – un fotoliu şi o canapea marca Eames, pe care un idiot din Williamsville le scosese în stradă pentru a le lua gunoierii. S-ar fi zis că o pisică de treizeci şi cinci de kilograme lucrase cu ghearele pe pielea neagră, însă Kurtz astupase rupturile cu bandă izolatoare electrică.

Kurtz se duse în capătul holului întunecos, se dezbrăcă de hainele bătrânului şi făcu un duş scurt, dar foarte fierbinte, având grijă să nu-şi stropească bandajele. După ce se şterse şi se uscă, luă briciul, îşi stoarse în palmă cremă de bărbierit şi se uită pentru prima dată în oglindă.

— Iisuse Hristoase! mormăi el dezgustat.

Chipul care-l privea era nebărbierit şi parcă nu tocmai omenesc. Pansamentele se îmbibaseră iarăşi de sânge, iar în jurul lor se vedea zona de pe care-i fusese ras părul. Sângele se acumulase sub pielea tâmplei şi a frunţii, coborând sub ochi, astfel încât avea o mască de raton mov-strălucitor. Ochii în sine erau roşii, o nuanţă aproape la fel de vie ca bandajele pline de sânge; pe obrazul stâng şi pe bărbie avea julituri şi zgârieturi – probabil că se târâse, în cădere, cu faţa pe pardoseala din beton a parcării. Ochiul stâng nu arăta deloc bine – pupila părea că nu se mai poate dilata cum trebuie.

— Hristoase! murmură iarăşi.

N-avea să livreze prea curând scrisori de dragoste de la RegăsiţiIubirea.com.

După ce termină cu duşul şi cu bărbieritul, simţindu-se parcă din cauza asta şi mai rău, şi mai istovit, îşi trase pe el

blugi curaţi, un tricou negru, adidaşi noi şi o jachetă de aviator din piele, pe care i-o dăruise cândva drojdierului Pruno, o veche cunoştinţă şi informator, însă pe care Pruno i-o restituise, declarând că nu e în stilul lui. Jacheta era şi acum în stare perfectă – se vedea bine că boschetarul n-a purtat-o niciodată.

Kurtz îşi puse pălăria pe cap cu mare grijă şi intră în camera nemobilată de lângă dormitorul său. Aici, rigipsul nu fusese reparat, astfel că o parte din plafon stătea să se prăbuşească. Se ridică pe vârfuri, pipăi deasupra tocului de lemn al uşii alăturate, deschise un panou acoperit cu acelaşi tapet mucegăit ca şi restul pereţilor şi luă un revolver Smith & Wesson calibrul 0,38[5] din caseta metalică ascunsă în gaura din spatele panoului. Arma era înfăşurată într-o cârpă curată şi mirosea a unsoare. În aceeaşi casetă metalică se afla un teanc de bani; Kurtz luă cinci sute de dolari, apoi puse restul la loc şi scoase revolverul din cârpa cu unsoare.

Verifică dacă toate cele şase gloanţe sunt la locul lor, roti butoiaşul, vârî revolverul la brâu, luă un pumn de cartuşe din casetă, le băgă în buzunarul jachetei şi puse la loc caseta metalică şi cârpa cu vaselină, aranjând grijuliu panoul.

Revenind în încăperea triunghiulară din faţă, de la etajul întâi, se uită în toate direcţiile. Ziua de toamnă era în continuare frumoasă şi senină; pe străzile Ohio şi Chicago, traficul era zero. Pe sutele de metri de câmp dintre el şi silozurile şi morile abandonate din sud-vest nu se vedeau decât buruieni.

Kurtz activă un monitor video ce făcea parte dintr-un sistem de supraveghere pe care el şi Arlene îl folosiseră în fostul sediu din subsolul unui magazin de casete video XXX. Cele două camere video montate în spatele hotelului arătau că şi curţile acoperite de buruieni, străzile şi trotuarele

[5] 9,65 milimetri (n.t.).

crăpate erau pustii.

Luă telefonul celular de rezervă de pe un raft şi tastă un număr privat. Spuse doar:

— Cincisprezece minute.

După aceea închise şi sună să comande un taxi.

Terenurile de baschet publice din parcul Delaware erau frecventate de unele dintre cele mai excepţionale talente sportive din vestul statului New York şi, deşi era marţi dimineaţă, iar şcolile funcţionau, erau ticsite de băieţi şi bărbaţi de culoare care jucau baschet remarcabil de bine.

Kurtz o zări pe Angelina Farino Ferrara imediat ce coborî din taxi. Purta un trening mulat pe trup, deşi nu atât de mulat încât să-i poată distinge revolverul Compact Witness calibrul 0,45[6], despre care bănuia că-l purta şi acum într-un toc cu acces rapid, sub bluza de trening. Femeia se ţinea destul de bine pentru a intra ea însăşi pe un teren de sport – dar era prea scundă şi prea albă, în ciuda părului negru şi a tenului măsliniu, ca să fie invitată de jucători.

Kurtz îi văzu imediat bodyguarzii şi i-ar fi putut depista chiar dacă ei n-ar fi fost singurii albi, în afară de el, din partea aceasta a parcului. Unul se afla la zece metri în stânga femeii, privind preocupat activitatea veveriţelor, iar celălalt se plimba la cincisprezece metri în dreapta ei, chiar lângă terenurile de baschet. Bodyguarzii ei din iarna anterioară fuseseră solizi şi cu aspect proletar, proveniţi din Jersey, în vreme ce aceştia doi erau zvelţi, bine îmbrăcaţi şi cu părul dat cu gel, ca manechinele californiene. Unul dintre ei porni spre Kurtz, gata să-l intercepteze şi să-l percheziţioneze, dar Angelina Farino Ferrara îi făcu semn să se îndepărteze.

Când se apropie, Kurtz deschise braţele larg, ca şi cum ar

[6] 11,43 milimetri (n.t.).

fi vrut s-o îmbrăţişeze, dar de fapt făcu gestul acela pentru a-i arăta că nu are arme în mâini şi nici în buzunarele jachetei.

— Morţii mă-sii, Kurtz, spuse ea când el ajunse la un metru depărtare şi se opri.

— Şi eu mă bucur să te văd!

— Parc-ai fi *Spiriduşul.*

— Cine?

— Un personaj din benzile desenate din anii 1940; purta şi el o pălărie de fetru şi o mască albastră. Ocupa o pagină întreagă din ziarul *Herald Tribune.* În timpul războiului, taică-meu le decupa şi făcea colecţie într-un album mare, cu coperte din piele.

— Aha, făcu Kurtz. Interesant.

Cu alte cuvinte: Putem trece peste rahaturi?

Angelina Farino Ferrara clătină din cap, chicoti şi porni către grădina zoologică. Mame albe îşi împingeau preşcolarii spre porţile acesteia, aruncând căutături îngrijorate spre negrii nepăsători care jucau baschet. Majoritatea bărbaţilor de pe terenuri purtau numai şort, deşi ziua de toamnă era rece, iar pielea lor strălucea de sudoare, parcă ar fi fost unsă.

— Am auzit că tu şi agenta ta de eliberare condiţionată aţi fost împuşcaţi ieri, zise Angelina. Gloanţele ţi s-au oprit în căpăţâna aia tare, dar ea a încasat-o drept în creier. Felicitări, Kurtz! Pentru tine, norocul a contat întotdeauna nouăzeci la sută, iar priceperea sau judecata sănătoasă, doar zece.

Kurtz n-o putea contrazice în privinţa asta.

— Cum de-ai auzit aşa repede?

— De la oamenii noştri din poliţie.

Bineînţeles, gândi Kurtz. Probabil că-l tâmpise comoţia.

— Cine a fost? întrebă femeia.

Avea un chip oval, desprins de pe o statuie de Donatello, ochi căprui inteligenţi, păr negru până la nivelul umerilor, tuns drept, pe care în dimineaţa asta îl strânsese la spate,

şi fizic de semifondistă. Era, de asemenea, primul „Don” feminin în exerciţiu din istoria Mafiei americane – un grup care nu avansase destul pe scara atitudinii progresiste faţă de discriminări pentru a recunoaşte o expresie de felul „Don feminin în exerciţiul”. Ori de câte ori se trezea spunându-şi că e foarte atrăgătoare, Kurtz îşi amintea cum îi povestise ea că-şi înecase pruncul abia născut – rezultat în urma violului săvârşit asupra ei de Emilio Gonzaga, căpetenia familiei mafiote rivale din Buffalo – în râul Belice din Sicilia. Îi relatase întâmplarea cu o voce calmă, aproape satisfăcută.

— Speram că *tu* mi-ai putea spune cine m-a împuşcat, zise Kurtz.

— Nu i-ai văzut?

Se oprise din mers şi frunzele i se învolburau în jurul picioarelor. Cei doi bodyguarzi păstrau distanţa, dar nu-şi dezlipeau privirile de la Kurtz.

— Nu.

— Păi, ia să vedem, făcu Angelina. Ai vreun duşman care ţi-ar dori răul?

Kurtz aşteptă până ea se opri din râs.

— Moscheea Blocului D n-a ridicat *fatwa* pusă pe tine, urmă femeia, iar Clubul Social al Străzii Seneca crede în continuare că ai o legătură cu prăbuşirea neînfricatului lor conducător – cum îl chema? da, Malcolm Kibunte – în Niagara, iarna trecută.

Kurtz nu comentă nimic.

— Plus că mai există o namilă de indian care şchiopătează serios şi le spune tuturor celor care-l ascultă c-o să-ţi ia gâtul. „Ţeavă Mare” Redhawk. Ăsta-i un nume adevărat?

— Tu ar trebui să ştii mai bine, răspunse Kurtz. Tu l-ai angajat pe idiot!

— De fapt, Stevie a făcut-o.

Se referea la fratele ei.

— Ce face Micul Skag? întrebă Kurtz.

Angelina strânse din umeri.

— După treaba aia cu şişul din Attica, de astă-primăvară, n-a mai fost readus în închisoarea de drept comun. Deţinuţilor nu le plac pedofilii. Până şi gunoaiele au gunoaiele lor, pe care le privesc de sus. Probabil că Micul Stevie se află sub protecţie federală, undeva, printr-un club rural.

— Avocatul lui ar trebui să ştie, observă Kurtz.

— Avocatul lui a suferit un accident nefericit în propria lui casă, în iunie. N-a supravieţuit.

Kurtz o privi cu atenţie, însă expresia Angelinei Farino Ferrara nu dezvăluia nimic. Fratele ei fusese unicul rival al femeii în ceea ce priveşte controlul asupra familiei Farino, iar pierderea avocatului său probabil că-i redusese Micului Skag capacitatea de operare cel puţin tot atât cât o făcuseră şişurile şi bătăile declanşate în urma unei poveşti de pedofilie cu care Angelina intoxicase mass-media.

— Cine altcineva mi-ar vrea scalpul? întrebă Kurtz. Mai există cineva despre care nu ştiu?

— Mie ce-mi iese de aici?

Kurtz ridică din umeri.

— Ge-ai dori?

— Jacheta asta… rosti Angelina Farino Ferrara.

Kurtz coborî privirea.

— Vrei jacheta mea în schimbul informaţiilor?

— Nu, idiotule! Jacheta asta a fost unul dintre cadourile de după futai ale Sophiei. Ea le cumpăra angro de la Avirex.

Futu-i! îşi zise Kurtz. Uitase că sora mai mică a Angelinei, care murise, îi dăruise jacheta de aviator. Fusese unul dintre motivele pentru care el i-o dăduse lui Pruno. Şi, într-adevăr, fusese un cadou de despărţire după „futai”. Se întrebă dacă nu cumva comoţia îl prostise în asemenea hal, încât nu mai putea face faţă în public. *Sigur că da*, *dă vina pe comoţie*, aprobă partea mai cinică a creierului său zdruncinat.

— Îţi dau jacheta chiar în clipa asta, dacă-mi spui cine ar

fi putut să fie ieri în parcarea aia, rosti el.

— Nu vreau jacheta, spuse Angelina, şi nici futaiurile care au determinat-o pe Sophie să-ţi dea porcăria asta. Vreau doar să te angajez, aşa cum a făcut ea. Cum a făcut şi Papa.

Kurtz clipi, auzind-o. Cu un an în urmă, când ieşise din Attica, testase teoria potrivit căreia, dacă nu mai putea să lucreze ca detectiv particular autorizat, putea găsi de lucru permanent, dar ilegal, efectuând investigaţii pentru personaje dubioase ca Don Farino şi apoi pentru fiica lui, Sophia. Lucrurile nu merseseră prea bine pentru Kurtz şi chiar mai puţin bine pentru Donul mort şi fiica sa, de asemenea moartă.

— Ai înnebunit? întrebă Kurtz.

Angelina Farino Ferrara ridică din umeri.

— Astea sunt condiţiile mele pentru informaţie.

— Atunci *chiar* că eşti nebună. Pe ce post vrei să mă angajezi? Frizer pentru băieţii tăi? preciză el, arătând în direcţia bodyguarzilor arătoşi.

— N-ai fost atent, Kurtz. Vreau să te angajez ca detectiv.

— Cu onorariu zilnic?

— Nu, ci cu onorariu fix pentru serviciile efectuate, zise Angelina.

— La ce valoare?

— Cincisprezece mii de dolari pentru un nume şi o adresă. Zece mii numai pentru nume.

Kurtz expira încet şi aşteptă. Îşi simţea capul de parcă i l-ar fi deplasat cineva cu o jumătate de metru spre stânga. Lână şi culorile frunzelor care zburau în jurul lor îi răneau ochii. Baschetbaliştii răcneau sub panouri, pentru cine ştie ce fază. Undeva, în grădina zoologică, un leu bătrân tuşi. Tăcerea se prelungi.

— Te gândeşti, Kurtz, sau te-ai sclerozat?

— Spune-mi ce trebuie să investighez şi o să-ţi zic dacă mă bag.

Femeia îşi încrucişă braţele şi privi aproape un minut la

un meci de baschet. Unul dintre jucătorii mai tineri o văzu uitându-se şi o fluieră. Bodyguarzii se încruntară şi priviră ameninţător. Angelina îi surâse puştiului, apoi se întoarse către Kurtz.

— Cineva ne ucide oamenii. Mai exact, a ucis deja cinci.

— Şi nu ştii cine.

— Nu.

— Vrei ca eu să aflu cine o face.

— Da.

— Şi să-l rad?

Angelina Farino Ferrara dădu ochii peste cap.

— Nu, Kurtz, am oameni pentru aşa ceva. Tu trebuie doar să-l identifici fără pic de îndoială şi să ne spui numele. Încă cinci miare dacă afli şi adresa.

— Oamenii tăi care-l rad nu pot să-i dea de urmă?

— Ei au altă specializare, zise Angelina.

Kurtz încuviinţă din cap.

— Cei ucişi sunt persoane apropiate de tine? Ucigaşi plătiţi, tipi din ăştia?

— Nu. Contacte... Conexiuni... O să-ţi explic mai târziu.

Kurtz căzu pe gânduri. Teancul de bani din buzunar se subţia permanent. Pe de altă parte, era etic să găsească un om pentru a fi ucis de mafioţi? Evident, se confrunta cu o dilemă morală.

— Cincisprezece miare garantate, jumătate în avans, şi-ţi aflu numele şi adresa, rosti el.

Încleştarea cu morala fusese inegală.

— Treizeci la sută în avans, replică Angelina Farino Ferrara.

Se întoarse, blocând cu trupul vederea dinspre terenul de baschet, şi-i întinse cinci miare, deja rulate strâns.

Lui Kurtz îi plăcea când lucrurile se desfăşurau aşa cum se aşteptase.

— Ţi-aş putea spune chiar acum cine o face, zise el.

Angelina se retrase un pas şi-l privi. Avea ochii foarte căprui.

— Noul Gonzaga, continuă Kurtz. Băiatul lui Emilio din Florida.

— Nu, răspunse Angelina. Nu este Toma.

Kurtz ridică sprâncenele auzind-o că foloseşte numele de botez al fiului Donului mort. Ea nu iubise niciodată clanul Gonzaga; instinctele bine şlefuite de detectiv particular ale lui Kurtz îi spuneau că asta ar putea avea vreo legătură cu bătrânul Emilio, care o violase pe ea şi-l schilodise pe tatăl ei cu ani în urmă.

— Bine, încuviinţă el. O să încep investigaţiile de îndată ce-mi rezolv micuţa problemă. Îmi dai detalii despre crime?

— După-amiază o să-l trimit pe Colin la biroul tău de pe Chippewa cu însemnările.

Indică din cap spre bodyguardul mai înalt.

— Colin? (Kurtz ridică din nou sprâncenele şi decise că nu va mai face gestul ăsta: îl durea.) Bun, acum e rândul meu. Cine m-a împuşcat?

— Nu ştiu cine te-a împuşcat, răspunse Angelina, dar ştiu cine se interesează de tine de câteva zile.

În cea mai mare parte a ultimelor zile, Kurtz lipsise din oraş, livrând scrisori pentru RegăsiţiIubirea.com.

— Cine?

— Toma Gonzaga.

Kurtz simţi cum îngheaţă aerul în jurul lui.

— De ce?

— Nu ştiu sigur, însă i-a pus la treabă pe vreo zece din noii lui oameni – unii se-nvârtesc în jurul dărăpănăturii ăleia în care trăieşti, lângă fabrica de Cheerios. Alţii îţi supraveghează biroul de pe Chippewa. Vreo doi sunt pe lângă Blues Franklin.

— Pricep, zise Kurtz. Nu-i cine ştie ce, dar mulţumesc.

Angelina îşi ridică fermoarul bluzei de trening.

— Mai e ceva, Kurtz.

— Da?

— Se zvoneşte… deocamdată e doar un zvon pe stradă… că Toma a trimis după Danez.

Prin bubuiturile din craniu, Kurtz simţi un uşor val de greaţă. Danezul era un asasin legendar din Europa, care venea rareori în Buffalo pentru afaceri. Kurtz îl văzuse în acţiune ultima dată când fusese acolo – ziua în care Don Byron Farino şi fiica sa, Sophia, plus alţi câţiva fuseseră împuşcaţi în presupusa securitate infailibilă a complexului Farino.

— Păi... începu el.

Nu găsi nimic altceva de spus. Ştia, şi presupunea că ştie şi Angelina Farino Ferrara, că în eventualitatea în care Toma Gonzaga l-ar fi dorit pe Joe Kurtz mort, din cine ştie ce motiv, n-ar fi fost nevoit să-l aducă pe Danez pentru asta. Era mult mai probabil ca Gonzaga să fi angajat pe cineva de calibrul şi preţul Danezului pentru a-l aranja pe adevăratul lui rival din vestul statului New York*:* Angelina Farino Ferrara.

— Păi, repetă el, o să-ncep investigaţiile după ce aflu cine mi-a făcut asta.

Donul feminin în exerciţiu al familiei Farino dădu din cap, trase fermoarul treningului până la capăt şi începu să alerge, mai întâi peste iarba îngălbenită ale cărei fire se răsuceau prin aer, apoi pe aleea şerpuită din parc, către partea din spate a grădinii zoologice. Cei doi bodyguarzi se repeziră la automobilul lor Lincoln Town Car şi se grăbiră s-o prindă din urmă.

Kurtz deplasă uşor pălăria de fetru a bătrânului, încercând să îndepărteze apăsarea de pe bandaje şi de pe ţeasta lui spartă. Fără succes. Privi în jur, căutând o bancă, dar, spre norocul lui, nu zări niciuna – probabil că dacă ar fi existat vreuna, s-ar fi ghemuit pe ea în poziţia fetală şi s-ar fi culcat.

Baschetbaliştii schimbau echipele, în timp ce jucătorii asudaţi care ieşeau de pe teren băteau cuba şi schimbau insulte sofisticate. Kurtz scoase telefonul celular din buzunarul jachetei şi chemă un taxi.

Capitolul 5

Kurtz ştia că Arlene e fericită să aibă în sfârşit biroul înapoi pe strada Chippewa. Înainte ca el să ajungă în Attica, biroul lor de investigaţii private fusese pe Chippewa, care pe atunci făcea parte dintr-un cartier dur. Anul trecut, după ce fusese eliberat, găsiseră un spaţiu ieftin în beciul ultimului magazin de casete video XXX din centrul oraşului Buffalo. În primăvară, după ce întregul cvartal fusese condamnat la demolare, Kurtz se gândise la un birou în Harbor Inn sau într-unul dintre antrepozitele de cereale abandonate din apropiere, dar Arlene venise cu banii pentru Chippewa, aşa că se mutaseră acolo.

Cu treisprezece ani în urmă, la afacerea de IP participau doar el, Samantha Fielding, partenera lui, şi Arlene, care le era secretară. Strada îşi revenea după o perioadă de sărăcie – existau multe cafenele, anticariate de cărţi, un magazin de arme – foarte util pentru Kurtz – şi nu mai puţin de patru saloane de tatuaje. În anii 1970, când crescuse Kurtz, Chippewa oferea exclusiv librării XXX, prostituate şi traficanţi de droguri. Pe atunci, Kurtz petrecea mult timp acolo.

În prezent, Chippewa era unica stradă modernă din întregul putregai al zonei metropolitane Buffalo. Dacă nu părăseai niciodată bucata aceea din Chippewa, puteai să crezi că Buffalo continuă să fie o entitate viabilă. Pe distanţa a trei cvartale scurte, între străzile Elmwood şi Main, energia pulsa: lumini, baruri, cluburi de noapte, limuzine oprind la bordură, restaurante şic şi pietoni pe stradă după ora şase după-amiaza. La fel şi după ora două noaptea, când se încheia programul cluburilor. Şi o cafenea din franciza Starbucks. Kurtz considera că localnicii erau absurd de mândri de localul acela.

Când Arlene găsise banii pentru birou, Kurtz pusese o singură condiţie: să nu fie deasupra unui local Starbucks. Le

detesta. Cafeaua era bună – de altfel, Kurtz nu prea băga în seamă cafeaua decât dacă pluteau în ea gândaci sau chestii şi mai teribile dar ori de câte ori apăreau localurile Starbucks, însemna că întregul cartier s-a dus dracului – sigur că da, un drac foarte elegant –, până ajungea o parodie Disney a fostului cartier aşa cum îl cunoscuse el odată.

Arlene fusese de acord să evite franciza, aşa încât biroul lor se aflau la un cvartal şi jumătate est şi două etaje mai sus decât Starbucks. Se zvonea însă că alt local avea să se deschidă chiar vizavi.

Kurtz sui cele două etaje până la biroul lor şi, ajuns în uşă, văzu motivul pentru care Arlene dorise să vină acolo. Secretara lui îşi pierduse mai întâi fiul adolescent într-un accident rutier, apoi soţul, în urma unui atac de cord, în timp ce Kurtz era în închisoare. Amândoi fuseseră experţi în calculatoare, iar Arlene era cel mai bun hacker – sau cum dracu' se numea – din familie. Deşi nu mai lucra de cinci ani la procuratura Districtului Erie, continua să utilizeze codurile de acces la fişiere şi fonduri folosite de respectiva instituţie.

Muncea totuşi prea mult şi fuma prea mult. Singurul ei hobby era lectura romanelor thriller poliţiste. Afacerile RegăsiţiIubirea.com şi ClopoteNupţiale.com le derula de la birou – deşi ar fi putut la fel de bine să acceseze serverele din locuinţa ei din suburbia Cheektowaga – zi şi noapte, şapte zile pe săptămână. Kurtz înţelese acum că, chiar şi la ora două noaptea, priveliştea oferită de fereastra mare, orientată spre sud, aflată în faţa biroului femeii era plină de viaţă: lumini şi oameni pe stradă, la care se adăugau zgomotele traficului – ca şi cum ar fi trăit într-un oraş adevărat.

Se opri în prag. Nu ştia cum va reacţiona secretara sa văzându-i rana de la cap, bandajele, masca de raton provocată de hematoame, juliturile şi ochii ca de diavol.

— Bună! rosti el trecând pe lângă biroul lui, ticsit de o

mulţime de obiecte, şi apropiindu-se de biroul ei imaculat.

— Bună să-ţi fie, zise Arlene bătând pe tastatură, cu ochii concentraţi asupra monitorului, cu o ţigară Marlboro atârnată între buze.

Fumul i se încolăcea în jurul capului, după care ieşea prin ferestruica acoperită cu plasă de lângă fereastra mare din sticlă.

Kurtz se cocoţă pe marginea biroului ei şi-şi drese glasul. Ea se opri din tastat, scutură ţigara şi-l privi de la mai puţin de un metru.

— Arăţi bine, Joe. Ai mai slăbit?

Kurtz oftă.

— Te-a sunat Gail?

Gail DeMarco, cumnata Arlenei şi prietenă la cataramă cu ea, era infirmiera în secţia de pediatrie a Centrului Medical Districtual Erie, unde Kurtz fusese încătuşat cu numai câteva ore în urmă.

— Bineînţeles, zise Arlene. Din cauza lui Rachel, lucrează acum numai dimineţile şi, când a sosit la ora opt, ţi-a văzut numele pe lista internărilor. Dar până a suit să te vadă, tu o şterseseşi.

Kurtz încuviinţă tăcut.

— În plus, urmă Arlene reluându-şi lucrul, poliţiştii au fost deja aici, de dimineaţă, interesându-se de tine.

Kurtz îşi scoase pălăria şi se scărpină deasupra bandajului.

— Kemper?

— Şi o femeie detectiv, King.

Kurtz o privi. Avusese relaţia cu Rigby înainte să fi pornit agenţia cu Sam şi s-o fi angajat pe Arlene. Iar Sam nu ştiuse de Rigby. Prin urmare, Arlene n-avea cum să ştie despre Rigby. Sau avea cum?

Brusc, podeaua şi biroul se ridicară spre el ca o bărcuţă pe un talaz. Kurtz inspira adânc şi merse către propriul lui birou, trântindu-se, mai greoi decât intenţionase, în scaunul rotativ. Aruncă pe birou pălăria, a cărei bandă împotriva

transpiraţiei era însângerată.

Arlene îşi strivi ţigara şi veni lângă el. Degetele ei începură să-i desfacă pansamentul. El vru s-o îndepărteze, dar îşi simţea braţul de parcă i-ar fi fost iarăşi încătuşat.

— Nu te mişca, Joe!

Îi desprinse tifoanele cu sânge închegat. Kurtz îşi muşcă buza, însă nu spuse nimic.

— Of, Joe! rosti ea.

Atingerea degetelor ei, când îl palpă, îi provocă durere, dar oricum îl durea totul. Era doar un nou zgomot în mijlocul vuietelor unui avion cu reacţie.

— Cred că-ţi pot vedea osul craniului printre copcile astea rare, rosti calm Arlene. Parcă ţi-ar fi luat o bucată din el. Nu, nu te-atinge! Şi nu te clinti – ţine doar pansamentul ăsta aici.

Aruncă bandajul în coşul de hârtii. Kurtz observă că tifonul era plin nu numai cu sânge închegat, ci şi cu fire de păr. Femeia scotoci în sertarul din stânga jos şi scoase trusa mare de prim-ajutor pe care o ţinea mereu acolo, la fel cum ţinea întotdeauna un revolver Ruger calibrul 0,357[7] în sertarul din dreapta sus.

Kurtz închise ochii în clipa când ea puse pe rană o soluţie care ardea precum kerosenul, apoi aplică un pansament curat, rupând cu dinţii fâşii de leucoplast.

— Şi ce-o să facem, Joe? Ştii cine te-a-mpuşcat?

— Nu-mi pot aminti împuşcăturile.

— Crezi că te vizau pe tine sau pe O'Toole? Gail zicea că starea agentei e proastă.

— Nu ştiu pe care dintre noi voiau să ne ucidă, răspunse Kurtz. Nu cred că ne urmăreau pe amândoi – pur şi simplu, nu avem duşmani comuni. Cel mai probabil este că mă vizau pe mine.

— Mda, făcu Arlene, terminând să-l panseze. Încearcă să nu-ţi atingi capul câteva minute.

---

[7] 9,06 milimetri (n.t.).

Reveni la biroul ei, scoase o sticlă de whisky Jack Daniel’s şi două pahare, turnă pentru amândoi şi-i întinse un pahar.

— Baftă, îi spuse şi-şi bău porţia.

Lui Kurtz i se părea că băutura are gust de medicament, dar căldura îi atenuă pentru un minut durerea de cap.

— Trebuie să iau nişte date dintr-un calculator, zise el şi se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe birou.

Dosarele de carton pentru RegăsiţiIubirea îi foşniră sub braţe. Privi în paharul gol.

— Cât de multe?

Arlene aprinse altă ţigară Marlboro.

— Tot ce-i în el.

— Al cui e calculatorul?

— Al agentei O’Toole, zise Kurtz.

Îşi aşeză cu grijă pălăria înapoi pe cap, trăgând uşor de bor în jos. Arlene miji ochii spre el prin fum.

— Probabil că poliţiştii au luat deja toate datele. Mai mult ca sigur c-au căutat pe hard-disc, sperând să găsească indicii.

— Da, încuviinţă Kurtz, m-am gândit şi eu la asta, dar calculatorul i-acolo, în birourile districtuale, şi este deja proprietate districtuală. Există posibilitatea ca ei să fi făcut deja… ce trebuie să faci ca să copiezi fişierele. În felul ăsta, informaţiile n-ar trebui să rămână pe hard-disc?

— Ba da, însă există şi posibilitatea ca ei să fi luat realmente hard-discul şi să-l fi dus la un laborator criminalistic pentru cercetări.

Kurtz ridică din umeri.

— Dar dacă l-au examinat acolo… sau dacă n-au ajuns încă la el…

— Putem copia tot ce conţine, zise Arlene. Totuşi, cum te gândeşti să intri în biroul lui O’Toole în toiul zilei? În aceeaşi clădire în care te-au împuşcat? În mod sigur, poliţiştii şi tipii de la criminalistică roiesc pe-acolo şi biroul ei este sigilat.

— Diseară, spuse Kurtz. Îmi poţi da chestiile de care am nevoie ca să-i copiez fişierele?

— Bineînţeles, dar o să strici totul. De-abia te pricepi să intri online sau să descarci un fişier.

— Nu-i adevărat!

— Oricum n-o să reuşeşti să faci un backup de hard-disc, deşi e simplu. Vin cu tine diseară.

— Vii pe dracu'!

— Vin cu tine diseară, rosti Arlene. Până atunci mai vrei altceva?

— Aş vrea să scoţi tot ce poţi despre tatăl lui Peg O'Toole: Big John O'Toole. A fost…

— Poliţai, spuse Arlene şi-şi scutură ţigara. A fost ucis în misiune acum vreo patru ani. Îmi amintesc ce-au vuit ziarele şi televiziunea.

— Mda, făcu Kurtz şi-i povesti despre cei doi vizitatori din toiul nopţii. Dezgroapă tot ce găseşti despre fratele lui Big John, maiorul O'Toole, tipul din scaunul cu rotile. Şi despre un asiatic, probabil tot pe la şaizeci de ani, poate vietnamez, pe care-l cheamă Vinh sau Trinh. Între ei doi există o legătură. S-ar putea ca Vinh să lucreze pentru maior.

— Vinh sau Trinh şi un maior, repetă Arlene. Ştii vreun nume de botez?

— Le aştept de la tine.

— Bine. Să văd ce pot găsi până diseară. Mai doreşti altceva?

— Da.

Arlene avu nevoie de numai câteva minute pentru o căutare pe Google şi Kurtz studie alte câteva minute paginile scoase la imprimantă. Cuprindeau o sută douăzeci şi trei de parcuri de distracţii şi parcuri tematice din zona statului New *York* care avea prefixul 716 şi din regiunile adiacente. Începea cu Aladdins Castle de pe Alberta Drive, în Buffalo, şi se termina cu Wackey World for Kidz de pe

Market Street, în oraşul Niagara Falls.

— Ce-ai înţeles de aici? întrebă Arlene.

— Parcul de distracţii abandonat care o interesa pe O'Toole nu figurează pe listă, răspunse Kurtz. Astea sunt în majoritate centre comerciale cu automate de jocuri şi tobogane acvatice.

— Mai este Six Flags, în Darien.

— Mda...

— Fantasy Island de pe Grand Island este un parc de distracţii adevărat, comentă Arlene.

Îşi scutură ţigara în scrumiera din sticlă şi privi afară când o rafală a vântului toamnei zgâlţâi fereastra cea mare.

— Ăla mai funcţionează, spuse Kurtz, pe când fotografiile pe care le-am văzut arătau un loc *foarte* părăsit. Abandonat probabil de ani, poate de decenii.

— Deci vrei o cercetare serioasă – cadastru, aprobări de construcţii, titluri, articole din presă... cât de departe să mă-ntorc în timp?

— Anii 1960?

Arlene încuviinţă, puse ţigara jos şi-şi notă ceva pe blocnotes.

— Numai zona Buffalo?

Kurtz îşi frecă tâmplele. Durerea pulsa acum, uneori mai puternică, alteori mai slabă, dar fără să-i lase măcar câteva secunde de linişte.

— Nu ştiu nici măcar dacă locul pe care-l căuta ea se afla în statul New York. Să ne uităm în vestul statului – să zicem, de la lacurile Finger până la graniţa statală.

Arlene îşi notă ceva.

— Bănuiesc că diseară, când ne ducem să copiem hard-discul, o să te uiţi din nou la fotografiile pe care ţi le-a arătat.

— O să le fur, spuse Kurtz.

— Dar nu ştii dacă sunt importante?

— Habar n-am! E posibil ca ele să nu însemne absolut nimic. Ciudat mi se pare însă că mi le-a arătat mie.

— De ce, Joe? Tu eşti… ai fost… un detectiv particular bun.

Kurtz se încruntă şi se ridică să plece.

— Cred că nu şofezi, nu? întrebă Arlene.

— Nu pot. Poliţiştii mi-au oprit Pinto-ul – fie că-i sechestrat, fie că-i acoperit cu benzi din alea pe care scrie „Investigaţie a poliţiei”, în parcarea unde s-a întâmplat totul.

— Poate c-aşa arată mai bine, comentă Arlene şi-şi stinse ţigara. Vrei să te duc eu?

— Încă nu. O să iau un taxi. Trebuie să discut cu nişte persoane.

— Nu uita că Pruno e-n vacanţa lui de octombrie.

— N-am uitat, încuviinţă Kurtz.

Bătrânul boschetar, unul dintre cei mai buni informatori ai lui de stradă, dispărea câte trei săptămâni în fiecare an, în octombrie, fără să ştie cineva unde se ducea.

— Ar trebui să vorbeşti cu Ferrara, zise Arlene. De obicei, ea are cunoştinţă despre toate porcăriile care se-ntâmplă în oraşul ăsta. De obicei, *face parte* din ele.

— Mda, făcu Kurtz. Apropo de asta, o să treacă pe-aici un mafiot în costum Armani cu un dosar plin cu documente. Să nu-l împuşti cu tunul ăla pe care-l ţii sub birou.

— Un mafiot în costum Armani?

— Colin.

— Un mafiot pe care-l cheamă Colin, repetă Arlene. Rana aia de la cap te afectează serios, Joe!

— Vino să mă iei de la Harbor Inn, la ora nouă şi jumătate, spuse Kurtz. Apoi mergem împreună la Centrul Civic.

— La nouă şi jumătate. O să rezişti până atunci?

Kurtz îşi atinse borul pălăriei în semn de adio, ieşi şi coborî pe scara lungă. Erau treizeci şi nouă de trepte şi fiecare dintre ele îl duru.

Capitolul 6

Şmecherul le cunoştea numele şi adresa. Şmecherul avea o fotografie. Şmecherul avea în buzunarul pantalonilor de salopetă un pistol Beretta Elitte II, calibrul 9 milimetri, căruia îi înşurubase un amortizor, şi-i putea simţi izul de vaselină. Şmecherul avea o erecţie.

Adresa individului era în vechea suburbie Lackawanna; locuinţa lui era jalnică: o casă înaltă şi îngustă, cu pereţi cenuşii, într-un şir lung de case înalte şi înguste, cu pereţi cenuşii. Individul avea alee pentru maşină, dar nu avea garaj. Nimeni nu avea garaj. Individul avea în faţă o scară cu patru trepte, în loc să aibă o verandă. Tot cartierul era dezolant şi cenuşiu, chiar şi în ziua aceea însorită, de parcă praful de cărbune de la laminoarele vechi acoperise totul cu un înveliş monoton.

Şmecherul opri furgoneta AstroVan, o încuie din telecomandă şi porni voios către uşa din faţă. Jacheta de camuflaj îi ascundea erecţia, însă jacheta era descheiată, astfel încât să poată ajunge la buzunarul pantalonilor.

La a treia ciocănitură deschise o fetiţă. Părea să aibă cinci ani, sau şase, sau şapte... Şmecherul n-avea habar. Nu-i prea băga în seamă pe copii.

— Bună ziua, rosti el vesel. Terrence Williams este acasă?

— Tata-i sus, spuse micuţa. Face duş.

Nu comentă nimic despre chipul neobişnuit al Şmecherului, dar se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă de el, pătrunzând în casă, aşteptând în mod vădit s-o urmeze. Şmecherul intră, zâmbind, şi închise uşa după el.

O femeie ieşi din bucătăria aflată în capătul holului. Îşi ştergea mâinile pe un prosop de vase şi era uşor îmbujorată la chip, ca şi cum ar fi gătit deasupra unei plite încinse. Spre deosebire de fetiţă, reacţionă la vederea feţei lui, deşi se strădui să nu se trădeze.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

Era o femeie voinică, lată în şolduri. Nu era genul Şmecherului. Lui îi plăceau elicele – genul de femeiuşti cu care te poţi întinde pe spate, să ţi le pui pe sculă şi să le învârţi ca pe elice.

— Da, doamnă, spuse Şmecherul, care era întotdeauna politicos. (Încă din copilărie fusese învăţat să fie politicos.) Am un pachet pentru Terrence.

Încruntătura femeii voinice spori. Şmecherul decise că nu are deloc ochi prietenoşi. Lui îi plăceau femeile cu ochi prietenoşi. Fetiţa alergă din sufragerie prin livingul micuţ, pe lângă ei doi, şi ieşi în hol, apoi se întoarse pe acelaşi drum. Casa era mică. Şmecherul stabili că locul mirosea a mucegai şi a varză şi că, probabil, femeia voinică, cu ochi neprietenoşi mirosea la fel. În acelaşi timp, însă, în aer se simţea o aromă plăcută, ca şi cum ar fi copt ceva.

— Te-a trimis Bolo? întrebă ea bănuitor.

— Da, doamnă, zise Şmecherul. (Puştoaica fugi din nou pe lângă ei, dând din braţe şi scoţând sunete ca de avion.) M-a trimis Bolo.

— Unde-i pachetul?

Şmecherul lovi cu palma peste buzunarul drept inferior al jachetei de camuflaj şi simţi oţelul din buzunarul pantalonilor.

— Trebuie s-aştepţi, zise femeia. (Arătă din cap către livingul jalnic, cu canapea deformată şi scaun rabatabil La-Z-Boy, care părea incomod.) Poţi să stai acolo.

Se încruntă privind şapca de baseball a Şmecherului, de parcă ar fi trebuit să şi-o scoată în casă. Şmecherul nu-şi scotea niciodată şapca Dodger.

— Nicio problemă, zâmbi el şi încuviinţă uşor din cap.

Intră în livingul mic, scoase pistolul Beretta cu amortizor, împuşcă fetiţa când apăru iarăşi zumzăind din sufragerie, împuşcă femeia cu şolduri late pe scară, păşi peste corp şi se îndreptă spre locul de unde se auzea apa curgând.

Grasul trase într-o parte perdeaua duşului şi se uită la Şmecher când acesta intră cu arma. Pielea albă şi păroasă

şi şuncile grasului erau realmente repulsive pentru şmecher. Nu-i plăcea să privească bărbaţi dezbrăcaţi.

— Salut, Terry! rosti Şmecherul şi ridică pistolul. Grasul smuci perdeaua duşului, trăgând-o în faţa lui, de parcă astfel l-ar fi putut proteja. Şmecherul râse – asta chiar că era amuzant! – şi trase de cinci ori prin perdea. Avea pe ea peşti albaştri, roşii şi galbeni, care înotau în bancuri. Şmecherul nu credea că peştii albaştri, roşii şi galbeni înotau împreună în felul acela.

Grasul se prăbuşi greoi în faţă, smulgând perdeaua de pe vergea. Nu era nici măcar un duş adevărat, ci doar o cadă cu vergea şi perdea şi un cap de duş improvizat. Grasul rămăsese lăbărţat peste marginea căzii. Şmecherul nu putea înţelege cum puteau trăi oamenii în halul ăla.

Terry era îndoit peste marginea căzii, cu posteriorul gras şi păros ridicat în sus, cu braţele, capul şi partea superioară a trunchiului prinse în perdeaua idioată cu peşti. Sângele şiroia, rotindu-i-se ca un vârtej în jurul degetelor de la picioare, şi curgea prin orificiul de evacuare al căzii. Şmecherul nu voia să atingă pielea umedă şi lipicioasă – cel puţin două puncte de ieşire ale gloanţelor erau vizibile şi bolboroseau pe spinarea lui Terry –, aşa că pipăi prin perdea până găsi capul grasului, îi prinse părul prin plasticul ieftin, îi trase în sus capul, lipi amortizorul de fruntea lui – îi văzu, prin plastic, ochii holbându-se – şi apăsă pe trăgaci.

Şmecherul îşi luă cartuşele, coborî la parter, păşind peste femeie, şi căută în toate camerele, începând din subsol şi suind până la etaj, ocazie cu care culese şi ultimele două cartuşe. Trăsese opt focuri, dar mai păstrase două gloanţe pentru cazul în care în casă se mai afla vreun copil, vreo mătuşă invalidă sau altcineva. În plus, avea cuţitul de supravieţuire.

Nu mai era nimeni. Singurele zgomote erau ale apei care continua să curgă la duş şi fluieratul brusc al unui ceainic în bucătărie.

Şmecherul intră în bucătărie şi stinse focul de sub ceainic. Era un aragaz de tip vechi. Pe masă se aflau prăjituri proaspete, cu glazură de ciocolată. Şmecherul mâncă trei, apoi bău lapte din frigider. Laptele era într-o sticlă, însă el nu-şi scosese mănuşile.

Deşurubă amortizorul, puse Beretta şi amortizorul înapoi în buzunarul pantalonilor, descuie uşa bucătăriei, după care se duse în partea din faţă a casei şi verifică strada prin gemuleţele de sticlă ale uşii; strada era la fel de pustie şi de cenuşie ca atunci când sosise. Ieşi prin faţă, trăgând uşa care se încuie în urma lui.

Şmecherul merse la AstroVan şi dădu cu spatele pe aleea îngustă. Furgoneta umplea aleea, blocând vederea, astfel că vecinii n-aveau să observe absolut nimic. Şmecherul alese trei saci de poştă mari, de dimensiunile potrivite, şi intră iar în casă. Făcu trei drumuri, aruncând pe podeaua metalică fiecare sac conţinând un trup, care bufnea straniu de sec. O lăsă pe puştoaică la urmă, savurând efortul nesemnificativ, în comparaţie cu cel care fusese necesar pentru a-i ţări pe domnul şi doamna Cur-gras.

Peste cincisprezece minute, ieşind din oraş pe autostrada I-90, reglă radioul pe postul WBFO, pe frecvenţa 88,7 FM. Era postul de jazz cel mai marfă din Buffalo, şi Şmecherului îi plăcea jazzul. Fluieră şi bătu ritmul pe volan în timp ce conducea.

Capitolul 7

Kurtz asculta jazz în Blues Franklin. Nu pentru jazz venise (localul deschidea abia peste cinci ore), dar, când intrase pe uşă, una dintre nepoatele lui Daddy Bruce – nu Ruby, chelneriţa, ci una mică, poate Laticia – aruncase o privire spre faţa lui, cât se vedea de sub borul pălăriei, şi fugise în spate să-l cheme pe Daddy. Un negru tânăr se afla pe

podiumul inferior, improvizând la pianul Steinway pe care Daddy Bruce îl păstra pentru marii pianişti de jazz veniţi în vizită; Kurtz îşi găsi masa favorită lângă peretele din fund şi-şi înclină scaunul pe spate în timp ce asculta.

Daddy Bruce apăru dintr-o încăpere dosnică, ştergându-şi palmele pe un şorţ alb. Bătrânul nu şedea niciodată împreună cu clienţii, dar prinse în mâini spătarul scaunului de lângă Kurtz şi clătină de câteva ori din cap, ţâţâind.

— Sper că tipul celălalt arată mai nasol!

— Nu ştiu cine-i tipul celălalt, zise Kurtz. De-asta am venit. În ultimele zile s-a interesat cineva de mine pe-aici?

— Chiar azi-dimineaţă, răspunse Daddy Bruce şi-şi scărpină barba scurtă şi căruntă. Azi-dimineaţă s-au interesat de tine mulţi albi. M-am şi gândit să agăţ un afiş pe care să scriu „Joe Kurtz nu-i aici – plecaţi!”.

Kurtz aşteptă detaliile.

— În primul rând, o poliţistă. Îmi amintesc c-ai fost cu ea aici, acum mult, mult timp, pe când eraţi amândoi puşti. Azi s-a recomandat drept detectiv King, dar tu obişnuiai să-i spui Rigby. Pe atunci ar fi trebuit să vă trag nişte şuturi în cur la amândoi, fiindcă eraţi minori şi aşa mai departe, dar ţie-ţi plăcea dintotdeauna muzica foarte mult şi am văzut c-o învățai pe ea totul despre muzică, plus că-ncercai să i te bagi sub cearşaf.

— Altcineva?

— Trei macaronari, azi-dimineaţă. Poate asasini. Foarte politicoşi. Au zis că au nişte bani pentru tine. Da, da! Trebuie să-l găsim pe Joe Kurtz ca să-i dăm o geantă mare cu bani. Vrăjeală d-asta.

Kurtz nu mai trebui să întrebe dacă Daddy Bruce le-a spus ceva.

— Erau nişte tipi bine îmbrăcaţi? Cu părul dat cu gel?

Bătrânul izbucni într-un râs sonor, încărcat de hârâiturile flegmei.

— Poate asta cred *macaronarii* că-nseamnă să fii bine-mbrăcat! Ştii genul: gulere albe, lungi şi cu colţuri ascuţite

care nu se potrivesc cu restul cămăşii, şi costume de gata pe care nu le-au dus niciodată la croitor să le aranjeze. Cât despre gel, aş zice mai degrabă că ăia trei se pieptănau cu pâine prăjită unsă cu unt.

Oamenii lui Gonzaga, gândi Kurtz. *Nu ai lui Farino Ferrara.*

— Altcineva?

Daddy Bruce râse din nou.

— Câţi vrei să alerge după fundul tău înainte să te simţi iubit? Vrei o aspirină?

— Nu, mulţumesc. Deci n-ai auzit nimic despre vreun individ care ar vrea să-mi facă felul?

— Păi n-ai întrebat *asta!* Ba sigur c-am auzit. Ultima dată, acum vreo trei săptămâni – un metis indian voinic, care şchiopăta. S-a îmbătat rău de tot şi le povestea la doi FA ce-o să-ţi facă.

— De unde ştii că erau FA?

Daddy Bruce oftă.

— Crezi că nu-i recunosc pe flăcăii din Frăţia Ariană când îi miros?

— Ce căutau aici?

Localul Blues Franklin nu făcuse niciodată greşeala de a intra în lumea şic – în ciuda pianului Steinway şi a ocazionalelor staruri care evoluau aici – şi continua să aibă o clientelă formată în principal din negri.

— De unde pizda mă-sii să ştiu de ce-au venit? Ştiu doar de ce au plecat şi cum au plecat.

— Lester?

— Şi Raphael, amicul lui din Samoa. Indianul tău şi prietenii lui deveniseră realmente enervanţi pe la ora unu noaptea. I-am ajutat să plece pe uşa din spate.

— „Ţeavă Mare” – indianul – a încercat să se bată?

— Nimeni nu se bate cu Lester. Vrei să te sun dacă mai apare domnul „Ţeavă Mare”?

— Da. Mulţumesc, Daddy!

Kurtz se ridică să plece, clătinându-se doar puţin, însă

bătrânul spuse:

— Nu poţi să umbli în halul ăsta, cu ochii ăia injectaţi şi cu cearcănele alea! O să sperii copiii. Stai pe loc, nu te mişca.

Kurtz stătu pe loc, în timp ce Daddy Bruce merse grăbit în odaia din spate şi reveni cu o pereche de ochelari de soare foarte mari. Kurtz şi-i puse cu multă grijă pe nas. Braţul drept al ramei i se freca de bandaje, dar, manipulându-l încetişor, izbuti să aşeze ochelarii fără să-l doară.

— Mulţumesc, Daddy! Mă simt ca Ray Charles.

— Ar *trebui* să te simţi ca Ray Charles, chicoti gâjâit bătrânul. Ăștia-s ochelarii lui.

— Ai furat ochelarii de soare ai lui Ray Charles?

— Nu, ce dracu', făcu Daddy Bruce. Nu fur, aşa cum n-o faci nici tu. Mai ţii minte când a fost aici – în decembrie trecut s-au împlinit doi ani – cu... adică nu, n-ai cum să-ţi aminteşti, Joe. Pe atunci erai încă în Attica. A fost un spectacol bun. N-am anunţat nimic, nimeni nu ştia că vine, şi ne-am trezit cu şase sute de oameni care încercau să intre.

— Şi ţi-a dăruit ochelarii lui de soare?

Daddy ridică din umeri.

— Lester şi cu mine i-am făcut un serviciu şi mi i-a dăruit în semn de amintire, atâta tot. Când călătoreşte, are la el mai multe perechi. Dar eu n-am decât perechea asta de ochelari de soare ai lui Ray Charles, aşa că ţi-aş fi recunoscător dacă mi i-ai da înapoi după ce termini cu ei. Mă gândisem să-i folosesc eu însumi, când o să am probleme cu ochii.

Pruno era plecat în vacanţă, dar tovarăşul lui boschetar, Soul Dad, se găsea în locul lui obişnuit din timpul zilei: pe colina de deasupra vechiului depou, jucând şah. Soul Dad

zise că el n-a auzit nimic, dar i-a promis lui Kurtz să-l anunţe dacă află ceva – cei doi aveau un laptop în baraca lor de lângă şine, aşa că Soul Dad avea să-i trimită un e-mail. Kurtz zâmbi fără să vrea; până şi informatorii şi „limbile străzii” recurgeau acum la tehnologia de ultimă oră.

Un taximetrist pe nume Enselmo, pe care Kurtz îl ajutase în vreo două chestii, spuse că n-a auzit pe niciunul dintre clienţii săi discutând despre lichidarea lui Kurtz sau a unei agente de eliberare condiţionată. În ultimele zile auzise totuşi nişte zvonuri cum că Toma Gonzaga l-ar căuta pe Kurtz. Acesta îi mulţumi şi-i plăti două sute de dolari, ca să-l plimbe cu maşina pe unde avea nevoie în restul după-amiezii.

Doamna Tuella Dean, o vagaboandă care avea ca sediu un capac de canal la colţul dintre străzile Elmwood şi Market – chiar şi vara –, spuse că a auzit că un arab nebun din Lackawanna se laudă că are de gând să împuşte pe cineva, dar n-a auzit niciodată pomenindu-se numele lui Kurtz.

Nu cunoştea numele arabului nebun. Nu-şi putea aminti unde auzise zvonul. Credea că e posibil să fi amestecat totul cu ştirile despre al-Qaida, pe care le auzea întruna la radioul ei portabil.

Încă nu se făcuse amiază, însă Kurtz porni să colinde barurile, căutând contacte vechi şi oameni dispuşi să flecărească. Mai avea vreo două ore de omorât înainte să pornească spre biroul serviciilor de securitate ale lui Brian Kennedy. Se bucura de intervalul respectiv, fiindcă dorea să i se mai limpezească niţel vederea înainte de a viziona înregistrarea video din parcare.

Începu cu barurile cu striptease, unde luau prânzul oameni de afaceri – Rick’s Tally-Ho de pe Genessee, cu şirul lui de balansoare obosite, Club Chit Chat de pe Hertel, unde Kurtz auzise că factorul ciupelii de cur era ridicat, iar posibilitatea de înălţare a zmeului era scăzută. Constată că

sursa lui a avut dreptate, deşi în sinea sa Kurtz aprecia că propriu-i potenţial de erecţie actual avea valoarea minus cinci sute. În plus, muzica şi mirosurile din localurile astea îi înrăutăţeau şi mai mult durerea de cap.

I-ar fi plăcut să iscodească şi prin cluburile canadiene mai răsărite, ca Pure Platinum, aflate pe malul celălalt al râului, atâta doar că deţinuţii eliberaţi condiţionat nu aveau voie să părăsească ţara, indiferent cât de aproape ar fi fost podul Peace. De aceea, se concentra asupra supremei contradicţii în termeni: zona lui Buffalo cel mare.

Intră şi în baruri dedicate sporturilor, ca Mac's City Bar şi Papa Joe's, dar hărmălaia de acolo era chiar mai asurzitoare şi-i bubuia în creier, aşa încât decise să le lase pentru altă dată. În plus, genul de informatori sau contacte de stradă pe care le căuta nu obişnuiau să frecventeze asemenea localuri: ei preferau barurile întunecoase, cu clientelă dubioasă.

Enselmo îi oferise o reducere – nu-l taxa pentru timpul de staţionare –, aşa încât Kurtz intră în cluburi cum ar fi Queen City Lounge şi Bradford, aflate pe aceeaşi stradă ca biroul lui, dar şi în localul Cobblestones, redeschis recent, din apropierea stadionului HSBC. Nu alesese momentul potrivit al zilei, iar clienţii nu erau cei pe care-i căuta. De bună seamă, îşi irosea timpul.

Dar pentru că tot se afla în cartier, se gândi că n-ar strica să arunce un ochi şi prin barurile de homosexuali. În mod evident, Enselmo nu era încântat, dacă era să judece după numărul de încruntături şi priviri mocnite pe care le arunca în oglinda retrovizoare, dar lui Joe Kurtz nu-i păsa defel ce-l încânta sau nu pe Enselmo. Buddies de pe Johnson Park era ticsit cu moşi care zâmbiră văzând ochelarii de soare ai lui Kurtz, îi inspectară jacheta de aviator şi se oferiră să-i facă cinste cu ceva de băut. Niciunul dintre ei nu părea să ştie ceva. În toaleta din Cabaret de pe Allen Street, cineva scrisese „Cine se pişă pe garduri electrificate primeşte veşti zguduitoare”, iar pe peretele barului se vedea următorul

afiş: „Nu mai sta acasă cu acelaşi bătrân dildo!”. Localul în sine era mort.

Kurtz se prăbuşi pe bancheta din spate a taxiului şi spuse:

— La KG’s şi după-aia ne oprim pe ziua de azi.

— Nu, nu, şefu’, nu-i bine să te duci la Knob Gobbler’s!

— La KG’s, repetă Kurtz.

Când intră pe uşă, primul lui gând fu că ar fi trebuit să-i urmeze sfatul lui Enselmo. Nici în clipele cele mai bune, cei de la KG’s nu se dădeau deloc în vânt după clienţii heterosexuali şi era evident că nu doreau un heterosexual bandajat şi vânăt, cu ochelari de soare, în mijlocul zilei, în momentul căruia i se făcea reclamă ca fiind Ora Clubului Creţişorilor. Kurtz nici măcar nu voia să ştie ce era Clubul Creţişorilor.

Barmanul strigă după gorila uriaşă – poreclită fără pic de imaginaţie „Micuţul” – şi Micuţul ridică spre Kurtz un deget de mărimea unui mădular de taur, făcându-i semn să iasă.

Kurtz încuviinţă pasiv, scoase revolverul şi-l apăsă pe faţa Micuţului, trăgând cocoşul înapoi, până ce nasul Micuţului se turti sub capătul ţevii. Poate că nu fusese lucrul cel mai grozav care putea fi făcut în acele condiţii, dar nici Kurtz nu era în starea cea mai grozavă.

Barmanul nu chemă poliţia – Ora Creţişorilor era în plină încreţire şi probabil că nu dorea să-i deranjeze pe clienţi printr-o împuşcătură –, ci se mulţumi să treacă scobitoarea dintr-un colţ în celălalt al gurii, făcu un semn din cap şi-l trimise pe Micuţul înapoi în caverna lui.

Kurtz consideră că fusese o victorie mai degrabă inutilă, fiindcă oricum n-avea cu cine sta de vorbă acolo, decât dacă nu cumva voia să întrerupă nişte aberaţii sexuale pe care n-avea chef nici măcar să le vadă, darămite să le întrerupă. Cel puţin în cluburile de striptease le ştia pe unele fete. Se îndrepta către ieşire, cu revolverul vârât la brâu, când un bărbat o dată şi jumătate mai voinic decât Micuţul umplu uşa. Monstrul purta un costum care stătea ca

pe gard şi cămaşă albastră cu guler alb, cu colţurile ascuţite. Părea că se piaptănă cu pâine prăjită unsă cu unt.

— Tu eşti Kurtz? mârâi uriaşul.

— O, futu-i! zise Kurtz.

Oamenii lui Gonzaga îl găsiseră.

Uriaşul făcu semn din degetul mare, indicând uşa din spatele său.

Kurtz se retrase un pas în bar. Monstrul clătină din cap o dată, aproape cu tristeţe, şi-l urmă în spaţiul deschis şi întunecos. Activităţile Clubului Creţişorilor fojgăiau într-o încăpere vecină. Gangsterul nici măcar nu privi într-acolo.

— Vii cu frumosul sau ne supărăm? întrebă el.

— Hai s-o vedem p-aia cu supărarea, spuse Kurtz.

Scoase ochelarii de soare şi-i puse în buzunarul jachetei. Omul lui Gonzaga zâmbi. În mod evident, şi el prefera varianta aceea. Îşi trase un box pe degete şi înaintă spre Kurtz, cu braţele deschise, ca o gorilă, privindu-i bandajele. Strategia lui era destul de evidentă.

— Hei, hei! strigă barmanul. Caftiţi-vă afară!

Privirea maimuţei se clinti doar o fracţiune de secundă la auzul glasului, însă îi oferi lui Kurtz timp suficient să scoată revolverul şi să-l izbească în tâmplă cu toată puterea. Omul lui Gonzaga păru surprins, dar rămase în picioare. Barmanul scotea de sub tejgheaua barului o puşcă cu ţeava retezată.

— Arunc-o! se răsti Kurtz, aţintindu-l cu revolverul.

Barmanul aruncă arma.

— Împinge-o cu piciorul, zise Kurtz.

Barmanul împinse arma cu piciorul.

Uriaşul stătea tot în picioare, zâmbind vag şi având pe chip o expresie întrebătoare, aproape introspectivă. Kurtz îi expedie un şut în testicule, aşteptă un minut pentru ca neuronii lenţi să transmită mesajul spre creierul monstrului, după care, când masa de carne se îndoi lent din mijloc, îi aplică un genunchi în faţă. Bărbatul se îndreptă, scutură o dată din cap şi lovi podeaua cu zgomotul unui tonomat care s-a răsturnat.

Probabil din cauza faptului că-l durea capul şi era obosit, Kurtz lovi gorila lui Gonzaga cu piciorul în tâmplă şi după aceea în coaste. Era ca şi cum ar fi şutat într-o bilă de bowling şi apoi ar fi încercat să clintească un sac de o sută cincizeci de kilograme.

Kurtz ieşi pe uşa din spate, şchiopătând uşor, cu revolverul în mâna dreaptă.

Aleea din dos mirosea a droguri şi urină şi, fără ochelari, lumina soarelui era prea puternică pentru ochii lui. Fu nevoit să clipească pentru a-şi limpezi vederea, iar când ajunse să vadă clar, era deja prea târziu ca să mai facă altceva. O limuzină uriaşă staţiona la cincisprezece metri depărtare, pe strada Delaware; caroseria neagră bloca intrarea aleii în partea respectivă, în timp ce un Lincoln Town Car bloca ieşirea în partea cealaltă.

Doi bărbaţi în trenciuri închise la culoare, cu totul nepotrivite pentru o după-amiază frumoasă de octombrie, aţinteau revolvere semiautomate către pieptul lui Kurtz.

— Dă-i drumul, rosti cel mai scund dintre ei. Numai cu două degete. Încetişor.

Kurtz se conformă.

— În maşină, găozarule!

Aprobând mental că e, într-adevăr, un găozar, Kurtz se conformă şi de această dată.

Capitolul 8

— Eşti greu de găsit, domnule Kurtz.

Limuzina, urmată de Lincolnul ticsit cu ceilalţi bodyguarzi, pornise spre vest; acum se vedeau lacul şi râul, căci înaintau pe autostradă către nord. Kurtz stătea pe strapontina de lângă bar, vizavi de Toma Gonzaga şi de un bodyguard de-al lui cu aer mai isteţ. Bodyguardul ţinea nepăsător revolverul lui Kurtz în mâna stângă, iar propria sa

armă semiautomată era proptită pe un genunchi şi aţintită spre inima acestuia. Un al doilea bodyguard stătea pe bancheta tapiţată în dreapta lui Kurtz, cu braţele încrucişate.

Întrucât Kurtz nu răspunse nimic, Gonzaga urmă:

— Şi e ciudat să te găsesc într-un loc ca Knob Gobbler's.

Kurtz ridică din umeri.

— Am auzit că mă cauţi şi m-am gândit că acolo pot da peste tine!

Bodyguardul de lângă Don trase cocoşul armei. Toma Gonzaga clătină din cap, surâse uşor şi puse încet mâna stângă pe pistol. Fără să-şi desprindă ochii de la Kurtz, bodyguardul încruntat coborî cocoşul înapoi.

— Încerci să mă provoci, domnule Kurtz, observă Gonzaga. Deşi, ţinând seama de contextul actual, nu-mi dau seama de ce o faci. Bănuiesc că ai auzit că tata m-a exilat în Florida acum opt ani, când a aflat că sunt homosexual.

— Crezusem că-n ziua de azi cei ca voi preferă termenul „gay", zise Kurtz.

— Eu prefer „homosexual", ba chiar şi „poponar", zise Gonzaga. Uneori merge şi „fagotist".

— Sunt mai directe?

— Cam aşa ceva. De-a lungul anilor, majoritatea amicilor mei homosexuali n-au fost deloc oameni gay, domnule Kurtz. Mă refer la sensul vechi al cuvântului – acela de „veselie".

Kurtz ridică din umeri. Probabil că existau şi subiecte care-l interesau chiar mai puţin – de exemplu, fotbalul însă i-ar fi fost greu să le găsească.

Telefonul celular al lui Gonzaga sună şi bărbatul ascultă, fără să vorbească. Kurtz îi studie chipul. Tată lui, Emilio, fusese un om deosebit de urât: arăta de parcă un savant nebun ar fi transplantat capul unui crap pe trupul unui taur. Toma, care aparent abia trecuse de patruzeci de ani, avea acelaşi piept bombat şi aceleaşi picioare scurte, totuşi era

destul de chipeş, aducând cu Tony Curtis la bătrâneţe. Avea buze pline şi senzuale, ca ale tatălui său, dar păreau răsfrânte mai degrabă din obiceiul de a râde, decât din cruzime, ca în cazul tatălui său. Ochii îi erau albastru-deschis şi-şi tundea scurt părul încărunţit. Purta un costum gri elegant, scump, şi pantofi maro dintr-o piele atât de moale încât păreau că-i poţi plia şi băga în buzunar după ce-i purtai.

Gonzaga plie însă şi băgă în buzunar telefonul.

— Poţi să fii uşurat: Bernard şi-a recăpătat cunoştinţa, mai mult sau mai puţin, deşi este posibil să-i fi rupt două-trei coaste.

— Bernard? întrebă Kurtz, punând accentul pe a doua silabă, aşa cum făcuse Gonzaga.

Mai întâi „Colin”, acum „Bernard”, gândi el. *Ce se va alege de lumea interlopă?* Îi văzuse scoţându-l pe uriaşul bodyguard din KG’s şi aşezându-l pe bancheta din spate a Lincolnului care-i însoţea.

— Da, zise Gonzaga. Dacă aş activa în domeniul lui, şi eu mi-aş schimba numele.

— Toma nu-i un nume de fată? întrebă Kurtz.

Nu era sigur de ce provoacă un om care poate că plănuia deja să-l ucidă. O fi fost de vină durerea de cap.

— Este un diminutiv de la Tomas.

Înainte să fi ajuns la podul International, şoferul coti la dreapta pe Scajaquada şi limuzina se îndreptă către est, spre Kensington, urmată de Lincoln.

— L-ai cunoscut pe tata, domnule Kurtz? *Asta-i,* îşi zise Kurtz.

— Nu.

— L-ai întâlnit vreodată, domnule Kurtz?

Gonzaga îndepărtă o scamă invizibilă de pe cuta perfectă a pantalonilor gri.

— Astă-iarnă, când tata a revenit în New York pentru o întrunire şi a fost ucis, a dispărut majoritatea asociaţilor lui cei mai apropiaţi de aici. E greu de aflat ce s-a întâmplat,

de fapt, în ultimele lui zile aici.

Kurtz îl privi pe bodyguardul care-l ţinea în bătaia Glock-ului de 9 milimetri. Poliţiştii aveau asemenea pistoale şi acum le doreau toţi gangsterii. Viraseră spre sud, pe Kensington şi reveneau către centru. Indiferent ce anume avea să se întâmple, n-avea să se întâmple în limuzina lui Toma Gonzaga.

— Ai întâlnit cumva vreodată un tip pe nume Mickey Kee? întrebă Gonzaga.

— Nu.

— Nici nu m-aş fi aşteptat. Domnul Kee a fost... asociatul cel mai dur al tatei. L-au găsit mort în vechea gară abandonată din Buffalo, la două zile după viscolul cel mare pe care l-aţi avut în februarie. În săptămâna aia, în Miami erau 28°G.

— M-ai târât aici sub ameninţarea cu arma ca să-mi dai buletinul meteo? întrebă Kurtz.

Toma miji ochii la el şi Kurtz îşi dădu seama că păşeşte pe o gheaţă foarte subţire. Se gândi că, deşi bărbatul acela semăna niţel cu Tony Curtis, genele lui proveneau din linia criminală a familiei Gonzaga.

— Te-am invitat aici ca să-ţi fac o ofertă pe care nu poţi s-o refuzi, spuse Gonzaga.

Chiar a spus cuvintele astea?! se întrebă Kurtz. Idioţii de mafioţi erau îndeajuns de obositori chiar dacă nu ajungeau să facă referiri la propria persoană şi să fie ironici. Kurtz afişă o expresie care ar fi trebuit să fie simultan receptivă şi neutră.

— Angelina ţi-a povestit azi despre dispariţia unor oameni de-ai ei din sfera aprovizionării şi a consumului de droguri, zise Toma Gonzaga.

Angelina? se întrebă Kurtz. Nu era surprins că Donul poponar ştia că Angelina Farino Ferrara i-a oferit o slujbă – Gonzaga putea să fi pus oameni s-o urmărească sau poate cei doi discutaseră pur şi simplu după ofertă dar nu-i venea să creadă că cei doi Doni din Buffalo se tutuiau. *Angelina?*

Iar ea îi spusese „Toma”. Foarte greu de crezut: cu şapte luni în urmă, Angelina Farino Ferrara făcea tot ce-i stătea în putinţă – inclusiv îl angajase pe Joe Kurtz – pentru a-l rade pe tatăl lui Toma Gonzaga.

— Nu te-a angajat să-l găseşti pe ucigaş? insistă Gonzaga. Am discutat împreună ideea ei de a-ţi povesti despre situaţia asta.

Kurtz clipi. Comoția îi înceţoşa mintea.

— N-a pomenit nimic despre droguri, spuse el, străduindu-se să rămână inexpresiv.

— Ţi-a spus că gruparea Farino a pierdut cinci oameni lichidaţi de un dement? rosti Toma Gonzaga, ridicând tonul pe ultimul cuvânt doar atât cât să sugereze o întrebare.

— A zis ceva despre asta, încuviinţă Kurtz. Nu mi-a oferit niciun fel de detalii.

Deocamdată. Se întrebă dacă bodyguardul cu părul dat cu gel a lăsat între timp informaţiile la Arlene. *Iar tu ai fi primul meu suspect*, *dacă aș accepta angajamentul*, gândi Kurtz, privindu-l pe Gonzaga în ochi.

— Ei bine, zise Donul, în ultimele trei săptămâni, noi am pierdut şaptesprezece oameni.

Auzind asta, Kurtz clipi. Până şi clipitul durea.

— Şaptesprezece oameni de-ai tăi au fost ucişi în trei săptămâni? întrebă el sceptic.

— Nu oameni de-ai mei, zise Gonzaga. Nici oamenii pierduţi de Angelina nu sunt de fapt ai ei. Nu sunt angajaţi. Nu direct.

Kurtz nu înţelese nimic, aşa că aşteptă.

— Sunt dealeri de stradă şi consumatori cu care ne-am asociat ca să plasăm drogurile grele, spuse Gonzaga. Mai exact, heroina.

Kurtz fu surprins să audă că familia Farino plasa acum skag. Fusese unica sursă de profit pe care bătrânul Don, Byron Farino, o interzisese familiei. Fiul lui cel mai mare, David, drogat tun cu cocaină, îşi înfăşurase automobilul Ferrari în jurul unui copac şi murise, iar Donul oprise puţinul

comerţ cu droguri desfăşurat de clanul Farino. Emilio Gonzaga controla dintotdeauna traficul serios cu droguri în vestul statului New *York.*

— Am lipsit din oraş în ultimele zile, zise Kurtz fără să creadă o iotă, dar aş fi auzit la televiziune despre douăzeci şi două de crime asociate drogurilor.

— Poliţia şi presa nu ştiu de nicio crimă.

— Cum se poate aşa ceva?

— Fiindcă dementul care-i omoară ne sună – în general pe mine, însă i-a telefonat şi Angelinei de două ori – ca să ne spună unde au avut loc omorurile. De aproape o lună facem curăţenie după el.

— Nu mă prind, spuse Kurtz. De ce l-aţi ajuta să acopere crimele? Mi-ai zis că nu voi i-aţi omorât pe oamenii aceia.

— *Sigur* că nu noi i-am omorât, idiotule! mârâi Gonzaga. Sunt clienţii noştri şi dealeri de la nivelul străzii.

— Şi de-aia faceţi voi curăţenie, zise Kurtz. Ca alţi dependenţi de heroină, care mai pot încă să şofeze sau să aibă o slujbă, să nu prindă de veste şi s-o şteargă în Cleveland sau altundeva să se drogheze.

— Da. Faptul că toţi intermediarii şi dealerii noştri de pe stradă sunt ucişi n-o să-i facă pe drogaţii ăştia să renunţe la consum – nu pot să se lase –, dar i-ar putea împiedica să mai cumpere de la noi. Mai ales când psihopatul lasă în urmă inscripţii de felul „Cumpăraţi de la Gonzaga şi muriţi”.

— Te sună? reflectă Kurtz.

— Da, însă din asta nu ne putem da seama de mare lucru despre el. Vocea e complet distorsionată, foloseşte un dispozitiv din ăla telefonic. Tipul e probabil alb – nu zice „să vezi” sau „futu-ţi” la fiecare trei cuvinte –, dar nu-i putem identifica vocea şi nici măcar vârsta.

— Aţi încercat să urmăriţi…

— Bineînţeles c-am încercat să-i urmărim convorbirile. M-a ajutat departamentul de poliţie din Buffalo – Familia mai are oameni care lucrează acolo – dar psihopatul comută cumva convorbirile prin reţeaua telefonică. Oamenii mei n-

au ajuns niciodată la timp la telefonul public respectiv.

— Şi-atunci vă duceţi… Ce faceţi cu cadavrele? întrebă Kurtz şi se strădui să nu râdă. Bănuiesc că aveţi un loc favorit, izolat pentru chestii de-astea. Prin păduri sunt cimitire întregi.

Gonzaga nu era amuzat.

— Nu există cadavre.

— Poftim?

— Cum ai auzit. Ne ducem şi ştergem sângele şi creierii şi astupăm găurile de gloanţe, dacă-i nevoie, dar ucigaşul ăsta nu lasă niciun cadavru. Le ia cu el.

Kurtz căzu pe gânduri preţ de un minut, ceea ce-i înteţi durerea de cap. Îşi frecă tâmplele.

— Am deja un client care m-a angajat pentru ceva legat de cazul ăsta, spuse el. Nu mai pot accepta încă unul.

— Vorbeşti ca un IP, zise Gonzaga. Nu mai eşti investigator privat, domnule Kurtz! Eu îţi ofer pur şi simplu o afacere particulară, de la persoană fizică la persoană fizică.

Limuzina ieşi de pe autostradă şi reveni în centru.

— Angelina îţi va plăti zece miare ca să-l găseşti pe tipu' ăsta…

— Cincisprezece, rosti Kurtz.

De obicei nu oferea informaţii nesolicitate, dar îl durea capul şi conversaţia asta îl obosea, închise ochii pentru o secundă.

— Bine, zise Gonzaga. Oferta mea e mai bună. Azi este joi. Lunea viitoare este Halloween. Dacă lunea viitoare la miezul nopţii ne spui cine-i găozarul ăsta, o să-ţi plătesc o sută de mii de dolari şi-o să te las în viaţă.

Kurtz deschise ochii. Avu nevoie de o singură privire în ochii lui Toma Gonzaga pentru a pricepe că Donul homosexual vorbea cât se putea de serios. Kurtz înţelese că nu conta dacă bărbatul acesta ştia sau nu că el fusese implicat în evenimentele ce duseseră la moartea tatălui său. Trecutul nu mai însemna nimic. Kurtz tocmai îşi auzise

condamnarea la moarte.

Dacă nu-l găsea pe ucigaşul de consumatori şi dealeri de heroină.

— Mai e ceva, rosti Gonzaga zâmbind uşor, de parcă-şi amintise un detaliu amuzant. Ar trebui să-ţi spun că psihopatul ăsta nu i-a mierlit doar pe dealeri şi pe consumatori: intră în casele lor şi le împuşcă toată familia. Copii… soacre… mătuşi venite în vizită…

— Douăzeci şi două de persoane ucise şi dispărute, spuse Kurtz.

— Persoane ucise, cadavre dispărute, însă de fapt nu se simte lipsa persoanelor, zise Toma Gonzaga. Toţi ăştia sunt drogaţi sau dealeri. Dependenţii de heroină şi familiile lor. Deocamdată n-a fost raportată dispariţia nici unuia.

— Dar va fi raportată în scurt timp, spuse Kurtz. Nu poţi ascunde moartea a douăzeci şi două de persoane!

— Bineînţeles, zise Gonzaga. Bobby!

Dădu din cap spre bodyguardul de pe bancheta laterală. Bobby îi întinse lui Kurtz o mapă subţire din piele.

— Aici este ceea ce ştim: numele persoanelor care au fost ucise, date, adrese, tot ce avem, spuse Gonzaga.

— Nu vreau slujba asta, zise Kurtz. Rahatul ăsta n-are nicio legătura cu mine!

Încercă să restituie mapa, dar bodyguardul încrucişă braţele.

— Acum are o legătură foarte mare, spuse Gonzaga. Sau va avea luni, la miezul nopţii – cred că-i Halloweenul –, mai ales dacă nu-l găseşti pe individul ăsta.

Kurtz nu rosti nimic. Gonzaga îi întinde un telefon celular.

— Cu ăsta ne contactezi. Tastezi singurul număr stocat în memorie. Zi sau noapte, cineva îţi va răspunde, iar eu te voi suna înapoi în douăzeci de minute.

Kurtz băgă telefonul în buzunar şi arătă spre bodyguardul care avea revolverul său. Acesta se uită la Gonzaga, care încuviinţă din cap. Bărbatul goli cartuşele în palmă şi-i întinse lui Kurtz arma descărcată.

— Te putem lăsa undeva? întrebă Toma Gonzaga.

Kurtz privi afară prin geamurile-oglindă. Se aflau aproape de Hyatt şi Centrul de Conferinţe, la un cvartal de clădirea administrativă unde avea sediul din Buffalo firma de securitate a lui Brian Kennedy.

— Aici, spuse el.

Când coborî pe trotuar, Toma Gonzaga vorbi prin portiera deschisă:

— Încă ceva, domnule Kurtz!

Acesta aşteptă. Aerul rece îi dădea o senzaţie minunată, după interiorul înăbuşitor al limuzinei, unde bodyguardul împrăştia un miros puternic de colonie.

— Umblă vorba că Angelina ar fi angajat un asasin profesionist, poreclit Danezul, zise Gonzaga. Şi că i-ar fi plătit un milion de dolari în avans ca să achite nişte datorii vechi.

Elegant, gândi Kurtz. Angelina Farino Ferrara îl avertizase că Gonzaga îl aduce pe Danez. Gonzaga îl avertiza că ea a făcut-o deja. *Totuşi, de ce ar dori oricare dintre ei să mă avertizeze?*

— Ce legătură are asta cu mine? întrebă el.

— Poate vei dori să depui ceva mai mult efort pentru a câştiga suta de mii de dolari pe care am menţionat-o, spuse Gonzaga. Mai ales din moment ce toate indiciile spun că ai fi una dintre datoriile mai vechi pe care ea vrea să le plătească.

Capitolul 9

Empire State Security and Executive Protection avea birourile la etajul al douăzecilea al uneia dintre cele câteva clădiri înalte şi moderne din centrul oraşului Buffalo. Recepţionera era o eurasiatică atrăgătoare, energică, impecabil îmbrăcată, care ignoră politicos bandajele şi ochii

învineţiţi ai lui Kurtz; surâse şi-l sună pe domnul Kennedy de îndată ce Kurtz îşi anunţă numele. Îl întrebă dacă doreşte cafea, suc de portocale sau apă plată. Kurtz refuză, dar o uşoară ameţeală suprapusă peste durerea din ţeastă îi amintea că nu mâncase şi nici nu băuse nimic de peste douăzeci şi patru de ore.

Kennedy apăru pe un coridor mochetat, îi strânse mâna lui Kurtz ca şi cum ar fi fost un client de afaceri şi-l conduse printr-un labirint scurt de holuri şi încăperi cu pereţi din sticlă, în care angajaţii, bărbaţi şi femei, lucrau la calculatoare cu monitoare plate mari.

— Afacerile din domeniul securităţii par să înflorească, observă Kurtz.

— Aşa este, încuviinţă Brian Kennedy. În ciuda dificultăţilor economice. Sau poate din cauza lor. Cei lipsiţi caută moduri ilegale de a face avere. Cei încă avuţi sunt gata să plătească mai mult pentru a păstra ceea ce au agonisit.

Biroul de colţ al lui Kennedy avea partiţii solide care-l separau de restul labirintului comun, însă cei doi pereţi care dădeau spre exterior erau din sticlă, de sus până jos. Încăperea adăpostea un birou modern, dar nu excentric, trei terminale de calculator, o canapea confortabilă din piele şi o măsuţă ovală de conferinţe, aproape de îmbinarea pereţilor din sticlă. Pe o măsuţă cu rotile din apropierea mesei se aflau un videorecorder de calitate profesională, cu bandă de 18 milimetri, şi un monitor. Rigby King şedea deja de cealaltă parte a mesei.

— Bună ziua, Joe!

— Bună ziua, detectiv King, zise Kurtz.

Kennedy făcu un gest elegant către Kurtz, indicându-i să ia loc în dreapta lui Rigby, iar el se aşeză de partea opusă a mesei ovale.

— Domnule Kurtz, doamna detectiv King şi-a exprimat dorinţa de a participa la întâlnirea noastră. Am presupus că nu veţi avea nimic împotrivă.

Kurtz ridică din umeri şi se aşeză, punând mapa de piele a lui Gonzaga pe podea, lângă scaun.

— Vă pot servi cu ceva, domnule Kurtz? Cafea, apă plată, bere? (Privi ochii lui Kurtz după ce acesta îşi scosese ochelarii lui Ray Charles.) Nu, probabil că o bere n-ar fi bună. Bănuiesc că luaţi multe analgezice.

— Mă simt bine, zise Kurtz.

— Ai părăsit spitalul cam brusc azi-dimineaţă, Joe, remarcă Rigby King. Ţi-ai lăsat hainele acolo.

Ochii ei căprui erau la fel de atrăgători, adânci, inteligenţi şi circumspecţi cum şi-i amintea.

— Am găsit altele, răspunse Kurtz. Sunt arestat?

Rigby clătină din cap. Părul ei scurt, uşor ţepos o făcea să pară mai tânără decât ar fi trebuit să arate; la urma urmelor, avea cu trei ani mai mult decât Kurtz.

— Să vizionăm banda, propuse ea.

— Peg e tot la reanimare, inconştientă, susţinută de aparate, informă Kennedy, de parcă vreunul dintre ei ar fi întrebat. Totuşi, medicii speră să iasă din starea critică în vreo două zile.

— Mă bucur, zise Rigby. Am sunat acum o oră, ca să mă interesez cum îi merge.

Kurtz privi monitorul stins.

— Aceasta este camera de supraveghere pentru uşa prin care aţi ieşit dumneavoastră şi Peg, spuse Kennedy.

Înregistrarea video era alb-negru – sau color, dar în condiţii de iluminare atât de slabă, încât practic nu exista culoare – şi arata doar zona de aproximativ opt metri pe opt din faţa uşilor care dădeau în parcarea subterană a Centrului Civic.

— Spre zona maşinilor parcate nu sunt îndreptate camere video? întrebă Kurtz în timp ce înregistrarea începu să se deruleze, având înscrise cu alb, în colţul inferior drept al cadrului, data zilei anterioare, ora, minutul şi secunda.

— Ba da, răspunse Kennedy, numai că municipalitatea a optat pentru cel mai ieftin amplasament al camerelor,

astfel încât următoarea este îndreptată în direcţia opusă, la aproximativ douăzeci şi cinci de metri de zona asta. Cel sau cei care au tras se aflau într-o zonă moartă între obiectivele camerelor. Nu există suprapuneri.

Pe ecran, uşa se deschise şi Kurtz se privi pe sine ieşind şi încuviinţând către umbra care-i ţinea uşa deschisă: Peg O'Toole. Kurtz se văzu cum păşeşte înaintea femeii, care rămase în urmă.

Se distanţaseră cu vreo trei metri unul de celălalt şi porniseră să meargă în direcţii opuse când se petrecu ceva. Kurtz se văzu ghemuindu-se, întinzând braţul, arătând spre uşă şi strigând ceva. O'Toole încremeni, se uită la Kurtz de parcă ar acesta fi fost nebun, căută în poşetă pistolul, apoi întoarse capul şi privi în bezna dindărătul camerei video de deasupra. Totul se desfăşura fără sunet.

Kurtz văzu scântei când un glonţ lovi un stâlp de beton aflat la trei metri înapoia lor. O'Toole îşi scoase revolverul Sig Pro de 9 milimetri şi-l roti în direcţia din care veneau gloanţele. Kurtz se văzu întorcându-se, de parcă s-ar fi pregătit să alerge către adăpostul stâlpului, dar după aceea O'Toole fu lovită. Capul îi zvâcni pe spate.

Kurtz începu să-şi amintească. Fragmente. *Pft, pft, pft,* şi flacăra de la capătul ţevii venind dinspre a şasea sau a şaptea maşină de pe rampă. Nu era o armă cu amortizor – îşi dăduse seama atunci şi-şi aminti acum dar aproape sigur un pistol de calibrul 0,22, unul singur, răsunând chiar mai slab decât majoritatea armelor de calibrul acela, de parcă trăgătorul ar fi redus încărcătura de pulbere.

O'Toole căzu şi o floare neagră îşi deschise petalele pe fruntea ei albă, palidă, din înregistrare. Revolverul îi lunecă pe beton.

Kurtz plonjă după Sig Sauer, se ridică apoi cu el, se aşeză într-un genunchi în faţa agentei de eliberare condiţionată, ţinu arma cu ambele mâini şi răspunse focului, iar flacăra de la gura ţevii făcu înregistrarea orbitor de albă.

Erau două siluete, îşi aminti Kurtz. *Umbre... Trăgătorul,*

aproape de portbagajul maşinii, şi un altul, mai înalt, în spatele caroseriei, abia întrezărit prin geamurile automobilului. Doar cel scund trăgea.

Pe ecran, Kurtz trăgea. Brusc se opri, o târî pe O'Toole de braţ pe pardoseală, o ridică brusc şi porni s-o care spre uşă.

L-am lovit pe trăgător, îşi aminti Kurtz. *S-a rotit şi s-a rezemat de maşină. Atunci am încercat s-o scot pe O'Toole. Apoi celălalt a luat arma şi a continuat să tragă în noi.*

Braţul agentei O'Toole păru să zvâcnească – un glonţ care i-a trecut prin antebraţ, îşi spuse Kurtz, amintindu-şi explicaţia medicului –, trunchiul lui Kurtz se răsuci, iar capul îi zvâcni şi se roti către stânga; ridică din nou revolverul, dar o clipă mai târziu se prăbuşi inert, scăpând femeia. Cei doi rămaseră lungiţi pe jos. Sângele întunecat băltea pe pardoseala din beton.

Preţ de un minut întreg, se văzură doar cele două trupuri zăcând unul peste altul.

— Rampa de ieşire nu era acoperită de videocamere, zise Rigby. N-am văzut maşina plecând… cel puţin până n-a ajuns la ghişeul de tichete.

— De ce n-a venit să ne termine? întrebă Kurtz.

Privea propriul său trup, zăcând lângă al lui O'Toole, şi se gândea la al doilea trăgător.

— Nu ştim, răspunse Kennedy, dar dintr-o clipă într-alta, pe uşile acelea va intra o stenografă de la tribunal… aha, uite-o… Poate că ea l-a speriat pe trăgător.

Trăgători, îşi spuse Kurtz. Amintirea adrenalinei din acele câteva minute îi sporea durerea de cap. Pe ecran, o femeie intră în parcare, îşi duse palmele la obraji, ţipă fără zgomot şi fugi înapoi pe uşă. Kennedy opri banda.

— Au mai trecut trei minute şi jumătate până ce ea a adus pe cineva în parcare – un paznic de securitate. El v-a văzut doar pe voi doi pe jos, nimeni altcineva. A chemat o ambulanţă prin radio. În următoarele zece minute de înregistrare, până la sosirea ambulanţei, se văd doar oamenii veniţi să caşte gura. Peg a avut mare noroc că a

supravieţuit, la cât sânge a pierdut!

De ce n-a venit al doilea trăgător să ne termine? se întrebă Kurtz. *Indiferent pe care dintre noi dorea să-l omoare.*

Kennedy scoase caseta video şi introduse alta. Kurtz se uită spre Rigby King.

— De ce mi-aţi pus cătuşe?

Vocea lui nu era deloc amabilă.

— Încă nu văzusem asta, răspunse ea.

— De ce?

— Casetele nu erau marcate, răspunse Brian Kennedy în locul ei. A fost o mică încurcătură. N-am dispus de ele, pentru a le arăta detectivilor Kemper şi King, decât după ce v-au vizitat aseară.

Am stat cu cătuşe toată noaptea, *în pizda mă-sii!* îşi zise Kurtz fulgerând-o din priviri pe Rigby King. *M-ai lăsat neajutorat şi încătuşat toată noaptea în spitalul ăla băşinos!* Ea îi receptă în mod evident mesajul nerostit, dar se mulţumi să se uite fix la el.

— Asta e videocamera de securitate de la ieşirea care dă în strada Market, spuse Kennedy manipulând telecomanda.

O negresă tânără citea *National Enquirer* în cabina de sticlă a casierului. Brusc, un automobil vechi apăru pe rampă cu motorul turat la maximum şi ieşi din parcarea subterană, făcând ţăndări bariera din lemn şi derapând într-un viraj la dreapta, pe strada pustie, înainte de a dispărea.

— Stop-cadru? propuse Kurtz.

Kennedy încuviinţă şi derulă înapoi, până ce maşina încremeni în momentul când lovea bariera. Doar şoferul era vizibil: un bărbat cu păr lung, vâlvoi, dar cu chipul întors; trupul îi era doar o siluetă. Camera video fusese astfel montată încât să poată surprinde plăcuţele de înmatriculare, dar acestea păreau mânjite cu noroi. Aproape toate cifrele şi literele erau indescifrabile.

— Casiera a văzut ceva? întrebă Kurtz.

— Nu, răspunse Kennedy. A fost prea surprinsă. Bărbat.

Poate alb. Poate hispanic sau chiar negru. Păr foarte lung, negru. Cămaşă deschisă la culoare.

— Mda, făcu Kurtz. Pe bancheta din spate sau pe jos putea să mai fie cineva.

— Îţi aminteşti de un al doilea bărbat? întrebă Rigby.

Kurtz o privi.

— Nu ştiu, zise el. Am spus doar că în spate putea să mai fie cineva.

— Îhâm, făcu Rigby. Iar în portbagaj era corul fecioarelor neprihănite.

— Detectivul Kemper crede că este vorba despre un Pontiac de culoare închisă, model probabil de la sfârşitul anilor 1980, cu pete de rugină pe aripa dreaptă din spate şi pe portbagaj, spuse Brian Kennedy.

— Asta reduce considerabil căutarea, comentă Kurtz. Nu sunt decât vreo treizeci de mii de maşini dintr-astea în Buffalo.

Kennedy indică imaginea încremenită de pe ecran şi plăcuţa de înmatriculare.

— Am mărit cadrul şi cred că acolo e cifra 2, iar ultima cifră poate fi 7.

Kurtz ridică din umeri.

— Aţi verificat fişierele din calculatorul agentei O'Toole? Aţi verificat dacă n-are vreun eliberat condiţionat mai ofticat?

— Da, detectivii au copiat fişierele din calculator şi i-au cercetat fişetele, dar… începu Kennedy.

— Desfăşurăm investigaţia cu toată atenţia, interveni Rigby, oprindu-l pe Kennedy să mai divulge informaţii.

Acesta se uită la ea şi surâse, cu aerul de a comenta, ca de la bărbat la bărbat: *şi femei, şi poliţiste, ce să le faci?*

— Mă duc acasă, anunţă Kurtz.

Se ridicară toţi trei în picioare. Kennedy îi întinse din nou mâna şi spuse:

— Mulţumesc că aţi venit, domnule Kurtz. Mulţumesc pentru că aţi încercat s-o protejaţi pe Peg. De îndată ce am

văzut înregistrarea video, am ştiut că n-aţi fost implicat în împuşcarea ei. Aţi fost un erou!

— Mda, zise Kurtz privind-o pe Rigby King. *M-ai lăsat acolo în cătuşe toată noaptea*, *pentru ca un moşneag în scaun cu rotile să mă poată lua la palme. Oricine m-ar fi putut ucide.*

— Vrei să te duc până acasă? întrebă Rigby.

— Îmi vreau propria maşină înapoi.

— Am terminat cu ea. E tot în parcarea din Centrul Civic. Iar în maşina mea am hainele şi portofelul tău. Haide, te conduc până la parcare.

Kurtz merse cu Rigby King până la lift, dar până să sosească ascensorul, Kennedy apăru în fugă.

— V-aţi uitat mapa, domnule Kurtz!

Kurtz aprobă din cap şi luă mapa de piele care conţinea hârtiile lui Gonzaga ce enumerau şaptesprezece crime necunoscute poliţiei şi presei.

Capitolul 10

Drumul fu scurt. Kurtz luă de pe bancheta din spate pantofii proprii şi punga de hârtie maro cu hainele, îşi verifică portofelul – nu lipsea nimic – şi se lăsă pe spate, simţind între omoplaţi apăsarea revolverului reîncărcat.

— Ştii, Joe, spuse Rigby King, dacă te-aş percheziţiona acum şi aş găsi vreo armă, ai fi acuzat de încălcarea termenilor de eliberare condiţionată.

Kurtz n-avea nimic de spus în privinţa asta. Maşina fără însemne specifice a detectivei semăna cu oricare altă maşină de poliţie fără însemne specifice din lume: vopsea urâtă, motor hârâitor, aparat de radio pe jumătate ascuns sub bord, un girofar portabil pe jos, gata să fie prins de plafon, şi anvelope cumpărate de municipalitate cu care niciun civil de nicăieri nu şi-ar fi echipat maşina. Orice puşti

de peste trei ani din oraş ar fi putut spune că e o maşină de poliţie, văzând-o de la o depărtare de cinci cvartale într-o noapte ploioasă.

— Dar n-am să te percheziţionez, urmă Rigby. Dacă te-ai întoarce în Attica, n-ai rezista nici măcar o săptămână.

— Am rezistat acolo peste unsprezece ani.

— N-o să înţeleg niciodată cum ai reuşit, zise ea. Între Frăţia Ariană şi tipii din Black Power, singuraticii n-ar putea rezista mai mult de o lună. N-ai fost niciodată un tip sociabil, Joe.

Opriră la un semafor; Kurtz privi pietonii care traversau prin faţa lor. Se aflau la numai câteva cvartale de Centrul Civic. Ar fi putut merge pe jos, dacă nu s-ar fi simţit atât de îngrozitor de ameţit. Uitarea mapei pe podeaua din biroul lui Kennedy îi arătase cât de multă nevoie avea de somn. Şi poate de nişte analgezice. Pietonii şi strada păreau să unduiască din cauza unor valuri de căldură, deşi nu erau decât 16° C.

— Când soţul meu m-a părăsit, spuse Rigby, am revenit în Buffalo şi am intrat în poliţie. Asta a fost acum vreo patru ani.

— Am auzit că ai un băieţel, zise Kurtz.

— Cred c-ai auzit greşit, rosti Rigby apăsat.

Kurtz ridică ambele palme.

— Scuze! Am auzit greşit.

— Eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, spuse Rigby. Dar tu?

— Ştii bine că nu l-am cunoscut.

— Mi-ai spus totuşi odată că maică-ta ţi-a zis că tatăl tău a fost hoţ profesionist sau aşa ceva.

Kurtz ridică din umeri.

— Mama a fost o târfă. N-am prea văzut-o nici înainte de orfelinat. O dată, beată fiind, mi-a spus că ea crede că taică-meu e hoţ, un tip cu un singur nume, şi ăla inventat. Nu un hoţ de duzină, ci un tip din ăia tari, care punea la cale spargeri serioase împreună cu alţi profesionişti, iar

după aia o tăia pentru totdeauna din oraşul respectiv. Zicea că ei doi au fost împreună doar o săptămână, la sfârşitul anilor 1960.

— Probabil că pregătea o spargere, spuse Rigby.

Kurtz zâmbi.

— Mai zicea că el dorea să facă sex doar imediat *după* o lovitura reuşită.

— Poate că taică-tău a fost un hoţ profesionist, însă tu n-ai furat niciodată, Joe, zise Rigby King. Cel puţin pe vremuri nu furai. Toţi ceilalţi copii de la Părintele Baker, inclusiv eu, ciordeam ce puteam, dar tu n-ai furat naibii nimic, niciodată.

Kurtz tăcu. Când o cunoscuse pe Rigby – când făcuseră sex în strana corului din biserica Our Lady of the Victory –, el avea paisprezece ani, iar ea şaptesprezece şi amândoi trăiau într-un orfelinat din sistemul Părintele Baker. Nu-şi cunoşteau taţii şi Kurtz considera că pe amândoi îi durea undeva de chestia asta.

— Nici tu nu ţi-ai văzut tatăl vreodată, aşa-i? o întrebă acum.

— Pe vremea aia nu-l cunoşteam, zise Rigby oprind lângă trotuar în dreptul intrării în parcarea subterană a Centrului Civic. L-am căutat după Thailanda. Între timp murise. Inima… Cred, totuşi, că se poate să fi fost un tip corect. Presupun că nici măcar n-a ştiut că exist. Maică-mea era dependentă de heroină.

Kurtz, care nu se pricepuse niciodată la amabilităţi sociale, bănui că şi pentru vestea aceea exista un răspuns sensibil şi potrivit, dar n-avea niciun interes să facă efortul de a-l afla.

— Mulţumesc că m-ai adus până aici, zise el. Ai cheile de la maşina mea?

Rigby încuviinţă şi le scoase din buzunarul blugilor, dar nu i le întinse.

— Te mai gândeşti vreodată la vremurile alea, Joe?

— Care vremuri?

— Perioada de la Părintele Baker. Catacombele… Prima noapte în strana corului… Blues Franklin… Sau chiar cele zece luni din Thailanda.

— Nu prea mult, răspunse Kurtz.

Ea îi întinse cheile.

— Când am revenit în Buffalo, am încercat să te caut. În a doua zi de serviciu am aflat că eşti la Attica.

— E un loc modernizat, spuse Kurtz. Au program de vizite, corespondenţă, de toate…

— În aceeaşi zi, urmă Rigby, am aflat că l-ai omorât – l-ai aruncat de la etajul cinci – pe individul care-ţi omorâsese partenera şi prietena, Samantha nu-ştiu-cum.

— Fielding, zise Kurtz ieşind din maşină.

Geamul de pe partea pasagerului era coborât pe jumătate; Rigby se aplecă spre el şi spuse:

— Va trebui să mai discutăm despre incidentul ăsta. Kemper voia să te ia azi la întrebări, dar eu i-am spus să-l lăsăm pe amărât să doarmă niţel.

— Kemper nu mă-nghite, zise Kurtz. Ar fi trebuit să veniţi şi să-mi scoateţi cătuşele aseară. Amândoi ştiaţi că nu eu am împuşcat-o pe O'Toole.

— Kemper este un poliţist bun, spuse Rigby.

Kurtz nu comentă. Se simţea ca un idiot, cum stătea acolo cu bocceaua de haine învelite în hârtie maro, ca un puşcăriaş eliberat şi trimis înapoi în lume. Insă Rigby nu terminase.

— E un poliţist bun şi simte – *ştie* – că în prezent, Joe, nu eşti de partea legii.

Kurtz ar fi putut să plece fără a mai spune nimic, ba chiar se întoarse şi făcu un pas, dar se întoarse.

— Tu, Rigby, ştii acelaşi lucru?

— Eu nu ştiu nimic, Joe.

Femeia băgă în viteză maşina fără însemne specifice şi plecă, lăsându-l acolo cu pachetul învelit în hârtie maro.

Capitolul 11

Arlene sosi exact la ora nouă şi jumătate. Kurtz aştepta în faţa fostului Harbor Inn. Vântul care sufla dinspre lac către vest era rece şi avea miros de octombrie. Buruieni, ziare şi gunoaie micuţe zburau peste platformele industriale pustii şi se învolburau pe lângă picioarele lui Kurtz.

După ce el sui în Buickul albastru, Arlene spuse:

— Văd că ţi-ai recuperat maşina. Automobilul Pinto era parcat în spatele clădirii triunghiulare, în locul lui obişnuit.

— Da, spuse Kurtz.

În primele săptămâni după ce se mutase acolo avusese probleme cu tinerii localnici, până ce-l bătuse pe cel mai voinic dintre vandalii de maşini şi se oferise să plătească o sută de dolari pe săptămână celui mai isteţ dintre ei pentru a-i proteja Fordul. De atunci nu mai avusese nicio problemă, atât doar că plătise deja de câteva ori valoarea Pinto-ului.

După ce întoarse maşina în direcţia centrului luminat, Arlene bătu cu palma un plic de hârtie sigilat de pe consola dintre ei.

— Mafiotul ăla cu părul dat cu gel a venit cu pachetul despre care vorbeai.

— L-ai deschis?

— Bineînţeles că nu! răspunse Arlene.

Îşi aprinse o ţigară Marlboro şi se încruntă la el. Kurtz deschise plicul. O listă cu cinci nume, date şi adrese. Un bărbat şi doi membri ai familiei sale. O femeie. Alt bărbat.

— Angelina Farino Ferrara m-a angajat să aflu cine-i omoară pe unii dintre dealerii şi consumatorii lor de skag[8], zise Kurtz. Azi după-amiază, Toma Gonzaga m-a luat pe sus şi mi-a oferit aceeaşi slujbă, dar ca să aflu cine-i omoară pe clienţii familiei *lui.*

---

[8] Termen argotic pentru heroină (n.r.).

— Cineva omoară dealerii de heroină ai lui Gonzaga *şi* Farino?

Arlene părea surprinsă.

— Evident!

— N-am auzit nimic despre asta pe canalul TV7, cu ştiri de la poliţie.

Kurtz ştia că Arlene era îndeajuns de vârstnică pentru a-şi aminti şi a duce dorul buletinelor de ştiri TV „delincvenţă înseamnă audienţă” realizate cu mult timp în urmă de Irv Weinstein: toate crimele, accidentele şi cadavrele dintr-o zi erau concentrate în patruzeci şi cinci de secunde de montaj rapid. Şi Kurtz îi ducea dorul.

— Le-au ţinut sub tăcere, zise Kurtz.

— *Familiile* le-au ţinut sub tăcere?

— Da.

— Cum dracu’ ţii cinci crime sub tăcere?

— E mai rău decât atât, spuse Kurtz. Sunt douăzeci şi două de crime, dacă punem la socoteală dealerii şi drogaţii lui Gonzaga.

— Douăzeci şi două de crime? În cât timp? Zece ani? Cincisprezece?

— Cred că-n luna trecută, răspunse Kurtz şi bătu cu degetul în plic. Încă n-am citit materialele publicitare de aici.

— Hristoase! exclamă Arlene şi scutură scrumul pe fereastră.

— Aşa-i.

— Şi ai fost de acord să investighezi pentru ei? De parcă n-ai avea nimic mai bun de făcut?

— Mi-au făcut o propunere pe care n-am putut s-o refuz, spuse Kurtz. Atât Gonzaga, cât şi fiica Donului oferă bani gheaţă şi alte stimulente.

Arlene miji ochii spre el prin fumul ţigării. Ştia că Kurtz nu făcea aproape niciodată poante cu referiri la filme şi în niciun caz nu folosea glumele din *Naşul*. Zise încet:

— Joe, nu vreau să mă amestec, dar nu cred că pe

Angelina Farino a interesat-o vreodată bunăstarea ta.

Kurtz nu putu să nu zâmbească auzind-o.

— Uite parcarea de la Centrul Civic, spuse el. Ai vreo idee cum intrăm?

— Ai apucat să dormi azi după-amiază?

Opri lângă trotuar şi parcă.

— Niţel.

Moţăise vreo oră înainte de a-l trezi durerea de cap.

— Ţi-am adus nişte Percocet, agită ea flaconul de medicamente.

Kurtz n-o întrebă cum de avea Percocet; nici nu voia să ştie.

— Am luat două aspirine, îi spuse, împingând flaconul la o parte. Tot mai sunt curios în ce fel vom intra. Locul e încuiat peste noapte. Lână şi parcarea subterană are un grilaj metalic, care trebuie descuiat dinăuntru.

Arlene ridică poşeta ei mare, de dimensiunea unei serviete, de parcă astfel ar fi explicat totul.

— Intram pe uşa din faţă şi trecem prin detectoarele de metal. Dacă ai vreo armă, las-o aici.

— Cu ce va pot ajuta? mormăi paznicul de lângă detectorul de metale.

Una dintre uşile din faţă fusese descuiată, însă ducea doar în foaierul mare.

Arlene se apropie şi-i întinse paznicului legitimaţia oficială şi o adresă cu aspect oficial, pe hârtie cu antet municipal. Kurtz se feri de lumina becurilor din tavan, ţinându-şi chipul în umbra şi întorcându-şi în lateral partea bandajată a capului.

— Biroul procurorului districtual? întrebă paznicul după ce citise hârtia, mişcând doar niţel buzele. Ce doriţi în seara asta? Totu-i închis. Au plecat toţi.

— Aţi citit, răspunse Arlene. Mâine dimineaţă, la ora

nouă, procurorul însuşi are o întrunire cu judecătorul Garman şi încă nu ne-au fost trimise nici jumătate din materialele despre persoana asta eliberată condiţionat.

— Don'şoală… Ă-ă-ă… Johnson… nu prea se poate…

— Domnule agent Jefferson, cazul trebuie rezolvat *rapid.* Procurorul e sătul de incompetenţa de aici. Dacă mâine va fi pus într-o situaţie neplăcută fiindcă nu are fişierele necesare în *seara asta*…

Arlene îşi scosese telefonul celular şi-l deplie.

— Bine, bine, rosti agentul de pază Jefferson. Daţi-mi poşeta şi treceţi prin detector.

Kurtz trecu primul şi-şi găsi un loc unde lumina nu era prea puternică. Jefferson ţinea în mână un hard-disc portabil din care atârnau fire şi o examina încruntat.

— Ăsta-i un hard-disc portabil, rosti Arlene abia stăpânindu-se să nu ofteze şi să nu-şi dea ochii peste cap. Doar nu credeţi c-o să copiem fişierele alea *manual*, nu?

Jefferson clătină din cap, puse hard-discul la loc şi ridică o casetă paralelipipedică neagră, lungă de douăzeci de centimetri, cu fante, la care era ataşat un cablu.

— Acela e scanerul meu portabil, pentru dosarele care *trebuie* copiate manual, zise Arlene uitându-se la ceas. Procurorul districtual are nevoie de documentele astea înainte de ora zece şi jumătate, astă-seară, domnule agent Jefferson. Nu-i place să se culce târziu.

Jefferson închise fermoarul poşetei uriaşe şi i-o restitui.

— N-am fost informat telefonic cu privire la vizita dumneavoastră, don'şoară Johnson.

Arlene zâmbi.

— Domnule agent, vorbim despre *Biroul procurorului districtual.* N-aţi mai lucrat cu noi până acum? Procurorul districtual e un om minunat, dar are noroc dacă-şi aminteşte să-şi încheie prohabul.

— Săptămâna asta, doamna Feldman e în concediu, are un deces în familie, zise poliţistul.

— Ştim, spuse Arlene, totuşi, procurorul districtual are

nevoie de fişierele ei.

Jefferson zâmbi.

— Da. (Îl privi pe Kurtz.) Ar trebui să vă conduc până la biroul de eliberări condiţionate al doamnei Feldman, dar asta ar însemna să lipsesc de aici vreo două minute. Leroy încă nu şi-a terminat rondul.

Arlene ridică o cheie argintie.

— Sora lui Carol ne-a dat cheia ei. N-o să dureze decât câteva minute. (Îi întinse lui Kurtz poşeta grea.) Thomas, ţine tu asta!

Kurtz o urmă tăcut; ea traversă recepţia, ţăcănind cu tocurile pe pardoseală, şi chemă un lift. Jefferson schiţă spre ei o jumătate de salut.

— Asta va fi pe înregistrările video ale camerelor de securitate, spuse Kurtz după ce uşa se închise.

Arlene ridică din umeri.

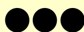
— Dacă n-a existat niciun delict, nu-i nevoie să fie vizionate videoînregistrările de securitate.

— Bănuiesc că biroul doamnei Feldman este în apropiere de al lui O'Toole.

— La câteva uşi depărtare.

— Într-o bună zi, procurorul districtual va reconstitui toată distracţia asta şi firul îl va duce până la fosta secretară executivă a predecesorului său, zise Kurtz.

— Poate, dar nu cât trăim noi, spuse Arlene.

În alt buzunar, mai puţin vizibil, al poşetei lui Arlene se afla trusa de instrumente de şpringar pe care Kurtz o folosea întotdeauna în operaţiunile ilegale. El deschise mai întâi uşa biroului agentei Feldman, aprinse lumina, apoi încuie în urmă lor. Peste canaturile uşii de la biroul lui O'Toole erau trei benzi-sigiliu galbene, dar uşa se deschidea spre interior şi puteau să intre. Kurtz avu nevoie de cincisprezece secunde pentru a descuia şi broasca

aceea.

Coborâm jaluzelele, scoaseră o lanternă mică de putere redusă, o cameră digitală în infraroşu fără bliţ şi făcură patru fotografii pentru ca să poată pune totul la loc exact aşa cum fusese. După aceea îşi aprinseră minilanternele cu halogen. Amândoi îşi puseseră mănuşi. Calculatorul lui Peg O'Toole era la locul lui, pe birou. Arlene găsi o priză pentru hard-discul de backup, trase un cablu USB până la calculatorul lui O'Toole, deschise calculatorul agentei de eliberare condiţionată şi pe al ei, apoi anunţă în şoaptă că pot începe.

— Cât durează? murmură Kurtz.

— Depinde câte fişiere are, răspunse Arlene, tastând cu degetele înmănuşate pe tastatura lui O'Toole. Am avut nevoie de patruzeci şi opt de minute ca să fac backup pentru fişierele de la ClopoteNupţiale.com.

— N-avem la dispoziţie patruzeci şi opt de minute! şuieră Kurtz.

— Nicio problemă, zise Arlene. ClopoteNupţiale are trei mii trei sute optzeci de fişiere, pe când doamna O'Toole are... o sută şase.

Un led verzui se aprinse pe unitatea de hard-disc, care începu să bâzâie.

— În opt minute am ieşit de aici.

— Şi dacă sunt codificate sau protejate prin parolă sau altceva? şopti Kurtz.

— Nu cred că-i cazul, spuse Arlene, însă ne vom ocupa de asta atunci când ajungem cu hard-discul la birou. Du-te şi vezi de dosare.

Îi întinse scanerul portabil.

Dosarele erau încuiate. Kurtz le descuie în douăzeci de secunde. Folosi minilanterna ca să examineze bibliorafturile groase, pline cu dosarele eliberaţilor condiţionat din ultimii câţiva ani. Lui îi trebuia o listă recentă... asta era! Peg O'Toole avea la acel moment treizeci şi nouă de „clienţi” activi, printre care şi Joe Kurtz. Îşi făcu loc, băgă în priză

scanerul digital şi începu să treacă paginile prin dispozitivul micuţ. Existau şi scanere mai mici – unele de mărimea unui stilou –, dar acesta era fiabil şi înghiţea rapid documentele, fără a fi nevoie să se treacă vârful aparatului peste rândurile scrise. Kurtz scană liste de clienţi curenţi, adrese, numere de telefon.

Arlene privi în jurul biroului şi găsi un casetofon şi un raft cu teancuri de casete.

— Trebuie să-şi înregistreze notiţele, Joe, şopti ea. După aceea le transcrie. Şi lipsesc casetele din ultimele trei săptămâni.

— Poliţia, aprobă Kurtz. (Scana agenda lui O’Toole cu ajutorul extensiei mai lente, trecând capătul luminos al aparatului peste însemnările de mână.) Să sperăm c-a avut timp să-şi introducă însemnările în fişierele din calculator.

Termină de copiat primele trei pagini din toate cele treizeci şi nouă de dosare active, inclusiv al său, puse originalele înapoi, încuie fişetul cu biblioraftúri şi reveni la birou.

Hard-discul clipise deja ca să anunţe că a terminat. Arlene îl lăsă ataşat şi puse un CD în unitatea CD-ROM a calculatorului agentei O’Toole.

— Îi vreau corespondenţa e-mail, şopti ea.

Kurtz clătină din cap.

— Asta chiar că-i parolată!

Arlene încuviinţă.

— Programul pe care tocmai l-am încărcat… Aha… uite! Va sta ascuns aici şi dacă altcineva îi cunoaşte parola şi foloseşte calculatorul ăsta, programul ne va transmite în secret un e-mail cu înregistrarea tuturor tastelor apăsate.

— E posibil aşa ceva? şopti Kurtz.

Ideea îl îngrozea şi-i amplifica durerea de cap.

— Tocmai am făcut-o, murmură Arlene.

Scoase CD-ul şi-l puse în poşetă.

— Aşadar, toate chestiile de pe hard-disc sunt acum pe CD?

— Nu. Agenta O'Toole nu avea o unitate de scriere a CD-urilor pe calculatorul ăsta vechi. Am trimis datele pe hard-discul meu de backup.

— Poliţiştii n-or să găsească programul tău pentru înregistrarea tastelor apăsate, dacă se vor uita din nou?

— Se va autodistruge mai întâi, replică Arlene zâmbind. Doamne, ce mă arde să trag o ţigară aici!

— Nici măcar să nu *te gândeşti!,* şopti Kurtz. Acum dă-te la o parte, trebuie să umblu în biroul ăla.

— E încuiat.

— Aha, făcu Kurtz.

Folosind două bucăţi îndoite de metal, deschise sertarele înainte ca Arlene să se fi ferit complet din calea lui. În sertarul central era obişnuitul talmeş-balmeş din birouri: pixuri, agrafe de hârtii, o riglă şi creioane. În sertarul din dreapta sus se aflau hârtiile cu antet şi ştampilele oficiale, în sertarul de la mijloc, din dreapta erau vechile agende de întâlniri.

Cu o zi înainte, O'Toole scosese fotografiile parcului de distracţii din sertarul din dreapta jos.

Acolo se părea că ţinea obiectele personale: tampoane, împinse discret în spate, pasta de dinţi, o periuţă de dinţi în etui de voiaj, nişte cosmetice şi o oglinjoară. Nicio fotografie. Niciun plic de felul celui din care scosese fotografiile. Kurtz mai verifică totul o dată, ca să fie sigur, apoi închise sertarele. Fotografiile nu fuseseră printre hârtiile învălmăşite şi nici în dosarele pe care le examinase recent.

— Le-a luat poliţia? şopti Arlene, care ştia ce caută.

Kurtz ridică din umeri. Era posibil ca O'Toole să fi avut fotografiile în poşetă în momentul când fusese împuşcată. Întrebă:

— Am terminat?

Arlene încuviinţă; el încuie totul la loc şi verifică pe ecranul cu cristale lichide fotografiile digitale făcute în infraroşu, ca să se asigure că lăsau totul aşa cum fusese. Se

întoarse la birou şi aranjă un creion. Întredeschiseră uşa, se asigurară că nu trecea nimeni pe coridor şi ieşiră.

Şapte minute şi douăsprezece secunde.

Kurtz descuie uşa doamnei Feldman şi stinse lumina. Încuie uşa.

Trecură pe lângă celălalt paznic, Leroy, care tocmai ieşea din lift.

— Phil mi-a spus că sunteţi aici, rosti Leroy. Aţi şi terminat?

Arlene ridică dosarul gros cu documente de la Regăsiţiiubirea.com, pe care-l scosese din timp din poşetă.

— Avem ce-i trebuie procurorului, zise ea.

Leroy dădu din cap şi porni pe coridor să verifice uşile.

Afară, Arlene nu mai aşteptă până ajunseră la Buick: îi întinse poşeta lui Kurtz şi-şi aprinse o ţigară. După ce urcară în maşină, Kurtz o întrebă:

— Ţi-a plăcut?

— Bineînţeles! Au trecut doisprezece ani de când n-am mai lucrat pe teren.

Kurtz căzu pe gânduri. Nu-şi amintea s-o fi folosit vreodată pe Arlene pe teren.

— Sam, zise ea.

Kurtz fu surprins că Samantha apelase la Arlene pentru munca pe teren şi nu-i spusese niciodată. Evident, în agenţie se întâmplaseră multe despre care nu avusese habar.

— Ne-ntoarcem la sediu? întrebă Arlene.

— Da, zise Kurtz, dar pe drum ne oprim pe la un Burger King sau alt local de genul ăsta.

Trecuseră mai bine de treizeci de ore de când nu mâncase nimic.

Capitolul 12

Nu aprinseră toate luminile din birou, ci doar două veioze vechi, cu abajur metalic, dar strălucirea neoanelor dinspre cluburile şi restaurantele de pe Chippewa inunda fereastra mare şi se revărsa pe biroul Arlenei.

Aceasta încărcă datele lui O'Toole de pe hard-disc pe calculatorul ei, apoi adăugă materialele scanate. Kurtz înţelegea numai atât cât să ştie că, practic, ea crea un calculator virtual – al lui O'Toole – în interiorul propriului ei calculator, separat de programele şi fişierele personale, care se aflau pe alte partiţii. Memoria calculatorului agentei de eliberare condiţionată nici măcar nu ştia că fusese răpită.

— Ah, făcu Arlene, am terminat documentarea despre Big John O'Toole, fratele lui, maiorul, şi căutarea parcului de distracţii. Cred că vei fi încântat de unele conexiuni. Poţi citi totul, până deschid eu chestiile astea.

Kurtz se uită pe biroul său după dosare noi, însă nu văzu niciunul.

— Le-am expediat prin e-mail pe calculatorul tău. Fişierele te aşteaptă acolo, zise Arlene.

— Mi le-ai trimis prin e-mail, chiar dacă între birourile noastre e distanţă de un metru jumate? comentă Kurtz, pe cale să termine hamburgerul mare pe care-l cumpăraseră pe drum.

— E alt secol, Joe, replică Arlene.

Pe Kurtz îl durea prea rău capul ca să înceapă să-şi exprime opiniile despre acea revelaţie fericită. Îşi deschise calculatorul, descărcă fişierele şi le deschise, continuând să mănânce şi luând câte o înghiţitură de Cola.

Big John O'Toole fusese poliţist de stradă în Buffalo vreme de aproape douăzeci de ani şi rămăsese tot timpul în patrulă. Era sergent şi mai avea trei luni până la pensionare când fusese împuşcat şi ucis, cu patru ani în urmă, în timpul

unei operaţiuni antidrog care mersese prost, potrivit relatării din ziarul *Buffalo News.* O'Toole acţionase de unul singur – straniu pentru un sergent cu vechimea lui. Se afla în Hertel, un cartier faimos pentru autoincendierile comise în vederea încasării asigurărilor, şi investiga o serie de incendieri de automobile, când zărise o tranzacţie cu heroină şi încercase să-i aresteze el însuşi pe cei implicaţi. Unul dintre cei trei suspecţi – toţi scăpaseră, în ciuda vânătorii de proporţii ce fusese declanşată – îl surprinsese pe O'Toole şi-l împuşcase în cap.

Ciudat, îşi zise Kurtz. Un poliţist experimentat, ba chiar unul care lucrase exclusiv pe teren, să încerce să aresteze câţiva traficanţi de droguri fără să cheme întăriri? Părea ilogic.

Existau câteva articole asociate, printre care unul despre înmormântarea grandioasă a sergentului John O'Toole – s-ar fi zis că participaseră toţi poliţiştii din vestul statului New York –, şi Kurtz o recunoscu pe Margaret O'Toole, ceva mai tânără şi mai subţirică, stând în ploaie lângă mormântul înconjurat de lume. Îşi aminti că aflase cândva că ea fusese poliţistă adevărată; pe atunci lucra la Departamentul Narcotice.

Kurtz parcurse pe sărite restul materialelor despre Big John O'Toole; erau în general aprecieri oficiale, câteva informaţii de factură socială dintre care unele erau vechi de peste zece ani şi articolele din presă despre căutarea zadarnică a asasinilor săi. Trecu apoi la fratele mai mare al poliţistului erou, maiorul Michael Francis O'Toole.

Fotografiile separate – cei doi părea să nu fi fost fotografiaţi împreună – arătau că fraţii semănau vag, aveau acel aer direct, specific irlandezilor; însă chipul maiorului era mai lat, mai aspru şi parcă mai rău decât al poliţistului. Arlene intrase cumva în arhivele militare – n-o întreba niciodată cum făcea astfel de lucruri – şi obţinuse informaţii despre maior; el tipări la imprimantă paginile respective, ca să le citească mai uşor.

Michael Francis O'Toole, născut în anul 1936, înrolat în armată în anul 1956, diverse detaşări în garnizoane americane şi europene, apoi prima sa misiune în Vietnam în anul 1966. Avansase treptat, fusese trimis la şcoala de ofiţeri la începutul anilor 1960, iar la vremea primei misiuni de luptă avea gradul de căpitan. Existau mai multe aprecieri oficiale, medalii şi detalii de eroism sub focul inamic – o dată ieşise sub foc dintr-un elicopter de comandă aterizat pentru a recupera unul dintre oamenii săi, care fusese abandonat rănit în timpul unei evacuări confuze. Specialitatea lui fusese lucrul cu Cercetașii Kit Carson din ARV (Armata Republicii Vietnam) – trupe vietnameze antrenate de americani, care se ocupau cu activităţi de cercetare, interogare şi traducere pentru armată şi personalul CIA din ţară. După ce suferise o rană minoră, O'Toole fusese trimis în State şi promovat la rangul de maior. Se oferise imediat voluntar să revină în Vietnam, aterizase într-o zonă avansată din valea Dan Lat, călcase pe o mină antipersonal şi de atunci nu mai putea să meargă.

Astfel luase sfârşit cariera militară activă a maiorului O'Toole. După o perioadă petrecută într-un spital din Virginia, se retrăsese din armată şi revenise în oraşul natal al familiei sale, Chappaqua, din statul New York. Mai erau apoi câteva tăieturi din ziare, din anul 1972, despre activităţile maiorului O'Toole în Neola, statul New York, un orăşel cu douăzeci de mii de locuitori, aflat la o sută douăzeci de kilometri sud de Buffalo, la graniţa cu Pennsylvania. Maiorul deschisese acolo o importantă afacere de export-import cu Asia de Sud-Est, alături de partenerul său vietnamez, colonelul Vin Trinh. Cei doi o denumiseră South-East Asia Trading Company, SEATCO – pentru Kurtz, asta suna la fel ca toate acronimele militare stupide, de care avusese parte din belşug în perioada cât activase în poliţia militară.

Bun, îşi zise Kurtz, masându-şi tâmplele – durerea de cap se înteţise. *Ce dracu' înseamnă asta*, *decât biata Peg*

O'Toole a avut un tată erou poliţist (chiar dacă nu prea inteligent) şi un unchi erou din Vietnam?

Citindu-i parcă gândurile, Arlene îşi stinse ţigara şi spuse:

— Citeşte ultimul fişier înainte de a merge mai departe cu fraţii O'Toole.

— Fişierul intitulat „Al nouălea cer"?

— Da.

Kurtz lăsă celelalte materiale şi deschise „Al nouălea cer". Era un articol de reclamă din ziarul *The Neola Sentinel*, din 10 august 1974, despre minunatul parc de distracţii deschis pe muntele din apropierea orăşelului. Se aştepta ca noul parc de distracţii, dotat cu utilajele cele mai moderne, să atragă clienţi din tot vestul statului New York, nordul statului Pennsylvania şi centrul şi nordul statului Ohio. Parcul includea un tren la scara 1:3, în care încăpeau până la şaizeci de copii şi care avea un traseu de doi kilometri şi jumătate peste vârful muntelui şi în jurul lui. Parcul se mai lăuda, de asemenea, cu o uriaşă Roată Mare, un *montaigne russe* „fără rival, exceptându-l pe Cornet de la Crystal Beach, din Canada", electroscutere tamponabile şi o mulţime de alte distracţii.

— Parcul fusese construit „ca un cadou pentru tineretul din Neola" de către maiorul Michael Francis O'Toole, preşedinte al South-East Asia Trading Company din Neola, New York.

— Hopa! zise Kurtz.

Arlene se opri din tastat.

— Nu te-am mai auzit spunând „hopa" din zilele de demult, Joe.

— E un termen specializat, cunoscut doar de investigatorii particulari profesionişti, răspunse Kurtz.

Arlene zâmbi.

— Numai că de data asta, tu eşti investigatorul, spuse Kurtz. Eu n-am făcut absolut nimic ca să dezgrop informaţia asta. E doar meritul tău şi al calculatorului ăsta.

Arlene ridică din umeri.

— N-ai citit încă fişierul *Neola H. S.*?

— Încă nu, zise Kurtz, deschizând fişierul cu pricina.

Sursa: The Neola Sentinel, The Buffalo News şi The New York Times, *27 octombrie 1977. Liceanul Sean Michael O'Toole, în vârstă de 18 ani, a intrat ieri în liceul din Neola înarmat cu o puşcă de calibrul 0,30-0,06*[9] *şi a împuşcat doi colegi, o profesoară de sport şi o secretară, înainte de a fi ţintuit la sol de patru membri ai echipei de fotbal Neola. La sosirea ambulanţei s-a constatat decesul tuturor victimelor. Sean Michael O'Toole este fiul răposatei Eleanor Rains O'Toole şi al maiorului Michael O'Toole, cunoscutul om de afaceri din Neola şi proprietar al parcului de distracţii „Al nouălea cer". Nu s-a avansat niciun motiv pentru atac.*

— Ca să vezi, prefaţa la Columbine[10]! exclamă Kurtz.

— Mai ţii minte când s-a-ntâmplat asta? întrebă Arlene.

— Eram puştan pe-atunci, răspunse Kurtz.

Deşi ar fi fost genul de ştire care l-ar fi interesat şi pe atunci.

— Pe atunci erai deja la Părintele Baker, îi aminti Arlene.

Tribunalul trimitea copiii la orfelinatul Părintelui Baker.

Kurtz ridică din umeri. Ultima informaţie din fişier era şedinţa tribunalului din 27 ianuarie 1978, când fusese audiat băiatul maiorului. Un colectiv de psihiatri apreciase că Sean O'Toole putea fi judecat pentru fapta sa, astfel că tânărul fusese trimis într-o instituţie psihiatrică pentru criminali din Rochester, statul New York, pentru alte testări şi pentru „continuarea evaluării şi a terapiei într-un mediu sigur". Kurtz auzise de sanatoriul Rochester: era o temniţă pentru unii dintre cei mai nebuni ucigaşi din statul New York.

— Ai citit şi ultima chestie din fişierul „Al nouălea cer"?

[9] 7,63 milimetri (n.t.).

[10] Masacrul din 20 aprilie 1999 de la liceul Columbine din statul american Colorado, când doi adolescenţi şi-au împuşcat doisprezece colegi şi un profesor înainte de a se sinucide (n.t.).

întrebă Arlene.

— Încă nu.

— E un articol din *Neola Sentinel*, din 18 mai 1978, zise Arlene, care anunţă că parcul de distracţii „Al nouălea cer”, deja subminat de dificultăţi financiare şi de lipsa vizitatorilor, se închide definitiv.

— S-a zis cu distracţia tineretului din Neola, comentă Kurtz.

— Evident!

— Dar dacă unchiul ei conducea afacerea asta şi parcul din Neola, de ce să nu fi ştiut Peg O’Toole despre ele? reflectă Kurtz cu glas tare. De ce să-mi fi arătat fotografiile parcului abandonat – presupunând că acela e „Al nouălea cer” –, fără să fi ştiut că a fost al unchiului ei?

Arlene ridică din umeri.

— Poate ştia că fotografiile nu înfăţişează parcul abandonat al unchiului. Sau poate nici nu avea habar că „Al nouălea cer” a existat. Tatăl ei, Big John, s-a mutat în Buffalo şi a intrat în poliţia locală abia în 1982. Poate că maiorul şi fratele poliţist erau certaţi. Nu l-am văzut pe maior, în scaunul lui cu rotile, în fotografiile de la înmormântarea lui Big John, de acum patru ani. Te-ai fi aşteptat ca unchiul să se afle chiar lângă doamna O’Toole, din moment ce mama lui Peg murise.

— Totuşi… rosti Kurtz.

— Mai ţii minte că mi-ai spus că pe unul dintre electroscuterele răsturnate din fotografia pe care ai văzut-o ieri se vedea scrisă cifra 9?

— „Al nouălea cer”, încuviinţă Kurtz. Totul se leagă. Numai că n-are nicio noimă. Mă-ntorc imediat!

Se ridică repede, se grăbi spre baia mică din spatele camerei unde se afla calculatorul server, îngenunche lângă toaletă şi vomită de câteva ori. După ce termină, îşi clăti gura şi se spălă pe faţă. Mâinile îi tremurau violent. După toate aparenţele, comoţia încă nu voia să-l lase să mănânce.

Când reveni în încăperea principală, Arlene îl întrebă:

— Te simţi bine, Joe?

— Da.

— Mai ai nevoie de alte investigaţii legate de caz?

— Da, zise Kurtz. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu puştiul ăsta, ucigaşul din liceu. A rămas închis la Rochester? Este acum în libertate? Şi mai am nevoie de nişte detalii ale carierei maiorului în Vietnam – nu doar medaliile, ci nume, adrese, persoane cu care a lucrat, ce şi când a făcut.

— Arhivele medicale şi militare sunt două dintre domeniile cel mai greu de spart, spuse Arlene. Nu sunt sigură că-ţi pot face rost de ceva.

— Încearcă, zise Kurtz.

Telefonul lui celular sună. Se întoarse să răspundă. Glasul lui Daddy Bruce rosti:

— Joe, doreai să te anunţ când te mai caută pe la mine indianul ăla, „Ţeavă Mare”?

— Da.

— E aici.

Capitolul 13

Ţ̦eavă Mare” Redhawk era un indian renăscut. Mai exact, fusese botezat Dickie-Bob Tingsley şi nu băgase în seamă stropul de sânge indian despre care-i spusese mama lui că-i curge în vene decât atunci când fusese arestat pentru tranzacţii cu bijuterii, la vârsta de douăzeci şi şase de ani. Un comentariu sarcastic făcut de judecător la proces l-a făcut să descopere că ar fi putut să vândă bijuterii în mod legal, fără a plăti impozite, din cauza presupusului său sânge de indian.

„Ţeavă Mare” Redhawk îşi alesese cu grijă numele Tuscarora, deşi nu era membru al tribului Tuscarora. Dickie-Bob fusese dintotdeauna fan al armelor de foc de calibru

mare şi admirase pistolul Magnum Ruger calibrul 0,357, „Ţeavă Mare Redhawk”, mai mult decât orice altă armă de asemenea calibru din câte avusese vreodată. Îşi omorâse primele două soţii cu un pistol „Ţeavă Mare Redhawk”, fiind nevoit să arunce de fiecare dată arma şi să spargă nişte magazine de băuturi alcoolice pentru a face rost de destui bani ca să-şi cumpere alta. Fusese arestat şi trimis la Attica tocmai când încerca să jefuiască un alt magazin de băuturi (cu un Beretta calibrul 0,22 total neadecvat), pentru a înlocui a doua armă iubită, care ruginea undeva, în pământul rezervaţiei, nu departe de nevasta a doua.

Singura pretenţie legală a lui „Ţeavă Mare” înainte de a fi întemniţat fusese aceea de a-şi schimba numele. Amuzat, judecătorul îi aprobase cererea.

„Ţeavă Mare” îl ştia din auzite pe Joe Kurtz, în anii în care amândoi se aflau la Attica, dar se ţinuse la distanţă de bărbatul mai scund. (Cei mai mulţi bărbaţi erau mai mici decât „Ţeavă Mare” Redhawk.) Indianul îl considera pe Kurtz un dement – oricare om care l-ar fi ucis pe Ali, smintitul nemernic de musulman negru, într-o bătaie cu şişurile la duşuri, şi ar fi scăpat nevătămat, păcălind paznicii, dar alegându-se cu o recompensă de cincisprezece mii de dolari pusă pe capul lui de Moscheea din Blocul D, era un dement. „Ţeavă Mare” nu voia să se bage în aşa ceva. „Ţeavă Mare” stătea cu amicii săi din FA şi-l lăsa pe avocatul lui să depună eforturi pentru a-l elibera mai devreme, bazându-se pe premisa că el, „Ţeavă Mare” Redhawk, era o victimă a discriminărilor la adresa băştinaşilor americani.

Apoi, în iarna trecută, Micul Skag Farino, care era închis pentru crimă în Attica, îi trimisese vorbă indianului prin intermediul surorii sale, Angelina Cum-îi-zice, că-i plăteşte zece mii de dolari ca să-l omoare pe Kurtz.

Suna bine. Sora cea sexi a Micului Skag îi plătise două mii de dolari în avans şi „Ţeavă Mare” se alcoolizase zdravăn o săptămână întreagă, în timp ce-şi făcea planul. N-ar fi

trebuit să fie prea greu să-l ucidă pe Kurtz, deoarece avea un nou „Ţeavă Mare Redhawk” calibrul 0,357, un cuţit Bowie de douăzeci de centimetri şi Kurtz nu ştia că i-a pus gând rău.

Cumva, însă, Kurtz a aflat, s-a dus cu maşina pe un viscol criminal până-n rezervaţia Tuscarora, aflată imediat în nordul oraşului Buffalo, l-a luat prin surprindere pe „Ţeavă Mare” şi l-a provocat la luptă dreaptă. Pentru bătaie, Kurtz chiar şi-a aruncat arma cât colo. „Ţeava Mare” a rânjit, şi-a scos cuţitul imens şi a spus ceva de genul:

— Bine, Kurtz, hai să vedem ce ai!

Iar Kurtz a răspuns ceva de genul:

— Am un 0,45.

După aceea a scos un al doilea pistol de sub jachetă şi l-a împuşcat în genunchi.

Duruse rău de tot.

Cum Kurtz ameninţase să dezvăluie locul unde erau îngropate cele două soţii ale sale – „Ţeavă Mare” se lăudase destul de mult în Attica –, indianul le-a spus poliţiştilor că s-a împuşcat singur în timp ce curăţa pistolul unui prieten. Poliţaii n-au fost impresionaţi de povestea aceea, dar în acelaşi timp nu le păsa defel de genunchiul lui distrus, aşa că au luat lucrurile ca atare.

Iniţial, „Ţeavă Mare” se gândise să ia şi el lucrurile ca atare – Kurtz era un dement afurisit – şi intenţionase pur şi simplu să se mute undeva în vest, în Arizona, Nevada, Indiana sau alt stat din acelea în care trăiau indienii adevăraţi – poate să cultive cactuşi peyote, să trăiască într-un cort cu aer condiţionat şi să le vândă turiştilor covoraşe false sau alte aiureli.

Dar după câteva săptămâni petrecute când în spital, când în afara acestuia, în timp ce medicii continuau să-şi facă de lucru cu bruma de cartilaj şi os care-i rămăsese din genunchi şi din partea de sus a piciorului, „Ţeavă Mare” căpătă o proteză-balama – el nu-i putea spune genunchi – din plastic şi oţel şi fu silit la patru luni de iad curat, numit

fizioterapie. De fiecare dată când „Ţeavă Mare” scâncea sau blestema de durere, adică de o sută de ori pe zi, se gândea la Joe Kurtz. Şi la ce avea să-i facă lui Joe Kurtz.

Iar apoi, chiar luna trecută, în septembrie, doi buni amici din FA pe care şi-i făcuse în Attica fuseseră eliberaţi condiţionat şi începură toţi trei să-l caute pe Kurtz. Totuşi, nu se putea bizui pe cei doi fârtaţi din Frăţia Ariană – Moses şi Pharaoh –, fiindcă erau plini de skag jumătate din timp, aşa că acum indianul îl căuta de unul singur pe Kurtz. Avea iubitul său Magnum 0,357 „Ţeavă Mare Redhawk”, lung de nouăsprezece centimetri cu acţiune dublă. Pistolul uriaş devenise şi mai mare prin adăugarea unei lunete 2X Burris LER imense, prinsă pe ţeavă prin coliere speciale.

Ansamblul armei cu lunetă era uriaş. Niciuna dintre fostele sale neveste n-ar fi putut ridica obiectul cu o singură mână şi nici n-ar fi putut mişca trăgaciul, care necesita o apăsare de aproape trei kilograme. „Ţeavă Mare” n-ar fi putut pune arma cu lunetă în tocul său de umăr model Ruger făcut de comandă, aşa încât purta cu el o geantă mică de sport, în care se aflau pistolul şi o sută de cartuşe Buffalo Bore.

Avea geanta la el când revenise la Blues Franklin în acea seară ca să-i ceară scuze lui Daddy Bruce, negrul bătrân care era proprietarul localului, să-i explice că fusese beat ultima dată când dăduse pe-acolo, că tipii din FA care-l însoţiseră nu-i erau prieteni, şi să-l întrebe într-o doară dacă nu l-a văzut recent pe Joe Kurtz. Daddy a acceptat scuzele lui „Ţeavă Mare”, i-a făcut cinste cu un pahar şi i-a spus că dacă Joe Kurtz nu apărea până la ora unsprezece, nu mai venea deloc.

„Ţeavă Mare” aşteptă alert până la 23:30, timp în care mai bău trei pahare. O formaţie cânta muzică, probabil jazz, deşi pentru indian, toate genurile de muzică sunau la fel. El examină diverse planuri şi apoi se decise asupra celui mai simplu: când Kurtz va intra pe uşă, „Ţeavă Mare” o să ridice Magnumul 0,357, o să facă în corpul lui Kurtz o gaură

suficient de mare pentru a trece prin ea nepoţica lui Daddy, după care va sări în maşina sa Dodge Power Wagon şi va porni direct spre Arizona sau oriunde altundeva, oprindu-se poate în Ohio ca să-l viziteze pe vărul Tami.

Cu un sfert de oră înainte de miezul nopţii, „Ţeavă Mare” îşi dădu seama că Joe Kurtz nu mai vine. Pe când părăsi Blues Franklin, avu senzaţia neliniştitoare că era tras pe sfoară. Ce l-ar fi oprit pe Daddy Bruce să-l sune pe Kurtz? Poate Kurtz îl plătea pe negrotei să fie cu ochii-n patru.

Strada Franklin era întunecată – totul era închis, mai puţin clubul de blues şi cafeneaua aflată la trei uşi mai încolo. Indianul scoase revolverul uriaş cu dublă acţiune din geanta de sport şi merse ţinându-l cu ţeava în jos, lipit de picior, trăgând spre înapoi cocoşul masiv. Se mişca de la o umbră la alta, privind cu coada ochiului, aşa cum învăţase în armată înainte de a fi dat afară.

Pe stradă nu era nimeni. Pe aleea laterală nu era nimeni. O singură altă maşină – un Lincoln negru şi tăcut – era parcată la o jumătate de cvartal de locul în care vechea lui furgonetă-papuc Dodge Power Wagon se ridica, înaltă, pe roţi supradimensionate, de cealaltă parte a străzii. Oare o încuiase?

„Ţeavă Mare” scoase o lanternă din geanta de sport şi trecu geanta sub braţul stâng. După aceea înaintă rapid, cu Rugerul pe jumătate ridicat, aţintind fasciculul lanternei în faţa lui, către cabină.

Ambele portiere erau încuiate. În cabina înaltă nu se afla nimeni. „Ţeavă Mare” lăsă geanta jos, scotoci după chei, descuie portiera din partea şoferului, plimbă încă o dată fasciculul lanternei în jur, pentru mai multă siguranţă, aruncă o privire peste umăr să vadă dacă nu coboară cineva din Lincoln, se uită în ambele părţi ale străzii, apoi sări în cabină, azvârlind geanta pe locul din dreapta şi aşezând deasupra revolverul uriaş cu lunetă.

Simţi răsuflarea pe ceafă cu o clipă înainte ca ţeava unui pistol să i se lipească de ceafă. O *jigodie a demontat*

fereastra din spate a cabinei şi s-a ascuns în papuc.

— Ţine mâinile pe volan, şopti Joe Kurtz. Nu te-ntoarce!

— Joe, voiam să discut cu tine... începu indianul.

— Gura!

Continuând să apese ţeava pistolului calibrul 0,38 în ceafa groasă a lui „Ţeavă Mare”, Kurtz se întinse, luă Rugerul şi-l aruncă în papucul furgonetei.

— Joe, trebuie să-nţelegi...

— Înţeleg că următorul cuvânt pe care-l vei spune va fi şi ultimul pentru tine, şuieră Kurtz în urechea lui „Ţeavă Mare”. De acum încolo, câte un glonţ pentru fiecare cuvânt în plus!

„Ţeavă Mare” izbuti să rămână tăcut. Simţi că piciorul stâng începe să-i tremure, dar îşi aminti: Am cuţitul la brâu, sub vestă. Kurtz, ştia bine, va dori să vorbească, să-l ameninţe, iar atunci el îl va spinteca exact ca pe un peşte. Aproape că zâmbi.

— Fii atent, şopti Kurtz. Porneşte motorul, după aceea pune mâna dreaptă înapoi pe volan, lângă cea stângă. Aşa! Condu cu ambele mâini acolo, la vedere.

— Trebuie să schimb viteza... începu „Ţeavă Mare”, apoi se crispă, închise ochii şi aşteptă glonţul.

Kurtz apăsă ţeava atât de tare în gâtul lui, încât o *simţea* ca pe un glonţ care-i pătrunde în ţeastă.

— Nu schimbi viteza! zise Kurtz. Maşina e băgată într-a doua şi va porni într-a doua – aşa o laşi! Ambele mâini pe volan. Maşina din faţa ta va porni imediat. Urmeaz-o, dar nu prea aproape. Dacă te apropii la mai puţin de şapte metri de bara ei, ţi-am zburat creierii. Dacă te îndepărtezi cu mai mult de cincisprezece metri de bara ei, ţi-am zburat creierii. Dacă depăşeşti cincizeci de kilometri pe oră, ţi-am zburat creierii. Dă din cap dacă ai priceput totul!

„Ţeavă Mare” dădu din cap a încuviinţare.

Automobilul Lincoln Town Car din faţa lor porni, aprinse farurile şi se desprinse de lângă trotuar, mergând încet către sud, pe strada Franklin.

— Aici fă la stânga, zise Kurtz.

Furgoneta urmări Lincoln-ul, care vira spre est.

Poate că o să-l vadă cineva pe Kurtz în papuc, întinzându-se prin geam, îşi zise indianul, dar străfulgerarea aceea de speranţă se stinse iute. Era prea întuneric, pereţii papucului erau prea înalţi şi Kurtz se acoperise cu prelata veche. Lincoln-ul, mergând încet, pătrunsese în ghetoul negrilor, unde erau tot mai puţine felinare stradale pe măsură ce înaintau.

— Nu te-ai putut potoli, aşa-i, Ţeavă Mare? rosti Kurtz.

„Ţeavă Mare” deschise gura ca să spună ceva, orice, apoi îşi aminti ameninţarea lui Kurtz.

— Acum poţi să răspunzi, spuse Kurtz. Ştii ceva despre parcarea subterană?

— Parcarea subterană? repetă „Ţeavă Mare”.

Din tonul tremurător al vocii bărbatului, Kurtz îşi dădu seama că n-avea nicio legătură cu atacul din ziua anterioară.

Lincoln-ul opri în faţa unui şir de magazine abandonate din secţiunea cea mai întunecoasă a vechiului cartier al negrilor.

— Opreşte la trei metri în spatele lui, pune în punctul mort şi trage frâna, şopti Kurtz. Dacă faci altceva, te omor pe loc.

„Ţeavă Mare” se gândi să scoată cuţitul cu ocazia aceasta, însă gura ţevii care-i apăsa pe ceafă era mai convingătoare decât disperarea.

Din Lincoln coborâm trei bărbaţi care veniră spre furgoneta Dodge. Doi dintre ei îndreptară arme către indian, îi porunciră să coboare din cabină, îl percheziţionară, îi luară cuţitul uriaş şi-l duseră la Lincoln, unde îl siliră să intre în portbagaj. Portbagajul maşinii era foarte bine izolat, aşa că, din clipa în care îl închiseră, suspinele şi rugăminţile lui „Ţeavă Mare” nu se mai auziră.

— Am înţeles că tărăşenia trebuie să se întâmple mâine, la dracu-n praznic, tocmai pe malul lacului Erie, la ora zece

fix, spuse Colin, bodyguardul personal al Angelinei Farino Ferrara.

— Da, confirmă Kurtz şi luă în mâna înmănuşată Ruger-ul uriaş cu lunetă. Ai nevoie de ăsta?

— Glumeşti? făcu Colin. I-aproape la fel de mare ca scula mea. Mie-mi plac armele mai mici.

Îşi legănă revolverul calibrul 0,32.

Kurtz încuviinţă şi aruncă Ruger-ul prin fereastra lipsă, pe scaunul şoferului. Nu se îndoia că furgoneta şi pistolul aveau să dispară în noaptea aceea, înainte să se facă ora trei.

— Don'şoara Ferrara a zis că tre' să primesc un plic, urmă Colin.

— Spune-i c-o să-i trimit banii la sfârşitul săptămânii ăsteia, zise Kurtz.

Bodyguardul îl privi lung, dar apoi ridică din umeri.

— De ce la ora zece?

— Poftim?

Lui Kurtz îi vâjâia capul.

— Indianul, mâine... De ce la ora zece fix?

— Este o chestie sentimentală, răspunse Kurtz.

Sări de pe platforma camionetei Power Wagon şi se îndreptă spre locul unde îşi parcase Pinto-ul, în faţa unei farmacii abandonate, cu geamurile sparte.

Când o sunase pe Angelina pe numărul privat, după ce primise telefonul lui Daddy Bruce, Donul feminin crezuse că glumea.

— Nu glumesc, spusese Kurtz. Ţi-l caut în continuare pe mierlitorul de heroinomani, iar tu îţi păstrezi cele cincisprezece miare...

— Zece pentru găsirea lui, precizase Angelina. Ţi-am dat deja cinci mii în avans.

— Aşa cum zici tu. Îţi voi restitui avansul şi păstrează restul în schimbul acestui mic favor.

— *Mic favor*, repetase Angelina cu glas amuzat. Eu îţi fac acest... *mic favor* acum în schimbul *promisiunii* tale de a-mi

rezolva problema cândva?

— Da, zisese Kurtz, iar după un minut de tăcere adăugase: Tu ai pornit chestia asta cu „Ţeavă Mare” iarna trecută. Consider-o ca pe un mod de a face curăţenie şi în acelaşi timp de a economisi nişte bani.

La celălalt capăt al firului urmase altă perioadă de tăcere, după care ea rostise:

— Bine. Când anume diseară? Unde?

Kurtz îi spusese.

— Nu-i stilul tău, observase ea. Aveam impresia că-ţi descâlceşti singur nasolelile.

— Aşa-i, zisese Kurtz obosit. Atât doar că deocamdată sunt niţel cam ocupat.

— Dar e ultimul favor de felul ăsta, adăugase Angelina Farino Ferrara.

Acum, Kurtz stătea în maşina sa şi se uita cum automobilul Lincoln Town Car se îndepărtează încet. Uriaşul Dodge Power Wagon rămăsese singur lângă trotuarul întunecat; furcile masive pentru lama plugului de zăpadă semănau cu nişte mandibule, iar restul caroseriei sale ruginite părea nefericită şi cumva tristă, aflată atât de departe de elementul ei, acolo, în oraş.

Kurtz clătină din cap, întrebându-se dacă nu cumva începe să devină sentimental, şi se întoarse la Harbor Inn ca să doarmă niţel. A doua zi, la ora opt, urma să examineze împreună cu Arlene, la birou, restul materialelor din calculatorul lui O’Toole. În plus, pe drumul către Blues Franklin, mai dăduse un telefon şi stabilise o întâlnire pentru ora zece.

Capitolul 14

— De ce ai vrut să ne întâlnim aici? întrebă detectiva Rigby King.

— Îmi place mâncarea pe care-o servesc ăştia, spuse Kurtz.

Se uită la ceas. Era zece fix.

Se aflau în micul restaurant – o tejghea lungă şi o suprafaţă alungită, îngustă, cu mese, vizavi de tejghea – aflată în mijlocul Târgului Broadway, o imensă piaţă acoperită. Târgul era o tradiţie în Buffalo şi, ca multe tradiţii americane, cunoscuse vremuri mai bune. Cândva fusese o piaţă înfloritoare din vechiul cartier germano-polonez al oraşului, unde se vindeau carne proaspătă, fructe, flori şi tot felul ele flecuşteţe, dar în prezent era înconjurată de un ghetou de negri şi revenea la viaţă cu adevărat doar înainte de Paşte, când multe familii de polonezi plecate în Cheektowaga şi în alte suburbii veneau să-şi cumpere mezelurile pentru masa festivă. Jumătate din spaţiul târgului era nefolosit; se încerca, fără prea mare entuziasm, să se organizeze festivităţi şi expoziţii de Halloween, însă numai câteva negrese cu copiii lor hoinăreau pe aleile acoperite.

Kurtz şi Rigby stăteau la tejgheaua mai mult goală a restaurantului. Din considerente promoţionale, toate chelneriţele dinapoia tejghelei lungi purtau pijamale din bumbac. Una dintre ele avea şi un fel de scufiţă de noapte. Nu păreau însă deloc fericite, iar Kurtz nu le putea învinui pentru asta.

El şi Rigby beau cafea. Kurtz comandase şi o gogoaşă, dar ciugulea din ea fără entuziasm. Puştii în costume Star Wars şi Spiderman cumpărate de gata îl priveau, apoi îşi fereau ochii şi se ascundeau după fusta mamelor. Kurtz purta în continuare ochelarii lui Ray Charles, dar cearcănele de raton se îngălbeniseră şi coborâseră mai jos de ochelari. O şapcă neagră de baseball acoperea bandajul mic pe care-l mai păstra.

— Mai ţii minte când erai puştoaică şi veneai aici? întrebă Kurtz, bând din cafea şi privind activitatea anemică din spaţiul cavernos: copii hiperactivi, mame în majoritate

posace şi morocănoase.

— Ţin minte când eram puştoaică şi ciordeam de-aici, răspunse Rigby. Babele ţipau la mine în poloneză.

Kurtz încuviinţă din cap. Ştia că alţi copii de la Părintele Baker veneau în Târgul Broadway ca să fure la repezeală. El n-o făcuse niciodată.

— Joe, nu cred că mi-ai cerut să ne-ntâlnim ca să flecărim despre copilărie, zise Rigby, punând pe masă ceaşca de cafea. Doreai să discutăm despre ceva anume?

— Trebuie să am nişte scopuri dinainte stabilite ca să beau o cafea cu o veche prietenă?

Rigby pufni încetişor.

— Apropo de vechi prieteni şi de scopuri, cunoşti un fost puşcăriaş pe nume „Ţeavă Mare” Redhawk?

Kurtz ridică din umeri.

— Nu tocmai. În Attica exista un tip cu numele ăsta absurd, însă eu n-am avut niciodată de-a face cu el.

— Se pare că el doreşte să aibă de-a face cu tine.

Kurtz luă o înghiţitură de cafea.

— Pe stradă umblă vorba că indianul ăsta te vânează şi le povesteşte tipilor de prin baruri că are de rezolvat o pricină cu tine. Ştii ceva despre asta, Joe?

— Nu.

Rigby se aplecă în faţă, ca să fie mai aproape de el.

— Noi îl căutăm. Poate că pricina pe care o are cu tine s-a rezolvat acolo, în parcarea subterană, cu Peg O’Toole. Crezi c-ar trebui să-l luăm la întrebări?

— Sigur că da, zise Kurtz. Dar indianul pe care mi-l amintesc din Attica nu părea genul de tip care să folosească arme de calibrul 0,22. Sigur că ăsta *nu-i* un motiv ca să nu discutaţi cu el.

Rigby se rezemă de speteaza scaunului.

— De ce m-ai chemat aici, Joe?

— Mi-am amintit nişte detalii ale episodului din parcare.

Ea părea sceptică, dar îl ascultă în continuare.

— Au fost doi bărbaţi, spuse Kurtz.

Detectiva îşi încrucişă braţele pe piept.

În ziua aceea purta cămaşă bleumarin şi o jachetă moale, de un cafeniu-roşcat, la blugii obişnuiţi. Pistolul nu i se zărea, dar era la centură, în partea dreaptă.

— Doi bărbaţi, rosti ea în cele din urmă. I-ai văzut la faţă?

— Nu. Doar forme, siluete, la vreo doisprezece metri. Unul a tot tras cu pistolul de calibrul 0,22, până l-am nimerit. Pe urmă a luat celălalt arma şi a continuat să tragă.

— De unde ştii că era un 0,22? întrebă Rigby.

Kurtz se încruntă.

— Aşa mi-aţi spus voi şi chirurgul. Ăla-i calibrul glonţului pe care l-au scos din creierul lui O'Toole şi l-au găsit lângă capul meu. Ce vrei să spui, Rigby?

— Nu erai destul de aproape ca să identifici modelul revolverului?

— Nu. Nu eşti atentă la ceea ce-ţi spun? Dar mi-am dat seama după sunete – *pft, pft, pft.*

— Avea amortizor?

— Nu, dar făcea un zgomot mai slab decât te-ai fi aşteptat de la o armă de 0,22 într-un spaţiu închis şi cu ecou, ca parcarea aia. Ca şi cum ar fi fost scoasă o parte din pulberea din cartuşe. Asta nu scade prea mult viteza glonţului, însă reduce evident zgomotul.

— Cine zice aşa ceva? întrebă Rigby.

— Mossadul israelian, de pildă, spuse Kurtz. Asasinii pe care i-au trimis ca să se răzbune pentru masacrul de la München[11] foloseau pistoale calibrul 0,22 cu încărcături reduse.

— Mai nou eşti expert în materie de asasini ai Mossadului?

— Nu, zise Kurtz şi puse pe masă restul gogoşii. Am văzut într-un film.

---

[11] Masacrul comis de gruparea palestiniană „Septembrie negru“ la Jocurile Olimpice de vară din 1972, ţinute la München, când au murit unsprezece sportivi israelieni (n.t.).

— Într-un film, repetă Rigby, frecându-şi obrazul. Bun, zi-mi despre cei doi bărbaţi.

Kurtz ridică din umeri.

— Doar ce ţi-am spus: două siluete. Niciun detaliu. Tipul pe care l-am nimerit era mai scund decât cel care a luat de jos pistolul şi a continuat să tragă.

— Eşti sigur că ai nimerit pe unul dintre ei?

— Da.

— Pe pardoseala parcării am găsit doar sângele tău şi al lui O'Toole, nicio altă urmă.

Kurtz strânse iarăşi din umeri.

— Bănuiesc că al doilea atacator l-a băgat pe rănit pe bancheta din spate a maşinii lor şi a plecat după ce am căzut eu.

— Aşadar, trăgeau din spatele maşinii lor?

— De unde dracu' să ştiu? întrebă Kurtz. Dar tu n-ai fi făcut aşa?

Rigby se apropie din nou de el, punând cotul drept pe tejghea.

— Eu n-aş fi folosit în niciun caz un pistol 0,22 ca să-ncerc să omor doi oameni de la peste doisprezece metri depărtare.

— Într-adevăr, spuse Kurtz, dar nu cred că aveau de gând să deschidă focul atât de repede. Aşteptau ca O'Toole să meargă spre maşina ei şi să treacă pe lângă locul unde o aşteptau. Atunci trăgătorul ar fi ieşit şi ar fi ras-o de la doi metri.

Rigby ridică din sprâncenele-i negre.

— Deci acum ştii că o vânau pe agenta de eliberare condiţionată, nu pe tine. Joe, azi îţi aminteşti multe lucruri, în mod foarte convenabil!

Kurtz oftă.

— Maşina mea era mai jos pe rampă, în dreapta. Trăgătorii se aflau pe rampa unde era parcată maşina lui O'Toole.

— De unde ştii?

— Ea mergea în direcţia aia. Am văzut-o amândoi pe înregistrarea video.

Kurtz riscă să mai ia o înghiţitură mică din gogoaşă.

— De ce erau doi bărbaţi, dar un singur trăgător? şuieră Rigby.

La început vorbiseră în şoaptă, însă apoi ridicaseră tonul îndeajuns de mult pentru ca o chelneriţă în pijama cu buline roşii să arunce o privire către ei.

— De unde mă-sa să ştiu? răspunse Kurtz pe un ton degajat.

Rigby puse pe tejghea o bancnotă de cinci dolari pentru cele două cafele şi gogoaşă.

— Îţi mai aminteşti şi altceva?

— Nu. Adică îmi amintesc destul de bine ce am văzut pe caseta video: că am încercat s-o târăsc pe O'Toole înapoi la uşă sau cel puţin în spatele stâlpului, şi că apoi am fost lovit.

Rigby King îi cercetă ochii.

— Chestia aia cu salvarea lui O'Toole, să-ţi rişti viaţa ca s-o duci într-un loc sigur, nu seamănă cu Joe Kurtz pe care-l cunoşteam. Pentru mine, ai fost mereu întruchiparea teoriei sociobiologice.

Kurtz ştia la ce se referă – mentorul lui boschetar, Pruno, îi dăduse o listă lungă de lecturi pentru anii petrecuţi în Attica, iar Edward O. Wilson[12] figurase pe listă pentru anul VI –, dar nu voia să-i arate că a înţeles comentariul. Îi aruncă privirea cea mai inexpresivă de care era în stare şi spuse:

— Am luat-o pe O'Toole în spinare ca pe o pavăză. E o femeie corpolentă. Ar fi oprit un glonţ de 0,22 tras de la distanţa aceea.

— Chiar asta a şi făcut, comentă Rigby şi se ridică. Dacă-ţi mai revin alte amintiri, comunică-mi-le prin telefon.

Poliţista ieşi prin uşa dinspre sud-vest a Târgului

---

[12] Edward Osborne Wilson (n. 1929), entomolog şi biolog american, faimos pentru lansarea dezbaterii privind sociobiologia (n.t.).

Broadway.

Telefonul sună pe când se îndrepta cu maşina spre Chippewa.

— Misiunea s-a încheiat, rosti glasul Angelinei Farino Ferrara.

— Mulţumesc.

— Mă cac pe mulţumirile tale! spuse Donul feminin în exerciţiu. Îmi eşti dator, Kurtz!

— Ba nu. Consideră că suntem chit atunci când o să-ţi înapoiez avansul şi cheltuieşte cu înţelepciune cele cincisprezece miare. Du-te şi cumpără-ţi o mască nouă pentru Boxster[13].

— Am vândut Boxster-ul astă-primăvară, era prea lent, spuse Angelina, după care închise.

În birou mirosea a cafea şi a ţigări. Kurtz nu căpătase niciodată obiceiul fumatului şi-şi simţea stomacul prea agitat ca să se poată bucura de o a doua cafea.

Memoria calculatorului lui O’Toole divulgase totul: fişierele protejate prin parolă ale celor treizeci şi nouă de clienţi ai ei, însemnările – totul, mai puţin corespondenţa e-mail parolată. Grosul informaţiilor era gunoi. În mod evident, O’Toole nu folosea calculatorul de la serviciu pentru chestiuni personale: toate fişierele erau legate de munca ei.

Toate fişierele despre foştii puşcăriaşi, eliberaţii condiţionat, printre care se număra şi Kurtz, alcătuiau obişnuita grămadă de realităţi triste şi rahaturi. Numai douăzeci şi unu din cei treizeci şi nouă erau „clienţi activi” – adică trebuiau să se prezinte săptămânal, la două

[13] Model de Porsche (n.t.).

săptămâni sau lunar la agenta lor de eliberare condiţionată. Nicio însemnare a lui O'Toole referitoare la vizitele lor din ultimele săptămâni nu începea cu „Clientul cutare şi cutare a ameninţat azi că mă va ucide...". La drept vorbind, nivelul de banalitate era incredibil. Toţi indivizii respectivi erau rataţi, mulţi dintre ei dependenţi de una sau mai multe substanţe şi niciunul – în ciuda ambiguităţii din rezumatele obiective, profesioniste ale lui O'Toole – nu părea să dea semne reale cum că ar dori să se dezbare de obiceiurile sale.

Şi niciunul nu părea să aibă vreun motiv de a-şi ucide agenta de eliberare condiţionată. (Toţi clienţii lui O'Toole erau bărbaţi. Kurz îşi spuse că poate nu-i plăceau fostele deţinute.)

Oftă, îşi frecă bărbia şi auzi hârşâitul perilor aspri. Făcuse duş de dimineaţă – mişcându-se cât mai lent prin pâcla de durere şi greaţă –, dar decisese că tuleiele se potriveau cu masca de raton violet-portocalie şi cu aspectul general de dezintegrare. În plus, dacă se bărbierea, îl durea capul.

Arlene plecase de la firmă după întâlnirea lor matinală – de obicei, vinerea se ducea să-şi bea cafeaua cu cumnata ei, Gail, adesea pentru a discuta despre Rachel, fiica lui Sam, al cărei tutore era Gail la vremea aceea. Astfel, Kurtz rămăsese singur în birou. Se plimba încoace şi-ncolo, simţind la un capăt al traseului său căldura dinspre camera serverelor ce zumzăiau, iar la capătul opus, răcoarea de la şirul lung de ferestre. Cu o zi înainte, vremea fusese frumoasă, uşor răcoroasă; în ziua aceea era frig şi ploua. Anvelopele automobilelor fâşâiau pe strada Chippewa, însă traficul era redus înainte de amiază.

Răsfoia întruna cele cinci pagini conţinând treizeci şi nouă de nume plus rezumatele aferente şi se gândi că se putea elimina de pe lista suspecţilor. *Instinctele bine şlefuite ale unui investigator privat profesionist.* Nu-i venea în minte nicio strategie, nicio concluzie. Chiar dacă reducea lista la cei douăzeci de clienţi „activi" pe care O'Toole îi

vedea săptămânal sau la două săptămâni – dar nu exista niciun motiv logic de a proceda astfel şi, de asemenea, niciun motiv logic pentru care să considere că unul dintre clienţii ei curenţi ar fi împuşcat-o, deoarece putea să fi fost oricare dintre sutele sau miile dinaintea lor –, tot ar fi avut nevoie de o săptămână sau două pentru a efectua o investigaţie om cu om.

În acelaşi timp, ceva îi rodea ca un şobolan creierul zdruncinat. Unul dintre nume…

Răsfoi printurile. Ăsta era! Pagina trei. Yasein Goba, douăzeci şi şase de ani, cetăţean american naturalizat de origine yemenită, domiciliat într-o parte din Lackawanna numită „spatele Podului”, ceea ce însemna la sud de primul pod american construit exclusiv din oţel, actualmente unul dintre cartierele cele mai dure din America. Goba fusese eliberat condiţionat după ce stătuse închis optsprezece luni pentru jaf cu mână armată.

Kurtz încercă să-şi aducă aminte ce-i spusese doamna Tuella Dean, boschetara informatoare – nişte zvonuri despre „un arab nebun din Lackawanna, care se lăuda că are de gând să împuşte pe cineva”.

Cam subţire. De fapt, Kurtz îşi dădu seama că „subţire” era un adjectiv cu totul exagerat pentru legătura dintre cele două elemente. Poate ar fi fost mai bine să-i spună „invizibilă”.

Ştia că, dacă l-ar fi investigat pe yemenit, s-ar fi îndreptat exact spre miezul celei mai presante întrebări din lume în clipa respectivă, din punctul lui de vedere: *Dacă se pare că Peg O’Toole a fost cea vizată şi nu eu, de ce dracu’ mai mă interesez de episodul ăsta, în loc să-l caut pe ucigaşul de drogomani?* La urma urmelor, Toma Gonzaga avea să lichideze un tip pe nume Joe Kurtz peste – se uită la ceas – şaptezeci şi opt de ore, în cazul în care numitul nu rezolva mica problemă a mafiotului legată de ucigaşul în serie. Nu mai discutase până atunci cu Toma, dar rămăsese cu impresia fermă că bărbatul vorbise cât se putea de serios.

De asemenea, Kurtz ar fi avut ce face cu o sută de mii de dolari.

Atunci de ce pizda mă-sii pierd timpul investigând împuşcarea mea, dacă O'Toole era ţinta probabilă? Treci şi găseşte-l pe ucigaşul de heroinomani, Joe!

Se apropie de harta de un metru pe un metru şi jumătate înrămată pe peretele biroului, înfăţişând oraşul Buffalo şi zonele urbane învecinate. Sam folosise harta în vechiul lor sediu, iar Arlene o păstrase la mutare, în ciuda protestelor lui Kurtz că n-au nevoie de prostia aia. Totuşi, în dimineaţa aceea, parcursese împreună cu Arlene listele cu crime primite de la Toma Gonzaga şi de la Angelina Farino Ferrara şi înfipseseră pioneze roşii în locaţiile respective – paisprezece puncte reprezentând douăzeci şi două de persoane dispărute şi probabil ucise.

Crimele acopereau realmente pe toată harta: trei în Lackawanna, patru în ghetoul de negri aflat la est de Main, plus altele în Tonawanda, Cheektowaga, patru chiar în oraşul Buffalo şi câteva în suburbii relativ înstărite – sau cel puţin locuite de clasa de mijloc –, ca Amherst şi Kenmore.

Kurtz ştia că niciun detectiv din lume, nici chiar dispunând de resursele criminalistice ale poliţiei, n-ar fi putut rezolva crimele acelea în trei zile, dacă ucigaşul nu voia să fie prins. Erau prea multe sute de kilometri pătraţi care trebuiau cercetate, prea multe sute de martori posibili şi suspecţi potenţiali de anchetat, prea multe zeci de amprente de verificat – deşi Kurtz nu avea nici măcar o trusă de jucărie pentru ridicarea amprentelor – şi prea mulţi posibili criminali din partea locului şi din întreaga ţara care ar fi beneficiat de pe urma ştirbirii imperiului drogurilor clădit de Gonzaga în vestul statului New York.

Dacă ar fi întocmit chiar în clipa aceea o listă de suspecţi în uciderea heroinomanilor, numele *Angelina Farino Ferrara* ar fi ocupat primele cinci locuri ale listei. Femeia aceea avea totul de câştigat din distrugerea dominației istorice a familiei Gonzaga asupra traficului de narcotice din zona

Buffalo. Era ambiţioasă, Doamne, cât de ambiţioasă! Dorinţa ei de o viaţă fusese să-l omoare pe Emilio Gonzaga – lucru pe care-l reuşise cu o iarnă înainte, folosindu-l pe Joe Kurtz drept unul dintre numeroşii ei pioni – şi, în acelaşi timp, să slăbească strânsoarea familiei Gonzaga asupra oraşului şi să consolideze ce mai rămăsese acolo din puterea familiei Farino.

Toate rahaturile alea cu tutuirea, „Toma” şi „Angelina”, aveau noimă doar dacă femeia juca acel joc străvechi în care te prefaci prieten cu adversarul în timp ce-i plănuieşti distrugerea.

Pe hartă existau însă şi cele cinci pioneze albastre: dealerii şi clienţii familiei Farino care dispăruseră, lăsând în urmă doar pete de sânge.

Cine a spus că au fost ucişi?

Angelina Farino Ferrara. În primul an după ce ea preluase puterea, încercând să-şi reconstruiască imperiul, familia ei obţinuse controlul asupra unei zone periferice însemnate din domeniul narcoticelor, astfel încât ar fi părut suspect dacă ar fi fost ucişi doar oamenii lui Gonzaga. Ce conta pierderea câtorva dealeri şi consumatori, dacă astfel câştiga încrederea lui Toma Gonzaga? Poate că fuseseră mutaţi cu toţii în Miami sau Atlantic City, în vreme ce doamna Farino Ferrara continua să-i omoare pe drogaţii lui Gonzaga.

Kurtz era totuşi convins că Gonzaga nu se încredea în Angelina. Doar un fraier ar fi avut încredere într-o femeie care-şi împuşcase primul soţ şi păstrase pistolul din „sentimentalism”, cum spunea ea, o femeie care se recăsătorise cu un bărbat mult mai bătrân pentru a se instrui în strategiile şi tacticile tâlhăriei şi care recunoştea cu calm că-şi înecase unicul prunc fiindcă purta genele neamului Gonzaga.

Kurtz rămase la fereastră şi privi ploaia rece care cădea pe Chippewa. Era logic ca Gonzaga să-l „angajeze” pe el pentru a găsi ucigaşul în patru zile. În cel mai rău caz,

eşecul lui i-ar fi oferit lui Gonzaga un motiv suplimentar să-l lichideze – de parcă posibila cooperare secretă în uciderea tatălui gangsterului n-ar fi fost îndeajuns. Iar Angelina n-avea să facă o criză de nervi aflând că el a fost lichidat, ci avea să accepte fără ranchiună explicaţia lui Toma. Pentru ea, viaţa unui Joe Kurtz nu era chiar atât de importantă în tabloul de ansamblu – mai ales când tabloul acela de ansamblu includea răzbunare şi ambiţie, elemente ce păreau a fi alfa şi omega în spectrul emoţional al Angelinei Farino Ferrara.

Kurtz nu-şi putu reţinu un zâmbet. Avea puţine opţiuni. Cel puţin neutralizase persoana imprevizibilă care fusese „Ţeavă Mare” Redhawk şi înregistrase conversaţia cu Angelina în care se stabilise eliminarea lui. Desigur, înregistrarea îl incrimina pe Joe Kurtz chiar mai mult decât pe Donul feminin. De fapt, ambii fuseseră atât de circumspecţi în convorbirea telefonică, încât caseta audio era perfect inutilă.

Aşadar, totul se rezuma la avansul de cinci mii de dolari băgaţi într-un plic pe care Kurtz îl purta mereu asupra lui. Intenţiona să folosească banii aceia marţi dimineaţă – în ziua de Halloween –, când avea să plece pentru totdeauna din Buffalo, cumpărând altă maşină la mâna a doua înainte de a trece graniţa statului (încălcând astfel prevederile eliberării condiţionate). Cunoştea câţiva oameni prin ţară, dintre care poate cel mai important în clipa aceea era un chirurg estetician din Oklahoma City, care le asigura unor indivizi ca Joe Kurtz chipuri şi identităţi noi în schimbul banilor lichizi.

Îi vor trebui, totuşi, ceva mai mulţi bani gheaţă. Ar fi putut obţine rapid cincizeci de mii de dolari cerându-i Arlenei să cumpere partea lui teoretică din RegăsiţiIubirea.com şi ClopoteNupţiale.com, dar aşa ceva n-avea să facă niciodată. Arlene aşteptase ani de zile pentru a demara o asemenea afacere Online, chiar dacă ideea cu iubitele din liceu îi venise lui Kurtz în Attica.

Ei bine, putea să facă rost oricând de numerar.

Îşi puse şapca de baseball, îşi vârî revolverul la brâu şi porni spre Pinto. Ştia în Lackawanna o persoană cu care dorea să discute.

Capitolul 15

Vreme de aproape un secol, Lackawanna fusese unul dintre marile centre siderurgice ale lumii. Materiile prime se revărsau din cargoboturile oceanice care veneau pe Canalul St. Lawrence şi pe Marile Lacuri, din şlepuri şi din garnituri de tren; oraşul revărsa, la rândul lui, oţel. Timp de peste cincizeci de ani, zeci de mii de muncitori din Lackawanna şi Buffalo îşi datoraseră traiul oţelului Lackawanna; fusese un trai bun, cu salarii mai mari decât cele câştigate în uzinele Chrysler, la American Standard sau în oricare altă companie cu foarte mulţi angajaţi din oraşul muncitoresc care era Buffalo. Asigurările medicale şi planurile de pensie din oţelării erau printre cele mai generoase din câte se puteau găsi.

Pe măsura ce piaţa pentru oţelul american a intrat în declin, haldele de zgură din apropierea laminoarelor Lackawanna s-au înălţat, cerul s-a întunecat şi a devenit tot mai murdar, locuinţele muncitorilor au căpătat un aer sumbru şi planurile de pensii au ajuns să înghită tot mai mult din profitul companiilor, dar *ideea* oţelului rămânea înfloritoare în Lackawanna. Pe la sfârşitul anilor 1960, sindicatele deveniseră prea puternice, tehnologiile rămăseseră în urmă, practicile contabile ale corporaţiilor deveniseră conservatoare şi leneşe, iar laminoarele în sine erau depăşite. Sindicatele continuau să primească fonduri imense. Personalul din conducere îşi atribuia cu de la sine putere creşteri de salariu şi prime. Companiile deviau profiturile spre acţionari, în loc să reinvestească în

tehnologii noi sau în modificări manageriale. În acelaşi timp, oţelul japonez, oţelul european ieftin, cel rusesc şi cel thailandez se obţineau cu mână de lucru mai ieftină, cu tehnologii noi şi cu profituri mai reduse, astfel că dominau piaţa. Companiile siderurgice din Lackawanna au ţipat vehement, au acuzat de dumping, au dirijat fonduri către politicieni pentru a căpăta legislaţie protecţionistă şi au mers înainte cu aceleaşi salarii, pensii şi utilaje învechite. Produceau oţelul aşa cum se producea cu două generaţii înainte. Şi îl vindeau în acelaşi mod.

În anii 1970, industria siderurgică din Lackawanna ajunsese pe targă, suferind de o hemoragie masivă. La mijlocul anilor 1990, se găsea pe o lespede rece de piatră, fără a avea în jur îndoliaţi veniţi la priveghi. În prezent, de-a lungul lacului Erie se întindeau douăzeci de kilometri de laminoare abandonate, două sute cincizeci de kilometri pătraţi de ghetouri unde fuseseră cândva cartierele muncitoreşti, zeci şi zeci de parcări pustii, cândva ticsite cu mii de automobile, şi munţi negri de zgură care se întindeau de la lac spre est, cvartal după cvartal – o variantă mai ieftină pentru laminoarele defuncte decât curăţirea lor –, reprezentând o garanţie, astfel că locuitorii oraşului Buffalo, din care o treime plecase să-şi găsească de lucru prin alte părţi, nu vor cheltui niciodată bani pentru a construi cartiere de locuinţe în acele zone de pe malurile lacului.

Cartierele din umbra laminoarelor imense, care găzduiseră cândva muncitori calificaţi germani şi italieni, se lăudau acum cu localuri unde se vindea cocaină, clinici pentru avorturi şi moschei, pe măsură ce negrii, hispanicii şi imigranţii din Europa de Est chiar şi mai săraci se revărsau în vidul creat de plecarea siderurgiştilor.

Kurtz cunoştea bine Lackawanna. Acolo îşi pierduse virginitatea, acolo îşi pierduse orice iluzie despre viaţă şi acolo ucisese primul om, nu neapărat în această ordine.

Ridge Road era principala stradă pe direcţia est-vest ce

străbătea centrul oraşului Lackawanna, trecând pe lângă biserica Our Lady of the Victory, orfelinatul Părintele Baker, cimitirul Holy Gross, Grădina Botanică şi Primărie, apoi peste podul îngust de oţel, construit cu mai bine de un secol în urmă, iar după aceea în zona numită „spatele Podului”, către sud – un labirint de străduţe înguste ce se terminau în dreptul zidurilor, şanţurilor cu apă şi barierelor care mărgineau un spaţiu al nimănui lat de un kilometru şi jumătate, acoperit cu şine de cale ferată, care se îndreptau spre sud către toate destinaţiile posibile, iar spre nord în zona industrială a morilor de cereale de lângă Harbor Inn, unde locuia Kurtz.

Adresa eliberatului condiţionat Yasein Goba se afla la sud de vechea bibliotecă Carnegie şi de moscheea islamică Lackawanna. Locuinţa era o casă povârnită, murdară şi cu ţigle sure, în capătul unei fundături pline cu gunoaie. În spatele casei, în dreapta se zărea gardul înalt al unui târg de vechituri; la stânga ei se găseau zidul de fier ruginit şi gardurile de sârmă ghimpată ce delimitau proprietatea căilor ferate. Trenuri de marfă zăngăneau în atmosfera ploioasă.

Kurtz ieşi cu maşina din fundătură, merse preţ de un cvartal către est şi opri lângă terenul de joacă Odell, singurul spaţiu deschis şi cu ceva iarbă de pe o rază de câţiva kilometri. Se asigură că Pinto-ul nu poate fi zărit de pe artera principală de pe direcţia nord-sud, Wilmuth Avenue, sau din casa lui Yasein Goba. Chipuri negre şi arabe se zgâiau la el din automobilele în trecere şi din spatele perdelelor afumate; îşi băgă revolverul la brâu, luă din torpedo o şurubelniţă cu lamă lungă, încuie maşina şi merse pe jos cele două cvartale care-l despărţeau de locuinţa lui Goba.

Coti la dreapta după un cvartal şi se apropie de casă dinspre nord, de-a lungul gardului târgului de vechituri. Fumul şi zgomotele dinspre triaje erau aproape melodramatice: angrenaje din oţel ciocnindu-se, geamătul

utilajelor ce ridicau încărcături grele, strigăte de bărbaţi în depărtare. Alte bubuituri şi zăngănituri răsunau dinspre uriaşa curte pentru recuperare de piese aflată dincolo de gard.

Kurtz se opri când între el şi casă nu mai exista decât câmp deschis. Cu excepţia unui ochi de geam de pe latura nordică, toate ferestrele locuinţei dădeau spre est, pe strada pustie, sau spre vest, către triaj. În faţa casei nu era parcată nicio maşină şi nici nu se zărea vreun garaj, dar strada era presărată cu automobile abandonate, fără roţi.

Kurtz scoase revolverul, îl ţinu relaxat pe lângă piciorul drept şi avansă către spatele casei.

Uşa din dos nu era încuiată. Pe trepte, pe verandă şi pe uşă se zăreau pete de sânge închegat. Stând în lateral faţă de geam, Kurtz deschise uşa şi intră ghemuit, cu revolverul întins.

Alte urme de sânge se vedeau pe câteva trepte. În mijlocul uşii pe jumătate deschise din capătul scării interioare exista amprenta roşie, perfectă a unei palme. Kurtz folosi pistolul pentru a deschide uşa mai larg. O bucătărie. Veselă murdară. Gunoi duhnind. Alte pete de sânge pe masa ieftină şi pe gresia ciobită. Un scaun fusese răsturnat.

Respirând pe gură, Kurtz urmă dâra de sânge prin living – o carpetă lăţoasă cu pete de sânge închegat, o canapea acoperită cu un cearşaf murdar şi un televizor color mare. Urmele de sânge continuau pe o scară strâmtă ce ducea în holul central îngust, dar Kurtz verifică mai întâi celelalte două încăperi de la parter. Nu era nimeni.

Yasein Goba zăcea răşchirat, căzut pe jumătate în cada soioasă din baia mică aflată în capul scării. Dâra de sânge se sfârşea acolo. Goba fusese lovit în partea dreaptă a cutiei toracice, sus – judecând după aspect, rana ar fi putut fi făcută de gloanţele de 9 milimetri încărcate de O’Toole în pistolul Sig Pro cu care trăsese Kurtz –, iar sângele i se scursese jumătate în cadă şi jumătate pe podeaua băii.

Fundul căzii avea cafeniul roşcat al sângelui uscat. De altfel, chiuveta era plină de sânge, la fel şi uşiţa cu oglindă a dulapului pentru medicamente. Flacoane de pastile, spirt sanitar şi mercurcrom erau risipite pe podea şi sparte în chiuveta însângerată. Părea că Goba căutase frenetic ceva pentru a stopa sângerarea sau cel puţin pentru a amorţi durerea, înainte să leşine pe marginea căzii şi să moară în urma hemoragiei.

Fişierul lui O'Toole consemna că Yasein Goba avea douăzeci şi şase de ani şi provenea din Yemen. Având grijă să nu calce în bălţile şi pârâiaşele uscate de pe podea, Kurtz se ghemui lângă cadavru. Pierderea sângelui adăugase paloare pielii cafenii a tânărului arab cu mustăcioară neagră. Avea buzele albe, gura şi ochii deschişi. Kurtz nu era medic legist, dar văzuse destule cadavre pentru a şti că starea de rigor morţiş se instalase şi trecuse şi că individul era mort, probabil, de patruzeci şi opt de ore – prin urmare, la câteva ore după ce el şi O'Toole fuseseră împuşcaţi.

În cadă zăcea un pistol cu ţeava lungă Ruger Mark II Standard, calibrul 0,22. Patul striat era pătat de sânge. Kurtz îl luă cu grijă, atingând cu mănuşile numai capătul ţevii, neatins de sânge. Îl ridică în lumină, dar seria fusese ştearsă cu acid. Ştia că are un încărcător cu zece gloanţe şi-şi imagina că era gol sau aproape gol. Aşeză pistolul la loc în cadă, unde rămăsese desenul clar al patului în sângele uscat.

Se ridică şi trecu în dormitorul lui Yasein Goba. Pe o servantă înaltă se afla un fel de altar: lumânări negre, mătănii şi fotografia mărită a agentei de eliberare condiţionată Margaret O'Toole, pe care erau scrise cu marker roşu cuvintele MORI, TÂRFĂ.

Pe masa ieftină de lângă fereastra din faţă se afla un carnet cu spirală. Kurtz îl răsfoi, observă datele şi scrierea arabă, însă unele pasaje erau mâzgălite în engleză: „... *ia tot mă presecută!!”*, *„am cumpărat az un pistol bun”* şi

„târfa sionistă trebe să moară ca să trăiesc io!”. Ultima filă fusese ruptă.

Instinctul îl făcu pe Kurtz să ridice ochii şi să dea puţin deoparte perdeaua murdară, folosindu-se de ţeava pistolului.

Maşina fără însemne a detectivilor King şi Kemper se oprise la o jumătate de cvartal distanţă, pe strada alăturată. Se apropiau de casa lui Goba în acelaşi fel în care o făcuse Kurtz şi dacă n-ar fi fost copacii desfrunziţi şi unghiul fundăturii, el nu i-ar fi putut zări nici chiar de la înălţimea aceea. În spatele maşinii fără însemne a poliţiştilor se opriră două Chevy Suburban negre, din care ţâşniră opt membri SWAT îmbrăcaţi în negru, cu căşti şi arme automate.

Detectivii Kemper şi King desfăşurară echipele SWAT, trimiţându-le spre casă prin alei, curţi dosnice şi de-a lungul gardului târgului de vechituri. King vorbea într-o staţie radio pe care o ţinea în mână şi Kurtz bănui că alte echipe SWAT veneau dinspre cvartalul sudic alăturat.

Kurtz rulă caietul şi-l vârî în buzunarul jachetei. După aceea ieşi din dormitor, coborî scara, trecu prin bucătărie, coborî celelalte trepte şi ieşi prin uşa din dos. Din cauza poziţiei curţii din spate şi a ploii violente, primii tipi din SWAT nu puteau fi încă văzuţi.

La capătul fâşiei aceleia de pământ acoperit cu buruieni se afla un automobil Mercury abandonat, ruginit, lipit de gardul târgului de vechituri. Kurtz alergă către el prin ploaie şi noroi, rămânând cât mai aplecat. Sări pe capotă şi de acolo pe acoperiş, se propulsă peste gard şi căzu în curtea târgului de vechituri, cam cu cinci secunde înainte să apară trăgătorii din prima echipă SWAT, cu veste antiglonţ, acoperindu-se reciproc în timp ce alergau cu automatele aţintite spre ferestrele casei răposatului Yasein Goba.

Capitolul 16

Kurtz se opri la Harbor Inn ca să-şi schimbe hainele ude şi murdare şi să-şi ungă revolverul, apoi reveni la birou. Era aproape întuneric şi se făcuse mai frig, iar ploaia de octombrie biciuia cu putere. Cluburile, restaurantele şi barurile de pe Chippewa începeau să atragă clienţi şi culorile neoanelor se reflectau pe asfaltul ud.

Arlene lucra, punând la punct nunţi, recepţii, accesorii pentru rochii de mireasă şi modele de tort cu mirese fericite din estul şi centrul Statelor Unite, dar când Kurtz intră, îşi atârnă în cuier jacheta de piele şi se lăsă pe spate în scaunul rotativ, ea şterse totul de pe ecran, aprinse o nouă ţigară Marlboro şi se uită la partenerul ei. Acesta scoase pistolul de la centură, ca să nu-l deranjeze, şi-l puse în sertarul de jos din dreapta, lângă sticla de scotch Sheep Dip.

— Ei? făcu ea.

Kurtz ezită. De obicei, nu-i spunea Arlenei mai nimic despre acţiunile lui de pe teren – în mare parte erau ilegale, aşa cum fusese pătrunderea în casa arabului mort, şi, din câte ştia, ea nu primise niciodată măcar o amendă pentru parcare interzisă. Dar Arlene încălcase deja legea pentru el în seara anterioară, când se dăduse drept secretara procurorului districtual, plus că mai şi fusese părtaşă la pătrunderea în biroul lui O'Toole şi la furtul fişierelor acesteia. *Ce mama dracului!* îşi zise Kurtz.

Îi povesti cum îl găsise pe Yasein Goba, îi vorbi despre micul altar al răzbunării yemenitului, despre jurnalul pe care-l luase şi despre pistol.

— Iisuse, Joe! murmură Arlene. Deci crezi că l-a omorât un glonţ tras de tine în parcare?

Kurtz încuviinţă din cap.

— N-o să ştim sigur decât după ce medicul legist va extrage glonţul şi se va efectua un test balistic, dar ştiu că

l-am nimerit pe primul trăgător.

— Deci ăsta-i mobilul, spuse Arlene. Dintr-un motiv sau altul, o ura pe O'Toole.

— Am citit destul din jurnalul lui – pasajele scrise într-o engleză stricată – ca să-mi dau seama c-o învinuia că i-a distrus viaţa... că nu s-a putut însura cu iubita lui din copilărie fiindcă „târfa sionistă" îl trata ca pe un delincvent.

— „Târfă sionistă"? repetă Arlene. Idiotul nu ştia că O'Toole e irlandeză?

Kurtz ridică din umeri.

— Asta clarifică totul, nu, Joe?

Kurtz îşi frecă obrajii, apoi tâmplele. Simţea durerea de cap ca şi cum cineva i-ar fi bătut în ceafă, nu tocmai blând, cu un ciocan de un kilogram învelit într-un ciorap subţire.

— Nu te vânau pe tine, continuă Arlene. Ai avut pur şi simplu ghinion să fii în preajmă când unul dintre clienţii nebuni ai lui Peg O'Toole a vrut s-o omoare.

— Mda.

— În fişierul lui O'Toole despre Goba nu exista nimic care să sugereze că el ar fi fost ostil sau furios pe ea – ultimele lor întâlniri păreau destinse, ba chiar optimiste. Dar dacă el era nebun, bănuiesc că nu-i de mirare. Poate chiar se leagă cu chestia aia veche cu teroriştii din Lackawanna 6. În Lackawanna sunt destui sonaţi.

— Mda.

— Acum eşti liber să investighezi celălalt caz.

Arlene arătă cu ţigara spre harta de pe peretele nordic, cu cele douăzeci şi două de pioneze – şaptesprezece roşii şi cinci albastre.

— Mda.

— Numai că nu crezi nici o clipă chestia asta cu Goba, aşa-i, Joe?

Kurtz închise ochii. Încercă să-şi amintească dacă mâncase şi altceva în afara jumătăţii de gogoaşă cu Rigby King la Târgul Broadway, de dimineaţă.

— Nu, zise el în cele din urmă. Nu cred.

— Pentru că-ţi aminteşti de doi atacatori, spuse Arlene.

— Da. Azi-dimineaţă, când m-am întâlnit cu Rigby King, i-am spus despre al doilea individ.

— Dacă la volan nu era Goba, ci altcineva când maşina a ieşit din parcare, probabil că se vor găsi pete de sânge pe bancheta din spate, zise Arlene.

— Maşina nu era în faţa casei lui Goba.

— Chiar tu ai spus că e un cartier dur, iar Goba murise de două zile. Probabil că hoţii abia aşteptau să înhaţe o maşină nefolosită de două zile.

— Mda.

— Nici asta nu crezi?

— Nu ştiu, zise Kurtz. Ştiu însă că miercuri, în parcarea subterană mai era un bărbat. Şi probabil că al doilea bărbat conducea maşina când a ieşit prin barieră. Goba n-a ajuns singur acasă. Nu cred c-ar fi putut nici măcar să intre în casă şi să urce scările de unul singur.

— Ziceai că ai văzut peste tot pete şi dâre de sânge. Amprenta lui palmară pe uşa bucătăriei.

— Mda.

— Şi ai mai spus că a scotocit prin dulăpiorul cu medicamente, căutând pansamente sau analgezice.

Arlene suflă fumul şi ciocăni cu o unghie în alta.

— Mda, repetă Kurtz.

— Ceva urme de paşi dubioase în sânge sau amprente palmare suplimentare pe undeva?

— Nu, spuse Kurtz. Cel puţin eu n-am văzut. Cel care l-a dus în casă a procedat astfel încât să pară că Goba s-a târât singur.

— Vreun prieten poate?

— Poate. Dar dacă a fost un prieten, de ce nu l-a dus la spital? Era grav rănit.

— Ca să nu fie raportat la poliţie? întrebă Arlene.

Kurtz ştia că ea are dreptate. Medicii şi spitalele aveau obligaţia de a raporta autorităţilor orice răni provocate prin împuşcare.

— Fac prinsoare că-n Lackawanna există medici care şi-ar fi ţinut gura, zise el. Ştiu precis că acolo există medici care te pot coase fără să raporteze. La un anumit preţ.

— Goba era sărac.

— Mda, făcu Kurtz.

— Joe, există ceva ce nu-mi spui despre cazul ăsta al ucigaşului de consumatori de heroină, zise Arlene privind harta cu pioneze. Nu-mi spui de ce ai fost de acord să lucrezi pentru Gonzaga şi pentru femeia aceea şi nici de ce ţii motivul secret.

— Cum adică?

— Există ceva…

Kurtz scutură din cap şi gestul îl ameţi.

— Arlene, vrei să faci o comandă la localul ăla chinezesc de pe stradă? Să ne aducă ceva de mâncare?

Ea îşi stinse ţigara.

— N-ai mâncat nimic azi?

— Ceva.

Femeia pufni în stilul ei obişnuit.

— Stai aici. Odihneşte-te câteva minute. O să cobor să comand personal şi-ţi aduc ceva.

Îl bătu pe umăr şi ieşi. Atingerea îl făcu pe Kurtz să tresară.

Moţăia pe jumătate când sună telefonul.

— Joe Kurtz? Aici detectivul Kemper. Voiam să te anunţ că, după cum se pare, l-am găsit pe individul care v-a împuşcat miercuri pe dumneata şi pe agenta O'Toole.

— Cine este? întrebă Kurtz.

— Vei citi mâine, în ziare, răspunse poliţistul negru. Se pare însă că individul o vâna doar pe agenta O'Toole. Dacă descoperim vreo legătură între asasin şi dumneata, voi fi primul care te va anunţa.

— Fac prinsoare, spuse Kurtz.

Kemper închise.

Kurtz scoase jurnalul lui Goba din buzunarul jachetei şi-l răsfoi. Toate mâzgălelile erau datate; mare parte erau în

arabă, dar în cele scrise în engleză urla furia yemenitului pe agenta de eliberare condiţionată, „târfa sionistă" O'Toole, care nimicea viitorul lui Goba, îl împiedica să se însoare, silindu-l să revină la o viaţă de delicte, discriminându-i pe arabi în contextul conspiraţiei sioniste, bla, bla, bla.

Tipul scrisese cu un pix cu bilă, ceea ce era bine. Kurtz deschise la pagina lipsă, din care rămăsese doar un cotor zdrenţuit. Găsi un creion în sertar şi începu să haşureze uşor pagina următoare. Urmele lăsate de pixul care apăsase puternic apărură imediat.

Kurtz dormea pe scaunul din faţa biroului când Arlene reveni, dar ea îl trezi cu blândeţe şi-l sili să mănânce ceva. Alături de mâncarea chinezească adusese două sticle reci de ceai cu gheaţă.

Luară beţişoare, se aşezară la biroul lui Arlene şi mâncară în tăcere vreme de un minut. Kurtz împinse spre ea jurnalul lui Goba. Era deschis la pagina pe care o înnegrise cu creionul.

— Cum ţi se pare asta? întrebă el.

Fără să dea drumul beţişoarelor, Arlene trase carnetul sub veioza de birou şi privi, mijind ochii timp de un minut şi deplasându-şi ochelarii înainte şi înapoi.

— Lipsesc litere, zise în cele din urmă. Multe greşeli de ortografie. Totuşi, se pare că ultima propoziţie este *„Nu mai pot… trăi cu*…", ceva… poate „*vina*", deşi ăla nu prea seamănă a *„v",* apoi *„şi eu trebuie să mor".*

Privi către Kurtz.

— Goba a scris un bilet de sinucidere!

— Mda. Convenabil, nu?

— N-are nicio noimă… începu Arlene. Ia stai aşa! Numerele de deasupra…

— Mda.

— Indică data de joi, spuse Arlene.

— Îhâm!

— N-ai zis că nu exista niciun semn că el s-ar fi târât în dormitor? Că acolo nu existau urme de sânge?

— Aşa am spus.

— Prin urmare, jurnalul lui se încheie cu anunţul că nu poate trăi cu chinul de a fi împuşcat-o pe O'Toole, probabil şi pe tine, şi că se va sinucide. A doua zi *după* ce murise în urma hemoragiei.

— Cam ciudat, nu-i aşa? întrebă Kurtz.

— Insă pagina aceea lipsea, spuse Arlene, dând jurnalul la o parte şi revenind la bucăţile de carne şi de broccoli. Joe, poate că n-ar fi trebuit să iei carnetul. Poate că poliţiştii ar fi observat lipsa unei pagini şi ar fi descoperit mesajul, la fel cum ai făcut şi tu.

— Poate, zise Kurtz.

— Ar fi înţeles, la rândul lor, că mărturisirea lui Goba e un fals. (Îl privi peste veioză şi-şi aranjă ochelarii.) Dar tu nu vrei ca ei să ştie.

— Încă nu, spuse Kurtz. Deocamdată e unicul atu pe care-l am în toată încurcătura asta.

Terminară de mâncat în tăcere.

După ce termină şi el, iar farfuriile de carton alb fură ambalate în plastic şi aruncate, Kurtz se sculă, merse la biroul său, clătinându-se uşor, scutură din cap, scoase revolverul din sertarul cu Sheep Dip şi-şi luă jacheta de piele de pe spătarul scaunului.

— Nu, nu! zise Arlene ocolind biroul propriu şi luându-i pistolul din mână. În seara asta nu mergi nicăieri, Joe!

— Trebuie să vorbesc cu un tip din Lackawanna, bolborosi Kurtz. Baby Doc. Trebuie să aflu...

— Nu în seara asta. Sângerezi din nou la cap – cusăturile sunt făcute varză. O să-ţi schimb pansamentul şi te poţi culca pe canapea. Ai mai făcut-o de destule ori.

Kurtz clătină din cap, dar îi îngădui să-l împingă spre baie.

Pansamentele se întăriseră de sânge şi rupseră atât coaja, cât şi pielea când Arlene le smulse, dar Kurtz era prea epuizat ca să mai reacţioneze. Dacă durerea de cap ar fi fost un zgomot, în momentul acela atingea nivelul ciocanelor pneumatice şi al motoarelor de avion. Se aşeză inert pe marginea chiuvetei, în vreme ce ea aduse trusa consistentă de prim-ajutor, curăţă şi dezinfectă rana şi aplică pansamente sterile.

— Trebuie să mă-ntâlnesc cu un tip, spuse Kurtz încercând să vizualizeze cum se ridică şi-şi ia revolverul şi jacheta. Probabil că Baby Doc e la Curly's. E vineri seara.

— O să fie şi mâine acolo, zise Arlene conducându-l către birou şi apăsându-l pe umeri până ce el se aşeză pe canapeaua veche şi apoi se lăsă pe spate. Baby Doc ţine întotdeauna audienţe sâmbătă dimineaţă la Curly's.

Se răsuci ca să ia pătura veche pe care o ţineau pe braţul canapelei. Când se întoarse spre Kurtz, acesta dormea.

Capitolul 17

Şmecherului îi plăceau dimineţile de sâmbătă. Îi plăcuseră dintotdeauna. În copilărie ura şcoala, iubea weekendurile şi-i plăcea să chiulească. Sâmbetele erau cele mai agreabile, chiar dacă niciun copil din cartier nu voia să se joace cu el. Sâmbăta dimineaţa avea însă parte de desene animate, apoi se ducea singur în pădurea de lângă oraş. Uneori lua cu el vreun animal de casă pisica vreunui vecin, de pildă, labradorul bătrân al lui Tom Herenson sau chiar papagalul verde-gălbui al fetei aceleia palide, Shelley. Dintotdeauna îi plăcuse să ducă animalele în pădure. Deşi papagalul nu fusese aşa amuzant.

Acum, Şmecherul conducea fără grabă pe drumurile

rezidenţiale rurale din Orchard Park, suburbia scumpă pe al cărei stadion uriaş îşi juca meciurile echipa Buffalo Bills. Pe şmecher nu-l interesa deloc fotbalul, dar uneori, când avea interesul de a se împrieteni cu vreun tip într-un bar sportiv, se prefăcea a fi un fan entuziast. Până şi femeile din Buffalo se dădeau în vânt după fotbal şi hochei şi presupuneau că toată lumea e la fel. Asta era un punct de la care puteai începe să discuţi cu oamenii când te prefăceai că eşti de-al lor.

Întreaga zonă Orchard Park era, în general, exact ca strada pe care o parcurgea: drumuri rurale pe post de străzi, iar casele, mari şi mici, în mijlocul unui pogon de pădure. Locuinţa pe care o căuta se afla... chiar în faţa lui. Aşa cum i-o descrisese Boss în informare. Strada rurală mergea în lungul unei coame împădurite şi casa, cu o formă ciudată, octogonală, se afla la treizeci-patruzeci de metri de drum, complet ascunsă printre copaci.

Fără să ezite, Şmecherul porni cu furgoneta pe aleea ce ducea la garaj. Lângă casă nu se vedea nicio maşină, dar maşina putea fi în garaj, iar femeia, acasă. Pe pajişte se găsea un Buddha din piatră, exact cum i se spusese în informare.

Opri furgoneta la cotitura aleii, chiar în faţa garajului, şi sări jos fluierând, cu un clipboard în mână. Furgoneta fusese pictată cu emblema şi culorile unei cunoscute companii de deratizare, iar Şmecherul purta salopetă şi o vestă portocalie, avea o cască albă peste şapca Dodger şi un clipboard. Gluma veche potrivit căreia puteai să mergi aproape oriunde fără să fii luat la întrebări dacă aveai o salopetă de lucru, o cască de construcţii şi un clipboard nu era chiar o glumă; recuzita aceea ieftină te putea ajuta să treci de radarele majorităţii oamenilor. Pistolul Beretta de 9 milimetri al Şmecherului se afla la centură, sub vesta portocalie de drumar, alături de un cuţit de luptă cu arc, lung de şaptesprezece centimetri.

Tot fluierând, Şmecherul bătu la uşa din faţă şi se retrase

cu o jumătate de pas pe verandă, aşa cum fusese învăţat. Avea să se retragă cu încă jumătate de pas după ce se deschidea uşa, dovedind cât de politicos era, cât de neagresiv – o şmecherie veche a comis-voiajorilor.

Femeia nu veni la uşă. Informaţiile sale avansau ipoteza că sâmbătă ea va fi singură, doar dacă nu cumva se întâmpla să-i rămână iubitul peste noapte. Şmecherul era pregătit pentru ambele posibilităţi. Ciocăni din nou, oprindu-se din fluierat pentru a privi în jur, la terenul împădurit şi la priveliştea de pe coamă, cu aerul că le apreciază pe ambele chiar şi într-o asemenea zi rece şi înnorată de octombrie. În aer se simţea izul de frunze ude.

Gând femeia nu răspunse nici la a treia bătaie în uşă, Şmecherul ocoli casa, prefăcându-se că inspectează fundaţia. În spate era o terasă modestă, cu uşi din sticlă glisante. Ciocăni tare în geam, retrăgându-se iarăşi un pas şi potrivindu-şi un surâs sincer pe chip, însă nici de data aceasta nu primi vreun răspuns. Casa degaja senzaţia de pustietate pe care el o cunoştea prea bine din experienţă.

Şmecherul scoase din buzunarul salopetei un instrument cu multiple utilizări şi forţă încuietoarea în zece secunde. Intră, strigă „Alo?” de câteva ori în liniştea ce-l înconjura, apoi porni prin casa fără etaj, cu formă octogonală.

Femeia – Randi Ginetta – abia trecuse de patruzeci de ani, era profesoară de engleză la liceu, divorţată şi trăia singură de când unicul ei copil, un băiat, plecase cu un an în urmă la colegiu, în Ohio. Continua să primească pensie alimentară de la fostul ei soţ şi avea o relaţie cu alt profesor, un italian drăguţ. În acelaşi timp, era dependentă de heroină. Ani de zile, Randi – Şmecherul se întreba ce fel de nume mai era şi ăsta, „Randi”, care pentru el suna mai degrabă a chelneriţă decât a profesoară – se drogase cu cocaină, explicându-le colegilor şi elevilor că nasul îi curge întruna din cauza unor probleme alergice, dar de trei ani descoperise skag-ul, care-i plăcuse foarte mult. Cumpărase întotdeauna de la aceeaşi sursă, un negru toxicoman din

zona Allentown a oraşului Buffalo, aflat în slujba lui Gonzaga. Randi îl cunoscuse pe drogatul-dealer în perioada când se oferise ca voluntară într-un program pentru ajutorarea boschetarilor. Pe drogat, Şmecherul încă nu-l vizitase, dar îl avea pe listă.

Trecu dintr-o cameră în alta, ţinând în mână cuţitul de luptă, dar fără să-l deschidă. Profesoarei dependentă de skag îi plăceau tonurile cromatice vii. Pereţii aveau culori diferite – albastru, roşu, verde-deschis –, iar mobilierul era din stejar masiv. Lângă uşa din faţă, pe podea, se afla un cristal uriaş. *E băgată în New Age,* îşi zise Şmecherul. *Excursii la Sedona*[14] *ca să se cupleze la sursele de energie*, *comunicare cu spiritele indienilor şi alte rahaturi d-astea.* Şmecherul nu emitea supoziţii. Toate erau cuprinse în informarea Bossului.

Existau multe cărţi, un birou de lucru, un calculator Macintosh şi teancuri de lucrări ce-şi aşteptau nota. Totuşi, doamna Randi nu era chiar atât de ordonată: în dormitor şi pe podeaua băii zăceau blugi, pulovere, sutiene şi alte obiecte de lenjerie. Şmecherul cunoştea mulţi perverşi care ar fi ridicat mătăsurile acelea şi poate le-ar fi mirosit, dar el nu era pervers. Se afla acolo ca să facă o treabă. Reveni în livingul octogonal, îl traversă şi intră în bucătăria îngustă.

Pe frigider se găseau o fotografie a lui Randi împreună cu fiul ei – o recunoscu din poza care-i fusese arătată – şi o fotografie a profesorului care-i era iubit. Tipa era o păpuşă, nimic de zis. Şmecherul spera că se va întoarce în curând acasă, singură, dar o clipă mai târziu, privind fotografia iubitului – serios şi cu ochii mijiţi –, se răzgândi şi-şi exprimă speranţa că porumbeii vor veni împreună. Avea planuri pentru amândoi.

Punându-şi mănuşi de latex, Şmecherul porni filtrul de cafea, căută prin dulap până găsi cafeaua – marca Starbucks – şi-şi prepară o ceaşcă. Ea (sau ei) avea să simtă mirosul de cafea când intra pe uşă, dar asta nu conta. Nu-i

[14] Loc de adunare din Arizona pentru adepţii New Age (n.t.).

va rămâne timp să reacţioneze. Şmecherul băgă cuţitul la locul lui şi puse revolverul Beretta Elite îi pe masa rotundă din lemn în timp ce-şi bău cafeaua. După ce termina, avea să spele bine ceaşca, pentru a înlătura orice posibilitate de analize ADN.

Hotărî că va aştepta treizeci de minute. Din cauza copacilor şi a mărimii terenului, locuitorii din preajmă nu-i puteau zări furgoneta, dar un vecin aflat în trecere pe acolo putea s-o vadă şi să alerteze poliţia dacă el întârzia prea mult. Se ridică, găsi zahărul în dulap şi-şi îndulci cafeaua.

Telefonul sună.

Şmecherul lăsă robotul să răspundă. Vocea lui Randi răsună în bucătăria tăcută; o califică drept sexi – uşor răguşită şi somnoroasă, parcă toropită şi în acelaşi timp aţâţată de droguri.

„Bună, sunt Randi. E vineri şi voi fi plecată în *weekend*, dar dacă lăsaţi un mesaj, vă sun duminică seara sau luni. *Mulţumesc!”*

Femeia exclamase ultimul cuvânt cu entuziasm copilăresc – sau cu euforia indusă de heroină.

Nu-i foarte inteligent, doamnă Ginetta, gândi Şmecherul, să-l anunţi pe oricare Tom, Dick sau Harry care te sună că lipseşti din oraş şi c-ai lăsat casa pustie. E o cale sigură de a fi jefuită, doamnă!

Cel care sunase închise fără să lase niciun mesaj. Putea să fi fost un vecin care dăduse telefon ca să afle ce făcea furgoneta de la deratizare, în lipsa lui Randi. Dar mai probabil că nu.

Şmecherul oftă, spălă ceaşca şi filtrul de cafea, puse zahărul şi toate celelalte obiecte la loc, exact cum fuseseră – agăţând cana de cârligul ei –, ieşi pe uşa din spate, o încuie în urma lui, scoase mănuşile de latex, ridică clipboardul şi, fluierând, reveni la furgonetă.

Capitolul 18

Restaurantul Curly's se afla la numai câteva cvartale distanţă de biserica din Lackawanna. Kurtz se înfiinţă la Curly's la ora nouă şi jumătate, sâmbătă dimineaţă; dormise nouă ore, dar avusese un somn agitat şi se simţea mai iritabil ca oricând.

Se trezise la birou, plin de dureri şi dezorientat, se uitase peste printurile ce conţineau însemnările lui O'Toole pentru cazul Goba, ca să se asigure că nu scăpaseră nimic, îi lăsase un bilet Arlenei – care venea sâmbăta mai târziu – şi se întorsese la Harbor Inn să facă duş, să se bărbierească şi să-şi schimbe hainele. Durerea de cap continua să-i zumzăie în ţeastă şi, dacă se diminuase cât de cât, el unul nu putea sesiza schimbarea. Totuşi, masca de raton se îmbunătăţise. Stând în faţa oglinzii aburite, Kurtz îşi spuse că, la o privire mai puţin atentă, cearcănele întunecate de sub ochi ar fi putut fi luate drept semnele unei insomnii de câteva săptămâni. Acum albul ochilor era roz, nu roşu-sângeriu, iar vederea i se limpezise.

Se îmbrăcă într-o cămaşă de dril şi blugi, încălţă nişte cizme Red Wing decolorate, luă o jachetă groasă, veche şi-şi puse o şapcă de marinar închisă la culoare, trăgând-o pe cap suficient de mult pentru a ascunde rana. Revolverul intră într-un toc mic, agăţat la centură, în partea stângă.

Mergând spre Lackawanna, zâmbi fără să vrea la gândul că izbutise să evite ani de zile cartierul acela, pentru ca mai nou să meargă într-acolo aproape zilnic.

Localul Curly's se găsea la est de biserică, unde Ridge Road devenea strada Franklin preţ de câteva cvartale, la vest de vechiul pod din oţel. Restaurantul – cu parterul placat cu cărămidă – era popular în rândul localnicilor de câteva decenii bune. În parcarea mică se aflau deja nişte maşini, deşi sâmbăta nu era deschis oficial pentru micul dejun. Sâmbăta, localul funcţiona drept cartierul general al

lui Baby Doc.

Pe numele său adevărat Norv Skrzypczyk, Baby Doc nu făcea parte în mod oficial din lumea interlopă, dar controla majoritatea operaţiunilor din Lackawanna. Bunicul lui, Papa Doc, se învoise pentru o vreme de la facultatea de medicină ca să pună umărul la îngrijirea oţelarilor grevişti cărora le spărseseră capul agenţii Pinkerton. Ulterior, Papa Doc renunţase la medicină şi începuse să le furnizeze muncitorilor arme de contrabandă. Pe la sfârşitul anilor 1920, oamenii lui Papa Doc vindeau arme şi alcool, împiedicând Mafia să pătrundă în teritoriul lor printr-o strategie simplă: erau mai violenţi decât mafioţii. În anul 1942, când Papa Doc a fost împuşcat, fiul său – Doc – preluase deja afacerile familiei, negociase pacea cu mafioţii şi păstrase controlul asupra celor mai multe produse ilegale care circulau în Lackawanna. Doc se retrăsese în anul 1992, predând frâiele lui Baby Doc, şi se angajase paznic de noapte în diverse laminoare abandonate, unde se menţinea în formă vânzând ocazional câte o armă ilegală. Joe Kurtz îl folosise pe Doc ca sursă de informaţii – dar nu ca turnător – înainte de Attica şi după aceea cumpărase arme de la el. Nu-i întâlnise niciodată fiul.

Kurtz îşi lăsă revolverul în toc sub scaunul şoferului, verifică dacă şi-a încuiat ca lumea maşina şi intră, ignorând anunţul ÎNCHIS de pe uşă.

Baby Doc stătea în separeul semicircular obişnuit, în partea dreaptă a restaurantului, în spate. Separeul se afla puţin mai sus decât celelalte mese, creând impresia unui tron modest. În sală se mai găseau doar şase oameni, fără a-i pune la socoteală pe cei trei bodyguarzi ai lui Baby Doc şi pe chelnerul dinapoia tejghelei. Kurtz observă că bodyguarzii aceştia nu aveau părul dat cu gel şi nici nu purtau costume sau gulere de mafioţi; cei doi tipi solizi din separeul de lângă Baby Doc şi celălalt, care stătea la tejghea puteau să treacă drept docheri sau oţelari, dacă le ignorai ochii alerţi şi proeminenţele abia detectabile de sub

hanoracele sindicaliste.

Un bătrân discuta cu Baby Doc în separeul din spate, vorbind deschis şi gesticulând cu mâinile marcate de cicatrice. Baby Doc încuviinţa din cap la răstimpuri, când bătrânul se oprea din vorbit. Era prima dată când Kurtz îl vedea pe Baby Doc şi statura lui îl surprinse; tatăl lui, Doc, fusese un bărbat scund.

Un chelner se apropie de Kurtz, îi turnă cafea fără ca el să ceară şi-l întrebă:

— Ai venit să vorbeşti cu Omul?

— Da.

Chelnerul reveni la tejghea şi-i şopti ceva bodyguardului de acolo, care se apropie de Baby Doc; între timp, bătrânul care vorbea cu acesta îşi terminase de formulat rugămintea, primise un răspuns care-l făcu să zâmbească şi ieşise din restaurant.

Baby Doc îl privi pe Kurtz un minut, apoi ridică un deget, chemându-l, şi făcu un semn către cei doi bodyguarzi din separeul alăturat. Bărbaţii cei voinici îl interceptară pe Kurtz în mijlocul sălii.

— Să mergem până la toaletă, rosti cel cu ţesut cicatrizat în jurul ochilor.

Kurtz încuviinţă şi-i urmă în partea din spate a localului. Toaleta pentru bărbaţi era destul de mare ca să încapă toţi trei, însă unul rămase să păzească uşa, iar celălalt îi făcu semn lui Kurtz să-şi scoată cămaşa şi să-şi ridice maioul. După aceea îi făcu semn să-şi coboare pantalonii. Kurtz se execută fără murmur.

— În regulă, spuse fostul boxer şi ieşi.

Kurtz se îmbrăcă la loc, apoi se duse să se aşeze în separeu.

Baby Doc purta ochelari cu rame de baga, care păreau nelalocul lor pe un chip aşa de precis dăltuit. Se apropia de cincizeci de ani şi Kurtz văzu că nu era atât chel, cât mai degrabă spân. Avea ochii albaştri şi înfiorător de reci, iar gâtul, umerii şi antebraţele, foarte musculoase. Pe

antebraţul stâng se vedea un tatuaj militar cu un drapel.

Kurtz îşi aminti că Baby Doc plecase din Lackawanna şi se înrolase în armată – în ciuda obiecţiilor tatălui său – cu câţiva ani înainte de Războiul din Golf, iar în timpul eliberării Kuweitului pilotase elicoptere. Doc, tatăl lui, fusese silit să-şi amâne retragerea cu câţiva ani până ce Baby Doc se întorsese din armată cu pieptul acoperit de medalii, care – potrivit surselor disponibile lui Kurtz – fuseseră încuiate într-o valiză alături de uniformă, de unde nu mai fuseseră scoase niciodată. Zvonurile afirmau cu insistenţă că elicopterul lui Baby Doc distrusese peste o duzină de tancuri irakiene într-o singură zi de lupte aprige.

— Tu eşti Joe Kurtz, aşa-i?

Kurtz aprobă din cap.

— Ţin minte că anul trecut ai trimis o coroană la înmormântarea tatei, zise Baby Doc. Mulţumesc pentru asta.

Kurtz aprobă din nou.

— Mă gândisem să te omor, spuse Baby Doc.

Kurtz nu mai încuviinţă de data aceasta, dar îl privi drept în ochi pe bărbatul masiv. Baby Doc lăsă furculiţa din mână, îşi scoase ochelarii şi-şi frecă ochii. După ce puse iarăşi ochelarii pe nas, rosti obosit:

— Tata a fost ucis de un mizerabil de poliţist de la Omucideri – Hathaway.

— Da.

— Sursele mele din poliţie mi-au spus că Hathaway voia să ţi-o tragă şi a înregistrat o convorbire între tine şi tata. Trebuia să vă întâlniţi în laminorul vechi – săptămâna viitoare se-mplineşte un an. Hathaway l-a omorât pe tata înainte ca tu să ajungi acolo.

— Este adevărat, spuse Kurtz.

— Hathaway n-avea nicio treabă cu Doc. El voia doar să te aştepte în laminor, fără ca tata să-i stea în cale. Dacă n-ai fi fost tu, bătrânul ar mai trăi şi acum.

— Şi asta-i adevărat, zise Kurtz.

Se uită la cei doi bodyguarzi de lângă ei. Priveau în partea opusă, dar stăteau destul de aproape ca să audă totul. Kurtz ştia că nu i-ar putea doborî pe amândoi, chiar dacă n-ar fi înarmaţi – pe cel mai voinic îl văzuse cu ani în urmă boxând la profesionişti –, aşa că unica lui şansă era să sară prin fereastra din spatele lui Baby Doc. I-ar fi fost însă imposibil să ajungă înaintea lor la maşina lui, care era parcată în faţă. Ar fi trebuit să se îndrepte spre est, prin triaje, în depou. În tinereţe, Kurtz cunoscuse toate tunelurile, barăcile şi turnurile de macaz din triajele acelea, dar se îndoia că acum putea să fie mai rapid decât tipii ăia ori să se ascundă de ei pe-acolo.

Baby Doc încrucişă braţele.

— Dar l-au găsit şi pe Hathaway în laminor, împuşcat în cap.

— Am auzit, încuviinţă încet Kurtz.

— Oamenii mei din poliţie mi-au spus că glonţul i-a trecut prin insigna aurită de detectiv, zise Baby Doc. De parcă ar fi ridicat-o ca să-şi oprească atacatorul să tragă. Poate striga că-i poliţist – glonţul care a trecut prin insignă i-a intrat în gura deschisă. Sau poate idiotul credea că insigna va acţiona într-adevăr ca o pavăză şi va opri un glonţ.

Kurtz aşteptă.

— Însă bănuiesc că figura n-a ţinut, spuse Baby Doc, după care reîncepu să-şi mănânce omleta.

— Bănuiesc că nu, zise Kurtz.

— Aşadar, ce doreşti, Joe Kurtz?

Făcu semn barmanului să-i aducă lui Kurtz cafea, iar acesta se grăbi să-i execute comanda. Kurtz nu expiră din rărunchi, a uşurare, deşi era ispitit s-o facă.

— Yasein Goba, rosti el.

— Yemenitul nebun care a împuşcat-o miercuri pe agenta de eliberare condiţionată? În ziarul de azi scrie că l-au găsit mort prin împuşcare aici, în Lackawanna. Nu se spunea dacă a fost sinucidere sau nu. (Baby Doc încetă să mai împungă omleta cu furculiţa şi miji ochii către Kurtz.) În ziar

scria că împreună cu agenta a fost împuşcat un deţinut eliberat condiţionat, căruia nu i-au dat numele, dar că acesta n-a fost rănit la fel de grav. Tu erai?

— Da.

— Asta explică hematoamele de sub ochi. Kurtz, eşti un tip al dracului de băftos!

Kurtz n-avea ce să comenteze la asta. Undeva, afară bâzâia un generator, iar durerea lui de cap pulsa în acelaşi ritm.

— Ce-i cu Goba? întrebă Baby Doc.

— Ce-mi poţi spune despre el?

— În clipa asta, nimic. Yemeniţii ăştia stau aproape numai între ei. Am câţiva oameni care pot vorbi cu ei – şi cu ceilalţi arabi care au venit în cartier –, dar n-am auzit niciodată de Goba, până n-am citit despre el în ziar.

— Ai putea să-ţi întrebi oamenii, să vezi dacă au avut vreodată de-a face cu individul?

— Aş putea, răspunse Baby Doc, şi înţeleg de ce te interesează Goba, dacă te-a împuşcat. Dar nu pare că merită să fac efortul. Toate rapoartele – inclusiv ale oamenilor mei din poliţie – spun că micuţul avea ciudă pe agenta lui de eliberare condiţionată, c-a împuşcat-o şi că după aia s-a sinucis. Tu ai căzut pur şi simplu la mijloc, Kurtz.

Kurtz sorbi din cafea. Nu era rea. În mod evident, pregăteau cafea proaspătă pentru dimineţile de sâmbătă, când Baby Doc avea audienţe.

— Goba nu s-a sinucis, zise el. A murit în urma pierderii de sânge provocată de o rană primită în Centrul Civic.

— Tu l-ai împuşcat? întrebă Baby Doc. Sau agenta l-a nimerit înainte să fie împuşcată în cap?

Kurtz ridică uşor din umeri.

— Ce importanţă are?

Văzând că Baby Doc nu spune nimic, continuă:

— Goba folosea un pistol calibrul 0,22. Numărul de serie fusese şters cu acid – nu grosolan, cum fac mulţi derbedei,

ci atent şi cu grijă, cum proceda Doc.

— Crezi că Doc i-ar fi putut vinde pistolul lui Goba anul trecut, înainte de... ştii tu?

— Nu, spuse Kurtz. Goba a ieşit din închisoare după ce a fost omorât tatăl tău. Dar se poate ca unul dintre oamenii tăi să-i fi vândut arma în ultimele două luni.

Cu un an şi jumătate în urmă, membrii unei găşti locale de negri spărseseră un arsenal al Gărzii Naţionale de lângă Erie, în statul Pennsylvania, furând o mulţime de arme dintre cele mai deosebite, folosite de armată. În luna noiembrie, cu membrii găştii se întâmplaseră nişte lucruri neplăcute, iar FBI şi ATF[15] recuperaseră o parte din carabinele M-16 şi alte arme furate. O parte... nu pe toate. Pe stradă umbla zvonul că grosul armelor ajunsese la Baby Doc Skrzypczyk, iar acesta le vânduse – mai ales arabilor, care veneau cu cârdurile în Lackawanna scoţând o avere din afacere.

Baby Doc luă o înghiţitură de cafea şi privi pe lângă Kurtz. Ceilalţi cinci oameni din restaurant aşteptau în continuare să fie primiţi în audienţă.

— N-o să te-ntreb de unde ştii că Goba a fost cel care a tras, nici de unde ştii că numărul de serie fusese şters. Poate că miercuri, în parcare, ochii tăi au fost foarte ageri. Ai observat cumva şi modelul armei?

— Ruger Mark II Standard, zise Kurtz. Cu ţeava lungă. Cred că Goba trăgea cu încărcături diminuate.

— De ce?

Kurtz ridică din umeri.

— În felul ăsta, zgomotul e mai redus.

— Zgomotul ar fi reprezentat un factor în parcare?

— S-ar fi putut.

Baby Doc zâmbi.

— Ştii de ce ţintaşii experţi, profesionişti, care trag două gloanţe succesiv în acelaşi loc preferă calibrul 0,22?

---

[15] Bureau of Alcohol, Tobacco and Firearms - Biroul pentru alcool, tutun şi arme de foc (n.t.).

— Pentru că gloanţele de 0,22 se rotesc şi cauzează vătămări mai mari, aşa se spune, răspunse Kurtz. Eu n-am considerat niciodată convingătoare explicaţia asta.

— Nici eu. Gloanţele de calibru mai mare sunt la fel de distrugătoare. Eu am auzit cândva de la un veteran că motivul ar fi fost acela că asasinii nu voiau să-şi piardă auzul. Oricum, majoritatea celor de pe timpuri erau pe jumătate surzi.

— Poţi să afli dacă vreunul dintre oamenii tăi i-a vândut arma lui Goba? întrebă Kurtz. Şi să vezi dacă au şi alte informaţii despre el?

Baby Doc se uită la ceas. Rolexul de pe încheietura lui era din aur masiv, singurul amănunt al înfăţişării sale ce părea ostentativ.

— În oraşul ăsta există multe arme care n-au nicio legătură cu mine. Dar dacă mă interesez, ce primesc în schimb?

— Recunoştinţă, zise Kurtz. Nu uit favorurile. Încerc să le recompensez.

Ochii albaştri şi reci ai lui Baby Doc fixară timp de un minut ochii injectaţi ai lui Kurtz.

— Bine, o să verific şi te anunţ mâine. Unde te pot găsi?

Kurtz îi întinse o carte de vizită, scoase un pix şi încercui numărul telefonului său celular.

— Ce-i chestia asta cu RegăsiţiIubirea şi ClopoteNupţiale? întrebă Baby Doc.

— Afacerea mea. Investigaţii. Căutăm vechii iubiţi din liceu pentru persoanele singure, apoi îi ajutăm pe unii dintre ei să se căsătorească folosind resurse online.

Baby Doc râse zgomotos.

— Nu eşti aşa cum m-am aşteptat, Joe Kurtz.

Kurtz se ridică să plece.

— O secundă, spuse bărbatul din separeu, apoi coborî glasul, astfel încât să nu fie auzit nici de bodyguarzi: Când te-am văzut aici, am crezut c-o să mă întrebi despre treaba cealaltă.

— Care treabă?

— Dispariţia drogaţilor şi a dealerilor de skag, zise Baby Doc.

Îl privea pe Kurtz cu foarte multă atenţie. Acesta ridică din umeri.

— Despre asta nu ştiu nimic.

— Mă gândisem că, fiind atât de apropiat de familiile Farino şi Gonzaga... începu Baby Doc şi lăsă propoziţia neterminată, aşa încât să sune ca o întrebare.

Kurtz clătină din cap.

— Ei bine, spuse Baby Doc, pe stradă se vorbeşte că unul dintre macaronarii ăia a adus un profesionist, pe nume Danezul, ca să achite nişte datorii vechi.

— Pe stradă se spune care dintre macaronari l-a adus?

— Nu.

Baby Doc bău din cafea. Ochii lui erau mai reci decât oţelul călit.

— Poate c-ar merita să fii cu ochii-n patru, Joe Kurtz.

În timp ce mergea spre nord pe Skyway, îndreptându-se către centru, Kurtz o sună pe Arlene.

— Ai adresa de acasă a lui O'Toole?

— Da, spuse Arlene şi i-o dădu.

Kurtz o scrise pe dosul mâinii, folosind acelaşi pix cu care îi scrisese lui Baby Doc pe cartea de vizită.

— Altceva?

— Am sunat la spital şi m-am interesat de starea lui Peg O'Toole, răspunse Arlene. (O auzi exalând fumul.) Nu sunt rudă cu ea, aşa că n-au vrut să-mi spună. Am sunat-o pe Gail, iar ea a căutat în calculatorul de la reanimare. Starea lui O'Toole s-a înrăutăţit şi a fost trecută pe aparatele pentru menţinerea vieţii.

Kurtz se abţinu să-i spună că nu se interesase de starea agentei de eliberare condiţionată.

— Ajung şi eu în curând, îi spuse şi închise.

Telefonul sună aproape imediat.

— Vreau să ne întâlnim, rosti Angelina Farino Ferrara.

— Sunt cam ocupat azi, zise Kurtz.

— Unde eşti? Poţi să vii la mine?

Kurtz privi în stânga. Se apropia de centru; blocul ei cu apartamente de lângă debarcader era vizibil, la vreun kilometru şi jumătate distanţă. Femeia deţinea cele două etaje superioare: unul pentru afaceri, iar cel mai de sus, ca reşedinţă.

— Sunt pe drum, zise Kurtz. Te sun mai târziu.

— Kurtz, ascultă, e foarte important să…

El închise, băgă telefonul în buzunarul jachetei şi porni către centrul oraşului Buffalo.

Făcuse un kilometru pe Delaware Avenue spre Chippewa, când în oglinda retrovizoare începu să pâlpâie un girofar roşu. O maşină fără însemne se apropia de el.

Futu-i, îşi zise Kurtz. Nu depăşise viteza legală. Revolverul băgat în toc se afla sub scaun. Acea încălcare a condiţiilor eliberării condiţionate l-ar fi trimis înapoi la Attica, unde îl aşteptau şişurile lungi. *Futu-i!*

Trase lângă trotuar şi văzu în oglindă că detectivul Kemper rămâne la volanul maşinii fără însemne specifice. Rigby King coborî de lângă el şi se apropie de portiera lui Kurtz. Purta ochelari de soare.

— Talonul şi permisul, te rog.

— Ia mai suge-mi-o! făcu Kurtz.

— Poate mai târziu, zise Rigby. Dacă eşti băiat bun.

Îi ocoli maşina prin faţă şi intră pe portiera cealaltă. Kemper plecă.

— Iisuse Hristoase, miroşi a hoit! îi spuse Kurtz poliţistei.

— Faci cele mai frumoase complimente, replică Rigby. Dintotdeauna ai ştiut cum să vrăjeşti fetele, Joe.

Îi făcu semn să pornească spre nord, pe Delaware.

— Sunt arestat?

— Încă nu, răspunse Rigby King, scoţând cătuşele de la

centură şi ridicându-le, ca pentru a le face să sclipească în lumina de octombrie. Dar ziua abia a început. Vezi-ţi de condus!

Capitolul 19

— La ora trei noaptea am fost chemată la locul unei crime şi am stat acolo până adineaori, zise Rigby. Doi iubiţi homosexuali s-au omorât unul pe altul într-o căsuţă frumoasă din Allentown, acum o săptămână – pare să fi fost un pact de sinucidere – şi nimeni n-a găsit trupurile până azi-noapte. Hai să bem ceva!

Îi făcu semn să conducă mai departe pe Delaware, spre nord.

— Glumeşti! spuse Kurtz. Nu-i nici măcar ora unsprezece.

— Nu glumesc niciodată când e vorba despre băutură, rosti poliţista. Acum sunt în afara programului.

— Nu ştiu unde… începu Kurtz.

— Ba ştii, Joe.

Localul Blues Franklin nu era deschis, dar Kurtz parcă Pinto-ul în spatele clădirii, iar Rigby coborî şi bătu la uşa din spate. Ruby, nepoata ajunsă adultă a lui Daddy Bruce, deschise uşa şi-i lăsă să intre.

Rigby porni înainte către masa favorită a lui Kurtz din partea din spate a sălii. Un pianist alb pe nume Goe Pierce improviza pe scena întunecată şi-l salută scurt pe Kurtz, păstrând ritmul cu mâna stângă. Daddy Bruce apăru din subsol, purtând cămaşă în carouri şi pantaloni din bumbac gros.

— Rigby, ce dracu', nu ştii la ce oră se deschide stabilimentul ăsta?! Şi, fără supărare, păpuşă, miroşi a stârv!

Kurtz se uită la femeia de lângă el. În anul de când reîncepuse să vină în Blues Franklin, după ce ieşise din

Attica, nu se gândise niciodată că o poate întâlni acolo. Cel puţin nu după ce mersese de câteva ori în vechiul local. Pe de altă parte, nu ştiuse nici că Rigby se află pe o rază de o mie cinci sute de kilometri în jurul oraşului Buffalo.

— Ştiu la ce oră se deschide, îi spuse Rigby lui Daddy Bruce. Şi ştiu că n-ai refuzat niciodată să-mi dai ceva de băut, nici chiar pe când aveam şaptesprezece ani.

Negrul bătrân oftă.

— Ce vrei?

— O tequila şi o bere, răspunse Rigby, apoi se uită la Kurtz: Joe?

— Cafea, zise Kurtz. N-ai mâncare pe-aici, aşa-i?

— S-ar putea să găsesc vreun biscuit mucegăit şi, la nevoie, aş putea trânti pe deasupra un cârnat sau un ou.

— Ambele, spuse Kurtz.

Daddy Bruce dădu să plece, se întoarse şi întrebă:

— Ochelarii lui Ray Charles sunt într-un loc sigur?

Kurtz se bătu peste buzunarul jachetei. Când rămaseră singuri, Rigby întrebă:

— Nu bei nimic? Cafea şi cârnaţi? Ai îmbătrânit, Joe?

Kurtz rezistă imboldului de a-i aminti că e cu doi mai ani mai în vârstă decât el.

— Ce vrei, Rigby?

— Am o ofertă care o să te intereseze, zise ea. Poate chiar o ofertă pe care n-o vei putea refuza.

Kurtz nu dădu ochii peste cap, deşi simţi imboldul s-o facă. Nu credea că oferta lui Rigby, indiferent în ce ar fi constat, putea depăşi propunerea „fă ce-ţi cer sau mori” a lui Toma Gonzaga. Îşi concentra atenţia asupra lui Coe Pierce, care cânta o versiune exclusiv pentru pian a melodiei „Autumn Leaves”.

— Care-i oferta? întrebă Kurtz.

— O clipă, zise ea.

Baby Doc adusese băuturile ei şi cana cu cafea neagră pentru Kurtz. Rigby dădu peste cap tăria, bău nişte bere şi făcu semn că mai vrea o tequila.

Daddy oftă şi se întoarse în spatele barului, revenind după un minut să-i umple păhărelul de tequila şi să-i completeze halba de bere. Aşeză de asemenea în faţa lui Kurtz o farfurie plină cu ochiuri bine făcute, cârnăciori, pâine prăjită şi cartofi prăjiţi. Mai puse alături un şerveţel şi tacâmuri.

— Nu te aştepta la serviciul ăsta în fiecare sâmbătă, zise Daddy. Fac asta numai pentru că-i dai întotdeauna bacşiş lui Ruby şi bei cel mai ieftin scotch.

— Mulţumesc, spuse Kurtz şi se lansă energic asupra mâncării.

Brusc, în ciuda durerii de cap continue, se simţea mort de foame.

Rigby dădu peste cap a doua tequila, bău din bere şi rosti:

— Ce dracu' ţi s-a întâmplat, Joe?

— Ce vrei să spui? întrebă el, cu gura plină. Mi-e foame, asta-i tot!

— Nu, idiotule! Vreau să spun ce s-a *întâmplat* cu tine?

Kurtz înfulecă nişte cartofi prăjiţi şi o aşteptă să vorbească. Nu se îndoia că femeia va continua.

— Vreau să zic că înainte îţi păsa, urmă Rigby, jucându-se cu paharul.

— Îmi pasă şi acum, zise Kurtz, mestecând nişte pâine prăjită.

Ea îl ignoră.

— Ai fost întotdeauna dur, şi pe dinafară, şi pe dinăuntru, dar înainte îţi păsa şi de altceva decât de propria ta piele. Chiar pe când erai un golănaş, la Părintele Baker, îţi ieşeai din sărite dacă erai de părere că un lucru nu e corect sau când vedeai pe cineva tratat ca un căcat.

— Toţi erau trataţi ca nişte căcaţi la Părintele Baker, comentă Kurtz.

Ouăle erau bune, făcute exact aşa cum îi plăceau lui.

Fără să-l privească măcar, Rigby dădu peste cap a treia tequila şi-l strigă pe Daddy să-i mai aducă una.

— Gata, Rigby, o anunţă Daddy din odaia din spate. Eşti deja trosnită!

— Sunt pe pizda mă-sii, rosti detectiva. Încă una, altfel ţi-i aduc pe cap pe ăia care dau autorizaţiile pentru localuri. Hai, Daddy, am avut o noapte grea.

— Aşa s-ar zice, după cum arăţi şi după cum miroşi, replică Daddy Bruce, dar îi mai aduse o tequila, luând cu el halba de bere goală şi ultimul păhărel.

— Tipa aia o să te omoare, rosti Rigby, pronunţând fiecare cuvânt cu grija celui care a băut prea mult într-un timp prea scurt.

— Cine? întrebă Kurtz, deşi ştia la cine se referă.

— Micuţa Angelica Futarino Fercumîizice, aia, spuse Rigby. Putoarea mafiotă!

— Habar n-ai ce vorbeşti, zise Kurtz.

Rigby King pufni – un sunet deloc feminin, dar, pe de altă parte, nici mirosul pe care-l emana în clipa aceea nu era câtuşi de puţin feminin.

— O fuţi, Joe?

Kurtz simţi cum i se încordează maxilarul de furie. În mod normal n-ar fi răspuns nimic la o asemenea întrebare – sau ar fi răspuns cu pumnii –, dar i-o adresase Rigby King, care era beată şi obosită.

— N-am atins-o niciodată, spuse el, dându-şi seama chiar în timp ce rostea cuvintele că, de fapt, o atinsese pe Angelina, însă numai ca s-o percheziţioneze de două ori, iarna anterioară.

Rigby pufni din nou, dar nu la fel de exploziv. Îşi bău ultima tequila.

— Soră-sa Sophia era o pizdă şi ea-i la fel, declara ea. Prin secţie umblă vorba că le-ai avut pe amândouă.

— Mă piş pe vorbele care umblă prin secţie, zise Kurtz.

Termină ouăle şi se apucă de ultima felie de pâine prăjită.

— Da, rosti Rigby şi silaba aceea sună obosit. Săptămâna asta mai umblă vorba că Interpolul a anunţat că un anumit

tip, un danez, s-ar putea să intre în ţară, prin Canada. Sau poate c-a şi venit deja.

Kurtz ridică ochii. Scăpase ceva? Existau deja anunţuri publicitare cu ştirea asta? Se difuzase pe canalul TV7 cu ştiri de la poliţie sau altundeva? Probabil că Danezul avea o echipă specială care venea înaintea lui şi-i făcea reclamă.

— Ţi-am atras atenţia, da, Joe? Ia zi, de ce crezi că l-ar chema pe Danez prietena ta Angelina?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Kurtz.

Îşi termină cafeaua. Daddy Bruce veni, îi umplu cana, aşeză altă cană în faţa lui Rigby. Îi turnă şi ei cafea şi dispăru în odaia din spate.

— Tu ce crezi, Joe? repetă Rigby.

Brusc, părea perfect trează. El o privi. Ochii lui nu trădau nimic.

— Dar dacă nu amica ta sau noul ei prieten, Gonzaga, l-au chemat pe europeanul ăsta, Joe? La asta te ai gândit?

Kurtz se simţi tentat s-o întrebe despre ce vorbeşte, dar se abţinu. Încă nu era momentul.

— Ai vreun duşman pe-aici care-ţi vrea capul, Joe Kurtz? Vreau să zic altul decât „Ţeavă Mare” Redhawk, bineînţeles.

Luă o înghiţitură de cafea, se strâmbă şi puse cana jos.

— Interesant ce-a păţit „Ţeavă Mare”, nu?

— Ce vrei să spui?

Ea păru surprinsă.

— Ah, da, încă nu ţi-am *spus.* Poliţia rutieră din Pennsylvania ne-a anunţat azi-noapte că prietenul tău indian a fost găsit în pădurea din spatele unui motel, imediat lângă autostrada 90, la ieşirea spre Erie. A fost împuşcat în tâmpla stângă – un glonţ de 9 milimetri. Legistul din Erie zice că a murit ieri în jurul orei zece dimineaţa. Ora zece, Joe!

— Şi ce-i cu asta?

— Printr-o mare şi minunată coincidenţă, este exact ora când m-ai chemat la întâlnirea aia de căcat din Târgul

Broadway, spuse Rigby, înroşindu-se la faţă.

Ochii ei căprui erau furioşi.

— Spui că te-am folosit ca alibi, Rigby?

— Spun c-ai fost dintotdeauna afurisit, totuşi n-ai fost atât de afurisit de şmecher! izbucni poliţista. Detest din toată inima infractorii şmecheri.

— Ce voiai să spui despre danezul ăla? întrebă Kurtz.

— Voiam să-ntreb cine are banii şi motivele pentru a aduce un asasin plătit din Europa într-un orăşel din vestul statului New York, vorbi Rigby cu glas uşor împleticit de băutură şi de oboseală. Vrei să răspunzi la asta, Joe?

— Mă dau bătut, spuse Kurtz.

— Aşa ar trebui. Aşa ar trebui…

Rigby cuprinse cu palmele cana de cafea, parcă pentru a se încălzi, apoi îşi aplecă faţa peste ea şi lăsă aburii să-i atingă obrajii.

— Se zice că Danezu' a ucis peste o sută de ţinte de primă mână, între care şi politicianu' ăla din Olanda, destul de recent. N-a fost prins niciodată. Ce dracu', n-a fost nici măcar identificat vreodată!

— Ce legătură are asta cu mine? întrebă Kurtz.

Rigby îi zâmbi. Kurtz îşi spuse că avea un zâmbet frumos, chiar şi atunci când era batjocoritor.

— În secţie umblă vorba că anul trecut te aflai pe proprietatea familiei Farino când acelaşi Danez i-a omorât pe surioara Sophia, pe Papa Farino, pe avocatul lor – cum pizda mă-sii l-o fi chemat – şi jumătate din bodyguarzii moşului Farino. Douăzeci de gorile îl protejau pe moş Farino şi singurii rămaşi în picioare când s-a terminat totul au fost cei pe care Danezul n-a vrut să-i ucidă.

Kurtz nu spuse nimic. Brusc, îşi aminti în detaliu cum stătea foarte nemişcat, cu palmele pe coapse, în timp ce bărbatul înalt, cu trenci şi pălărie bavareză cu pană rotise ţeava pistolului semiautomat de la o ţintă din încăpere la alta, lichidând fiecare persoană cu o singură împuşcătură. Numele lui Kurtz nu fusese pe listă în ziua aceea – o

scăpare de un fel sau altul. Micul Skag Farino, aflat tot la Attica, nu se gândise că va fi şi Kurtz de faţă când asasinul pe care-l tocmise venea să se ocupe de soră-sa, de taică-său şi de alţii, iar el se zgârcise prea mult ca să plătească pentru capul lui Kurtz când făcuse contractul.

— Micul Skag e-n joc şi acum, şopti Rigby. A supravieţuit înjunghierii din Attica după ce tu şi târfa de Ferrara aţi răspândit zvonul că e violator de minori. Amica ta Angelina a pus să-i fie mierlit avocatul acum câteva luni, dar Micul Skag e viu – cică mai nou poartă după el o pungă de colostomie, cel puţin aşa am auzit – şi se află în siguranţă, într-un club federal rural, unde nu poate ajunge nimeni la el. Are un avocat nou. Şi cred că are şi nişte afaceri neterminate – cu surioara Angelina, cu noul Gonzaga în variantă îmbunătăţită, homosexuală şi c-o scârbă pe nume Joe Kurtz.

— Inventezi toate astea chiar acum, în timp ce vorbeşti, zise Kurtz. Mănânci rahat!

Rigby ridică din umeri.

— Poţi risca să mă ignori? Ai înnebunit în halul ăsta, Joe?

Kurtz îşi frecă tâmpla. Durerea părea să-i pulseze prin craniu, prin palmă şi de-a lungul braţului, până în piept.

— Ce vrei?

— Am zis că am o ofertă pentru tine, spuse ea. Să-ţi spun în ce constă…

Bău din cafea şi inspira adânc.

— Joe, te bagi ca musca-n lapte încercând să rezolvi chestia asta cu împuşcarea lui O'Toole. Ştiu că ştii despre Goba.

— Goba? repetă Kurtz cu glasul cel mai inocent pe care-l putea găsi în condiţiile în care se lupta cu durerea.

Kemper nu-i spusese numele yemenitului la telefon, cu o seară înainte.

— 'Te-n mă-ta, Joe.

Rigby îşi bău cafeaua, fără să-şi desprindă ochii luminoşi de pe chipul lui.

— Nu ştiu cum de-ai aflat de Goba, dar cred c-ai fost ieri în casa lui, înaintea noastră. Mai cred că, probabil, ai luat nişte dovezi cu tine. Cred că să acţionezi în continuare amăgindu-te singur că eşti detectiv particular, tu, Joe Kurtz, fost puşcăriaş, infractor, eliberat condiţionat şi javră prea simpatică.

— A fost şi împuşcarea mea, spuse Kurtz încet.

— Poftim?

— Ai zis „Împuşcarea lui O'Toole", zise el. A fost şi împuşcarea mea.

Duse degetele la scalpul zdrelit. Coaja era sensibilă, rana era fierbinte şi-i pulsa sub buricele degetelor.

Rigby ridică din umeri.

— Ea-i la reanimare. Tu te vezi cu Baby Doc şi-nfuleci ouă. Vrei s-auzi oferta mea?

— Sigur că da.

Îşi ascunse lipsa de entuziasm în spatele tonului inexpresiv, dar nu-l încânta să afle că poliţia ştia de întâlnirea cu Baby Doc. Eliberarea lui condiţionată putea fi revocată pentru simplul motiv că stătuse de vorbă cu un infractor cunoscut.

— Continuă să te joci de-a detectivul particular, vorbi ea încet, privind în jur pentru a se convinge că n-o poate auzi nimeni. (Ruby şi Daddy erau în bucătărie; Coe Pierce cânta mai puţin cunoscuta melodie „Peace, Peace", a lui Miles Davis.) Dacă insişti să te joci de-a detectivul particular, repetă ea, o să-ţi ofer informaţiile de care ai nevoie ca să rămâi cu un pas înaintea Danezului, să-ţi rezolvi micul caz de-mpuşcare şi poate chiar să supravieţuieşti atenţiilor târfei de Ferrara.

— De ce ai face asta? întrebă Kurtz.

— O să-ţi zic mai târziu, replică Rigby. Dacă eşti de acord să mă ajuţi mai târziu la ceva, batem palma. Eu îmi risc insigna de poliţist ca să te-alimentez cu informaţii.

Kurtz chicoti încetişor.

— Îhâm! Sigur că da! Eu semnez un cec în alb ca să te-

ajut mai târziu la un căcat nespecificat, iar tu-ţi rişti insigna ca să m-ajuţi acum. Mănânci rahat, Rigby!

Se sculă.

— E oferta cea mai bună pe care o vei căpăta vreodată, Joe!

În mod uluitor, incredibil, Rigby King păru, preţ de o clipă, gata să izbucnească în plâns. Îşi feri privirea, îşi şterse nasul cu dosul palmei şi-l privi din nou pe Kurtz. Singura emoţie vizibilă în ochii ei era furia pe care o observase mai devreme.

— Spune-mi ce ar trebui să fac, zise Kurtz.

Ea îl privi peste masă.

— Te ajut acum, rosti femeia, atât de încet încât el fu nevoit să se aplece în faţă ca s-o audă. Te-ajut acum să rămâi în viaţă şi cândva... nu ştiu când, nu prea repede... poate vara viitoare, poate mai târziu, tu mă ajuţi să-i găsesc pe Farouz şi pe Kevin Eftakar.

— Cine dracu-s Farouz şi Kevin Eftakar? întrebă Kurtz, rămânând în picioare şi lăsându-şi greutatea trunchiului pe braţele rezemate pe tejghea.

— Fostul meu soţ şi băiatul meu, şopti Rigby.

— Băiatul tău?!

— Copilul meu, zise poliţista. Avea un an când l-a furat Farouz.

— L-a furat? repetă Kurtz. Vorbeşti despre un caz de custodie? Dacă judecătorul a stabilit...

— Judecătorul n-a scos un cuvânt, în morţii mă-sii! izbucni Rigby. Pentru cazul ăsta n-au existat audieri. *Farouz l-a luat pur şi simplu.*

Kurtz se aşeză.

— Rigby, uite care-i treaba, legea-i de partea ta. FBI va accepta cazul, dacă găozarul tău de soţ a trecut în alt stat. Tu eşti un detectiv bun şi toate celelalte departamente te vor ajuta...

— Mi-a furat copilul cu nouă ani în urmă şi l-a dus în Iran, spuse Rigby. Îi vreau pe Kevin înapoi!

— Ah, zise Kurtz, frecându-şi obrazul. Atunci n-aş fi persoana cea mai potrivită ca să te ajut. Şi aş fi ultimul care ar putea s-o facă. (Râse încetişor.) Aşa cum ai zis, Rig, sunt un fost puşcăriaş, infractor, eliberat condiţionat. Nu pot traversa nenorocitul de pod Peace fără zece tipuri de permise, darămite să capăt un paşaport şi s-ajung în Iran. Va trebui să…

— Pot să-ţi fac rost de acte false, spuse Rigby. Am strâns destui bani ca s-ajungem în Iran.

— N-aş şti cum să găsesc… începu Kurtz.

— Nici nu trebuie. O să-i dibuiesc pe Farouz şi Kevin înainte de plecare.

Kurtz o privi.

— Dacă-i poţi găsi, n-ai nevoie de mine…

— Am nevoie de tine, zise Rigby. (Întinse braţul şi-l apucă de mână.) O să-l găsesc pe Farouz. Am nevoie de tine ca să-l omori pe nemernic în locul meu.

Capitolul 20

Kurtz insistă s-o ducă pe Rigby acasă. Aveau multe de discutat, dar Kurtz nu dorea să vorbească despre omucideri într-un loc public, nici chiar în localul Blues Franklin, unde, fără îndoială, se plănuiseră destule crime.

— Batem palma, Joe?

— Eşti beată, Rigby.

— Poate că da, însă mâine voi fi trează şi tu tot vei mai avea nevoie de ajutorul meu dacă vrei să afli cine te-a împuşcat pe tine şi pe… cum o cheamă… pe agenta de eliberare condiţionată.

— O'Toole.

— Da. Batem palma?

— Nu sunt ucigaş de închiriat.

Rigby scoase un hohot de râs strident, care se sfârşi cu o

pufnitură. Îşi frecă nasul.

— Angajează-l pe Danez, dacă vrei atât de mult să iei cu tine un asasin în Iran, spuse Kurtz.

— Nu-mi pot permite onorariul lui. Se zice că pretinde o sută de miare pentru o crimă. Cine dracu-şi poate permite atât? Vreau să zic, cu excepţia Micului Skag şi a celorlalţi găozari mafioţi, ca prietena ta şi poponarul?

— Deci vrei să m-angajezi pe mine pentru că sunt ieftin?

— Da.

Kurtz coti pe Delaware Avenue. Rigby îi spusese că locuia într-o casă de acolo, spre Sheridan.

— Problema, zise Kurtz, este că eu nu sunt asasin.

— Ştiu că nu eşti, Joe, vorbi Rigby pe un ton mai scăzut. Dar poţi *ucide* un om. Te-am văzut!

— Bangkok, spuse Kurtz. Bangkok nu se pune la socoteală.

— Nu, încuviinţă Rigby. Bangkok nu se pune la socoteală. Dar ştiu c-ai omorât oameni şi aici. Ce dracu', ai intrat la închisoare pentru c-ai aruncat un nemernic pe geam de la etajul cinci. Şi toţi negrii din sărăcime ştiu că iarna trecută, într-o seară, l-ai luat pe traficantul ăla de droguri, Malcolm Kibunte, din Seneca Street Social Club şi l-ai aruncat în Niagara.

Fu rândul lui Kurtz să pufnească. El nu aruncase pe nimeni în Niagara. Kibunte fusese legat de o funie şi atârnat peste margine, în apa ca gheaţa, în timp ce-i erau puse câteva întrebări simple. Rahatul imbecil hotărâse să se desprindă de funie şi să înoate în loc să răspundă. Nimeni nu poate să înoate împotriva curentului pe muchia cascadei Niagara, noaptea, iarna. Faptul neobişnuit a fost găsirea cadavrului, a doua zi, de către personalul vaporaşului *Maid of the Mist* – de obicei, Niagara păstrează trupurile timp de ani sau chiar decenii sub greutatea incredibilă a apelor care se revarsă.

— Nouă ani e al dracu' de mult ca să aştepţi să-ţi iei copilul înapoi, zise Kurtz. El nu te mai ţine minte. Probabil

că de-acum are mustaţă şi propriul lui harem!

— *Bineînţeles* că nu mă ţine minte, făcu Rigby, fără să reacţioneze cu furia la care se aşteptase Kurtz, ci părând doar obosită. Şi n-am stat degeaba nouă ani. I-am urmat acolo la o lună după ce Farouz l-a răpit pe Kevin.

— Şi ce s-a-ntâmplat?

— În primul rând, n-am putut căpăta viză de la propriul nostru Departament de Stat. Senatorul Moynihan – pe atunci el era senatorul nostru, nu căţeaua blondă, spălăcită şi încornorată de acum…

— Nu cred că o femeie poate fi încornorată, spuse Kurtz.

— Vrei s-asculţi dracu' sau nu? izbucni Rigby. Moynihan a încercat să m-ajute, dar n-a putut face nimic, nici măcar să-mi obţină viză. Aşa c-am trecut în Canada, am luat avionul până-n Iran, am aflat unde locuia Farouz cu familia lui în Teheran, m-am dus la poliţia locală şi mi-am prezentat cazul – când am aflat că m-a înşelat, Eftakar mi-a *furat* pur şi simplu pruncul în vârstă de un an. Iar poliţia a chemat un mullah şi-n douăzeci şi patru de ore am fost expediată din ţară.

— Totuşi… începu Kurtz.

— Asta a fost prima oară, zise Rigby.

— Ai mai încercat o dată?

— *În nouă ani?* făcu poliţista. (Părea perfect trează.) Normal c-am mai încercat! Când am revenit după prima tentativă, m-am întors în Buffalo, am intrat în poliţie şi-am încercat să obţin ajutor legal şi politic. Nimic. După doi ani, mi-am luat câteva zile de concediu şi m-am dus iar în Iran, sub un nume fals. De data asta m-am întâlnit realmente cu Farouz – l-am înfruntat într-un fel de club-cafenea, unde era împreună cu fraţii şi amicii lui.

— Te-au dat iar afară din ţară?

— De data asta după trei săptămâni de detenţie în închisoarea din Teheran.

— Dar te-ai mai dus o dată?

— Data următoare am trecut graniţa clandestin prin

Turcia şi apoi prin nordul Irakului. M-a costat zece mii de dolari să trec clandestin prin Turcia, alte opt mii pentru nenorociţii de kurzi să mă treacă graniţa şi cinci miare pentru contrabandiştii din Iran.

— De unde-ai avut atâţia bani? întrebă Kurtz.

În realitate gândea: *Ai avut baftă că nu te-au violat şi omorât.* Dar probabil că ea ştia prea bine asta.

— Erau anii 1990, zise Rigby. Băgasem tot ce aveam în acţiuni la bursă şi mi-a mers bine. După aia i-am topit pe toţi, revenind în Iran.

— Dar nu l-ai găsit pe Kevin?

— N-am ajuns nici la patru sute de kilometri de Teheran. Nişte fanatici din poliţia lor religioasă i-au arestat pe contrabandiştii mei – şi probabil că i-au executat –, iar eu am fost interogată zece luni într-o secţie de poliţie provincială, după care am fost transportată cu un Land Cruiser până la graniţa cu Irakul şi mi s-a dat un nou şut.

— Ţi-au făcut vreun rău?

Kurtz îşi imagina arsuri făcute cu ţigări aprinse, şocuri electrice cu cabluri legate la baterii de automobil.

— Nu m-au atins nici c-un deget, spuse Rigby. Cred că şefului poliţiei locale îi plăceau americanii.

— Deci asta a fost tot?

— Nici vorbă! În 1998 am angajat un mercenar pe nume Tucker, ca să-l scoată pe Kevin. Nu-mi păsa dacă-l omora pe Farouz, ci doar îl voiam înapoi pe Kevin. Tucker mi-a spus că a făcut parte din Forţele Speciale şi că a fost de zeci de ori în Iran – fusese trimis la Teheran în cadrul planului de eliberare a ostaticilor, în raidul ăla ratat al lui Jimmy Carter din aprilie 1980…

— Nu-i detaliul cel mai grozav pe care să-l treci într-un CV, zise Kurtz.

Ajunse la Sheridan Road şi vira la stânga, urmând instrucţiunile lui Rigby, apoi iar la dreapta, într-un labirint de străzi cu case şi apartamente construite în anii 1960. Rigby nu locuia departe de apartamentul lui Peg O’Toole şi

Kurtz intenţiona să meargă acolo după ce o lăsa pe poliţistă acasă.

— Nu, încuviinţă Rigby. După cum s-a dovedit, n-a fost o recomandare bună pentru Tucker.

— N-a avut succes.

— A dispărut. Am primit o telegramă de la el din Cipru, în care zicea că e gata pentru „ultima etapă a operaţiunii”, ce dracu’ o fi vrut să spună, apoi a dispărut. După două luni, am primit un pachet din Teheran – de la Farouz, deşi nu exista nicio adresă a expeditorului.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Kurtz. Urechi?

— Opt degete de la mâini şi un deget mare de la picior, răspunse Rigby. Am recunoscut inelul de pe un deget: un rubin mare într-o montură complicată, de care Tucker era foarte mândru.

— De ce un deget mare de la picior? întrebă Kurtz.

— Să dea dracii dacă ştiu, făcu Rigby şi izbucni în râs – dar nu prea părea amuzată.

— Aşa că acum eşti pregătită să te întorci acolo şi să mă iei cu tine.

— Nu tocmai pregătită, îl corectă poliţista. Poate vara viitoare.

— Măi să fie! zise Kurtz.

Opri maşina în faţa casei mohorâte pe care o indicase Rigby.

— Iar pân-atunci, am să te ajut cât pot, spuse Rigby întorcându-se să-l privească.

Hainele ei continuau să emane mirosul morţii.

— Zi aşa, ai pur şi simplu încredere că-mi voi ţine cuvântul să te-ajut când va sosi momentul? întrebă Kurtz.

— Da.

— Ce-mi poţi spune care să m-ajute să lămuresc atacul ăla din parcare?

Kurtz luase deja decizia. Dorea ajutorul ei.

— Kemper crede că ai dreptate, spuse Rigby. Yasein Goba n-a acţionat singur.

— De ce?

— Din mai multe motive. Kemper nu crede că Goba a avut puterea să se târască singur pe scările alea din casă. Legistul spune că-n ciuda dârei de sânge şi a băltoacei din baie, Goba pierduse deja două treimi din sânge înainte să fi ajuns acasă.

— Aşadar, cineva l-a ajutat să suie scările, zise Kurtz. Altceva?

— Maşina care lipseşte. Bineînţeles, în cartierul ăla ar fi fost oricum furată, dar dacă Goba ar fi condus chiar el din parcare, scaunul, podeaua şi volanul, totul, de fapt, ar fi fost îmbibat de sânge. Sânge peste tot. Asta i-ar fi făcut să dea înapoi până şi pe hoţii din Lackawanna, din spatele Podului.

— Dar nu şi dacă sângele era numai pe bancheta din spate, comentă Kurtz. Sau în portbagaj.

— Mda.

— Rig, tu ai încredere în judecata lui Kemper?

— Da, încuviinţă femeia. E un detectiv bun. Mai bun decât voi fi eu vreodată. (Îşi frecă tâmplele.) Iisuse, o să-mi crape capul mâine!

— Nu doar ţie, zise Kurtz, luând o decizie. Mai ştii şi altceva despre Goba?

— Vorbim cu toţi cei care l-au cunoscut, spuse Rigby King. Yemeniţii ăştia sunt nişte tipi de clan şi-şi ţin gura – mai ales după chestia aia teroristă de anul trecut. Ne-au spus totuşi destule ca să ne convingă că Goba era cu adevărat un lup singuratic. Niciun prieten. Niciun fel de rudă pe-aici. Se pare că aştepta să-i fie adusă clandestin în ţară logodnica – chestie pe care o cercetăm. Doi vecini ne-au spus însă c-au văzut că pe Goba l-a adus acasă o dată sau de două ori un alb.

— Un alb l-a adus acasă o dată sau de două ori, repetă Kurtz. Asta-i tot?

— Deocamdată. Continuăm să ne interesăm la vecini şi la cei care au lucrat cu Goba la spălătoria de maşini.

— Aveţi vreo descriere a albului?

— Doar atât, că era alb, zise Rigby. A, da, un drogat a mai spus că amicul lui Goba avea părul lung – „ca femeile”.

Ca şoferul maşinii care a rupt bariera la ieşirea din parcare, gândi Kurtz.

— Poţi să-mi faci rost de nişte informaţii despre unchiul lui Peg O’Toole?

— Bătrânul în scaun cu rotile care te-a luat la palme? Maiorul? Sigur, dar de ce? L-am sunat şi l-am întrebat cum s-a întâmplat că el şi asociatul lui, fostul colonel vietnamez…

— Trinh.

— Da. L-am întrebat pe maior cum de-a auzit că agenta O’Toole a fost împuşcată. Maiorul trăieşte în Florida, ştii? Iar Trinh în California.

Kurtz aşteptă. Mulţumită Arlenei, ştia unde locuiau cei doi, însă nu voia să-i dezvăluie lui Rigby nimic, decât dacă n-avea încotro.

— Maiorul i-a spus lui Kemper că se afla în Neola, la o întrunire a acţionarilor companiei SEATCO, pe care a înfiinţat-o împreună cu Trinh prin anii 1970. Se ocupă de export-import. Maiorul şi cu Trinh s-au retras, dar continuă să ocupe poziţii onorifice în consiliul de conducere.

— Asta explică prezenţa lor în stat, spuse Kurtz. Nu şi faptul că maiorul a aflat de atentat.

Rigby ridică din umeri.

— Maiorul a zis că miercuri seara, după ce s-a terminat întrunirea acţionarilor, a sunat-o pe Peg O’Toole acasă şi la birou, fiindcă-i place să-şi întâlnească nepoata lui ori de câte ori revine pe-aici. Cineva de la birou i-a spus despre schimbul de focuri – în cazul lui O’Toole, n-aveau niciun membru al familiei pe care să-l contacteze, doar pe individul ăla, Brian Kennedy, din Manhattan.

— Kennedy era în Manhattan când l-au contactat?

— Era pe drum, răspunse Rigby. Zbura spre Buffalo ca să-şi vadă logodnica. (Surâse strâmb.) Îl suspectezi pe

prietenul ei? Erau logodiţi, pentru numele lui Dumnezeu!

— Tiii, ai dreptate! făcu Kurtz. Imposibil să fie implicat dacă era logodit cu victima. *Aşa ceva* nu s-a mai întâmplat niciodată!

Rigby clătină din cap.

— Care să fi fost mobilul, Joe? Kennedy e bogat, frumos, are succes... Agenţia lui de securitate este una dintre primele trei din statul ăsta, ştiai? Plus c-am verificat: la ora aia, avionul lui particular se afla într-adevăr în zbor.

Kurtz dori s-o întrebe: *Eşti sigură?* Dar se opri. Durerea de cap pulsa, iar în spatele ochilor parcă i se declanşau nişte bliţuri. Îşi puse mâinile cu fermitate pe volan.

— Maiorul avea un fiu care a omorât câţiva oameni în liceul din Neola, prin anii 1970... începu el.

— Sean Michael O'Toole, zise Rigby. Kemper a urmărit pista asta. Puştiul nebun a fost trimis la azilul pentru nebuni criminali din Rochester şi a murit acolo în 1989...

— A murit? repetă Kurtz. (Arlene nu izbutise să intre în arhivele sanatoriului.) Era încă tânăr!

— Abia împlinise treizeci de ani.

Pentru o femeie care tocmai răsese patru tequila şi două beri, îşi articula propoziţiile destul de bine, dar ochii ei căprui frumoşi păreau obosiţi. Foarte obosiţi.

— Ce-a păţit? Sinucidere?

— Da. Şi încă una urâtă.

— Ce vrei să spui?

— Tânărul Sean nu s-a spânzurat, nu s-a asfixiat c-o pungă de plastic sau altceva de genul ăsta, nu-nu!... S-a stropit pe sine şi pe alţi câţiva pacienţi cu benzină şi a dat foc aripii de înaltă securitate a azilului în timpul orelor de vizită. În afară de el au mai murit alţi trei oameni şi a ars jumătate din aripă. Actualul director spune că nici acum nu ştie de unde şi-a procurat benzina.

Kurtz căzu pe gânduri.

— Maiorul trebuie să fi fost mândru...

— Cine ştie? zise Rigby. N-a vrut să discute cu mine sau

cu Kemper despre fiul lui. A spus, citez: „Morţii cu morţii”. Ăştia-s ofiţerii de armată – n-ai cum să nu-i iubeşti!

Poliţista deschise portiera şi coborî pe trotuarul presărat cu smocuri de iarbă. Norii goneau pe cer şi vântul dinspre nord-vest era rece. Lui Kurtz, vremea i se părea potrivită pentru un sfârşit de octombrie.

— Mâine ai zi liberă? întrebă el.

— Da, încuviinţă Rigby King. Am lucrat în ultimele cinci weekend-uri, iar acum, întrucât cazul tău şi al lui O’Toole este oficial închis şi homosexualii morţi au fost predaţi legistului, mâine am liber. De ce?

— Vrei să vii cu mine în Neola?

Chiar în timp ce rostea cuvintele, Kurtz fu surprins că-i propunea aşa ceva. Rigby păru la fel de surprinsă.

— În Neola? Orăşelul ăla de lângă graniţa cu Pennsylvania? De ce te-ar… (Expresia chipului i se schimbă.) Ah, acolo locuiau şi făceau afaceri maiorul O’Toole şi colonelul vietnamez înainte să se pensioneze şi să se mute în locuri mai calde. Care-i treaba, Joe? Vrei să te răzbuni pentru palma primită în toiul nopţii şi ai nevoie de întăriri ca să iei la omor un moş trecut de şaizeci de ani, în scaun cu rotile?

— Nu tocmai, spuse Kurtz. Vreau să verific altceva pe-acolo şi m-am gândit că s-ar putea să fie o călătorie plăcută. Ne întoarcem înainte să se întunece.

— O călătorie plăcută, repetă Rigby pe un ton care sugera că, după părerea ei, Kurtz a început să vorbească într-o limbă străină. Sigur că da, ce dracu’! De ce nu? La ce oră?

— La opt?

— S-a făcut! O să mai beau ceva şi o s-adorm devreme, aşa c-o să fiu în formă pentru picnicul nostru de mâine.

Clătină din cap, parcă uimită de propria prostie, trânti portiera şi porni spre casă. Kurtz, simţindu-se şi el cam surprins de el însuşi, băgă în viteză şi se îndepărtă.

Capitolul 21

Telefonul lui Kurtz sună tocmai când pornise spre est, pe Sheridan. Îl pescui din buzunarul jachetei, îi apăsă tasta de acceptare a apelului în timp ce încerca să evite o bătrână într-un Pontiac care trecea de pe o bandă pe alta şi auzi doar tonul. O altă sonerie se auzi din celălalt buzunar.

— Futu-i!

Din greşeală, răspunsese la telefonul lui Gonzaga. Îl luă pe cel propriu.

— Am câteva dintre informaţiile pe care le doreai, anunţă Baby Doc.

— Nu ţi-a trebuit prea mult timp! observă Kurtz.

— N-am ştiut că vrei să dureze mai mult, spuse Baby Doc. Asta ar fi ridicat şi preţul. Vrei să afli sau nu?

— Da.

— Tipii cu care-am vorbit nu i-au vândut domnului G. articolul metalic care te interesa, rosti Baby Doc.

Kurtz viră la stânga de pe Sheridan şi-şi traduse: *Oamenii lui Baby Doc nu i-au vândut lui Yasein Goba pistolul de calibrul 0,22.*

— Totuşi, tipii de care-am amintit au avut contacte cu amicul nostru.

— Spune, îl întrebă Kurtz.

Privea numerele caselor din cartierul mai elegant aflat la sud de Sheridan Drive. Copacii erau mai mari decât în cartierul lui Rigby şi strada mai liniştită. Vântul sufla cu putere şi gonea frunze galbene şi roşii pe pavajul din faţa Pinto-ului, care avansa încet.

— Li s-a cerut să facă nişte hârtii speciale pentru o prietenă de-a lui, urmă Baby Doc.

Viză falsă? se întrebă Kurtz. *Paşaport?*

— Care prietenă?

— O fată frumoasă pe nume Aişa, zise Baby Doc. Logodnica răposatului nostru amic. Se pare că duminică

noaptea vine din nord în vizită. În mod clar, ai ei nu sunt la curent cu ultimele ştiri de-aici. Probabil fiindcă locuiesc la o fermă.

Aişa, logodnica lui Goba, va fi trecută clandestin peste graniţa canadiană mâine noapte. Din Canada, unde stau ascunşi şi aşteaptă să treacă, nici ea, *nici cei care o aduc n-au auzit de moartea lui Goba.*

— La ce oră? Unde? întrebă Kurtz.

— Vrei să ştii o mulţime de chestii, fără să oferi mare lucru în schimb, comentă Baby Doc.

— Trece-le pe nota mea de plată!

Kurtz ştia că, mai devreme sau mai târziu, i se va cere să-şi onoreze promisiunea de a-i face lui Baby Doc un serviciu în schimbul celui pe care i-l făcuse acesta. În ziua aceea contracta o mulţime de datorii. Spera doar că Baby Doc nu-i va cere să meargă în Iran ca să împuşte pe cineva.

— Duminică la miezul nopţii, zise Baby Doc. Un Dodge Intreprid albastru, model 1999, cu număr de Ontario. Va fi lăsată imediat după cabinele de taxare, la intrarea în mall.

Kurtz avu nevoie de numai o secundă ca să traducă informaţia respectivă. O aduceau pe fată peste podul Rainbow, aflat imediat la sud de Niagara, peste două zile. Rainbow Centre Mall era în apropierea primei ieşiri de pe autostradă după postul de vamă.

— Cine o aşteaptă? întrebă Kurtz.

— Nimeni. Toţi amicii ei din partea asta au plecat cu alte probleme.

Traducere: *Goba este mort. Orice înţelegere pe care am avut-o cu el s-a terminat odată cu moartea lui. Noi păstrăm banii pe care ni i-a plătit, iar ea n-are decât să se descurce singură.*

— De ce nu se anulează livrarea? întrebă Kurtz.

— Prea târziu.

Baby Doc nu oferi alte amănunte, dar Kurtz bănuia că replica lui seacă însemna pur şi simplu că nu-i păsa nimănui.

— Cât a plătit amicul nostru pentru amabilitatea asta? întrebă Kurtz.

Goba lucra la o spălătorie de maşini şi nu ieşise de prea mult timp din închisoare, aşa că n-avea cum să fi pus deoparte prea mult.

Baby Doc ezita. Exista un risc considerabil ca informaţiile pe care i le cerea Kurtz în schimbul simplei promisiuni a unei viitoare prietenii să se întoarcă împotriva lui. Pe de altă parte, ştia ce făcuse Kurtz pentru tatăl lui.

— Cinşpe dolari, zise Baby Doc. Pentru fiecare parte.

Treizeci de mii de dolari pentru acte şi trecerea frontierei, *împărţiţi între oamenii lui Baby Doc şi călăuzele canadiene.*

— Bine, mulţumesc, spuse Kurtz. Îţi rămân dator!

— Da, îmi rămâi! încuviinţă Baby Doc, apoi închise.

Locuinţa lui Peg O'Toole era mult mai frumoasă decât a lui Rigby King: era într-o clădire din cărămidă, cu etaj şi cu ferestre largi, având două rânduri de câte şase geamuri. Clădirea adăpostea alte trei apartamente şi avea în spate un garaj cu patru uşi, iar curtea micuţă din faţă era umbrită de copaci înalţi. Norii, acum mai întunecaţi, pluteau mai jos, vântul sufla mai rece, iar ultimele frunze, smulse de pe ramuri, cădeau precum ultimii călători de pe *Titanic* înainte de scufundare.

Kurtz găsi un loc de parcare şi traversă strada ca să examineze clădirea. Avea trusa de şpringar pe bancheta din spate a maşinii, dar voia mai întâi să se gândească bine ce să facă. Durerea de cap provocată de comoţie se înrăutăţise, aşa cum se întâmpla spre după-amiază, şi trebuia să strângă din ochi ca să se poată gândi. Cum stătea aşa, auzi glasul unui bărbat:

— Salut, domnule Kurtz!

Se răsuci, cu o mână gata să apuce revolverul din tocul de sub jachetă.

Tipul de la securitate şi protecţie personală, logodnicul agentei O'Toole – Brian Kennedy –, coborî dintr-un jeep roşu-portocaliu, traversă şi-i întinse mâna. Kurtz i-o strânse, întrebându-se ce dracu' se-ntâmpla. Kennedy îl urmărise până acolo?

— Vă place? întrebă Kennedy întorcându-se cu un gest cam teatral.

Kurtz avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că tânărul cel chipeş se referea la jeep.

— Da, zise el prosteşte, urmându-l de-a curmezişul străzii rezidenţiale, către jeepul mare.

Se întrebase cu câtăva vreme înainte dacă nu cumva comoţia idioată i-a afectat vigilenţa şi capacitatea de observaţie; acum ştia răspunsul. Dacă un ins putea să se furişeze şi să parcheze în spatele lui un jeep portocaliu de două tone jumate în vreme ce el era cu mintea aiurea, probabil că nu era pe atât de alert pe cât ar fi trebuit să fie. Citindu-i parcă gândurile, Kennedy spuse:

— Stăteam aici şi ascultam la radio sfârşitul unei emisiuni interesante, înainte să intru în apartamentul lui Peg, când v-am văzut. Vă place?

Kurtz înţelese că se referea în continuare la jeep.

— Da. Ce este?

Nu cunoştea emblema de pe masca înaltă. De altfel, nu-i păsa câtuşi de puţin de modelul maşinii, dar voia să-l facă pe Kennedy să mai vorbească vreun minut, până când creierul lui care pulsa de durere găsea un pretext pentru prezenţa sa acolo, în faţa locuinţei muribundei Peg O'Toole.

— Laforza, răspunse Kennedy. Serie limitată de la Escondido. Nu-i jeep, ci VSP.

Vehicul pentru Snobi Proşti? gândi Kurtz şi repetă cu glas tare:

— VSP?

— Vehicul pentru Securitate Personală. (Kennedy ciocăni în portiera de pe partea şoferului.) Uşile au inserţii de kevlar. Parbrizul, geamurile şi trapa sunt din Spectra Shield

de treizeci şi doi de milimetri incasabil la impactul cu gloanţele. Sistem de comunicaţie hands-free şi transponder. Motor GM Vortec supraalimentat, de şase litri, cu opt cilindri în V, produce 425 CP.

— Marfă! rosti Kurtz încercând să-şi facă vocea să semene cu a unui puşti de paisprezece ani.

— Maşina mea personală este un Porsche 911 Turbo, continuă Kennedy, dar iau Laforza uneori când mă ocup de clienţi. Agenţia noastră capătă un comision micuţ de la Escondido dacă le facem rost de vreun client.

— Cât m-ar costa una de-asta? întrebă Kurtz.

Dădu un şut în cauciucul din stânga faţă şi-l duru zdravăn. Cu asta îşi epuizase toate cunoştinţele experte în achiziţia de automobile.

— Ăsta e un VSP-L4, spuse Kennedy. Modelul de vârf. Dacă vă fac reducere, ar fi… o sută treizeci şi nouă de mii de dolari.

Kurtz aprobă cu un aer cumpătat.

— O să mă gândesc. Va trebui să vorbesc mai întâi cu doamna.

— Deci sunteţi însurat, domnule Kurtz?

Kennedy pornise iarăşi către locuinţa agentei O'Toole şi Kurtz îl urmă până pe trotuar.

— Nu tocmai, zise el.

Kennedy clipi şi-şi încrucişă braţele pe piept. *Poate că arată ca actualul James Bond, dar nu pare la fel de rapid în gândire ca superspionul*, îşi spuse Kurtz. Parcă reacţionând cu întârziere, Kennedy râse de două ori. Avea genul de râs sonor, spontan şi lipsit de sfială care le place oamenilor. În clipa aceea, Kurtz ar fi fost încântat să-l pocnească în cap cu o lopată.

— Aşadar, ce vă aduce în cartierul lui Peg, domnule Kurtz?

Tonul nu era agresiv, ci doar curios şi amabil.

— Fac prinsoare că mi-o puteţi spune chiar dumneavoastră, spuse Kurtz.

Tipul conduce un Porsche 911 Turbo. Face parte din clubul pe care Tom Wolfe[16] *îl numea „Stăpânii Universului”.*

Kennedy dădu din cap, cugetă un minut şi răspunse:

— Raţionaţi în continuare ca un detectiv particular. Aţi analizat nişte aspecte legate de schimbul de focuri şi v-aţi gândit că în casa lui Peg ar putea exista vreun indiciu.

Kurtz făcu ochii mari, mimând o admiraţie uluită faţă de raţionamentul celuilalt.

— Dar nu intenţionaţi să pătrundeţi prin efracţie, nu-i aşa, domnule Kurtz?

Zâmbetul sclipitor al lui Kennedy alunga orice suspiciune din întrebare. Kurtz îşi spuse că era un zâmbet care putea fi numit pe bună dreptate „molipsitor”. Iar el detesta lucrurile molipsitoare. Zâmbi la rându-i, fără să se teamă că surâsul lui îndurerat ar putea fi considerat molipsitor.

— Nici vorbă. Mi-au ajuns anii din Attica! Pur şi simplu mă aflam prin cartier şi… aşa cum spuneaţi… mă gândeam la schimbul de focuri.

Pe când eram autorizat ca IP, stăteam mereu lângă casele victimelor, încercând să captez vibraţii paranormale, completă Kurtz, dar numai în minte. Rostită cu voce tare, fraza ar fi fost un adaos absolut inutil, chiar şi pentru un individ obtuz şi mulţumit de sine ca Brian Kennedy.

— Vreţi să intraţi? întrebă Kennedy jucându-se cu nişte chei prinse pe un inel. Eu venisem să iau nişte documente de asigurare şi alte de-astea, pe care le vor cei de la spital. Nu cred că Peg s-ar fi supărat dacă aţi fi intrat un minut, cât stau eu pe-aici.

Kurtz auzi clar folosirea timpului trecut. O’Toole murise? Ultima dată când aflase veşti despre ea, era ţinută în viaţă de aparate.

— Cu plăcere, răspunse el şi-l urmă pe Kennedy în clădire.

---

[16] Tom Wolfe (n. 1931), jurnalist şi scriitor american. Expresia provine din romanul său *The Bonfire of the Vanities* (1987) şi se referă la lumea de pe Wall Street (n.t.).

Capitolul 22

— Şi cum arată apartamentul lui O'Toole? întrebă Arlene când Kurtz reveni la birou sâmbătă după-amiază. Te-ai împiedicat de ceva indicii?

— Doar referitoare la personalitatea ei, spuse Kurtz.

— Cum ar fi? întrebă Arlene şi-şi scutură ţigara în scrumieră.

Kurtz se apropie de fereastră. Se întunecase, se făcuse mai rece şi reîncepuse să plouă. Deşi mai era un ceas până la ora oficială a apusului, becurile stradale se aprinseseră pe Chippewa, iar farurile şi stopurile maşinilor se reflectau pe asfaltul ud.

— Apartamentul era ordonat, curat şi plin cu obiecte de artă, zise Kurtz. Nu prea multe originale – cu salariul ei de agentă de eliberare condiţionată nu şi-ar fi putut permite aşa ceva –, dar chestii de bun-gust şi mai multe tablouri în ulei şi statuete decât colecţionează oamenii de obicei. Şi cărţi. Foarte multe cărţi. Cele mai multe în ediţii broşate, însă toate păreau că au fost citite, cărţi adevărate, nu rahaturi legate în piele, care să dea bine pe rafturi. Ficţiune, nonficţiune, clasici…

— Prin urmare, niciun indiciu real, spuse Arlene.

Kurtz clătină din cap, se întoarse cu spatele la fereastră şi luă o înghiţitură din cafeaua pe care o cumpărase de la Starbucks. Îi adusese un pahar şi Arlenei, care o bea între două fumuri de Marlboro.

— Pe birou avea un laptop, vorbi el. Existau şi două fişete scunde, dar e clar că nu mă puteam uita prin ele în prezenţa lui Kennedy.

— Ciudat că te-a lăsat să-l însoţeşti, comentă Arlene. Probabil că-i cel mai inocent expert în securitate din lume…

— Sau prea şmecher pentru binele lui, zise Kurtz. M-a servit cu ceai.

— Ce drăguţ şi casnic, spuse Arlene. Se simţea ca la el

acasă în apartamentul doamnei O'Toole, aşa-i?

Kurtz ridică din umeri.

— Mi-a spus că stătea la ea de fiecare dată când venea în Buffalo, o dată la câteva săptămâni. Într-un dulap i-am văzut nişte costume şi blazere.

— Te-a lăsat să intri în dormitorul ei?

— A luat nişte obiecte, lămuri Kurtz. Eu am rămas în prag.

— Logodnici, comentă Arlene pe tonul folosit de multe persoane când spun „Copiii ăştia! Ce-o să se aleagă de ei?”.

Făcu semn cu bărbia spre ecranul calculatorului ei, pe care numele clienţilor de la ClopoteNupţiale.com stăteau grămadă, ca o stivă de lemne pentru foc.

— Rămâne întrebarea de ce m-a invitat să intru? continuă Kurtz, revenind cu privirea la traficul care se desfăşura sub ploaia rece de octombrie. M-a întrebat ce caut acolo, dar apoi a oferit el răspunsul – ca şi cum n-ar fi vrut să mă preseze. De ce să se poarte aşa? De ce n-a fost şucărit – sau măcar suspicios – când m-a găsit învârtindu-mă pe lângă locuinţa lui O'Toole?

— Asta-i o întrebare bună, remarcă Arlene.

Kurtz se întoarse cu faţa la ea.

— Cunoşti yemenita?

Arlene se holbă la el.

— Te referi la o yemenită anume?

— Nu, mă refer la limbă, răspunse Kurtz.

Arlene zâmbi şi-şi strivi ţigara.

— Cred că în Yemen se vorbeşte araba. Mi se pare că unii yemeniţi vorbesc dialectul farsi, dar limba dominantă este araba.

Kurtz îşi frecă tâmplele.

— Mda... Bine. Vorbeşti ceva arabă pe care s-o poată înţelege un yemenit?

— Al-Ghasla, spuse Arlene. *Thowh Al-Zfag, Al-Subhia.*

— Astea le-ai inventat tu!

Arlene scutură din cap.

— Sunt denumirile a trei tipuri de veşminte de nuntă: rochia din ajunul nunţii, *Al-Ghasla*, rochia de mireasă, *Thowh Al-Zfag*, şi rochia din ziua de după nuntă, *Al-Subhia.* Tocmai am ajutat o clientă din Utica să le comande pe toate trei la un croitor yemenit din Manhattan.

— Cred că ajunge, zise Kurtz. Luni seara o s-o aduc aici pe micuţa Aişa şi o să puteţi pălăvrăgi amândouă despre rochii de nuntă. Ea nu ştie că-i văduvă încă înainte de a se mărita.

Arlene îl ascultă, privindu-l ţintă, până-i povesti totul despre telefonul lui Baby Doc.

— Chiar că-i o poveste tristă, comentă ea şi-şi aprinse altă ţigară. Chiar crezi că-ţi poate spune ceva despre învârtelile lui Yasein Goba? Ea era în Canada!

— Poate că nici măcar n-o să ne putem înţelege unul cu altul, ridică din umeri Kurtz. Dar dacă n-o aştept mâine noapte la Niagara, n-o va face nimeni. Oamenii lui Baby Doc s-au spălat pe mâini în privinţa ei. Mai devreme sau mai târziu, serviciul Imigrări o va sălta şi-o va trimite înapoi în Yemen.

— Deci vrei s-o recuperezi mâine noapte şi să-ncerci să stai de vorbă cu ea, zise Arlene. Chestia cu vorbitul pică, fiindcă nu cunoşti limba. Şi-atunci? Limbajul semnelor?

— Ai vreo idee?

— Da. Prin intermediul bisericii mele, cunosc nişte persoane care fac parte dintr-un fel de reţea clandestină care-i ajută pe imigranţii ilegali să ajungă în SUA.

— Goba aranjase deja partea asta, spuse Kurtz.

Arlene clătină din cap.

— Voiam să zic că mâine, la biserică, o să vorbesc cu Nicky, tipul care-i ajută pe imigranţi, iar el o să-l sune pe unul dintre yemeniţii pe care-i folosesc ca translatori şi care ne-ar putea ajuta şi pe noi să vorbim cu fata.

— Bine, zise Kurtz. Translatorul amicului tău să fie aici luni dimineaţă, cât de devreme.

— Nu poate s-aştepte până mai târziu? întrebă Arlene.

Femeia asta – Aişa ziceai? – poate să doarmă duminică la mine şi să ne întâlnim luni cu translatorul.

— Luni e Halloween, zise Kurtz, de parcă astfel ar fi explicat totul.

— Şi?

El se gândi dacă să-i spună despre promisiunea lui Toma Gonzaga că-l va omorî de Halloween, la miezul nopţii, dacă nu află cine e ucigaşul de drogaţi. Se hotărî în vreo cinci microsecunde şi-i zise simplu:

— De Halloween am de rezolvat nişte chestii.

— Bine, luni dimineaţă la prima oră, încuviinţă Arlene.

Se apropie de fereastră şi veni lângă el, privind ploaia. Se întunecase de-a binelea.

— Unii nu scap nicio clipă de belele, aşa-i, Joe?

— Ce vrei să spui?

— Aişa noastră se va trezi mâine dimineaţă crezând că seara îşi va întâlni logodnicul într-o ţară nouă, că va fi soţie şi poate cetăţeană americană şi că totul s-a rezolvat pentru ea. În loc de asta, va afla că logodnicul a murit şi că ea e o străină într-o ţară pe care n-o cunoaşte.

— Asta e... spuse Kurtz.

— O să-i spui că tu l-ai omorât? Pe Goba?

Kurtz îşi privi secretara. Avea ochii uscaţi – nu-l lua cu sentimentalisme –, dar se uita pierdută în gol.

— Nu ştiu, răspunse el iritat. Ce dracu' te-a apucat?

— Uneori viaţa-i de căcat! zise Arlene. Am plecat acasă.

Îşi strivi ţigara, închise calculatorul, scoase poşeta din sertar, îmbrăcă trenciul şi ieşi.

Kurtz rămase câteva minute la fereastra, privind amurgul cenuşiu şi ploaia, şi aproape regretă că nu fuma. În anii petrecuţi la Attica, faptul că nu era fumător îl ajutase: cu raţia de ţigări la care avea dreptul făcea troc şi mituia. Dar în zile ca asta se întreba dacă nu cumva fumatul i-ar fi destins nervii... sau i-ar fi diminuat durerea de cap.

Telefonul lui celular începu să sune.

— Kurtz? Unde eşti? Ce s-a-ntâmplat cu întâlnirea

noastră?

Era Angelina Farino Ferrara.

— Sunt tot pe drum, spuse Kurtz.

— Eşti un căcat mincinos! zise fiica Donului. Eşti la birou şi te uiţi pe fereastră.

Kurtz privi peste Chippewa. De cealaltă parte a străzii ude era parcat omniprezentul Lincoln Town Car negru. Nu-l zărise venind şi oprindu-se.

— Urc la tine, spuse Angelina. Ştiu că ai o încuietoare la uşa de jos, aşa că nu mă ţine să aştept. Deschide-mi!

— Urcă singură, zise Kurtz.

Se uită pe monitorul video de lângă biroul Arlenei. Nu-şi făcea iluzii că încuietoarea de jos i-ar fi ţinut pe bodyguarzii ei afară, dacă ar fi dorit cu tot dinadinsul să urce. În camera cu serverele din spate exista o fereastră micuţă, care dădea spre un acoperiş aflat cu doi metri mai jos, de unde putea să ajungă pe o scară nu la una, ci la două străduţe dosnice. Kurtz făcea tot posibilul să nu se afle niciodată într-un loc cu o singură cale de ieşire.

— Bine, spuse Angelina şi închise.

Kurtz o privi cum traversează Chippewa prin ploaie.

Capitolul 23

Şmecherul se simţea frustrat de rateul de dimineaţă cu profesoara din Orchard Park, aşa încât fu încântat spre începutul după-amiezii, când o conexiune wireless PDA/telefon celular cu Bossul îi oferi o sarcină nouă, mai interesantă.

Cunoştea ţinta din nişte informări anterioare. Dintr-un punct de vedere, pentru şmecher nu conta deloc *cine* erau ţintele sau *de ce* au devenit ţintele lui – pentru el, toate reprezentau mijloace de a atinge scopul învierii. Din alt punct de vedere însă, totul devenea mult mai interesant

când ţintele erau mai dificile. Iar cea curentă promitea să ridice dificultăţi.

Ştia adresa. Parcurse cu furgoneta, prin ploaia intermitentă, drumul până la clădirea Marina Towers de lângă debarcader. În apropiere de colină se afla o parcare publică mare, iar acolo, aşa cum promisese Bossul, staţiona un sedan Mazda nou, cu cheile în ţeava de eşapament. Furgoneta nu era vehiculul cel mai indicat pentru o urmărire.

Şmecherul se instală la volanul Mazdei, găsi un post radio care transmitea jazz şi privi printr-un binoclu mic intrarea blocului. Fusese bine informat despre lupta actuală pentru controlul comerţului cu heroină din Buffalo şi ştia că în clădirea cu pricina se afla sediul fiicei lui Farino; ea deţinea ultimele două etaje – cel mai de sus era reşedinţa ei, iar la etajul de dedesubt lucrau şi uneori locuiau contabilii şi alţi angajaţi. Maşinile ei personale se aflau în garajul din subsol, iar accesul era posibil doar prin ascensoare interioare, scări încuiate sau prin rampa subterană închisă cu o poartă din oţel ce putea fi deschisă doar de rezidenţi, cu ajutorul unor cârduri cu bandă magnetică.

Şmecherul aşteptă. Ploaia rece se înteţi, ceea ce era bine; cei care treceau prin parcare sau pe strada de lângă ea nu-l puteau distinge prin parbrizul biciuit de ploaie. Şmecherul opri radioul ca să economisească bateria Mazdei şi aşteptă.

La ora patru după-amiaza, poarta din oţel a garajului se ridică şi un Lincoln negru ieşi încet. Şmecherul privi cum Lincolnul porneşte pe aleea semicirculară din faţa blocului Marina Towers. Şoferul coborî din maşină şi o ocoli, iar un al doilea bodyguard rămase observând atent strada, în timp ce Angelina Farino Ferrara ieşi pe uşa din faţă, îi spuse ceva portarului în uniformă cu fireturi şi porni către Lincoln.

Femeia nu urcă în maşină. Le spuse celor doi bărbaţi câteva cuvinte, după care începu să alerge pe aleea pietonală de pe malul lacului Erie, în zona unde acesta se

îngusta, dând naştere râului Niagara. Lincoln-ul ieşi de pe aleea semicirculară şi o urmă spre nord, cu viteză mică. Şmecherul porni ştergătoarele de parbriz şi-i urmări de la câteva sute de metri.

Din informări ştia că lui Farino îi plăcea să facă jogging dimineaţa devreme şi după-amiaza, deşi de obicei la o oră mai târzie decât în ziua aceea. Poate că apropierea furtunii sau înteţirea ploii o scosese mai devreme din casă.

Şmecherul îi recunoscu şi pe cei doi bărbaţi din Lincoln. La volan se afla Corso „Barosul” Figini, un bodyguard serios pe care femeia Don îl adusese din New Jersey cu un an înainte, prin primăvara. Celălalt individ, mai zvelt, infinit mai arătos şi cu aspect anglo-saxon, aflat pe locul de lângă şofer, era Colin Sheffield, un delincvent londonez de vreo treizeci de ani, bine îmbrăcat, care se specializase în extorcări de înaltă clasă, afaceri cu droguri şi chestiuni de securitate. Sheffield lucrase pentru al doilea mare mafiot din Anglia, până în ziua în care devenise prea ambiţios pentru binele propriu – se vorbea că ar fi încercat nu să-i ia gâtul patronului său, ci doar să-i preia un colţişor din afaceri –, şi sfârşise prin a părăsi ţara cu câteva ore înainte să-l ajungă echipa de asasini trimisă de şeful lui.

Informarea anterioară primită de şmecher nu preciza cum de ajunsese Farino să-l angajeze pe Colin Sheffield, dar aspectul ăsta nu era foarte important.

Lincoln-ul înainta încet, potrivindu-şi viteza cu pasul de alergare al lui Farino; Şmecherul se văzu nevoit să-l depăşească, altfel ar fi părut dubios. Şoferii începeau deja să-şi aprindă farurile, iar către vest şi nord, cerul era acoperit cu nori de un cenuşiu întunecat, ce însoţeau amurgul de octombrie. Şmecherul nu întoarse capul când trecu pe lângă Lincoln şi pe lângă alergătoare.

Făcu o buclă largă şi reveni în parcarea de unde pornise, oprind lângă furgoneta pentru deratizare. După părerea lui, fiica de mafiot nu dovedea prea multă inteligenţă dacă-şi făcea un program atât de fix şi alerga pe malul râului în

fiecare dimineaţă şi seară. Pe poteca aceea existau nişte locuri în care bodyguarzii n-o puteau zări dacă rămâneau în maşină – aşa cum făceau; Şmecherul aprecia că joggingul i-ar da o bună ocazie pentru a o omorî.

În informare se spunea că Farino aleargă patruzeci şi cinci de minute pe circuitul de lângă râu; într-adevăr, ea şi Lincolnul reveniră în faţa blocului la patruzeci şi şase de minute după ce plecaseră. Şmecherul o urmări prin binoclul micuţ cum vorbeşte cu Sheffield şi cu Figini, rezemându-se de maşină şi scuturând din picioare ca să se relaxeze, după care o văzu că intră în clădire pe uşa principală. Lincoln-ul rămase lângă bordură. Figini, şoferul, citea o foaie de pariuri.

Peste cincisprezece minute, Farino ieşi şi urcă pe bancheta din spate, iar Lincolnul porni .

Se întunecase binişor şi ploua suficient de tare pentru ca Şmecherul să nu-şi facă griji că va fi reperat în timp ce urmărea maşina mare, neagră spre Elmwood, apoi către nord, spre Chippewa. Pentru ocupanţii Lincoln-ului, Mazda era pur şi simplu o pereche de faruri printre atâtea altele, în traficul de sâmbătă ce avea ca destinaţie singurul loc animat din Buffalo.

Lincoln-ul parcă pe Chippewa; Şmecherul opri într-o zonă de încărcare până o văzu pe Farino traversând strada şi intrând pe o uşă. Cum clădirea nu adăpostea niciun club sau restaurant, Şmecherul îşi însemnă adresa în agenda electronică, apoi o expedie prin telefonul celular şi aşteptă. După o vreme apăru un echipaj de poliţie, care opri lângă zona de încărcare. Şmecherul plecă, ocoli cvartalul, se întoarse şi găsi un spaţiu liber la numai trei maşini în spatele Lincoln-ului. Echipajul de poliţie nu mai era prin zonă.

Avusese noroc. Peste o oră nu va mai rămâne niciun loc de parcare liber pe o rază de cinci cvartale.

Cei doi bodyguarzi urmăreau o fereastră luminată de la etajul al doilea. Convins că n-a fost reperat, fiindcă se afla

în spatele lor şi, în plus, îl ascundeau întunericul şi ploaia, Şmecherul îşi folosi binoclul pentru a privi o secundă aceeaşi fereastră. Angelina Farino Ferrara apăru la geam şi se uită în jos, către bodyguarzi, apoi se întoarse şi se adresă cuiva din odaie. Şmecherul ştia să citească pe buze, însă vedea capul femeii din semiprofil, astfel că nu-şi dădea seama ce spune. O clipă mai târziu, ea dispăru de la geam şi lumina se stinse în camera.

Telefonul lui celular piui discret şi Şmecherul lăsă binoclul deoparte. Ocupanţii automobilului Lincoln Town erau acum simple siluete – şoferul cel solid citea, iar celălalt bărbat privea drept înainte; Şmecherul bănui că apariţia femeii la fereastră fusese un semnal prestabilit, prin care-i anunţa pe Figini şi Sheffield că totul e în regulă.

Pe ecranul agendei electronice apăru un mesaj: Adresa confirmată. Executare.

Şmecherul şterse mesajul, scoase pistolul Beretta de 9 milimetri şi-i ataşă cu grijă amortizorul subţire. După aceea, îmbrăcând o pelerină ieftină, cu două numere mai mari, stinse lumina de interior a maşinii sale, trecu peste schimbătorul de viteze pe scaunul de lângă şofer şi ieşi în ploaie.

Capitolul 24

— Ce vrei? întrebă Kurtz. Banii tăi?

— Asta pentru început, zise Angelina.

Intră în birou şi se uită cum Kurtz încuie uşa. După aceea îşi aruncă haina de caşmir pe canapeaua veche din piele. Purta o rochie neagră, mulată pe corp, scurtă şi cu decolteu generos, cizme din piele scumpe, un singur lănţişor de aur şi câteva brăţări rafinate, tot din aur. Kurtz n-o văzuse niciodată pe Angelina Farino Ferrara îmbrăcată astfel. Ba, dacă se gândea mai bine, în majoritatea ocaziilor în care se

întâlniseră, ea purta costum de sport sau trening de alergare. În seara aceea îşi pieptănase peste cap părul negru şi-l aranjase astfel încât să stea lipit pe părţi, dar să cadă liber la spate. Părea umed, însă Kurtz nu-şi putea da seama dacă acest aspect se datora vreunui gel sau faptului că mersese prin ploaie.

Kurtz luă de pe birou un plic şi i-l întinse, înăuntru se aflau toţi cei cinci mii de dolari pe care-i primise de la ea în avans. Avea să se folosească de alţi bani pentru a-şi aranja fuga marţi, dacă lucrurile ajungeau atât de departe încât să fie nevoit să fugă. Se trânti pe scaunul lui rotativ şi o privi pe Angelina Farino Ferrara. Ştia că are la îndemână revolverul, în tocul lui, prins cu bandă adezivă de fundul sertarului biroului, la câţiva centimetri de mâna sa.

Femeia luă plicul fără să comenteze ori să numere banii, îl băgă în buzunarul hainei pe care o aruncase pe braţul canapelei şi se duse la fereastră. Ploaia biciuia geamul, iar aerul rece care pătrundea prin plasă alunga căldura şi atmosfera înăbuşitoare produse de servere şi de celelalte echipamente aflate în camera din spate.

Continuând să privească strada animată, plină cu firme luminoase, femeia spuse:

— Am nevoie de sfatul tău, Joe.

— *Joe?* repetă Kurtz.

Ea nu-i spusese niciodată pe numele mic, iar ideea că ar fi avut nevoie de sfatul lui era o abureală.

Angelina Farino Ferrara se întoarse, zâmbi şi se aşeză pe marginea biroului Arlenei, stingând veioza, astfel încât lampa lui Kurtz şi lumina slabă răspândită de cele două monitoare şi de ecranul de supraveghere îi subliniau picioarele lungi, cu coapse puternice, şi cizmele lucioase.

— Noi doi ne cunoaştem de destul timp ca să ne tutuim, nu, Joe? Mai ţii minte coliba de pescuit la copcă?

Kurtz, fireşte, ţinea minte incidentul petrecut cu un an înainte, în luna februarie, la coliba de pescuit la copcă aflată pe gheaţa lacului Erie. Trupul bărbatului împuşcat de

el abia încăpuse prin copcă, din cauza perdelei de duş şi a lanţurilor cu care fusese înfăşurat. Angelina îl împinsese prin gaura rotundă, suindu-se pentru asta cu cizmele pe umerii cadavrului; în seara aceea, purta cizme mai ieftine şi mai practice decât cele de acum. *Şi ce dacă?*

— Spune-mi Angelina, rosti femeia.

Apoi ridică neglijent piciorul stâng şi-l aşeză pe scaunul Arlenei. Chiar dacă încăperea era cufundată în penumbră, din ceea ce se vedea deasupra marginii clar conturate a ciorapilor părea aproape sigur că Angelina Farino Ferrara nu purta chiloţi.

— Sigur că da, zise Kurtz. Ai microfon, Angelina?

Donul feminin râse încetişor.

— Eu să am microfon? Fii serios, Joe! Nu-ţi poţi da seama că n-am?

— De obicei, informatorii poartă microfonul *la exterior*, spuse Kurtz.

Vorbise pe un ton moale, dar continuând s-o fixeze cu privirea. Angelina Farino Ferrara clipi prima. Văpaia care-i apăru pe pometţii înalţi nu-i stătea deloc rău. Coborî piciorul pe podea, spunând sec:

— Jigodie!

Kurtz încuviinţă, apoi o întrebă:

— Ce vrei?

Îi durea capul.

— Ţi-am spus, am nevoie de sfatul tău.

— Nu-ţi sunt *consigliere.*

— Nu, dar în clipa de faţă eşti unicul intermediar între mine şi Toma Gonzaga.

— Nu-ţi sunt nici intermediar, spuse Kurtz.

— Şi el, şi eu am încercat să te angajăm să-l găseşti pe ucigaşul de drogomani. Ce ţi-a oferit Gonzaga?

Să nu mă omoare marţi, gândi Kurtz; cu voce tare zise:

— O sută de mii de dolari.

Roşeaţa de furie dispăru de pe obrajii femeii.

— Să dea dracii, Hristoase! şopti ea.

— Amin, întări Kurtz.

— Imposibil să vorbească serios! De ce te-ar plăti Gonzaga aşa de mult?

— Credeam că voi doi vă tutuiţi. Nu-i mai spui „Toma”?

— Hai sictir, Kurtz. Răspunde la-ntrebare!

Kurtz ridică din umeri.

— Familia lui a pierdut şaptesprezece consumatori şi intermediari. Tu ai pierdut numai cinci. Poate considera că găsirea vinovaţilor merită o sută de miare.

— Sau poate nici n-are de gând să te plătească vreodată, spuse Angelina.

— Se poate şi asta.

— Şi de ce tocmai tu? Doar n-oi fi vreo sculă de Sam Spade[17]! (Privi în jurul ei.) Ce-i firma asta de căcat pe care-ai înfiinţat-o? ClopoteNupţiale?

— Punct com, zise Kurtz.

— I-un paravan pentru altceva?

— Nu.

Sau o fi? Aici să fi ajuns? se întrebă Kurtz. Dar îl durea prea tare capul ca să răspundă la asemenea întrebări epistemologice.

Angelina se ridică, îşi trase fusta în jos şi începu să se plimbe prin birou.

— Am nevoie de ajutor, Kurtz!

Ce repede am fost retrogradat la numele de familie, comentă el în gând. Aşteptă să vadă ce-i va spune femeia. Ea se opri lângă canapea şi Kurtz îşi apropie mâna ceva mai mult de arma ascunsă. Dacă Angelina îşi adusese revolverul Compact Witness calibrul 0,45, îl avea precis în buzunarul hainei.

— Tu cunoşti tot felul de oameni, spuse ea. Cunoşti drojdia oraşului: boschetarii şi drogaţii, spărgătorii şi golanii de pe stradă.

— Mulţumesc, zise Kurtz. Desigur, persoanele de faţă se exclud.

---

[17] Eroul romanului poliţist *Şoimul maltez* de Dashiell Hammett (n.t.).

Ea îl privi şi băgă mâna în buzunarul hainei de pe canapea. Kurtz trase revolverul pe jumătate din tocul de sub sertar. Angelina scoase un pachet de ţigări şi o brichetă. Îşi aprinse ţigara, puse pachetul şi bricheta înapoi în buzunar şi se duse din nou la fereastră. Nu privi afară, ci rămase locului fumând şi studiindu-şi propria reflexie oglindită în geam.

— E-n regulă, spuse Kurtz. Poţi să fumezi aici.

— Mulţumesc, rosti ea cu glas încărcat de sarcasm şi-şi scutură ţigara în scrumiera Arlenei.

— De fapt, mă surprinde că fumezi, la cât sport faci – jogging şi tot restul!

— Fumez foarte rar, spuse ea sprijinindu-şi în palma stângă cotul drept şi privind în gol. Un obicei prost, pe care l-am deprins în anii petrecuţi în Europa. Acum fumez doar când sunt foarte stresată.

— Ce vrei? întrebă Kurtz pentru a treia oară.

Ea se întoarse.

— Cred că s-ar putea ca Toma Gonzaga şi Micul Skag să acţioneze împreună pentru a mă termina. Am nevoie de un agent independent de partea mea.

Kurtz fusese numit în multe feluri în viaţa lui, dar niciodată agent independent.

— N-are nicio noimă ca Gonzaga să fie în spatele chestiei ăsteia, zise el. A pierdut şaptesprezece oameni!

— Ai *văzut* vreunul din cadavrele acelea? întrebă Angelina.

Kurtz clătină din cap.

— Chiar tu mi-ai spus că ucigaşul înlătură şi cadavrele oamenilor tăi de legătură.

— Eu însă *ştiu* că traficanţii şi clienţii mei au fost omorâţi! spuse ea. Oamenii mei au fost la adresele respective, au văzut sângele şi creierii şi au făcut curăţenie după criminal.

— Şi crezi că Gonzaga minte în privinţa listei lui de victime doar ca să-i ucidă pe oamenii tăi?

Angelina făcu un gest expresiv, foarte italian cu mâinile

şi scutură iar scrumul.

— Ar fi un paravan inspirat ales, nu crezi? Kurtz, familia mea *trebuie* să intre în afacerile serioase cu droguri, altfel Gonzaga va pune gheara pe toţi banii care se pot obţine din domeniul ăsta în vestul statului New York!

— Jocurile de noroc, şantajul şi prostituţia nu mai sunt suficiente? întrebă Kurtz. Ce-o să se aleagă de lumea asta?!

Ea îi ignoră ironia şi se aşeză comod pe scaunul Arlenei, apoi reluă firul discuţiei:

— Sau poate cineva îi omoară *într-adevăr* pe oamenii lui Gonzaga. A existat dintotdeauna o reţea-fantomă care se ocupă de heroină şi despre care credem că acţionează din partea de vest a statului Pennsylvania, de la Pittsburg spre nord, până la Southern Tier, în statul nostru. Un grup independent care funcţionează de mult – vreo douăzeci-treizeci de ani. S-a specializat în heroină şi fiindcă familia noastră nu activa în sectorul ăsta, nu ne-a băgat beţe în roate în asemenea măsură încât să fie necesară o confruntare între noi.

— Dar familia Gonzaga precis a vrut să-i pună cu botul pe labe! zise Kurtz. Gonzaga plasează heroină încă din al doilea război mondial. Mă surprinde că moş Emilio nu s-a ocupat niciodată de tipii ăştia din Pennsylvania!

— Familia Gonzaga nu i-a identificat niciodată. Mai exact, bătrânul Emilio i-a cerut odată ajutor tatălui meu să-i găsească, dacă-ţi vine să crezi! Însă nici cele Cinci Familii nu ştiu nimic despre operaţiunea asta clandestină.

— Reţeaua-fantomă nu-i controlată de mafioţi? întrebă Kurtz. Numele ei nu se termină cumva cu vreo vocală?

Ea îl fulgeră cu privirea, de parcă i-ar fi insultat mândra moştenire etnică. *Dacă mă gândesc bine*, *chiar asta am făcut*, îşi spuse Kurtz.

Cu obrajii iarăşi învăpăiaţi de mânie, Angelina îl întrebă:

— Poţi să-mi spui ce-ai aflat despre uciderea oamenilor lui Gonzaga? Crimele alea chiar au avut loc?

— Habar n-am!

Kurtz împinse revolverul înapoi în toc şi-şi frecă tâmplele.

— Ce vrei să spui? Crezi că Gonzaga le-a regizat?

— Vreau să spun că n-am petrecut nici măcar cinci minute investigând crimele alea. Am propriul meu caz pe care trebuie să-l rezolv!

— Adică să afli cine a împuşcat-o pe agenta de eliberare condiţionată? Pe O'Toole?

— Adică să aflu cine m-a-mpuşcat pe mine, lămuri Kurtz. (Deschise mapa de piele de pe biroul lui, scoase un dosar şi i-l întinse.) Asta s-ar putea să te ajute să stabileşti cum stau lucrurile.

Angelina Farino Ferrara studie lista lui Gonzaga, care conţinea şaptesprezece nume, adresele aferente, mesajele lăsate de ucigaş în fiecare caz, detalii despre curăţenia necesară ulterior, despre găurile făcute de gloanţe, petele de sânge şi alte rahaturi legiste peste care Kurtz aruncase o privire, după care le uitase. Femeia scrută după aceea harta de pe perete, cu pionezele abia vizibile în semiîntuneric, apoi din nou dosarul. În cele din urmă ridică ochii spre fotocopiatorul Ricoh mare, aflat lângă canapea.

— Pot să copiez chestiile astea?

— Sigur că da, încuviinţă Kurtz. Zece cenţi pagina.

— Eşti un mare bou! zise Angelina, ridicându-se iute ca să pornească aparatul şi să pregătească paginile din dosar. Ţi-aş fi plătit o mie de dolari pe pagină! I-am cerut lui Toma detaliile astea încă de săptămâna trecută şi n-a vrut să colaboreze deloc. Kurtz, tu ce crezi că urmăreşte?

Telefonul mobil al lui Kurtz începu să sune. Îi scoase din buzunarul hainei, îşi dădu seama că suna celălalt celular şi răspunse.

— Sunt Toma Gonzaga, rosti glasul familiar, tărăgănat. Ce-ai aflat, domnule Kurtz?

— Credeam că am rămas înţeleşi să sun eu, spuse Kurtz.

— M-am temut să nu ţi se fi întâmplat ceva, zise Donul. Mai sunt două zile până la Halloween şi ştii şi tu ce nebunie poate fi pe străzi în perioada asta a anului! Ce-ai aflat până

acum? Există vreo pistă care s-o indice pe doamna Ferrara?

— De ce n-o întrebi chiar pe ea? i-o întoarse Kurtz.

Îi întinse telefonul Angelinei, luând-o prin surprindere, şi-i ascultă replicile.

— Nu… am venit să-mi recuperez avansul pe care i l-am dat, fiindcă acum se pare că lucrează pentru tine… Nu, nu… n-a făcut… cred că nici măcar n-a-nceput… Nu, Toma, crede-mă, dac-aş fi crezut că eşti tu, aş fi acţionat deja… Ce drăguţ, du-te şi tu-n pizda mă-tii… Nu, sunt de acord. Ar trebui să ne-ntâlnim… Da, pot.

Închise telefonul, îl plie şi i-l azvârli lui Kurtz. Aruncă dosarul original înapoi pe birou, îşi strânse copiile, închise fotocopiatorul şi-şi îmbrăcă haina.

— Ai zis ceva despre o mie de dolari pe pagină? o întrebă Kurtz.

— Prea târziu!

Femeia ieşi pe uşă; îi auzi tocurile înalte ţăcănind pe trepte, după care o văzu, pe monitorul video cu circuit închis, cum iese din clădire. Se apropie mai mult de monitor, ca să se convingă că uşa exterioară s-a închis. Ar fi fost stânjenitor să se relaxeze şi apoi să se trezească la uşă cu bodyguarzii Angelinei.

Când telefonul celular începu iarăşi să sune, se gândi foarte serios să nu răspundă, dar în cele din urmă se răzgândi. Auzi vocea Angelinei.

— Kurtz, cred că am probleme.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Vino la fereastră.

Kurtz stinse veioza şi se apropie din lateral de fereastra lată, privind bănuitor afară. Angelina stătea pe trotuar, în locul unde fusese parcat automobilul Lincoln cu care venise. Spaţiul respectiv era gol, dar un jeep Liberty roşu, în care se aflau cinci puşti de vârsta colegiului, voia să parcheze acolo.

— Care-i treaba? întrebă Kurtz la telefon.

— Bodyguarzii mei şi maşina au dispărut!

— Asta văd şi eu.

— Nu-mi răspund nici la apeluri, nici la mesaje.

Kurtz reveni la masa lui de lucru, scoase revolverul de sub sertar, aruncă în coşul de hârtii banda adezivă cu care fusese lipit, se întoarse la fereastră şi ridică telefonul mobil.

— Ce ai de gând să faci?

— Am sunat să chem ajutoare, dar ajung abia peste treizeci de minute.

— Şi eu ce vrei să fac?

— Deschide uşa, lasă-mă să urc înapoi la tine!

El se gândi, apoi îi spuse:

— Nu, cobor eu.

Capitolul 25

Dimineaţă, Kurtz o lăsă pe Angelina Farino Ferrara lângă Marina Towers şi se îndreptă spre autostrada care avea să-l ducă în Neola, în căutarea celebrului parc de distracţii „Al nouălea cer” al maiorului O'Toole. Era sigur că detectiva Rigby King avea să fie ocupată în ziua aceea, deşi teoretic ar fi trebuit să aibă liber; o căutase de mai multe ori pe mobil, dar de fiecare dată sunase ocupat. La început se gândi să plece singur spre Neola, dar ideea unei confruntări cu Rigby King înarmată îl determină să facă un ocol şi să treacă pe la casa ei. În felul ăsta putea cel puţin să-i spună ulterior că a încercat s-o găsească.

Ea îl aştepta pe trotuar, vorbind la telefon, închise aparatul când Kurtz opri şi deschise portiera lovită a Pinto-ului, pentru a o invita să urce lângă el.

— Vii? întrebă el.

— De ce te miră? replică Rigby.

Purta un blazer roşcat din catifea reiată, cămaşă roz, blugi şi adidaşi foarte albi. Tocul cu pistolul calibrul 9 milimetri se afla prins la şoldul drept, vizibil doar dacă

privitorul ştia unde să se uite. Ducea cu ea un termos.

Kurtz ridică din umeri.

— Ştii bine cum e cu poliţiştii de la Omucideri, spuse el. M-am gândit că s-ar putea totuşi să lucrezi.

Rigby înălţă sprâncenele groase.

— Vrei să zici că poate voi fi chemată să investighez moartea prietenei tale, doamna Purina Ferrari?

Kurtz se mulţumi s-o privească inexpresiv. Băgă în viteză şi porni înapoi spre autostradă.

— Nu eşti curios? întrebă Rigby.

Deşurubă capacul termosului şi-şi turnă cafea fierbinte, având grijă să n-o verse când maşina se hurduca peste îmbinările extensiilor de şosea.

— În legătură cu ce? Vrei să zici că Farino Ferrara a fost ucisă?

— Suntem aproape siguri, zise Rigby bând prudent o înghiţitură de cafea şi ţinând termosul de plastic între palme în vreme ce Kurtz porni în sus pe rampa ce dădea în autostrada Youngman. Azi-noapte s-a primit un telefon anonim privind un Lincoln Town Car abandonat, despre care apelantul spunea că pare plin de sânge şi de fragmente organice, lucru care s-a dovedit adevărat. Când poliţiştii au sosit la Hemingway’s – ştii cafeneaua, nu, Joe? cred că e doar la câteva cvartale de biroul tău –, au găsit un Town Car încuiat, înmatriculat pe numele doamnei Farino Ferrara. Era într-adevăr plin cu sânge şi creieri, dar nu exista niciun cadavru. Poliţiştii au încercat s-o contacteze pe Farino la locuinţa ei de lângă lac, însă amicul care a răspuns la telefon a spus că ea a plecat şi că nimeni nu ştie unde e.

Kurtz merse pe şoseaua Youngman 290 până la intersecţia cu South 90, în apropierea aeroportului, iar de acolo intră pe South 90. Pinto-ul zdrăngănea şi gâfâia, însă reuşea să ţină pasul cu traficul rarefiat de duminică. Plouase toată noaptea şi dimineaţa era friguroasă, dar norii începuseră să se destrame, iar spre sud se zăreau petice de cer albastru. Cafeaua lui Rigby mirosea bine. Kurtz regreta

că nu avusese timp să bea şi el o cafea de dimineaţă. Poate că avea să oprească să-şi ia una când treceau pe lângă East Aurora.

— Deci tipa e moartă? întrebă Kurtz în cele din urmă.

Rigby îl privi.

— Aşa se părea, până acum vreo jumătate de oră. Am lăsat un om la Marina Towers – avocatul ei nu ne-a lăsat să intrăm în apartament şi deocamdată n-am găsit un judecător care să ne elibereze ordinul de percheziţie iar Kemper m-a sunat adineaori să-mi spună că Farino şi-a făcut apariţia. A venit pe jos, pe aleea asfaltată de pe malul debarcaderului, vizavi de Farul Chinezului.

— Face jogging, spuse Kurtz.

— Îhâm, făcu Rigby. Toată noaptea? În fustă mini şi bluză de mătase mulată?

— Kemper a aflat o mulţime de detalii, se pare!

— Asta-nseamnă să fii poliţist, spuse Rigby.

Câteva minute merseră în tăcere. Kurtz se angajă pe ieşirea spre autostrada Aurora înainte ca South 90 să devină şosea cu plată; porni apoi pe şoseaua 400, cu patru benzi, spre East Aurora şi Orchard Park.

— Nu te interesează de la cine proveneau sângele şi creierii din Lincoln? întrebă Rigby.

Îşi reumplu cu cafea cana din plastic, adăugă zahăr dintr-un pliculeţ McDonald şi-şi folosi degetul mic ca să amestece.

— De la cine proveneau sângele şi creierii din Lincoln? întrebă Kurtz.

— Tu să-mi spui!

El o privi. Autostrada era aproape pustie; razele soarelui luminau coastele dealurilor aflate de o parte şi de alta, înveşmântate în galbenul şi portocaliul toamnei.

— Ce vrei să zici? o întrebă.

— M-am gândit doar că mi-ai putea spune tu, replică Rigby, zâmbindu-i dulce. Vrei nişte cafea?

— Sigur că da!

— Poate că la ieşirea către East Aurora există vreun fast-food, deşi eu nu-mi amintesc aşa ceva.

În noaptea anterioară, Kurtz coborâse scările şi ieşise în ploaie, ţinând revolverul în palmă şi privind în toate părţile. Dacă toată tărăşenia era doar o înscenare pusă la cale de Angelina Farino Ferrara, foarte bine; se simţea pregătit să-i facă faţă.

Nu avu loc nicio ambuscadă. Femeia era realmente tulburată; stătea în ploaie ţinând în mână revolverul Compact Witness 0,45 nu tocmai mic, în vreme ce maşinile păreau şi se îmbulzeau pe Chippewa, iar pietonii se grăbeau spre restaurantele, cafenelele şi barurile la modă. Părea că nimeni n-a remarcat arma până-n acel moment.

— Unde-au plecat? Unde-i maşina? întrebă Angelina cu răsuflarea tăiată.

Era prima dată când Kurtz o vedea pe punctul de a-şi pierde cumpătul.

— De unde dracu’ vrei să ştiu? replică el. (Îi atinse cotul şi-i ghidă mâna în buzunarul hainei, astfel încât revolverul să nu mai fie vizibil.) Tipii ăştia sunt de încredere?

Femeia se holbă la el; părea că va izbucni în râs, dar avea o privire înnebunită.

— Kurtz, cine pizda mă-sii e de-ncredere în domeniul ăsta? Îi plătesc suficient pe Figini şi Sheffield, însă asta nu-nseamnă nimic.

În niciun caz, dacă Gonzaga sau fratele tău, Micul Skag, îi plăteşte mai bine, gândi Kurtz. Ea îl privea cu ochii îngustaţi; nu era greu să-i citească gândurile: *Dacă Gonzaga l-a plătit pe Joe Kurtz mai bine?*

— Dacă-aş fi vrut să te omor, aş fi făcut-o sus, îi spuse el.

Angelina clătină din cap. Ploaia îi lipise de cap părul negru.

— Ar trebui ca eu să… ca noi să…

Părea că-şi inventariază mintal opţiunile şi le respinge pe toate.

— Trebuie să plecăm de pe stradă, zise Kurtz.

O parte a minţii lui ar fi vrut să ţipe: *De unde până unde căcatul ăsta despre noi*, *prietenă credincioasă?*

Kurtz o ghidă pe Angelina de-a curmezişul străzii, apoi pe aleea care mergea de-a lungul clădirii lui. Niciunul nu voia s-o ia înainte, aşa că merseră umăr la umăr, el cu revolverul în palmă, ea cu mâna pe pistolul din buzunar. Dacă în clipa aceea ar fi sărit o pisică dintr-o fundătură, probabil că toţi trei ar fi sfârşit plini de plumb.

În parcarea mică de lângă alee, unde Kurtz şi Arlene aveau locuri rezervate, se afla numai Pinto-ul lui.

— Urcă, spuse el. Te duc înapoi la Marina Towers.

Angelina îl privi lung peste acoperişul ud şi ruginit al maşinii.

— Nu, nu acolo. Hai să căutăm Lincoln-ul!

— Bine, urcă.

Îl găsiră după zece minute, parcat într-un loc întunecat de lângă Hemingway’s Gafe.

Portierele erau descuiate şi cheile în contact. Lumina din plafonieră nu se aprinse când deschiseră portierele. Atât Kurtz, cât şi Angelina purtau mănuşi; el îşi luase din maşină lanterna. Se aplecară în interiorul Lincoln-ului, fiecare pe o parte, iar Kurtz plimbă fasciculul luminos peste banchetele şi mocheta însângerate. În cutele tapiţeriei de culoare închisă sclipeau fragmente de ţesut cerebral şi aşchii micuţe, dure şi albe.

— Iisuse! şopti Angelina. Pare c-a fost un masacru. Până şi bancheta din spate e plină de sânge!

— Cred că asasinul a deschis portiera din spate, a intrat şi i-a împuşcat pe amândoi în cap, zise Kurtz. După aceea a tras cadavrele pe bancheta din spate, a ocolit maşina, a urcat la volan şi a pornit.

— *Pe Chippewa?* şopti Donul feminin, clipind des.

Sâmbăta seara, strada-i ticsită de lume!

— Da, spuse Kurtz. Lână acum, individul ăsta a ucis drogaţi şi dealeri. Descrierea asta se potriveşte vreunuia dintre bodyguarzii tăi?

Angelina ezită o secundă, apoi răspunse:

— Nu tocmai. Ăăă... de fapt, Sheffield coordona livrările.

— Sheffield e Colin? întrebă Kurtz. Flăcăul cel dichisit cu care am lucrat în noaptea când i-am zis la revedere lui „Ţeava Mare”?

— Da.

Kurtz plimbă fasciculul lanternei pentru ultima oară în interiorul maşinii, se opri la scaunul şoferului, mânjit cu sânge, stărui preţ de o clipă asupra unei spărturi din parbrizul stropit de sânge, apoi o stinse. Pe strada Pearl, traficul continua. Se îndepărtară de Lincoln şi se opriră pe trotuar. Angelina îşi scoase telefonul celular.

— Ce faci? întrebă Kurtz.

— Iau legătura cu tipii pe care i-am sunat, să le spun să aducă echipament de curăţenie.

Kurtz întinse mâna şi-i închise telefonul.

— De ce nu laşi Lincolnul aşa cum e, să-l găsească poliţia?

Angelina se răsuci către el.

— Ai *înnebunit?* E maşina *mea!* Înregistrată pe numele *meu!* Toată poliţia din vestul statului New York o să fie călare pe mine!

Kurtz ridică din umeri.

— Uite care-i treaba, tu şi cu Gonzaga – dacă-l crezi pe tip – procedaţi exact pe dos de săptămâni întregi. Asasinul ăsta vă rade oamenii, iar voi vă repeziţi cu găleţi şi cu cârpe, să faceţi curăţenie după el. Dacă e să-i dăm crezare lui Gonzaga, aţi tăinuit douăzeci şi patru de crime. Poate că tocmai aşa doreşte asasinul – şi cel care l-a angajat – să procedaţi.

Angelina îşi muşcă buza, dar nu spuse nimic. Kurtz continuă:

— Ce dracu', sunteţi atât de înnebuniţi să-l găsiţi, încât amândoi încercaţi să mă angajaţi pe mine! De ce nu lăsaţi poliţia din Buffalo să se ocupe de crime?

— Dar atenţia… începu Angelina.

— Va fi uriaşă, spuse Kurtz, numai că tu nu vei fi bănuită. Oamenii *tăi* au fost ucişi. Lasă-i pe poliţai să ia amprentele, să facă testele balistice şi să dea în urmărire generală pe cineva care umblă cu fundul pantalonilor pătat de sânge.

— Mass-media o s-o ia razna complet! zise Angelina. Treaba asta o să fie principala ştire privind războiul între bande mafiote, în toată ţara.

Kurtz ridică iarăşi din umeri.

— Te tot întrebi dacă Gonzaga *chiar este* în spatele crimelor. Poate că „atenţia" îl va da de gol. Sau îl va elimina de pe lista suspecţilor.

Angelina se întoarse şi privi Lincoln-ul, aflat în partea din spate a parcării. Un Saab ieşi de pe strada Pearl şi parcă la numai două spaţii de maşina ei. Trei puşti de vârsta colegiului coborâră râzând şi porniră spre Hemingway's. Când farurile Saabului trecuseră peste Lincoln, atât Kurtz, cât şi Angelina văzuseră parbrizul spart de glonţ. Mai devreme sau mai târziu, dezastrul dinăuntru avea să fie remarcat fără îndoială.

Ea şovăi câteva clipe, apoi îşi îndepărtă de pe frunte şuviţele de păr ud şi spuse:

— Cred că ai dreptate. De data asta, poliţia ar putea fi de ajutor. Cel puţin nu vom mai juca jocul ucigaşului.

Se urcam iarăşi în Pinto; Kurtz porni pe Pearl, intrând apoi pe Main. O întrebă:

— Unde vrei să mergi, dacă nu te întorci la Marina Towers?

— La tine.

— Înapoi la birou? De ce?

— Nu la birou, răspunse Angelina Farino Ferrara. La tine *acasă!* În dărăpănătura aia de Harbor Inn despre care n-ar trebui să ştie nimeni.

— Asta-i o tâmpenie! zise Kurtz, clătinând din cap. Când vine poliţia, trebuie să fii acasă, cu cineva, ca alibi, pentru ca…

Întoarse capul şi încremeni locului.

Angelina ţinea revolverul Compact Witness 0,45 în mâna dreaptă, rezemat de braţul stâng şi cu gura neagră a ţevii aţintită neclintit spre inima lui.

— La tine, spuse ea. Nu la mine.

— Aş da orice să ştiu la ce te gândeşti, rosti Rigby King.

— Poftim?

Aşa cum o ştia el, Rigby King nu spunea lucruri de felul „Aş da orice să ştiu la ce te gândeşti”. Decât dacă era *realmente* sarcastică.

— Conduci de douăzeci de minute fără să fi scos o vorbă, zise Rigby. Şi nu te-ai oprit în East Aurora să-ţi cumperi cafea. Vrei din termos? Încă mai e fierbinte.

— Nu, mulţumesc, răspunse Kurtz, întrebându-se: *Ce pui la cale, femeie?*

— N-am vorbit serios ieri, spuse poliţista.

— Ce spui?

— Ştii tu… când ziceam… să vii cu mine în Iran ca să-l omori pe fostul meu soţ.

Crede că am microfon?

— Mi-ar plăcea să-l ştiu mort pe ticălos, urmă Rigby, dar la drept vorbind nu vreau decât să-mi aduc băiatul înapoi.

— Îhâm, mormăi Kurtz.

N-o să-mi dea niciun fel de informaţii din departament. Călătoria asta cu ea e inutilă.

Merseră iarăşi în tăcere câteva minute. Razele soarelui aprindeau culorile de pe dealuri, unde jumătate din copaci îşi păstraseră frunzişul viu colorat. Iarba încă nu se uscase, iar pădurile erau foarte dese. Autostrada cu patru benzi se terminase la scurt timp după ce trecuseră de East Aurora;

acum se îndreptau spre sud pe şoseaua 16, un drum şerpuitor cu două benzi, care încetinea prin aşezări alcătuite dintr-o mână de case, ca Holland, Yorkshire şi Lime Lake. Dealurile de pe ambele părţi deveneau tot mai abrupte şi norii acopereau orizontul la sud. Dinspre vest bătea un vânt constant, iar Kurtz trebuia să se concentreze ca să nu lase Pinto-ul să se abată de pe direcţie.

— Mai ţii minte noaptea din balconul corului? îl întrebă Rigby.

Nu-l privea, ci se uita pe geamul din partea ei la tarabele pustii pentru fructe pe lângă care treceau şi la fermele vechi, dărăpănate, cu curte mare şi antenă de satelit.

Kurtz nu zise nimic.

— Erai singurul băiat de la Părintele Baker care nu mă tachina pentru ţâţele mele mari pe când aveam şaptesprezece ani, urmă Rigby, tot cu faţa întoarsă în direcţia opusă lui. Aşa că-n seara aia, când am luat lanternele, am plecat din aripa fetelor şi am trecut prin catacombe – cale de aproape două cvartale, mai ţii minte? –, ştiam că merg în aripa băieţilor ca să te găsesc pe tine.

Umbrele norilor treceau peste dealuri şi văi. Vântul plimba frunzele pe şosea. Traficul era aproape inexistent: doar o furgonetă pentru deratizare, aflată de multă vreme în spatele lor.

— Tu nu erai convins că vrei să vii cu mine în catacombe, continuă Rigby. Erai dur ca un smardoi, chiar dacă n-aveai decât... cincisprezece ani? Dar în seara aia erai agitat. Ai fi căpătat o bătaie sora cu moartea dacă se descoperea că lipseşti iarăşi la apelul de seara.

— Paisprezece, zise Kurtz.

— Iisuse, asta mă face şi mai pedofilă! Erai însă voinic pentru paisprezece ani.

Se întoarse spre el şi zâmbi, dar Kurtz ramase cu privirea asupra şoselei. În faţa lor se vedeau mai mult umbre decât raze de soare.

— Ţi-au plăcut catacombele, reluă Rigby. Doreai să le

exploram mai departe, nu-ţi păsa de şobolani şi de tot restul. Eu voiam doar să urcăm în biserică. Mai ţii minte coridorul secret din perete şi scara îngustă, în spirală, care ducea la sacristie?

Kurtz încuviinţă, întrebându-se ce urmăreşte ea cu povestea aceea.

— Am găsit scara şi eu te-am luat de mână şi te-am condus pe trepte în sus, pe lângă podul orgii, unde părintele Majda exersa pentru liturghia de sâmbătă. Mai ţii minte ce întuneric era? Trebuie să fi fost ora zece seara. Se vedeau numai luminile lumânărilor de jos şi lămpiţa părintelui Majda deasupra clapelor când ne-am furişat pe lângă cămăruţa lui şi am urcat mai departe – nu ştiu de ce ne era aşa frică să nu fim auziţi, părintele cânta *Toccata în re minor* şi nu ne-ar fi auzit nici dacă am fi tras cu pistolul în el.

Kurtz îşi amintea mirosurile: cel greu de tămâie, izul de lemn cernit al stranelor şi parfumul transpiraţiei curate şi al pielii tinerei Rigby, care îl împinsese pe strana tare din balconul corului, îl încălecase, îşi descheiase bluza albă şi şi-o scosese în grabă. Purta un sutien alb simplu şi el privise atât cu interes tehnic, cât şi cu poftă trupească adolescentină cum ea îşi duce braţele la spate şi descheie cu uşurinţă copcile. Îşi amintea că se gândise: *Trebuie să-nvăţ cum să fac asta cu ochii închişi.*

— Ştii, Joe, care era probabilitatea de a avea un orgasm simultan, ca acela, la prima încercare?

Kurtz nu credea că ea vrea cu adevărat un răspuns la întrebare, aşa încât se concentra asupra drumului.

— Cred că atunci a fost prima şi ultima dată pentru mine, zise Rigby încet.

Kurtz o privi.

— Mă refer la un orgasm simultan, adăugă ea repede. Nu la un futai. Din alea am mai avut câteva. Dar niciodată într-o strană de cor, în afară de seara aia.

Kurtz oftă. Furgoneta de deratizare rămânea tot mai mult

în urmă, deşi el conducea sub viteza limită. Între timp se înnorase destul de tare, astfel că maşinile care veneau din partea opusă aveau farurile aprinse.

— Vrei să pun nişte muzică? întrebă Rigby.

— Sigur că da.

Ea deschise radioul. Jazul se potrivea cu rafalele de vânt şi cu norii joşi. Femeia turnă în cana roşie restul de cafea din termos şi i-o întinse. Kurtz o privi, încuviinţă şi bău.

Capitolul 26

Urmărind Pinto-ul cel jalnic către sud, pe autostrada 16, Şmecherul examină toate motivele pentru care detesta căcatul acela de joacă de-a spionii. El nu era spion. Nu era un cretin de detectiv particular, ca idiotul pe care-l supraveghease toată noaptea şi pe care-l urmărea acum. Şmecherul ştia foarte bine ce este el, la ce se pricepe şi care-i e ţelul în viaţă – învierea – şi n-avea nicio legătura cu urmărirea Pinto-ului rablagit, care-i ducea pe bărbatul cel obosit şi pe bruneta ţâţoasă spre sud, către Neola, sub cerul vânăt.

Cele două gorile din seara anterioară nu-i puseseră nicio problemă. Fiind bodyguarzi, erau aroganţi şi neatenţi, aşa că stăteau în Lincoln cu toate portierele descuiate. Şmecherul deschise uşa din spate şi lunecă pe banchetă cu pistolul Beretta deja ridicat şi amortizorul fixat. Ştia că bărbatul numit Sheffield, aflat pe locul pasagerului, va reacţiona mai rapid – într-adevăr, acesta se aplecă şi se întinse spre armă în clipa în care se deschise portiera –, dar Şmecherul trase în el trei gloanţe, prin spătarul gros, iar când omul se lăsă pe spate, chinuit de durere, îi mai trase un al patrulea în frunte. Şoferul rămăsese cu gura căscată, holbându-se, iar Şmecherul ar fi avut vreme să reîncarce, la nevoie. Dar nu trebui să-şi bată capul cu aşa ceva. Al

cincilea glonţ îl lovi pe şofer în ochiul drept, îi ieşi prin partea din spate a capului şi făcu o gaură în parbriz. Nimeni de pe Chippewa nu băgă de seamă nimic.

Şmecherul scoase amortizorul şi băgă pistolul Beretta înapoi în toc, apoi îl prinse de păr mai întâi pe Sheffield şi după aceea pe şofer şi-i trase în spate, peste scaune. Lăsând acolo cadavrele răşchirate, cât pe podea, cât pe banchetă, Şmecherul trecu la volan şi duse Lincoln-ul cale de un cvartal, oprind pe o alee întunecată. Se întoarse pe jos, luă Mazda, băgă cadavrele în portbagaj, după care urcă în Lincoln şi merse alte câteva cvartale, parcând-l în apropierea unui local la modă. Se întoarse la maşina lui fluierând, cu mâinile înmănuşate în buzunare.

Bossul îi dădea telefon întotdeauna lui Gonzaga sau lui Farino ca să anunţe crima şi să comunice unde se găsesc cadavrele – folosind un dispozitiv electronic de distorsionare a vocii şi de mascare a locaţiei, din dotarea serviciului de spionaj militar –, aşa că Şmecherul îi trimise un mesaj e-mail, anunţându-l că a terminat treaba. Dar, în seara aceea, Bossul avea altă misiune pentru el. Îl instrui pe şmecher să se ducă şi să-l aştepte pe detectivul particular în al cărui birou se afla Farino chiar în clipa aceea – să-l aştepte nu la biroul respectiv, ci într-un loc numit Harbor Inn, departe, în zona laminoarelor de pe Insulă. Bossul îi trimise prin e-mail adresa: la intersecţia străzilor Ohio şi Chicago.

Şmecherul nu era încântat de noua misiune. Era obosit. Avusese o zi lungă, care începuse cu misiunea ratată din Orchard Park. Ar fi trebuit să primească liber, să se întoarcă în vizuina lui şi să tragă un somn zdravăn, iar a doua zi de dimineaţă să transporte trupurile la locul învierii. Când colo, trebuia să traverseze cartierele negrilor şi să-şi petreacă noaptea... observând. Aşa-i spusese Bossul. Doar să-l ţină sub observaţie pe idiotul de detectiv particular. În niciun caz să-l radă.

Aşa că porni către sud; traversă podul îngust din oţel şi

pătrunse pe Insulă, trecu pe lângă laminoare şi cartiere pe jumătate pustii, ajunse la Harbor Inn, care era cufundat în întuneric, verifică temeinic clădirea, apoi parcă la un cvartal şi jumătate spre sud-est şi se întoarse pe jos pentru a veghea din umbra unei benzinării abandonate, aflată la jumătate de cvartal de vechiul hotel. Bărbatul – Bossul spusese că-l chema Kurtz, de parcă Şmecherului i-ar fi păsat câtuşi de puţin – apăru după vreo oră, într-un Pinto ruginit. Îl însoţea o femeie – Farino, îşi dăduse seama Şmecherul privind prin binoclu. Ea părea că-l ameninţă pe Kurtz cu un pistol semiautomat calibrul 0,45.

Şmecherul, aflat în umbră, fu cât pe ce să izbucnească în râs. Îi omorâse pe cei doi bodyguarzi ai Donului feminin şi-i furase maşina, iar ea ce făcuse? Se părea că-l răpise pe tipul ăsta, fost detectiv particular şi fost puşcăriaş, pe care-l vizitase în biroul de pe Chippewa.

Cei doi intrară pe uşa din faţă, bătută în scânduri, a hotelului abandonat, şi Şmecherul privi cum se aprind luminile la primul etaj. Când sosise cu maşina, ocolise de două ori clădirea şi remarcase toate detaliile – observase până şi camerele video de supraveghere montate subtil pe două laturi, cea nordică şi cea vestică – şi era convins că putea să urce pe una dintre scările de incendiu ruginite sau pe un burlan şi să se strecoare printr-o fereastră întunecată fără a fi văzut sau auzit. Ar fi putut să ajungă până la etajul al doilea cufundat în beznă – Şmecherul bănuia că e pustiu şi că detectivul e unicul locatar al vechiului Harbor Inn după care să *coboare* la etajul întâi, unde ardeau trei lumini îndărătul jaluzelelor. Indiferent ce făceau acolo acel Kurtz şi Donul feminin – îşi imagina el cam despre ce era vorba putea să-i ia prin surprindere, să-i ucidă şi să ducă apoi cadavrele în maşina sa, înainte ca ei să apuce măcar să clipească.

Şmecherul porni pe strada întunecată, biciuită de ploaie şi reveni la Mazda, unde găsi un adolescent negru forţând portiera şi altul operând cu ranga asupra portbagajului.

Portbagajul se deschise primul, băiatul se holbă la cele două cadavre dinăuntru, avu timp să rostească „Să-mi bag pu...” înainte ca Şmecherul să-l împuşte în ceafă, fără a se mai sinchisi să folosească amortizorul.

Al doilea băiat îşi aruncă instrumentul şi o luă la fugă. Ca mulţi puşti din ghetou, era iute de picior. Şmecherul, căruia îi plăcuse din totdeauna să alerge, era mai rapid. Îi ajunse pe puşti pe o stradă lăturalnică, complet pustie, la nici două cvartale depărtare.

Băiatul se întoarse şi scoase un şiş cu arc, deschizându-l iute.

— Iisuse, futu-i morţii mă-sii! rosti el, parând şi fentând. Ce faţă ai!...

Şmecherul băgă pistolul în toc, îi luă puştiului şişul din trei mişcări, îi seceră picioarele şi-i strivi după aceea laringele cu cizma. Îl lăsă acolo, reveni la Mazda – nimeni nu apăruse în urma împuşcăturii – şi puse cadavrul primului băiat pe bancheta din spate. În portbagaj nu mai era loc.

Merse apoi cu maşina cale de două cvartale, descoperi că al doilea băiat încă mai respira, şuierat, gâjâit şi convulsiv, aşa că-i reteză beregata cu şişul pe care-l scăpase. Trânti şi cadavrul acela pe bancheta din spate – din cauza sângelui, Mazda n-avea să mai poată fi folosită pe viitor, dar Bossul era cel care plătea pentru vehiculele astea şi-şi putea permite – şi reveni în parcarea de lângă Marina Towers, unde mută cele patru trupuri în furgoneta pentru deratizare şi se întoarse cu ea la Harbor Inn.

Şmecherul avea şerveţele umede în furgonetă; îi trebuiră opt bucăţi ca să se cureţe. Avea, de asemenea, un rând de haine curate.

Reluând supravegherea din benzinăria pustie, Şmecherul îi trimise Bossului un e-mail în care-i descria situaţia de la Harbor Inn şi întreba dacă se poate duce la culcare. Nu era necesar să-i povestească despre cei doi spărgători de maşini; ei aveau să fie material suplimentar pentru înviere.

Bossul răspunse tot prin e-mail, ordonându-i să-i

telefoneze pe o linie sigură. Şmecherul avuse nevoie de cincisprezece minute pentru a găsi un telefon public care să funcţioneze. Bossul îi vorbi concis şi milităros: îi spuse să doarmă în furgonetă, să supravegheze Harbor Inn şi să-l urmărească pe Kurtz oriunde s-ar fi dus.

— Ce fac cu Farino?

— O ignori. Rămâi pe urmele lui Kurtz. Sună-mă când pleacă el şi am să-ţi spun ce să faci în continuare.

Aşa se făcea că Şmecherul, obosit după somnul neodihnitor pe bancheta din faţă a furgonetei pentru deratizare, cu ochii roşii fiindcă se chinuise să supravegheze clădirea între moţăieli, mirosind încă a sânge şi având în spate patru cadavre în rigor morţiş sub prelate, se îndrepta către sud, spre Neola.

Se obişnuise să primească ordine de la Boss, dar asta numai fiindcă Bossul îi dăduse până atunci ordine pe care le executa cu plăcere. Căcatul ăsta de joacă de-a spionii nu-i plăcea. Dacă Bossul nu-l rechema repede din misiunea asta de batjocură, avea să-i ucidă pe Kurtz şi pe femeia care-l însoţea, ca să-i adauge pe lista învierii. Cu decenii în urmă, Şmecherul învăţase că e mai bine să-i ceară scuze Bossului ulterior, decât să-i ceară permisiunea înainte de a întreprinde ceva ce-şi dorea cu adevărat să facă.

Iar Şmecherul dorea cu adevărat să-l ucidă pe bărbatul din cauza căruia stătuse toată noaptea treaz în ghetoul udat de ploaie.

Totuşi, când se apropiam de Neola, folosi conştiincios telefonul mobil pentru a-l suna pe Boss.

— Pentru numele lui Hristos, domnule, nu intru cu ei în Neola! Ori îmi daţi voie să mă ocup de Kurtz acum, ori lăsaţi-mă să-mi văd de treburile mele!

— Fă ceea ce trebuie să faci, zise Bossul.

Capitolul 27

Neola se afla la o sută de kilometri sud-sud-est de Buffalo, dar şoseaua îngustă cu două benzi îi încetinise, astfel că merseră aproape o oră şi jumătate înainte de a vedea indicatoarele ce anunţau că se apropie de orăşel. Între timp, norii se adunaseră, dealurile deveniseră mai înalte şi văile mai adânci, vântul de octombrie sufla mai puternic şi copacii erau în majoritate desfrunziţi. Puţinele maşini care se îndreptau în sens opus aveau farurile aprinse şi unele chiar ştergătoarele de parbriz în funcţiune.

Kurtz scoase Pinto-ul de pe şosea, opri pe un refugiu de zgură în faţa unei tarabe abandonate pentru fructe şi coborî din maşină.

— Ce-i, Joe? întrebă Rigby. Vrei să conduc eu?

Kurtz clătină din cap. Urmări în tăcere traficul care curgea spre sud vreme de câteva minute, în cele din urmă, Rigby întrebă:

— Ce-i? Crezi că suntem urmăriţi?

— Nu, zise Kurtz.

Furgoneta pentru deratizare dispăruse cu câţiva kilometri în urmă în atmosfera întunecată, ploioasă şi probabil că ieşise de pe şosea, apucând pe vreun drum lateral.

Rigby coborî din maşină şi o ocoli, aprinzându-şi o ţigară. Îi oferi şi lui Kurtz, dar acesta clătină din cap.

— Aşa-i, te-ai lăsat de fumat în Bangkok, nu? Întotdeauna am crezut că motivul a fost numărul fetei ăleia de la „Fofoloance berechet”.

Kurtz nu spuse nimic. Nu ploua, dar şoseaua era udă; un camion trecu şuierând şi ridică un val de stropi fini.

— Ce-o să faci cu fetiţa, Joe?

El o privi inexpresiv.

— Care fetiţă?

— Fetiţa *ta*, zise Rigby. A ta şi a Samanthei. Copila de paisprezece ani care trăieşte la cumnata secretarei tale.

Cum o cheamă pe fiica ta? Rachel.

Kurtz o privi o secundă, apoi făcu un pas către ea. Instinctele de poliţistă ale lui Rigby King reacţionară la expresia din ochii lui şi mâna i se ridică pe jumătate spre revolverul Glock de 9 milimetri de la şold, apoi încremeni. Fu nevoită să se lase pe spate peste capota Pinto-ului pentru a evita contactul fizic cu bărbatul.

— Urcă în maşină! spuse el, apoi îi întoarse spatele.

Cu douăzeci şi cinci de kilometri înainte de a ajunge la graniţa cu Pennsylvania, şoseaua 16 trecea pe sub autostrada interstatală 86 - prin partea locului i se spunea Autostrada Sudică - şi continua cale de unsprezece kilometri prin Neola. Oraşul, cuibărit printre dealurile înalte din nordul râului Allegheny, avea străzi absurd de largi, semănând mai degrabă cu o aşezare din vest, unde terenurile fuseseră ieftine la vremea întemeierii, decât cu una din statul New York. Kurtz observase diferenţa de scriere: Parcul Naţional Allegheny se găsea la câţiva kilometri în vestul lor, aşezarea Allegheny era ceva mai departe pe şosea spre vest, dar râul care desemna graniţa sudică a oraşului Neola se numea Allegheny. Nu credea că detaliul acela merita să fie investigat.

Parcurseră artera principală, Main Street, lungă de douăsprezece cvartale, traversară râul lat, dar puţin adânc, cotiră înainte ca şoseaua să pătrundă printre dealurile sudice din Pennsylvania şi străbătură încă o dată oraşul în lung, făcând două ocoluri pentru a explora străzile lăturalnice, unde şoseaua 305 întâlnea şoseaua 16 în apropiere de centru. Când ajunseră iarăşi la extremitatea nordică a oraşului, Kurtz întoarse la o benzinărie şi întrebă:

— Ai remarcat ceva?

— Da, spuse Rigby continuând să-l privească atent, de parcă ar fi putut deveni violent în orice clipă. Pe strada din centru era un magazin de prezentare pentru Lexus şi unul pentru Mercedes! Nu-i rău deloc pentru un oraş cu… câţi locuitori scria pe placa de la intrare?

— Douăzeci şi una de mii patru sute doisprezece, zise Kurtz.

— Aşa. Plus că mai e ceva legat de centrul vechi…

Făcu o pauză.

— Nu există magazine goale, spuse Kurtz. Nu există clădiri cu geamurile bătute în scânduri. Nu există anunţuri „De închiriat”. Nu există oficii pentru şomaj în clădirile goale.

În Buffalo şi-n vestul statului New York, economia începuse să meargă prost cu mult înainte de recenta recesiune şi locuitorii se obişnuiseră cu afaceri abandonate, clădiri pustii şi oficii de şomaj omniprezente. Centrul oraşului Neola arătase prosper şi bine întreţinut.

— Ce dracu’ economie au aici? întrebă Rigby.

— Din câte ştiu, firma South-East Asia Trading, a maiorului, e cea mai importantă sursă de locuri de muncă, are vreo două mii de angajaţi. Totuşi, nu numai că vechile case victoriene de pe Main erau elegante, bine întreţinute şi zugrăvite în culori vii, ci, în plus, lângă rulotele din parcul de rulote de lângă râu stăteau parcate camionete noi F-10 şi Silverado. Se pare că până şi sărmanii din Neola o duc bine!

— Nu-ţi scapă multe, zise Rigby.

El o privi.

— Nici ţie. Ai observat vreun loc unde am putea să mâncăm, chiar dacă-i cam târziu pentru micul dejun şi prea devreme pentru prânz?

— Pe colina din faţa râului era o clădire victoriană elegantă, numită „Biblioteca”, spuse Rigby. Am văzut cum intrau acolo familii în haine de mers la biserică şi cucoane cu pălărie.

— Eu mă gândeam la o speluncă de mâna a doua, unde oamenii ar putea sta de vorbă cu noi, zise Kurtz. Sau la un bar.

Rigby oftă.

— E duminică, aşa că barurile-s închise. Dar înapoi, lângă calea ferată, era o cafenea.

Localnicii nu se înghesuim să discute cu ei sau măcar să-i bage în seamă în decursul combinaţiei de mic dejun şi prânz – cu excepţia unor puşti dintr-un separeu învecinat, care se holbau întruna la vânătăile şi bandajele lui Kurtz şi chicoteau –, dar cafeaua şi mâncarea îi atenuară acestuia durerea de cap, iar Rigby încetă să-l mai privească de parcă s-ar fi temut să n-o strângă de gât.

— La drept vorbind, de ce ai vrut să vii în Neola? întrebă poliţista în cele din urmă. (Ea comandase masa de prânz, iar Kurtz, micul dejun.) Ai de gând să-l vizitezi pe maiorul O'Toole la locuinţa lui de aici? Vrei să fiu şi eu de faţă, ca să fim siguri că situaţia nu scapă de sub control? În Vietnam, tipul a făcut parte din Forţele Speciale. Chiar dacă are aproape şaptezeci de ani şi-i în scaun cu rotile, dar probabil că tot ţi-ar putea trage un şut în cur.

— Nici măcar nu ştiu unde locuieşte, spuse Kurtz.

Era adevărat. Nu-şi făcuse timp să se intereseze.

— Eu ştiu, zise Rigby. Dar n-am să-ţi spun şi mă îndoiesc c-o va face vreunul dintre oamenii ăştia cumsecade.

Arătă cu bărbia spre indivizii care mâncau în localul gălăgios şi spre cei care treceau grăbiţi pe stradă. Vântul şi ploaia slabă continuau.

— Probabil că, într-un fel sau altul, cei mai mulţi dintre ei îşi încasează leafa de la firma maiorului şi a colonelului.

Kurtz ridică din umeri.

— N-am venit aici pentru maior. Cel puţin nu în mod direct.

Îi povesti ce-l întrebase Peg O'Toole despre parcurile de distracţii, descrise fotografiile parcului abandonat de pe vârful unui deal şi-i reproduse informaţiile descoperite de Arlene despre „Al nouălea cer" şi despre fiul maiorului, autorul masacrului petrecut cu treizeci de ani în urmă la liceul din oraş.

— Da, spuse Rigby, când am auzit că fiu-său a murit în incendiul de la azilul Rochester, am trimis nişte oameni să investigheze. M-am gândit că poate pentru asta vrei să vii aici. Chiar crezi la modul serios că maiorul a pus pe cineva să-i împuşte nepoata?

Kurtz ridică iarăşi din umeri.

— Care ar fi mobilul? întrebă Rigby, fixându-l cu ochii ei căprui peste cana de cafea. Droguri? Heroină?

Kurtz făcu un efort consistent să nu reacţioneze nici măcar printr-o clipire.

— De ce întrebi asta? Ce legătură ar avea drogurile cu toată treaba asta?

Fu rândul lui Rigby King să ridice din umeri.

— Ştiai că tatăl agentei O'Toole, poliţist şi el, a fost ucis într-o operaţiune de arestare pentru trafic de droguri, acum câţiva ani?

— Da, şi ce-i cu asta?

— FBI suspectează de câţiva ani că SEATCO, firma maiorului O'Toole, ar fi un furnizor de heroină în sudul statului New York şi vestul statului Pennsylvania. DEA[18] şi FBI sunt de părere că-n ultimii douăzeci şi cinci de ani, el şi vechii lui tovarăşi de arme vietnamezi n-au expediat din Vietnam, Thailanda şi Cambogia doar statui înfăţişându-l pe Buddha şi obiecte de artă.

Bingo! îşi zise Kurtz. Nu-i venea să creadă că a descoperit aşa uşor legătura. Şi nu-i venea să creadă că Gonzaga şi Farino Ferrara nu ştiau povestea asta. Se uită la Rigby cu ochii mijiţi.

---

[18] Drug Enforcement Administration - Agenţia pentru controlul şi aplicarea legilor privind statutul drogurilor (n.t.).

— De ce-mi spui toate astea?

Poliţista îi oferi surâsul ei cel mai atrăgător.

— Sunt informaţii secrete, Joe. Din departamentul nostru, doar câţiva le cunosc. Kemper şi cu mine am fost informaţi de FBI abia săptămâna trecută, ca urmare a împuşcării lui O'Toole.

— Un motiv în plus pentru a te întreba de ce mi le împărtăşeşti, zise Kurtz. Ai trecut deodată de partea mea, Rigby?

— Fac ceva pe partea ta, spuse ea punând ceaşca de cafea pe masă. Sunt poliţistă, ai uitat? Chiar dacă nu-ţi vine să crezi, vreau să rezolv cazul lui Peg O'Toole tot atât de mult cât vrei şi tu. Mai ales dacă are vreo legătură cu nişte zvonuri pe care le tot auzim, despre dealeri şi consumatori de heroină care dispar în Lackawanna şi-n alte locuri.

Nici de data aceasta, Kurtz nu clipi şi nu-şi îngădui vreo tresărire a muşchilor feţei.

— Deocamdată vreau doar să aflu dacă „Al nouălea cer” este sau nu real, zise el. Ai vreo sugestie?

— Am putea da o raită pe dealurile din jurul oraşului. Să căutăm structuri de *montagne russe* sau Roată Mare sau alte instalaţii ce se pot vedea deasupra copacilor.

— Diseară trebuie să fiu în Buffalo, spuse Kurtz, completând în gând: *Să aştept o femeie care trece frontiera din Canada şi s-o întreb de ce m-a împuşcat logodnicul ei.* Ai şi alte sugestii, mai inteligente?

— Ne-am putea duce la bibliotecă. În aşezările mici, bibliotecarii ştiu totul.

— E duminică, îi aminti Kurtz. Bibliotecile sunt închise.

— Aş putea să merg la secţia de poliţie din Neola sau la biroul şerifului, să-mi arăt legitimaţia, să zic că anchetez pe baza unei informaţii şi să-i întreb pe ei despre „Al nouălea cer”.

Ajutorul pe care i-l oferea Rigby îl făcea pe Kurtz să devină tot mai suspicios. O întrebă:

— Şi eu cine sunt? Partenerul tău?

— Tu n-ai să fii de faţă, răspunse Rigby, scotocind după bani ca să plătească nota. Dacă intri în biroul şerifului cu ţeasta găurită, cu vânătăile astea sub ochi sau cu ochelarii de soare, ne aruncă pe amândoi la închisoare aşa, din principiu.

— Bine. Ne întâlnim la maşină peste o oră?

— Dă-mi o oră şi jumătate, spuse Rigby. Trebuie să găsesc o gogoşerie deschisă. Nu le ceri poliţiştilor locali ajutorul, ba nici măcar nişte îndrumări fără să le duci un cadou.

Zăriră indicatoarele verzi ale secţiei de poliţie la numai un cvartal depărtare de strada Main, spre est, şi Rigby decise să meargă pe jos. Spuse că nu vrea să-şi piardă toată credibilitatea – lucru probabil dacă o zărea cineva coborând din amărâtul de Ford ruginit, condus de Kurtz. Acesta o privi cum dispare după colţ, cu părul scurt zbârlit de vântul puternic dinspre vest şi cu haina de catifea reiată fluturând, apoi deschise portbagajul maşinii. Revolverul lui se afla acolo, ascuns sub roata de rezervă, dar nu asta căuta. Scoase sticla sigilată de Jack Daniel’s din ascunzătoarea ei şi o strecură în buzunarul jachetei lui de piele. După aceea, ridicându-şi gulerul ca să se apere de rafalele de vânt, porni pe Main Street în căutarea unui parc.

Până şi într-un oraş absurd de prosper ca Neola trebuia să existe un loc unde se adunau boschetarii; Kurtz îl găsi după cincisprezece minute de mers pe jos. Cei doi bătrâni şi băiatul drogat cu păr lung şi unsuros stăteau pe malul râului, pe un teren acoperit cu pământ şi iarbă, într-un loc unde nu puteau fi zăriţi de pe alei. Bărbaţii trăgeau dintr-o sticlă de Thunderbird şi îngustară ochii cu un aer bănuitor

când Kurtz se instală pe un ciot din apropiere. Suspiciunea din privirea lor fu acoperită de lăcomie când el scoase jumătatea de litru de whisky neîncepută. Doar lăcomia dispăru când Kurtz spuse că vrea să stea de vorbă şi le întinse sticla.

Bărbatul mai vârstnic – şi singurul care vorbea – se numea Adam. Potrivit spuselor sale, pe celălalt bătrân îl chema Jake. În mod evident, băiatul drogat, care fixa cu privirea ceva aflat undeva mai jos de vârful copacilor, nu merita să fie prezentat. Şi, cu toate că Jake nu vorbea, Adam îl privea la fiecare întrebare şi înainte de a da vreun răspuns; Jake nu schiţa niciun gest vizibil, dar părea să-şi transmită prin telepatie acordul sau dezacordul.

Timp vreo cincisprezece minute, Kurtz o luă pe ocolite. Obţinu confirmarea presupunerii lui Rigby cum că toţi locuitorii oraşului Neola fie erau angajaţi la compania maiorului, fie beneficiau de banii acesteia sau se temeau de cineva care lucra acolo. Mai obţinu şi confirmarea detaliilor masacrului din anul 1977, de la liceu, în urma căruia Sean Michael O'Toole, în vârstă de optsprezece ani, ajunsese în azilul pentru criminali.

— Sean ăla iera un diliu dă borac, în morţii mă-sii, zise Adam.

Şterse gura sticlei şi i-o întinse lui Kurtz, care bău o înghiţitură mică, după care şterse din nou gura sticlei şi i-o întinse lui Jake.

— Îl ştiai?

— Toată lumea din căcatu' asta de oraş îl ştia, spuse Adam, preluând sticla de la Jake. Fututu' dă borac al lu' fututu' de maior… ca un prinţişor, în morţii mă-sii. Fututu' dă prinţişor mi-a-mpuşcat-o pe Ellen.

— Ellen? repetă Kurtz.

Raportul întocmit de Arlene menţiona că Sean Michael O'Toole se dusese într-o dimineaţă la liceu cu o armă de calibrul 0,30 – 0,06 şi împuşcase doi colegi – ambii băieţi –, o profesoară de sport şi o secretară.

— Ellen Stevens, bolborosi bătrânul. Prietena mea, în morţii mă-sii. Iera profesoară dă sport la liceu, în morţii mă-sii. Cea mai bună ciocănitoare pă care-am futut-o vr’odată!

Kurtz încuviinţă, bău puţin din whisky-ul care se împuţina văzând cu ochii, şterse gura sticlei şi i-o întinse lui Jake. Ochii băiatului drogat erau sticloşi şi ficşi.

— Ştie cineva de de-a făcut-o? De ce i-a împuşcat Sean Michael O’Toole ăsta?

— Pen’ c-aşa a vrut iel, zise Adam. Pen’ că ştia că-i fututu’ dă borac a lu’ fututu’ dă maior! Pen’ că a scăpat dă orice – pân’ l-a eliminat Ellen, în morţii mă-sii, fin’că labagiu’ ăla mic a făcut o gaură în peretele dă la vestiaru’ dă fete şi belea ochii la fututele dă fete a lu’ Ellen. Fututu’ dă hodorog dă maior conducea Neola dă morţii mă-sii mai ştia dă când şi fututu’ lui dă borac nu ştia că nu poţi s-omori patru oameni, în morţii mă-sii, şi să scapi, în morţii mă-sii! Mai ai vr’o sticlă, Joe?

— Nu, îmi pare rău.

— Nu-are nimic. Avem noi alta, în morţii mă-sii.

Adam etală un zâmbet care consta din trei dinţi sus şi doi jos şi scoase sticla cu vin Thunderbird pe care-o pitise îndărătul buturugii pe care stătea.

— Ce s-a întâmplat cu puştiul? întrebă Kurtz. Cu Sean Michael?

Adam şovăi şi se uită la Jake. Acesta nici măcar nu clipi. În mod evident, Adam pricepu mesajul.

— L-a dus pă fututu’ dă dilimac la balamucu’ ăla mare din Rochester, în morţii mă-sii. Iei zice c-o ars, în morţii mă-sii, după câţiva ani, da’ noi nu credem, în morţii mă-sii!

— Nu?

— Ce morţii mă-sii?! rânji Adam, consultându-se din ochi cu Jake înainte de a continua. Boracii din oraş l-a văzut… l-a văzut pân păduri şi noaptea pân curţile din spate, cu arsuri pă faţă şi c-o şapcă dă baseball pă cap, în morţii mă-sii. Şi Jake l-a văzut.

— Ei, căcat! făcu Joe Kurtz pe tonul adecvat.

Se întoarse întrebător către Jake, dar bătrânul îl privi fără să clipească, luă sticla de vin de la Adam şi trase o duşcă. Adam întoarse capul, de parcă ar fi vrut să-l asculte, însă faţa lui Jake era la fel de cenuşie şi de inexpresivă precum cerul de octombrie.

— A, da! adăugă Adam. Jake îmi aminteşte că boracii din oraş vedea stafia lu' Şmecheru' Dibaci mai ales pân preajmă dă Halloween. Atunci şmecheru' pornea „Al nou'lea cer" – cel puţin o noapte, ajunu' dă Halloween. Ieu n-am văzut asta niciodată, da' boraci pă care-i ştiu dă mult zicea că şmecheru' venea cu alte stafii dă pă tărâmu' ălălant şi mai făcea o cursă în „Al nou'lea cer".

— Şmecherul? întrebă Kurtz. „Al nouălea cer"?

— Ellen a mea zicea că când ierau boraci, fututu' ăla mic dă O'Toole iera poreclit „Şmecheru' Dibaci", în morţii mă-sii, răspunse Adam. Dintr-o carte dă Charles Dickens, în morţii mă-sii. *Oliver Twist.*

— Şmecherul Dibaci, repetă Kurtz.

— Da, în morţii mă-sii! zise Adam. Uneori numa' „Şmecheru", fin'că purta tot timpu' şapca aia cu Dodger[19], în morţii mă-sii... nu aia cu L.A., ci aia veche cu Brooklyn, în morţii mă-sii.

Kurtz încuviinţă din cap.

— Ce ziceai despre chestia aia, „Al nouălea cer"?

Adam lăsă jos sticla şi-l privi pe Jake îndelung. În cele din urmă, vorbi, dar nu se adresa lui Kurtz, ci bătrânului cel tăcut.

— Dă ce nu, în morţii mă-sii? Dă ce-ar trebui să-i facem vro favoare lu' fututu' dă maior?

Jake nu rosti nimic, nu lăsă să i se citească nimic pe chip. Adam se întoarse şi ridică din umeri.

— Jake nu vrea să-ţi zic. Îmi pare rău, Joe.

— De ce nu vrea?

— Jake ştie că toţi care s-a dus, în morţii mă-sii, în ultimii

---

[19] „Dodger" este numele unei echipe de baseball din Los Angeles şi, de asemenea, înseamnă „şmecher" (n.t.).

vr’o douăj’ dă ani sau cam aşa, în morţii mă-sii, să caute „Al noulea cer” a luat-o pă cocoaşă şi Jake te place.

— O să mă risc, spuse Kurtz.

Scoase din portofel două bancnote de douăzeci de dolari.

— Magazinele dă băuturi nu-i deschise azi, în morţii mă-sii, comentă trist Adam.

— Pun prinsoare că ştiţi vreun alt loc de unde să puteţi cumpăra ceva bun, zise Kurtz.

Adam se uită la Jake şi, în cele din urmă, spuse simplu:

— Da.

Îi povesti lui Kurtz că maiorul construise un parc de distracţii pe un deal şi-i dădu instrucţiuni cum să ajungă acolo. Îi avertiză să nu se ducă decât după Halloween, după ce stafiile Şmecherului Dibaci şi ale prietenilor săi făceau ultima tură în Roata Mare, în trenuleţ şi-n maşinuţe.

— Aşteaptă pân-la mijlocu’ lu’ noiembrie, îi spuse bătrânul Adam. Stafia lu’ şmecheru’ nu prea vine-n noiembrie, aşa zice boracii. Şi stafiile alealante vine numa-n noiembrie.

Ridicându-se să plece, Kurtz întrebă:

— Ştii de ce vin numai de Halloween?

— Cum morţii mă-sii să nu ştiu? Când maioru’ conducea „Al noulea cer”, în morţii mă-sii, Halloween iera ultima noapte când ţinea deschis şi dup-aia se-nchidea pentru toată iarna, în morţii mă-sii. Ultima seară iera gratis, în morţii mă-sii. Iera singura dată când toţi din tot oraşu venea, în morţii mă-sii, în parcu’ ăla futut – uneori iera prea ger, în morţii mă-sii, să te dai pă toate maşinile alea – şi maioru’ făcea în fiece an o paradă mare, în morţii mă-sii, cu fututu’ lui dă borac p-un car d-ăla! Jigodia dracu’ dă Şmecheru’ Dibaci iera plimbat şi dădea din mâini dă zici că iera regina Angliei, în morţii mă-sii. Iera ziua dă naştere a lu’ boracu-ăla, în morţii mă-sii!

Kurtz se uită să vadă dacă puştiul drogat era atent şi observă pentru prima dată că acesta dispăruse, plecase printre copacii de pe malul râului. Era ca şi cum nici n-ar fi

fost vreodată acolo.

Capitolul 28

Planul lui Kurtz era să-şi ia maşina, să caute „Al nouălea cer” şi să se întoarcă în centrul oraşului înainte ca Rigby King să-şi fi terminat flecăreala la sediul şerifului local. Numai că o găsi în maşină când reveni la cvartalul din centru unde parcase. *Futu-i!* îşi zise în sinea lui. Cu voce tare rosti:

— Bau, bau!

Era o glumă veche, a cărei origine aproape o uitase – aproape, nu complet: data de pe timpul filmelor de vineri de la Părintele Baker.

— Bau, bau, răspunse ea fără să pară fericită. Ţi-ai găsit drojdierii vorbăreţi?

— Da, zise el. Credeam că ai nevoie de cel puţin o oră jumate ca să te baţi pe burtă cu poliţia locală.

— Puteam să stau aici o lună jumate şi tot nu mi-ar fi spus nimic! Nici măcar n-au vrut să admită că blestematul tău de parc de distracţii a existat vreodată. Dacă-i asculţi pe şerif şi pe oamenii lui, ai zice că n-au auzit niciodată de maiorul O’Toole şi că abia dacă ştiu câte ceva despre compania lui, care pare să dirijeze totul pe-aici.

— Ceea ce înseamnă că sunt toţi în solda maiorului, spuse Kurtz.

Rigby ridică din umeri.

— Ar fi greu de crezut, dar aşa pare. Doar dacă nu cumva sunt toţi nişte căcaţi cretini de provincie, prea idioţi şi prea bănuitori în faţa unui poliţist din afară ca să spună adevărul.

— De ce ar fi bănuitori în faţa unui poliţist din Buffalo?

— Nici unui poliţist nu-i place să vină şmecherii din exterior… deşi eu nu sunt o scârbă de la FBI, care să-ncerce

să preia investigarea unui caz local. Le-am spus pur şi simplu adevărul: că investigăm împuşcarea nepoatei maiorului O'Toole, petrecută în Buffalo, şi că eu am venit aici în ziua mea liberă pentru a găsi ceva informaţii suplimentare.

— Însă ei n-aveau nicio informaţie suplimentară, zise Kurtz.

— Au strâns din cur de parcă erau la proctolog!

Kurtz reflectă o clipă.

— Ia zi, ai aflat unde-i „Al nouălea cer"? întrebă Rigby.

— Da.

Kurtz încerca să găsească o cale de a o convinge să rămână în oraş cât timp îşi făcea el cercetările pe dealuri, dar nu-i veni în minte niciuna. Băgă în viteză şi ieşi din Neola.

Tocmai traversaseră râul Allegheny, care marca limita sudică a oraşului, când telefonul lui Kurtz începu să sune.

— Da?

— Joe, rosti Arlene, cineva tocmai a accesat căsuţa de e-mail a lui Peg O'Toole folosind calculatorul ei.

— O clipă, zise Kurtz. (Trase pe dreapta şi coborî din maşină.) Spune!

— Cineva a folosit calculatorul ei din Centrul Civic.

— Tu eşti la birou?

— Nu, sunt acasă, dar am setat programul să mă anunţe pe ambele calculatoare.

— Ai obţinut parola lui O'Toole?

— Bineînţeles! Dar cel care i-a folosit calculatorul a intrat în căsuţa ei de mesaje ca să le şteargă.

— A avut timp s-o facă?

— Nu. Le-am copiat pe toate pe hard-discul meu înainte să le fi şters. Cred că mai întâi a stat să vadă ce era în căsuţă.

— Bun, făcu Kurtz. De ce însă persoana asta s-ar fi folosit de calculatorul ei pentru a-i accesa căsuţa, dacă avea parola? De ce n-a şters mesajele de la calculatorul propriu?

— Nu cred că individul respectiv – nu crezi că-i o femeie, nu? — *avea* parola. Bănuiesc că a folosit un program ca să-i spargă parolele, apoi a ieşit imediat.

— E duminică, spuse Kurtz. Birourile din Centrul Civic ar trebui să fie închise. Pare logic. Ce-i cu mesajele?

— O'Toole le păstra doar pe cele din ultima săptămână, răspunse Arlene, şi toate sunt chestii legate de eliberările condiţionate, cu excepţia unuia adresat prietenului ei.

— Brian Kennedy?

— Da. A fost expediat la adresa de e-mail a companiei lui de securitate din New York, cu zece minute înainte de întâlnirea ta cu ea.

— Ce şi-au scris? El *şi* ea?

— Ea nu-şi păstra decât propriile mesaje, Joe. Vrei să-ţi trimit o copie prin fax?

— Acum sunt ocupat. (Aflat la câţiva paşi de Pinto, se întoarse şi o privi pe Rigby, care se încrunta la el.) Zi-mi tu!

— Mesajul ei: „Brian, înţeleg motivele pentru care-mi ceri să aştept, dar după-amiază o să cercetez pista asta. Dacă vii vineri, ca de obicei, o să-ţi povestesc totul atunci. Te iubesc, Peg."

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Şi l-a expediat chiar înainte de întâlnirea noastră?

— Cu zece minute mai devreme, potrivit înregistrării automate.

— Înseamnă că-n după-amiaza aceea, ea pleca mai devreme de la serviciu cu un scop anume. În mesaje nu mai există nimic altceva ce ne-ar putea folosi?

— Nimic.

Câteva clipe se auziră doar şuieratul şi pârâitul paraziţilor. Apoi Arlene întrebă:

— Mai vrei să fac altceva, Joe?

— Da. Caută-mi adresa de acasă şi telefonul fostului director al sanatoriului din Rochester. Vreau să-l sun sau chiar să-i vorbesc personal.

— Bine. Eşti în oraş? Legătura e tare proastă.

— Nu, sunt pe drum şi o să mai fiu câteva ore. Te sun când mă-ntorc ia birou. Bravo, ai făcut treabă bună!

Închise telefonul şi reveni la volan.

— Agentul de bursă? întrebă Rigby.

— Da. Crede că ar trebui să vând mâine, la deschiderea bursei. Să scap-de tot.

— Asta-i întotdeauna o idee bună, comentă poliţista.

Se îndepărtară de râu cu vreun kilometru şi jumătate, făcură la stânga pe un drumeag de ţară pe care merseră un kilometru, cotiră la dreapta pe un drum pietruit fără indicatoare, apoi din nou la stânga pe două făgaşe ce suiau pieptiş un deal.

— Joe, eşti sigur că ştii unde mergi?

Kurtz se concentra să ţină maşina pe direcţie; urcară printre copaci, virând la răstimpuri şi întrezărind valea, râul şi oraşul îndepărtat, apoi ocoliră dealul cel înalt către sud şi făgaşele, şi se opriră în faţa unei bariere vechi din lemn.

— Capăt de linie! constată Rigby.

— Aşa a descris locul şi moş Adam, zise Kurtz.

— Moş Adam?

— Nu contează.

Kurtz coborî din maşină, privi în susul pantei, unde făgaşele continuau, năpădite de buruieni, şi porni să urce încet dealul. Diversele indicatoare decolorate de pe bariera anunţau că se află pe o proprietate particulară şi avertizau că accesul este interzis. El ocoli maşina, scoase din portbagaj un rucsac de nailon vechi, deformat şi trecu de cealaltă parte a barierei.

— Faci mişto de mine?! exclamă Rigby. Joe *Kurtz* face drumeţii?

— Dacă vrei, poţi să rămâi în maşină, spuse Kurtz. Eu o să urc niţel, să văd dacă se zăreşte ceva.

— Să rămân aici şi să ratez ocazia de a-l vedea pe Joe Kurtz în drumeţie? făcu ea pornind în fugă pentru a-l ajunge din urmă. Nici pomeneală, ce dracu'!

Futu-i, îşi zise Kurtz, nu pentru prima oară în ziua aceea.

Urcară vreo două sute de metri pe drumul de pământ bătătorit, printre copacii desfrunziţi şi bătuţi de vânt, până ajunseră la un gard care le bloca drumul. Nu mai era vorba despre o barieră veche, din lemn putred; gardul era înalt de trei metri, din plasă de oţel, având în partea superioară câteva rânduri de sârmă ghimpată fără pic de rugină.

Indicatoarele noi, din plastic galben avertizau că proprietarii sunt autorizaţi să folosească mijloace de forţă extremă pentru a împiedica accesul persoanelor nepoftite.

— Autorizaţi de *cine?* întrebă Rigby gâfâind uşor.

Kurtz scoase din rucsac-un cleşte de tăiat sârmă, cu mâner scurt.

— Oho! exclamă Rigby. *Nu* faci aşa ceva!

Drept răspuns, Kurtz testă gardul să vadă dacă e electrificat, după care tăie câteva şiruri de sârme, până la înălţimea de un metru. Apoi începu să taie pe orizontală.

— La *dracu',* Joe! O să fim arestaţi amândoi! La naiba, ar trebui să te arestez. Probabil că ai şi vreo armă asupra ta.

Aşa şi era. Revolverul de calibrul 0,38 se afla la brâu, în spate, sub jacheta de piele.

— Întoarce-te la maşină, Rigby. N-o să dureze mai mult de două minute. Vreau doar să arunc un ochi pe-aici. Chiar tu ai spus că nu sunt hoţ.

— Nu, zise Rigby. Eşti un idiot afurisit! *Tu* nu i-ai văzut pe şerif şi pe băieţii lui. Asta nu *este* un oraş prietenos, Joe. Nu ne-am dori s-ajungem în închisoarea lor!

— N-o să aresteze o poliţistă, răspunse Kurtz.

Termină tăietura orizontală şi îndoi spre interior uşiţa de sârmă groasă. La început, aceasta nu cedă, dar până la urmă reuşi s-o îndoaie suficient ca să se poată strecura de partea cealaltă aruncând mai întâi rucsacul şi apoi mergând în patru labe.

— Să mă aresteze? i-o întoarse Rigby ghemuindu-se în spatele lui. Eu mă tem că mă vor *împuşca*!

Scoase de la brâu revolverul Sig Sauer de 9 milimetri, se asigură că are glonţ pe ţeavă, verifică să fie piedica pusă şi băgă arma înapoi în toc. Se ghemui, se strecură prin deschidere în timp ce Kurtz ţinea sârma în sus şi se ridică lângă el.

— Promite-mi că nu stăm mult!

— Promit, spuse Kurtz.

După ce trecură de gard, merseră către nord pe la marginea pădurii cale de cincizeci de metri, găsiră drumul de acces iniţial – acoperit acum de iarbă şi blocat pe alocuri de copaci prăbuşiţi – şi-l urmară, suind prin pădure.

Lui Kurtz îi bubuia capul la fiecare pas; chiar şi când se opri să-şi tragă răsuflarea, pulsaţiile de durere îl sfâşiau la fiecare bătaie de inimă. Durerea din craniu îi înceţoşa vederea şi literalmente îi apăsa globii oculari pe dinăuntru.

— Joe, te simţi bine?

— Poftim?

Se întoarse şi o privi pe Rigby prin valurile de durere.

— Ţi-e nu? Eşti cam palid.

— N-am nimic.

Se uită în jur. Nenorocitul de deal se transforma într-un munte. Copacii care-i înconjurau erau un fel de pini care creşteau prea apropiaţi unul de altul, cu trunchiurile lipsite de ramuri, ca nişte stâlpi de telefon, până la cincisprezece metri înălţime; masa lor acoperea cerul. Norii erau joşi, întunecaţi şi păreau că gonesc chiar pe deasupra copacilor. Nu trecuse încă de amiază, dar parcă ar fi fost seară.

— Uite! strigă Rigby.

Fu nevoit să-i urmărească mâna întinsă ca să poată zări ce-i arăta ea.

Deasupra trunchiurilor desfrunzite aflate mai sus pe pantă, abia vizibil printre ramurile biciuite de vânt, se ridica semicercul unei Roţi Mari, rămasă fără majoritatea gondolelor superioare.

Capitolul 29

Parcul de distracţii era mult mai mare decât îşi închipuise Kurtz – acoperea aproape două hectare de teren drept şi era ca o terasă săpată în panta abruptă, la două sute de metri sub coama dealului împădurit. Probabil că terenul fusese nivelat sau extins plecându-se de la panta originală, folosindu-se buldozere şi alte utilaje grele, dar era imposibil de precizat care fusese acel punct iniţial, din cauza copacilor înalţi, crescuţi în deceniile de abandon.

Kurtz şi Rigby se apropiam prudent, pregătiţi să pună în orice clipă mâna pe arme, însă locul era pustiu; zgomotele de păsări şi de insecte – slabe, totuşi prezente în ziua aceea de la sfârşitul lunii octombrie – sugerau că în apropiere nu pândea nicio ameninţare omenească.

Din poziţia în care se aflau, în mijlocul a ceea ce fusese cândva aleea centrală, Kurtz vedea uriaşa Roată Mare – ruginită, cu vopseaua jupuită, cu majoritatea becurilor dispărute de pe traverse, cu numai patru gondole rămase pe structura scheletică –, pavilionul cu electroscutere tamponabile acoperit de iarbă, cabine pentru bilete răsturnate, în care crescuseră tufişuri şi arbuşti, o instalaţie de „buburuze” ale cărei maşinuţe fuseseră smulse de pe şine şi risipite prin buruienile din jur şi un şir de barăci goale, sparte, care puteau să fi adăpostit ţintele pentru tir şi alte atracţii pentru fraieri.

— Asta-i locul pe care l-ai văzut în fotografiile lui Peg O’Toole? întrebă Rigby.

Kurtz încuviinţă din cap.

Înaintară pe porţiunea de teren drept, năpădită de iarbă şi de buruieni, dintre copacii mai înalţi, oprindu-se la răstimpuri: în faţa Casei Stafiilor năruită, cu faţada din placaj spartă şi cu vopselele ţipătoare decolorate ca o frescă italiană străveche, apoi lângă un carusel superb, ai cărui căluşei, cămile şi girafe sparte se rotiseră cândva în

sens invers acelor de ceasornic.

— Ce păcat! zise Rigby, atingând capul distrus al unui cal pictat.

Figurinele fuseseră sculptate manual în lemn, deşi capetele erau goale pe dinăuntru. Vandalii spărseseră capul tuturor animalelor, le rupseseră picioarele, le smulseseră pe cele mai multe de pe suporturile lor şi le azvârliseră în buruieni, care crescuseră după aceea prin şi pe lângă ele.

Trecură pe lângă pavilionul electroscuterelor tamponabile. Plafonul plat se prăbuşise şi podeaua cândva albă era acoperită cu bălţi şi moloz. Cele mai multe maşinuţe grele cu borduri amortizoare groase, din cauciuc, fuseseră târâte afară şi împrăştiate peste tot, unele împinse în jos pe deal; ba chiar una era proptită între ramurile inferioare ale unui copac. Pe câteva maşinuţe ruginite, Kurtz putu vedea cifra „9” din emblema „Al nouălea cer”, scrisă cu vopsea aurie decolorată. Recunoscu o maşinuţă răsturnată ca fiind cea văzută în fotografia agentei O’Toole. Buruienile şi copacii păreau însă mai mari decât şi le amintea din poză.

— Ei bine, zise Kurtz când se opriră lângă Roata Mare, articolele din presa vremii afirmau că maiorul a construit locul ăsta pentru a-i atrage pe tinerii din Neola. Se pare că au fost destul de atraşi în ultimele decenii, deşi nu cred că maiorul se gândise la vandalism.

Rigby nu-l asculta.

— Ia uită-te acolo! rosti ea. Cineva a înlocuit o bună parte din motorul care alimentează Roata Mare, iar lanţurile şi vinciurile alea sunt noi!

— Am observat, zise Kurtz. S-a lucrat şi la motorul din centrul caruselului. Ai văzut becurile noi de pe Roată?

Rigby dădu ocol bazei Roţii Mari.

— Ciudat… Cele mai multe sunt sparte sau lipsesc, dar se pare că totuşi cineva înlocuieşte… câte?… unul din zece?

— Iar prin buruieni este întins un cablu electric nou. Cred că se-ndreaptă într-acolo, spuse Kurtz arătând spre o zonă

cu barăci dărăpănate, aflată la vreo treizeci de metri de aleea centrală.

Urmară cablul electric gros de la Roata Mare către complexul pe jumătate năruit al Casei Stafiilor. Rigby arătă nişte locuri în care cablul nou fusese acoperit cu pământ, parcă pentru a fi ascuns.

În spatele Casei Stafiilor cea putrezită, pitită dincolo de faţadele jupuite şi de copacii din spatele acestora, cineva construise o baracă din cherestea nouă. Pereţii nu erau terminați, dar acoperişul din ţigle fusese montat şi nişte folii mari din plastic împiedicau intemperiile să dea buzna înăuntru. Partea de sus a faţadei Casei Stafiilor fusese îndoit spre înapoi, astfel încât chipul imens, răsturnat al unui clovn atârna peste baracă, aproape atingându-i veranda micuţă. Pe veranda aceea, acoperit cu folii de plastic strâns legate cu corzi pentru bungee jumping, se găsea un generator electric uriaş, alimentat cu benzină, în apropiere erau înşirate canistre de câte douăzeci de litri.

Rigby examină baraca şi arătă spre câteva lăzi cu scule, acoperite. Ridică un pistol cu bolţuri galben, acţionat electric – genul complet portabil, cu magazie încăpătoare.

— Crezi că funcţionează? întrebă ea ţinând unealta grea cu ambele mâini.

— Există un singur mod de a afla, zise Kurtz.

Rigby ţinti spre baracă şi apăsă trăgaciul.

FLOP! Bolţul lung de treisprezece centimetri trecu prin placa de plastic şi se opri în peretele de placaj aflat la trei metri distanţă.

— Funcţionează! anunţă Rigby.

Examinară baraca – fără să găsească nimic mai personal decât un pat mucegăit, fără aşternut –, după care coborâră dealul către centrul aleii centrale acoperite de iarbă.

— Articolele din presă dezgropate de Arlene spuneau că undeva pe-aici trebuie să fie şi un trenuleţ pentru copii, rosti Kurtz.

— O să-l găsim mai târziu, replică Rigby.

Se aşeză pe un petic de iarbă înaltă lângă carusel, exact unde începea panta dealului, şi bătu cu palma lângă ea.

— Stai jos un minut, Joe.

El se aşeză la vreun metru şi jumătate de ea şi privi printre copaci spre râul Allegheny şi oraşul Neola, aflate mai jos de ei, la doi kilometri distanţă, spre nord. Rămăşiţele frunzişului păstrat de arborii de pe dealurile ce înconjurau aşezarea şi cele două turle albe de biserică vizibile făceau ca Neola să pară mai degrabă un sat de modă veche din Noua Anglie decât un orăşel industrial în plin avânt din vestul statului New York.

— Să stăm de vorbă niţel, spuse Rigby.

— Bine, acceptă Kurtz. Spune-mi şi mie cum e posibil ca, deşi DEA, FBI şi alte agenţii suspectează că maiorul şi SEATCO fac parte de ani de zile dintr-o reţea de distribuţie a heroinei, maiorul să fie totuşi în libertate, iar Neola să prospere, după toate aparenţele de pe urma comerţului cu heroină? De ce nu roiesc pe-aici toate agenţiile alea ca albinele în stup?

— Nu despre asta voiam să discutăm!

— Răspunde-mi la întrebare, Rig.

Ea privi în depărtare, către oraş.

— Nu ştiu, Joe. Paul nu mi-a spus tot ce conţine informarea primită de la DEA.

— Dar tu crezi că el ştie.

— Poate.

Kurtz scutură din cap.

— Ce dracu' îi opreşte pe oamenii legii să intervină într-o reţea de traficanţi de *heroină*, în pizda mă-sii?! (Se uită la Rigby King.) E ceva legat de securitatea naţională?

Soarele se ivise printre nori şi lumina coasta dealului pe care stăteau ei, făcând ca verdele viu al ierbii să iasă în evidenţă pe fundalul şters al toamnei. În ciuda vântului rece, Rigby îşi scoase jacheta de catifea reiată. Sfârcurile îi erau vizibile chiar şi prin materialul gros al cămăşii.

— Nu ştiu, Joe. Cred că FBI ştia despre maior cu mult

înainte de 11 septembrie. Putem discuta despre ceea ce vreau eu?

Kurtz îşi luă privirea de la ea şi se uită, mijind ochii prin ochelarii lui Ray Charles, spre oraşul Neola, care strălucea alb sub mănunchiurile mişcătoare de raze ale soarelui de octombrie.

— CIA? zise el. Să fi existat vreun căcat de înţelegere între ei şi reţeaua maiorului? În articolele din presă ale Arlenei scria că, în afară de Vietnam, Cambogia şi Thailanda, SEATCO face comerţ şi cu Siria şi alte ţări...

— Joe, rosti Rigby.

Se trase mai aproape, îl prinse de antebraţ şi-l strânse cu putere. Kurtz o privi.

— Ascultă-mă, Joe! *Te rog!*

Kurtz îi desfăcu degetele de pe braţul său.

— Ce-i?

— Mă doare-n cur de SEATCO, de maiorul ăsta sau de orice altceva! Tu mă îngrijorezi!

Kurtz o privi. Îşi dădu seama că o ţine de încheietura mâinii. Îi dădu drumul.

— Te-ai pierdut, Joe.

Ochii mari, căprui ai lui Rigby păreau mai întunecaţi ca de obicei.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre *tine!* Te-ai pierdut. Poate că te-ai pierdut în Attica. Poate înainte... dar mă-ndoiesc în privinţa asta, fiindcă-n viaţa ta exista Sam. Probabil că atunci când a fost ucisă, ai...

— Rigby, poate c-ar fi mai bine să taci, rosti Kurtz cu răceală.

Ea clătină din cap.

— Ştiu de ce ai venit aici, Joe.

Arătă cu un gest larg Roata Mare, buruienile, pădurea şi norii mişcători. Razele de soare continuau să se reverse peste ei, însă umbrele suiau mai iute, acoperind treptat dealul şi împrejurimile lui.

— Crezi că agenta de eliberare condiţionată – O'Toole – îţi e clientă. Ţi-a arătat fotografiile locului ăsta şi te-a întrebat dacă ştii unde se află, aşa că te comporţi ca şi cum te-ar fi angajat. Nu încerci doar să rezolvi cazul împuşcării ei – şi a ta ci să rezolvi *totul!*

— Habar n-ai ce spui!

Kurtz se mai îndepărtă de ea cu o jumătate de metru. Pe dealul din spatele lor, vântul purta de colo-colo nişte bucăţi de placaj rupte din Casa Stafiilor.

— Ştii bine că ştiu ce spun, Joe. Asta-i tot ce ţi-a mai rămas. Munca. Îţi încropeşti singur cazurile pentru a le rezolva, chiar dacă te angajezi la un nemernic de mafiot ca să capeţi de lucru. Sau la căţeaua de Farino. E mai bine decât nimic, fiindcă-i unica ta opţiune acum… munca sau nimic. Fără sentimente. Fără trecut. Fără iubire. Fără speranţă. Nimic!

Kurtz se ridică în picioare.

— Cum taxezi clienţii? Cu ora?

Rigby îl prinse de încheietura mâinii şi ridică ochii spre el.

— Vino lângă mine, Joe! Fă dragoste cu mine aici, sub razele soarelui!

Kurtz nu spuse nimic, dar şi-o aminti pe acea Rigby de şaptesprezece ani, goală deasupra lui, călărindu-l în semiîntunericul din balconul corului, cu Bach răsunând din orga imensă în biserica întunecată. Îşi aminti durerea copleşitoare din pieptul lui în noaptea aceea şi cum se întrebase – după nişte ani – dacă emoţia puternică de atunci fusese şi iubire, nu numai pasiune carnală.

— Joe…

Îl trase de mână. El puse un genunchi în iarbă. Lăsându-se pe spate, Rigby îşi folosi mâna liberă pentru a-şi descheia cămaşa. Iarba moale îi făcea părul negru, scurt să stea ridicat ca nişte ţepi.

— Fă dragoste cu mine şi deschide-te iarăşi, murmură ea. Spre mine… Spre lume… Spre fiica ta…

Kurtz se ridică brusc, smulgându-şi mâna.

— Pe aici, pe undeva este un trenuleţ, spuse el. O să-l găsesc.

Trecu pe lângă Rigby şi porni pe pantă în sus.

Ea îl ajunse din urmă înainte să fi atins vârful muntelui. Niciunul nu rosti nimic. Obrajii lui Rigby erau îmbujoraţi şi pe spatele jachetei din catifea reiată se zăreau fire de iarbă.

Linia trenuleţului, cu ecartamentul de niciun metru, se afla imediat sub creastă. Copacii fuseseră tăiaţi pe o adâncime de şapte metri de o parte şi de a şinelor şi-n locul lor nu mai crescuseră alţii. Pietrişul de sub traverse părea adus recent.

Kurtz se întoarse către nord şi porni pe lângă linia ferată, în lungul dealului.

— Şinele nu-s ruginite, ba sunt aproape lustruite, remarcă el. Crampoanele lipsă au fost înlocuite şi terasamentul refăcut. Calea asta ferată a fost utilizată, ba chiar recent!

Rigby nu spuse nimic. Venea la zece traverse în urma lui. Traversam un mic pod construit peste un pârâu, apoi urmară şinele până pe creasta dealului; acolo, linia trenuleţului ieşea dintre copaci şi continua spre nord-nord-est.

Ieşiră din pădure la cinci sute de metri de locul din care plecasem. Aici, iarba era înaltă, gălbejită şi sfărâmicioasă, foşnind în bătaia vântului puternic; norii acoperim iarăşi soarele. Şinele coborau după o coamă şi apoi urcau un alt deal despădurit, îndreptându-se către o casă uriaşă, abia vizibilă la un kilometru şi jumătate spre nord-est.

Kurtz porni să coboare panta.

— Joe, începu Rigby, nu cred…

Glasul ei fu acoperit de un vâjâit asurzitor: un elicopter Huey uriaş, de pe timpul războiului din Vietnam, apăru în picaj chiar pe deasupra copacilor dintre care abia ieşiseră.

Când aparatul imens se roti în lateral, umplând aerul deasupra muntelui cu zgomotul infernal al elicelor sale cu anvergura de doisprezece metri, în dreptul ambelor uşi se zăriră câţiva bărbaţi.

Kurtz porni în fugă spre copaci, îşi dădu seama că nu va reuşi să ajungă la adăpost şi se lăsă într-un genunchi, scoţând din toc revolverul mic. Un pistol automat deschise focul de pe un flanc al elicopterului; gloanţele traseră o linie între Kurtz şi Rigby King.

— ARUNCAŢI ARMELE… IMEDIAT! bubui un glas amplificat de la bordul elicopterului.

Aparatul coborî iute deasupra lor, viră strâns şi reveni. Din cealaltă uşă deschisă, un automat seceră iarba la nici trei metri de Rigby. Ea îşi azvârli pistolul. Kurtz aruncă şi el arma în iarbă.

— ÎN GENUNCHI! MÂINILE LA CEAFĂ! SĂ NU CLINTIŢI NICI MĂCAR UN *DEGET!*

Kurtz şi Rigby se supuseră; aparatul mare, negru staţionă câteva clipe deasupra lor, apoi coborî greoi pe iarbă, lângă calea ferată, stârnind în jurul lor un vârtej năprasnic, orbitor de paie, praf şi iarbă uscată.

Capitolul 30

Şmecherul se opri la marginea pădurii, apoi se retrase iarăși sub copaci când auzi zgomotul familiar al elicopterului. Iarăşi blestemaţii de senzori de perimetru!

Îi urmărise pe bărbat şi pe femeie prin pădure. Îi văzuse cum intră în „Al nouălea cer”, montase amortizorul pe Beretta şi începuse să se apropie de cei doi, care stăteau pe iarbă şi vorbeau. Între ei se petrecea ceva ciudat; se părea că femeia ţâţoasă şi cu păr scurt voia să se fută, dar Kurtz nu voia – o chestie nouă în experienţa Şmecherului, dacă nu cumva detectivul era terminat după noaptea

petrecută cu Farino.

Cei doi intraseră în colibă. Asta-l enervase pe şmecher atât de tare, încât îi trecuse prin minte să obţină o plăcere reală împuşcându-i. Intenţiona să folosească mai multe gloanţe decât era necesar. Asta avea să se repercuteze negativ asupra întrebuinţării estetice pe care urma să le-o dea celor doi, dar nu conta prea mult; mai important era să scape de furia neobişnuită pe care o simţea.

Pe ăştia doi o să-i pun în vârf, îşi zisese el, deplasându-se tiptil în spatele Casei Stafiilor şi micşorând distanţa dintre el şi ţinte, astfel încât acestea să intre în raza de acţiune letală a Berettei. Ţinea arma cu ambele mâini, cu o palmă sub pat, aşa cum învăţase, gata s-o ridice şi să ochească de-a lungul braţului întins rigid – mai întâi, bărbatul, apoi femeia. Întâi în trunchi, pentru a-i doborî, dar nu în inimă. După aceea în braţe şi-n picioare. Frumos din partea lor că veniseră!

Vântul mişcase apoi cu zgomot nişte bucăţi de placaj nenorocite de lângă el şi Şmecherul fusese nevoit să încremenească, ghemuindu-se, fără să răsufle măcar. Până să poată să se mişte iarăşi, cei doi porniseră şi suiau dealul, spre trenuleţul lui.

Îşi propuse să scurteze drumul trecând peste culmea dealului, către stejarul mare aflat la marginea pădurii. Trunchiul gros îl va ascunde, iar când intruşii ieşeau în câmp deschis, urmând şinele, se vor afla în bătaia revolverului său, la nici cincisprezece metri. Pe măsură ce furia i se potolea, se gândi să-l împuşte pe bărbat în cap şi să păstreze restul de gloanţe pentru femeie. Nu pentru că era femeie sau pentru că era frumoasă – Şmecherul era indiferent la asemenea aspecte –, ci fiindcă simţea că, dintre ei, bărbatul e mai periculos. Iar Bossul îl învăţase ca întotdeauna să elimine mai întâi primejdia principală. Întotdeauna. Fără ezitare.

El însă ezitase, iar acum era prea târziu.

Blestematul de elicopter! Acelaşi afurisit Huey vechi, pe

care-l folosea maiorul de peste treizeci de ani.

Şmecherul urmări cum cei patru vietnamezi le puseră cătuşe lui Kurtz şi femeii şi-i urcară în elicopter. După aceea se topi înapoi în pădure, iar elicopterul decolă şi se îndreptă spre nord, turtind în trecere iarba pe o rază de douăzeci de metri.

Şmecherul se bucură că pitise furgoneta în desiş, astfel că nu putea fi văzută din văzduh. Deşurubă amortizorul, puse pistolul Beretta în toc şi porni cu paşi repezi spre vehiculul său, oprindu-se la colibă doar câteva clipe.

Capitolul 31

Cât timp elicopterul îi purtă pe distanţa scurtă – nici doi kilometri – până la conac, Kurtz privi cu luare-aminte şi reţinu totul. Şi el, şi Rigby erau complet nevătămaţi – cu excepţia strânsorii neplăcute a cătuşelor; îi înconjurau patru bărbaţi pe care îi bănuia a fi vietnamezi sau americano-vietnamezi. Exista un singur pilot – texan, judecând după accentul sesizabil în cele câteva cuvinte prin care-i anunţase pe toţi să se ţină bine în vederea decolării; după aceea, pe tot restul zborului nu mai scosese apoi nicio vorbă.

Şinele de cale ferată se opreau la o sută de metri de conac, după care descriau o curbă şi se întorceau în direcţia din care veniseră. Într-un depou lung, ridicat de o parte şi de alta a şinelor, se întrezăreau locomotiva şi vagoanele pentru copii ale parcului de distracţii „Al nouălea cer”. Se vedea clar că maiorul întreţinuse, de-a lungul anilor, garnitura şi linia ferată.

Elicopterul Huey ateriză şi vietnamezii îi dădură jos pe Rigby şi Kurtz, pe jumătate împingându-i, pe jumătate târându-i. Toţi patru purtau blugi şi jachete de camuflaj. Doi duceau carabine M-16, despre care Kurtz era sigur că

suportaseră modificări ilegale, pentru a deveni complet automate; ceilalţi doi aveau arme militare şi mai temute ca putere de foc: automate M-60.

Unde-s jigodiile de la „Alcool, tutun şi arme de foc” cu hanoracele lor cu tot, când ai nevoie de ei? se întrebă Kurtz. Bărbatul din spatele lui îl îmbrânci prin uşa conacului, deschisă pe dinăuntru de un al cincilea vietnamez, îmbrăcat cu un sacou bleumarin – majordom sau ce-o fi fost. Acesta îi conduse printr-un foaier, pe un hol şi printr-o bibliotecă, de unde ieşiră pe terasa din spate, construită pe buza stâncii. Kurtz reţinuse toate încăperile laterale şi tot ce mai putuse zări în traversarea rapidă a casei şi ştia că Rigby făcuse acelaşi lucru. Faptul că nu fuseseră legaţi la ochi îl deranja niţel, fiindcă avea o explicaţie foarte simplă: aceea că intenţionau să-i ucidă pe amândoi.

Conacul era mare – avea trei etaje şi patru sute cincizeci de metri pătraţi, suprafaţa locuibilă – şi părea a fi fost ridicat în anii 1970, cam pe când se retrăsese maiorul în Neola. Fusese construit ca pentru a rezista la atacuri din partea indienilor. Parterul şi jumătate din etajul întâi erau din piatră – nu doar placate, ci chiar construite din piatră. Ferestrele mari din spatele casei, cele mai apropiate de heliport, aveau geamurile prinse în bare de plumb – de fapt, gratii în toată puterea cuvântului. Ferestrele mai înguste şi mai înalte, dispuse de o parte şi de alta a celor mari, erau prea strâmte ca să poată constitui o cale de acces, însă ofereau poziţii perfecte de tragere. Pe latura de nord a casei, de-a lungul aleii de acces circulare, se întindea un garaj pentru cinci maşini, dar toate cele cinci uşi din lemn erau închise. Uşa pe care intraseră ei – conacul fusese construit cu faţada elegantă orientată spre râpă, nu spre heliport şi aleea de acces – era din lemn gros, de esenţă tare, consolidat cu oţel. Părea suficient de zdravănă pentru a opri o suliţă de război a indienilor kiowa.

Latura conacului orientată către râpă părea ceva mai greu de apărat. Din bibliotecă se ieşea pe terasă prin uşi-

fereastră mari, prin care pătrundea dinspre apus lumina soarelui şi se putea vedea panorama. Lângă bibliotecă era un dormitor imens, transformat dintr-un fost salon – Kurtz îl zărise doar în treacăt, dar judecând după flacoanele de medicamente şi după fotografiile militare de pe pereţii cu tapet de un roşu-închis, presupuse că era dormitorul maiorului –, care avea de asemenea uşi late ce dădeau pe terasă. Privind rulourile exagerat de mari de deasupra uşilor, Kurtz bănui că ascundeau obloane din oţel, ce puteau fi coborâte la nevoie.

Pe terasă aşteptau maiorul, colonelul Vin Trinh şi alţi trei bărbaţi. Unul dintre ei purta uniformă cenuşie de şerif, un Colt calibrul 0,45 în toc de tip western şi un ecuson pe care scria „Gerey” – numele şerifului cu care discutase Rigby cu doar o oră în urmă; ceilalţi doi erau mai tineri, albi, musculoşi şi de asemenea înarmaţi.

Asta înseamnă şapte bodyguarzi până acum, cu tot cu majordomul în blazer, dar fără pilotul elicopterului şi fără şerif, socoti Kurtz în timp ce păşea împreună cu Rigby pe terasă, în lumina soarelui, înaintea bărbatului în scaun cu rotile aflat la umbra unei copertine vărgate. *Plus Trinh şi maiorul.*

— Bună ziua, domnule Kurtz, domnişoara King, spuse maiorul. Ce drăguţ că v-aţi gândit să-mi faceţi o vizită!

Iisuse! ricană Kurtz în sinea lui. *Hodorogul băşinos îşi ia replicile de la personajele negative din filmele de serie B!*

— Sunt ofiţer de poliţie, rosti Rigby.

Era prima propoziţie întreagă pe care o articula de când Kurtz stătuse alături de ea pe iarbă.

— Da, domnişoara King… *detectiv* King, zise maiorul. Ştim cine eşti.

— Atunci eşti conştient că asta a fost o idee proastă, vorbi Rigby cu glas scăzut, dar ferm. Scoate-ne imediat cătuşele, şi vom uita deocamdată incidentul. În definitiv, ne aflam pe o proprietate particulară, fără să fi cerut permisiunea.

Maiorul zâmbi din nou, clătină din cap aproape cu tristeţe şi se întoarse spre Kurtz.

— Cred c-a fost foarte inteligent din partea angajatorilor dumitale, domnule Kurtz, s-o trimită pe poliţistă. Dacă ne-am fi aflat în alte circumstanţe, prezenţa ei ar fi putut... ar fi putut... să fie un contrastimulent pentru ceea ce trebuie să se întâmple în continuare.

Futu-i! îşi zise Kurtz; cu voce tare întrebă:

— Care angajatori?

Zâmbetul maiorului dispăru.

— Nu-mi insulta inteligenţa domnule Kurtz! Este perfect logic să fi fost trimis de ei... cu paraşuta poliţistă drept însoţitor. Din câte ştim, te numeri printre puţinii care au afaceri şi cu familia Gonzaga, şi cu familia Farino.

— Paraşută? repetă Rigby, părând mai degrabă amuzată decât insultată.

Colonelul Vin Trinh înaintă şi o pălmui violent peste gură. Îşi şterse apoi sângele de pe degete cu o batistă de mătase, luă tocul cu revolverul lui Kurtz de la un vietnamez şi întinse braţul, apropiind ţeava armei la câţiva centimetri de tâmpla lui Rigby. Kurtz îşi aminti o fotografie celebră din perioada războiului din Vietnam, probabil în timpul ofensivei de la Tet; fotografia înfăţişa un şef al poliţiei din Saigon care executase un bărbat, suspectat că face parte din Vietcong, în plină stradă, fără ca omul să fi fost judecat.

Trinh armă pistolul.

— Un cuvânt să mai scoţi fără să ţi se ceară să vorbeşti, şi te omor pe loc! rosti el într-o engleză lipsită de aproape orice accent.

Rigby se mulţumi să-l privească lung.

— Ce vrei? se adresă Kurtz maiorului.

Bătrânul în scaun cu rotile oftă. Bodyguardul cu sacou trecuse în spatele scaunului, cu mâinile pe spetează, pregătindu-se în mod clar să-l tragă pe invalid în spate dacă soarele înainta prea mult sau dacă Joe Kurtz ori Rigby făcea vreun gest brusc. *Sau să-l ferească din calea vreunui jet de*

sânge arterial, gândi Kurtz.

— Ce vrem noi e evident, domnule Kurtz, spuse maiorul. Dorim ca războiul ăsta să ia sfârşit. Nu asta te-au trimis angajatorii tăi să discutăm?

Război? se întrebă Kurtz. Atât Toma Gonzaga, cât şi Angelina Farino Ferrara afirmaseră că n-au habar cine le ucide drogaţii. În niciun caz nu menţionaseră posibilitatea de a răspunde violent, nu pomeniseră de vreun război. Să fi simulat necunoaşterea, ca o stratagemă pentru a-l implica pe el? Nu prea avea noimă. Kurtz se abţinu să răspundă.

— Te-au trimis cu condiţii sau le propunem noi pe ale noastre? întrebă maiorul.

Vin Trinh rămăsese cu braţul întins, ţinând pistolul lui Kurtz, cu cocoşul ridicat. Ţeava aflată la douăzeci şi cinci de centimetri de capul lui Rigby nu se clintea nici măcar cu un milimetru.

Kurtz nu rosti nimic.

— De exemplu, ce ne-ai putea oferi ca să ne convingi s-o lăsăm pe domnişoara King în viaţă? întrebă bătrânul.

Kurtz rămase tăcut.

— Nu înseamnă nimic pentru tine? întrebă maiorul. În copilărie aţi fost totuşi tovarăşi de orfelinat. Şi în armată aţi fost împreună… De bună seamă, toate astea au creat o legătură între voi, domnule Kurtz!

Acesta zâmbi.

— Dacă ai dosarul meu militar, citeşte-l mai atent, spuse el. Scorpia asta e unul dintre motivele pentru care am fost deferit Curţii Marţiale.

Maiorul Michael O’Toole încuviinţă.

— Da, e un amănunt consemnat în dosarul tău. Se pare însă că, până la urmă, ai fost trecut în rezervă fără a fi dezonorat, sergent Kurtz. Acuzaţiile par a fi fost retrase. Poate că voi doi… v-aţi împăcat? aruncă el arătându-şi dinţii albi, perfecţi în ceva ce se voia zâmbet.

— Aici nu-i vorba despre ea sau despre mine, zise Kurtz. Ce doreşti?

O'Toole dădu din cap spre Trinh, care coborî cocoşul revolverului lui Kurtz, făcu un pas îndărăt şi băgă arma la brâu. Individul avea un abdomen mai plat decât scândura.

— Angajatorii tăi şi cu mine trebuie să ne întâlnim, spuse maiorul vorbind într-un stil rapid, net, limpede, pe care probabil îl perfecţionase într-o mie de şedinţe de informare. Războiul ăsta a devenit prea costisitor pentru ambele tabere.

Rigby îi aruncă lui Kurtz o privire, căutând parcă să afle dacă pentru el toate astea aveau vreo noimă. Chipul acestuia nu dezvăluia nimic.

— Când? întrebă Kurtz.

— Mâine. La amiază. Trebuie să vină atât Gonzaga, cât şi fata lui Farino. Fiecare poate să-şi aducă un bodyguard, dar toţi vor fi dezarmaţi înainte de întâlnire.

— Unde?

— Aici, în oraş, zise bătrânul.

Îşi roti braţul drept, ce părea foarte puternic, spre oraşul Neola, vizibil în vale, spre nord-vest. Odată cu dispariţia soarelui, copacii îşi pierduseră culorile şi turlele ce se puteau distinge îşi schimbaseră albul de Noua Anglie într-un cenuşiu posomorât, de funingine.

— Şeriful Gerey – maiorul dădu din cap în direcţia numitului, care nu-şi modificase nicio clipă expresia de câine baset şi parcă nici măcar nu clipise – va asigura securitatea tuturor participanţilor şi ne va pune la dispoziţie spaţiul pentru întrunire. Şerifule, mai există sala aceea de conferinţe izolată din spatele secţiei?

— Da.

— Atunci avem locul necesar, aprobă maiorul. Întrebări?

— Ne laşi pe amândoi să plecăm, da?

Maiorul îl privi pe colonelul Vin Trinh, după care se uită la Rigby, reveni cu ochii la Kurtz şi zâmbi.

— Nu, domnule Kurtz. Doamna detectiv King va rămâne ca musafir al nostru până după terminarea întrunirii.

— De ce?

— Pentru a fi siguri că te vei strădui realmente să-ţi convingi angajatorii să fie mâine, la amiază, în biroul şerifului din Neola, domnule Kurtz.

— Şi dacă nu?

Sprâncenele negre ale bătrânului se ridicară către linia părului de culoarea oţelului, tuns perie.

— Dacă nu? Colonele Trinh, vrei să-i demonstrezi domnului Kurtz ce va fi „dacă nu”?

Fără să clipească, Trinh scoase de la brâu revolverul lui Kurtz şi o împuşcă pe Rigby în coapsă. Cu braţele încătuşate la spate, ea căzu greoi, lovindu-se cu capul de dale. Un bodyguard vietnamez se lăsă în genunchi, îşi scoase cureaua şi improviză un garou.

Kurtz nu se clintise şi nu se clinti nici acum. Avu grijă ca pe faţa lui să nu se citească niciun strop de îngrijorare.

— Te-ai lămurit ce înseamnă „şi dacă nu?”, domnule Kurtz? întrebă maiorul.

— Mi se pare că vă legaţi la cap fără să vă doară, zise acesta calm. Dacă mă omorâţi pe mine, nu prea are cine să bage de seamă. Dacă o ucideţi pe ea – arătă spre Rigby, care zăcea întinsă, cu chipul transpirat şi ochii lărgiţi, dar fără să spună un cuvânt –, veţi fi hăituiţi de toţi poliţiştii din Buffalo.

— Ah, nu, domnule Kurtz! spuse maiorul. Dacă tu dai greş în misiune, nu noi o vom ucide pe detectiva King, ci *tu!* În Buffalo. Probabil în dărăpănătura aceea abandonată pe care o numeşti casă. Poate va fi o ceartă între amanţi.

Kurtz privi revolverul din mâna lui Trinh.

— Nu se vor găsi pe mine urme de pulbere, zise el.

— Pe mâini şi pe haine? făcu maiorul. Se vor găsi, domnule Kurtz. Se vor găsi.

Dădu o dată din cap şi doi dintre bărbaţii mai tineri o apucară pe Rigby, o ridicară – ea gemu o dată – şi o duseră pe sus în casă.

Maiorul îşi privi ceasul digital masiv şi scump de la mână.

— E trecut de ora două. Probabil că doreşti să pleci. Până

la Buffalo e cale lungă şi se pare c-ar putea să plouă.

Colonelul Trinh vârî pistolul lui Kurtz înapoi la brâu, însă scoase un Glock dintr-un toc de la spate. Alţi doi bodyguarzi ridicară carabinele M-16. Kurtz privi aleea pentru maşini din nordul casei.

— Nu, domnule Kurtz, calea cea mai uşoară pentru tine este pe-aici.

Maiorul arătă cu bărbia către scara aproape verticală ce cobora pe faţa stâncii. Kurtz se apropie cu un pas de margine, extrem de conştient de cei doi bărbaţi din spatele său, care-i puteau da brânci în orice clipă, şi privi în jos.

Nu era chiar o scară, ci mai degrabă un zigurat de beton. Treptele erau foarte înalte – fiecare avea minimum şaizeci de centimetri, dacă nu chiar trei sferturi de metru – şi tăiate în peretele vertical al stâncii. La o distanţă considerabilă în jos – vreo nouăzeci de metri depărtare, după vreo sută cincizeci de trepte ce coborau realmente pe verticală –, scara se termina în dreptul asfaltului negru al aleii curbe.

— Glumeşti! zise Kurtz.

— Eu nu glumesc niciodată, replică maiorul Michael O'Toole.

Kurtz oftă şi ridică braţele pentru a i se scoate cătuşele.

— Poate mai târziu, spuse maiorul. Şeriful Gerey te va aştepta jos.

Bătrânul din scaunul cu rotile încuviinţă iarăşi şi unul dintre cei aflaţi în spatele lui Kurtz îl îmbrânci puternic.

Fu cât pe ce să cadă cu capul înainte; se împletici şi evită prăbuşirea cu greu, sărind de pe terasă pe prima treaptă îngustă. Impactul îi zgudui şira spinării şi nu lipsi decât puţin să se aplece iarăşi, primejdios, în faţă. Se bălăbăni pe loc, ridicând în spate braţele încătuşate, pentru a se echilibra.

— Spune-i domnului Gonzaga şi domnişoarei Ferrara să fie în biroul şerifului Gerey, mâine, fix la amiază, zise maiorul. Un minut de întârziere şi vor exista consecinţe neplăcute, dintre care decesul detectivei Ring va fi cel mai

mărunt.

Bărbatul în sacou împinse scaunul cu rotile al maiorului spre uşă şi pătrunse în casă. Colonelul Trinh şi patru vietnamezi cu armele în bandulieră rămaseră la marginea terasei, să-l privească pe Kurtz coborând.

La început, Kurtz crezuse că va fi uşor să coboare. Desigur, dacă tipii de deasupra nu-l împuşcau... ceea ce continua să pară foarte posibil. Sau dacă nu se împiedica şi cădea, cu mâinile legate la spate – ceea ce părea tot mai probabil cu fiecare pas.

Totuşi, la început păruse uşor. Îl despărţeau de sol vreo şaizeci-nouăzeci de metri – era greu de apreciat din unghiul acela oribil –, sub forma unor terase de zigurat foarte abrupte, fiecare situată la peste jumătate de metru mai jos decât următoarea. Treptele îi ajungeau lui Kurtz până la genunchi, aşa încât el le estimă înălţimea pe la vreo şaptezeci şi trei – şaptezeci şi patru de centimetri, iar lăţimea la numai douăzeci – douăzeci şi cinci de centimetri... Totuşi, dacă-şi găsea o poziţie de echilibru pe marginea fiecăreia şi sărea cu grijă pe următoarea, întinzând braţele în spate pentru a-şi păstra echilibrul, n-ar fi trebuit să fie o problemă. Simplu ca bună ziua. Floare la ureche.

Atât doar că după nouă-zece sărituri, când îi mai rămăseseră doar vreo o sută cincizeci de trepte, impacturile îi zgâlţâiseră şira spinării, îi nenorociseră genunchii şi-i bătuseră piroane încinse de durere în ţeastă dureroasă.

Kurtz era mulţumit că-i scoseseră totul din buzunare când îi puseseră cătuşele şi că-i luaseră ochelarii lui Ray Charles. Ar fiindcă toate mărunţişurile acelea ar fi zburat acum în spaţiu.

Ar fi fost chinul dracului, îşi spunea el, să fie nevoit să se oprească şi să le culeagă pe toate cu dinţii. Iar Daddy Bruce

avea să se înfurie rău de tot dacă se întorcea fără ochelarii de soare ai lui Ray Charles. Se apropie de marginea celei de-a zecea sau unsprezecea trepte şi sări.

Şocul îi traversă spinarea şi făcu să-i explodeze în ţeastă un foc de artificii. Vederea i se înceţoşă.

Încă nu! Încă nu! Trebuia să facă un pact cu blestemata durere de cap; n-avea decât să vomite sau chiar să leşine odată ce ajungea jos... sau măcar pe una din ultimele trei trepte. Dar nu acolo. Nu aici!

Mai coborî trei trepte. Încercă să nu mai sară, ci să coboare pur şi simplu înălţimea de numai şaptezeci de centimetri. Aşa era mai bine, însă durerea continua să-i urce prin şira spinării până în craniu, în partea dreaptă, ori de câte ori lăsa în jos piciorul stâng. Plus că-n felul ăsta îi era mai greu să-şi păstreze echilibrul cu braţele la spate. Cătuşele excesiv de strânse îi opriseră de mult circulaţia sângelui spre încheieturi şi palme, iar braţele începuseră să-i amorţească; un fir încins de durere urca pe fundalul furnicăturilor de amorţeală ce avansau precum animalele mici din pădure care fug de un incendiu forestier.

Ce-i asta?! Păstrează-ți concentrarea, *Joe!* Se opri pe treapta îngustă de beton, cu vârful pantofilor dincolo de muchie, gâfâind, cu sudoarea prelingându-i-se în ochi fără s-o poată şterge, şi privi în sus, la terasele-trepte ale ziguratului aproape vertical, către siluetele întunecate care-l priveau. Maiorul nu era acolo, ci doar colonelul Trinh. Nu zâmbea. Rămăseseră şi ceilalţi vietnamezi. Spectacolul oferit de el îi distra şi probabil că pariau când va cădea. Trinh părea de asemenea încântat, chiar prea încântat ca să zâmbească.

Păstrează-ți concentrarea! Stâncile aflate de o parte şi de alta a treptelor erau din calcar alunecos, cu vine de granit pe alocuri; un amestec de lespezi şi pământ, cu licheni şi plante scunde, plus ocazionalii stejari pitici. Însă ieşirea de pe trepte ar fi însemnat sinucidere, chiar dacă ar fi avut mâinile libere şi neamorţite: doar un căţărător cu

experienţă ar fi făcut faţă pe panta aceea alunecoasă.

Kurtz mai coborî o treaptă, aşteptă ca artificiile din spatele globilor oculari să înceteze şi sări pe următoarea.

Nu cred că doctorul Singh ar fi recomandat chestia asta ca terapie pentru comoţie.

Cine-o fi doctorul Singh? se întrebă Kurtz amorţit. Era interesant felul în care durerea de cap se revărsa ca talazurile pe ţărm, fără să se oprească, fără să facă vreo pauză, ci doar crescând, ridicându-se şi apoi prăbuşindu-se.

Sări pe altă treaptă, se clătină, îşi regăsi echilibrul, se apropie de margine şi sări iarăşi. Oare îşi imagina sau porţiunile orizontale ale treptelor se îngustau treptat? Călcâiele i se frecau de fiecare dată de partea verticală a treptei, când încerca să stea cu toată talpa pe beton, deşi vârfurile îi ieşeau peste muchia din faţă. Kurtz pornise coborâşul simţindu-se mulţumit că purta mocasini, dar acum îşi dorea să fi avut vechii bocanci militari. Îşi simţea gleznele distruse. Călcâiele îi erau deja însângerate.

Sări încă o dată. Şi încă o dată. Din cauza sudori, ochii îl usturau şi-l ardeau ca un contrapunct la durerea reală.

Mai rău de-atât nu poate fi... suna un vers dintr-un cântec vechi din armată. Desigur, Kurtz nu credea una ca asta. Dacă învăţase vreun lucru din viaţă, acesta era că o situaţie se poate înrăutăţi *oricând.*

Începu să plouă. Violent.

Părul lui Kurtz i se lipi instantaneu de pielea capului. Gustă picăturile de ploaie şi-şi dădu seama că erau amestecate cu sânge din rana de la cap. Nu-şi putea îndepărta apa din ochi şi de pe gene dacă clipea, aşa încât se opri pe o treaptă. Nu ştia cât coborâse: jumătate din drum, două treimi sau un sfert. Capul şi gâtul îl dureau mult prea rău pentru a-şi răsuci gâtul ca să privească din nou în sus. Iar în jos nu voia să se mai uite.

Lucrurile se pot înrăutăţi oricând.

Fulgerul izbucni atât de aproape, încât îl orbi. Tunetul aproape că-l răsturnă. Văzduhul se umplu de izul ozonului.

Părul ud şi însângerat încercă să i se zbârlească pe cap, iar de jur-împrejur, versantul dealului străluci alb din cauza trăsnetului.

Kurtz se aşeză greoi, cu picioarele atârnând în gol. Gâfâia, era dezorientat şi atât de ameţit, încât se îndoia că ar mai putea sta ridicat fără să cadă.

Ploaia îl lovea ca nişte pumni peste umeri şi ceafă. Era rece ca grindina şi-i sporea durerea de cap. *Rece ca grindina*, gândi iarăşi, încercând să dea vorbelor un accent texan. Totul îi sporea durerea de cap. *De ce pizda mă-sii n-a ţintit mai bine puştiul acela yemenit? Se termina dracului totul.* Atât doar că nu fusese puştiul yemenit, nu? El îl împuşcase deja pe puşti. Apoi, ştia bine, altcineva îl împuşcase pe el. Acel altcineva care-l adusese pe puştiul yemenit ca să ucidă… pe cine? Pe Peg O'Toole, credea el. Frumuşica Peg O'Toole, care, doar cu un an în urmă, îşi riscase slujba de agentă de eliberare condiţionată ca să-i ia apărarea, pe dracu', ca să-i salveze viaţa, când un poliţai aflat în slujba lui Farino îl băgase în închisoarea districtuală sub o acuzaţie falsă, astfel încât să fie trimis înapoi la Attica, unde membrii Moscheei din Blocul D şi o sută de alţi tipi abia aşteptau să încaseze recompensa pusă pe capul lui…

Concentrează-te, Joe!

Mai rău de-atât nu poate fi…

Ploaia cădea torenţial şi panta dealului se transforma într-o mie de pârâiaşe, dar şuvoiul principal se revărsa pe scara-zigurat. Apa lovi omoplaţii şi şezutul lui Kurtz, ameninţând să-l măture de pe scară.

Dacă mă ridic, *sunt terminat. Dacă rămân locului*, *sunt terminat.*

Kurtz se ridică. Apa ţâşni pe lângă picioarele lui şi printre ele, într-un jet de-a dreptul comic. Kurtz rezistă impulsului de a izbucni în râs.

Coborî o treaptă. Braţele îi erau de acum complet imune la orice senzaţii – nişte beţe lungi, pe care le căra cu el pe

deal în jos, de parcă ar fi cărat în cârcă lemn de foc.

Coborî încă o treaptă. Şi încă una. Se împotrivi ispitei de a se aşeza iarăşi şi de a se lăsa purtat de cascadă. Poate că avea să fie dus de ape, pur şi simplu, ca toţi acei eroi din filme care săreau de pe stânci înalte de trei sute de metri şi apoi se lăsau duşi de curent, dispărând de sub ochii duşmanilor, care trăgeau zadarnic după ei...

Concentrează-te, Joe!

O vor ucide oricum pe Rigby. Indiferent ce fac sau nu fac, o vor ucide cu arma mea şi vor da vina pe mine. Poate că-i deja moartă, *dacă glonţul i-a atins măcar tangenţial o arteră. Rănile din coapsă dor ca dracu', iar până la urmă te răceşti complet şi amorţeşti.*

Clipi ca să alunge apa şi sângele ce i se prelingeau în ochi. Acum îi venea greu să desluşească muchiile treptelor. Fiecare treaptă era o mini-Niagara, betonul fiind invizibil sub clocotul apei.

Malcolm Kibunte se numea asasinul şi traficantul de droguri pe care el îl atârnase peste marginea cascadei Niagara într-o noapte de iarnă, cu mai puţin de un an în urmă. Nu făcuse altceva decât să-i pună câteva întrebări. Îl ţinuse de o funie, dar Kibunte considerase că are şanse mai mari de supravieţuire dacă dă drumul funiei şi înoată spre mal, chiar de pe marginea celei mai puternice cascade nord-americane.

Ori la bal, ori la spital, îşi zise Kurtz. Păși peste marginea minicascadei provocate de ploaie, căzu, se luptă cu durerea pentru a rămâne conştient, se bălăbăni pe treapta şi mai îngustă decât precedenta, îşi găsi un echilibru împotriva forţei torentului şi coborî din nou.

Încă o treaptă.

Încă una.

Şi încă una.

În cele din urmă, căzu. Treapta păru că se mişcă sub el şi Kurtz căzu în faţă, incapabil să găsească treapta următoare sau să se lase pe spate. Aşa că preferă să sară. Sări în

spaţiu, ridicând genunchii cât putea de mult, îndepărtându-se de cascadă. Cu gura strâmbată într-un răcnet neauzit.

Lovi solul şi se făcu ghem, răsucindu-se la timp pentru a evita să-şi zdrobească faţa de asfaltul ud. Se izbi însă cu umărul şi impactul îi trimise un fulger orbitor de durere prin partea dreaptă a capului.

Clipi, se întoarse puţin, cum zăcea lungit pe asfalt, şi privi în spate. În momentul căderii se afla pe a treia sau a patra treaptă de jos. Scara-zigurat era invizibilă sub cascada de apă. Ploaia continua să se reverse torenţial şi şuvoaiele spumegau în jurul mocasinilor lui zdrenţuiţi, încercând să-i poarte trupul la vale pe şosea.

— Scoală-te! zise şeriful Gerey.

Kurtz încercă.

— Ia-l de un braţ, Smitty, porunci şeriful.

Îl prinseră pe Kurtz de braţele complet amorţite, îl smuciră în picioare şi-l duseră, pe jumătate târâş, la maşina şerifului oprită în apropiere. Ajutorul de şerif deschise portiera.

— Atenţie la cap! zise şeriful şi apoi apăsă capul lui Kurtz, cu mişcarea aceea pe care au învăţat-o toţi la şcoala de poliţie şi pe care au văzut-o în prea multe filme şi seriale TV.

Apăsarea degetelor pe ţeasta-i însângerată şi zdruncinată îl duru pe Kurtz ca dracu'; îi veni să vomite, dar se abţinu. Din experienţă, ştia că puţine lucruri îi determină mai rapid pe poliţai să-şi folosească bastoanele asupra rinichilor tăi decât vomitatul în maşina lor.

— Atenţie la cap, repetă ajutorul de şerif.

Kurtz, îmbrâncit pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, nu se mai putu stăpâni şi izbucni în râs.

Capitolul 32

Continua să plouă puternic când Kurtz porni în Pinto-ul lui spre nord, pe şoseaua 16. Numai unul dintre ştergătoarele de parbriz funcţiona, dar era cel de pe partea şoferului, aşa că nu-şi făcu griji în privinţa lui. Avea de dat multe telefoane, nu din categoria celor pentru care să poţi folosi un mobil, iar cabinele cu telefoane publice se aflau din patruzeci în patruzeci de kilometri pe şoseaua aceea cu două benzi, până la benzinăria cea mai apropiată era cale de patruzeci de minute, el nu oprise în Neola ca să facă rost de mărunţiş şi, în esenţă, dracu' să le pieptene pe toate!

I se restituise totul – mai puţin revolverul – când şeriful Gerey îl lăsase lângă Pinto, aflat acolo unde-l parcase, la poalele dealului pe care se găsea „Al nouălea cer". Avea până şi ochelarii de soare ai lui Ray Charles în buzunarul jachetei, ceea ce era un lucru bun. Dacă fusese într-atât de norocos încât să supravieţuiască după atâtea mizerii, nu dorea ca Daddy Bruce să-l omoare fiindcă pierduse ochelarii „Marelui Om".

Bâjbâi prin buzunare, găsi celularul primit de la Gonzaga şi apăsă pe singurul număr existent în memorie.

— Da?

Era chiar Toma Gonzaga.

— Trebuie să ne-ntâlnim, spuse Kurtz. Azi!

— Ai rezolvat sarcina? întrebă Gonzaga.

Nu „treaba", ci „sarcina". Un mafiot altfel decât majoritatea.

— Da, zise Kurtz. Mai mult sau mai puţin.

— Mai mult sau mai puţin?

Kurtz şi-l putea imagina pe mafiotul chipeş ridicând din sprâncene. Spuse:

— Am informaţia care-ţi trebuie, dar n-o să te ajute cu nimic dacă nu ne-ntâlnim în următoarele două ore.

Urmă o pauză.

— În după-amiaza asta sunt ocupat. Dar mai târziu, în cursul serii…

— Ori în după-amiaza asta, ori deloc, îl întrerupse Kurtz. Dacă aştepţi, pierzi totul.

O pauză mai scurtă.

— Bine. Vino pe proprietatea mea, pe Grand Island la…

— Nu. La biroul meu!

Kurtz ridică mâna. Îşi pusese ceasul la loc de îndată ce-şi recăpătase sensibilitatea degetelor, dar capul îl durea acum atât de rău, încât îi venea foarte greu să-şi focalizeze privirea.

— E aproape ora trei. Vino la biroul meu la cinci.

— Cine va mai fi acolo?

— Doar eu şi Angelina Farino Ferrara.

— Vreau ca vreo câţiva dintre asociaţii mei…

— Adu-ţi şi o armată, dacă doreşti, spuse Kurtz, dar o laşi la uşă. Discuţia va fi doar între noi trei.

Urmă un minut prelung de tăcere, în decursul căruia Kurtz se concentra asupra parcurgerii drumului şerpuit. Puţinele maşini ce treceau în sensul opus aveau farurile aprinse, iar ştergătoarele de parbriz le funcţionau de zor. Kurtz se deplasa mai repede decât ceilalţi şoferi care se îndreptau către nord.

Kurtz folosi mâna în care ţinea telefonul pentru a-şi şterge iarăşi ochii. Degetele şi braţele tot îl mai dureau rău de tot; după ce-l trântiseră lângă Pinto, trecuseră aproape cinci minute până să-şi recapete mobilitatea şi sensibilitatea mâinilor suficient pentru a putea conduce. În cele din urmă, durerea din braţele, mâinile şi degetele care se trezeau la viaţă fusese îndeajuns de puternică pentru a-l face să vomite în buruienile de lângă Pinto. Şeriful Gerey şi ajutorul său rămăseseră lângă maşina lor, aşteptând să-l escorteze afară din oraş, iar în vreme ce Kurtz stătea în genunchi, în buruieni, Gerey spusese ceva ce-l făcuse pe ajutorul lui să chicotească. Kurtz trecuse şi treaba asta pe răbojul şerifului.

— Bine, voi fi acolo, zise Toma Gonzaga şi închise.

Kurtz aruncă telefonul pe scaunul de alături. Mâinile lui semănau mai degrabă cu nişte cârlige răsucite decât cu nişte mâini de om.

Îşi scoase propriul telefon, izbuti să tasteze numărul Angelinei şi-i ascultă glasul înregistrat pe robotul telefonic.

— Răspunde, fir-ar a naibii de treabă! Răspunde!

Era lucrul cel mai apropiat de o rugăciune la care ajunsese Joe Kurtz în ziua aceea lungă.

Ea răspunse.

— Kurtz, unde eşti? Ce…

— Ascultă cu atenţie, spuse el.

Îi explică rapid despre întâlnire, dar îi zise să ajungă acolo la cinci fără un sfert, cu cincisprezece minute înaintea lui Gonzaga.

— E important să ajungi la timp.

— Kurtz, dacă-i vorba despre ce-a fost azi-noapte…

El închise, dădu să formeze alt număr, apoi lăsă telefonul deoparte pentru o vreme.

Şoseaua devenise rectilinie în zona aceea, dar părea că se leagănă uşor în sus şi în jos, ameninţând să-şi schimbe direcţia în orice moment. Kurtz îşi dădu seama că urechea lui internă o luase razna din nou în ultima oră, probabil când coborâse treptele. Clătină din cap – făcând să zboare picături de apă şi sânge – şi se concentră să păstreze maşina pe şoseaua care vălurea şi tremura. Kurtz avea pantofii făcuţi praf, pantalonii, cămaşa, şosetele şi chiloţii ude leoarcă, jacheta udă şi ea.

O camionetă aflată în faţa lui ridica jerbe de apă, însă Kurtz o depăşi fără să încetinească. Camioneta mergea cu aproximativ optzeci de kilometri la oră pe şoseaua îngustă; Pinto-ul lui Kurtz, care scâncea, vibra şi protesta, depăşise o sută douăzeci de kilometri la oră.

Dimineaţă avusese nevoie de nouăzeci de minute pentru a străbate distanţa dintre Buffalo şi Neola, iar acum voia să ajungă în Buffalo în mai puţin de o oră. Se uitase la ceas

când maşina şerifului întorsese la indicatorul de ieşire din Neola şi, dacă păstra ritmul, ar fi trebuit să izbutească.

Formă alt număr de telefon; îi răspunse un bodyguard. Kurtz insistă să vorbească personal cu Baby Doc şi, în cele din urmă, acesta veni la telefon. Kurtz îi explică bossului din Lackawanna că e important să se întâlnească chiar în ziua aceea, şi încă foarte repede, în ora următoare.

— Pentru tine poate c-o fi important, dar nu şi pentru mine, zise Baby Doc. Kurtz, sper că nu vorbeşti de la un telefon celular.

— Ba da. Ajung în Lackawanna dinspre sud, în aproximativ treizeci de minute. Eşti la Curly’s?

— Nu contează unde pula mea sunt! Ce vrei?

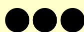
— Mai ţii minte că ţi-am promis c-o să mă achit pentru nişte favoruri?

— Da.

— Întâlnește-te cu mine în următoarea oră şi o să capeţi o răsplată consistentă. Vreau să zic foarte consistentă. Dacă mă refuzi, s-a dus totul.

Tăcerea dură îndeajuns încât Kurtz să fie sigur că telefonul celular pierduse semnalul acolo, între dealurile ce se apropiau de East Aurora.

— Sunt la Curly’s, spuse Baby Doc, dar grăbeşte-te să ajungi. Peste o oră şi jumătate vor să deschidă pentru programul de duminică seara.

Când viră spre est, în direcţia Buffalo, şoseaua 16 se lăţi, căpătând patru benzi, şi deveni şoseaua 400, Kurtz se angajă pe drumul secundar spre East Aurora şi parcurse cu viteză mare cei zece kilometri până la Orchard Park, îl traversă cu aceeaşi viteză, apoi vira din nou spre nord, pe 219, pe lângă Thruway, şi intra în Lackawanna.

O sună pe Arlene acasă. Nu răspunse nimeni. O sună pe

mobil. Nu răspunse nimeni. Sună la birou. Îi răspunse la al doilea ţârâit.

— Ce faci acolo la ora asta, duminică după-amiaza? întrebă Kurtz.

— Căutam nişte chestii, îi răspunse secretara. Am găsit în cele din urmă numărul de telefon de acasă al fostului director al Institutului Psihiatric Rochester. Acum a ieşit la pensie şi locuieşte în Ontario, pe lac. Şi am încercat alte moduri de a intra în arhivele militare ca să…

— Ieşi din birou! zise Kurtz. O să am nevoie de el pentru câteva ore şi vreau să fii cât mai departe de locul ăla. Pleacă acasă. Imediat!

— Bine, Joe.

O auzi cum îşi stinge ţigara.

— Tu eşti teafăr? îl întrebă ea.

— Da, sunt teafăr. Vreau doar să pleci de-acolo. Iar dacă pe birouri sunt dosare sau alte chestii, ascunde-le pe undeva.

— Vrei să-ţi pun printurile mesajelor e-mail ale lui O’Toole în sertarul principal?

— Ale lui O’Toole… începu Kurtz.

După aceea îşi aminti convorbirea de dimineaţă, despre persoana necunoscută care folosise calculatorul lui Peg O’Toole pentru a se conecta la adresa ei de e-mail. Arlene izbutise să descarce conţinutul căsuţei de e-mail înainte ca acesta să fie şters de necunoscutul care o accesase.

— Da, bine, spuse el. E foarte bine în sertarul de sus, din mijloc.

— Ce facem cu Aişa?

Kurtz făcu o nouă pauză de gândire. Aişa… Logodnica lui Yasein Goba, care avea să fie trecută clandestin peste graniţa canadiană la miezul nopţii. *Futu-i!*

— Nu poţi s-o iei tu, Arlene? Ţine-o până mâine la tine acasă şi… nu, stai!

Ar fi periculos s-o luăm pe fată? Cine ştie de existenţa ei? Oare maiorul sau ucigaşul angajat de maior are cunoştinţă

despre logodnica lui Goba şi o va vâna? Kurtz n-avea idee.

— Nu, nu te mai băga, zise el. Las-o baltă. Lasă s-o ridice poliţia din Niagara Falls. Se vor ocupa ei.

— S-ar putea totuşi să deţină informaţii importante, spuse Arlene. Şi am discutat cu Nicky, translatorul de la biserică, să...

— Dă-o-n pizda mă-sii! izbucni Kurtz.

Inspiră adânc. Nu ţipase niciodată la Arlene. Nu ţipa aproape niciodată, punct!

— Iartă-mă, îi zise.

Intrase în pustiul industrial din Lackawanna şi se apropia dinspre sud de biserică, Ridge Road şi restaurantul Curly's.

— Bine, Joe. Ştii însă c-o s-o recuperez pe fată la noapte.

— Îhâm.

Închise telefonul.

Urmă ritualul cunoscut: Kurtz fu dus în toaleta bărbaţilor din localul Curly's şi percheziţionat din cap până în picioare. Un bodyguard, cu o scobitoare între dinţi, se minună:

— Iisuse! Băga-mi-aş, nenică, ţi s-a zbârcit pielea de atâta apă! Ce-ai făcut, ai înotat îmbrăcat?

Kurtz îl ignoră. După ce se aşeză vizavi de Baby Doc în acelaşi separeu din spate, îi spuse:

— Este ceva privat.

Baby Doc se uită la cei trei bodyguarzi ai săi şi la chelnerii care se agitau prin local, pregătindu-se pentru aglomeraţia ocazionată de seara de duminică.

— Am încredere în toţi, zise bărbatul cel solid, cu un steag tatuat pe antebraţul masiv.

— Nu contează, spuse Kurtz. Este ceva *privat.*

Baby Doc pocni din degete şi bodyguarzii plecară, împingându-i înaintea lor pe chelneri şi pe barman.

— Spre binele tău, zise Baby Doc, ar fi de dorit să nu mă faci să-mi pierd timpul de pomană.

— N-o să ţi-l pierzi.

Vorbind cât mai concis putea, îi povesti lui Baby Doc despre maior, despre reţeaua de livrare a heroinei, despre „războiul” care părea să facă victime numai în tabăra lui Gonzaga şi a lui Farino, despre împuşcarea lui Rigby şi rolul ei în toată afacerea.

— O poveste stranie, comentă Baby Doc, ţinându-şi mâinile încrucişate la piept, steagul tatuat fiind vizibil sub mâneca suflecată a cămăşii albe. Dar ce dracu’ legătură au toate astea cu mine?

Kurtz îi spuse. Baby Doc se sprijini de speteaza canapelei.

— Cred că glumeşti!

Îl privi atent pe Kurtz.

— Nu, nu glumeşti, aşa-i? Ce Dumnezeu m-ar putea convinge să mă bag în asta?

Kurtz îi spuse. Baby Doc nici măcar nu clipi vreme de aproape un minut întreg. În cele din urmă întrebă:

— Vorbeşti în numele lui Gonzaga şi Farino?

— Da.

— Ei *ştiu* că vorbeşti în numele lor?

— Încă nu.

— Ce-ţi trebuie de la mine?

— Un elicopter, suficient de mare ca să transporte şase sau opt oameni, zise Kurtz. Iar tu ai să-l pilotezi.

Baby Doc începu să râdă, apoi se opri.

— Vorbeşti serios.

— Serios ca un infarct, spuse Kurtz.

— *Arăţi* de parcă ai fi avut un infarct, zise Baby Doc. Arăţi ca un căcat, Kurtz!

Kurtz aşteptă.

— N-am un afurisit de elicopter! spuse în cele din urmă Baby Doc. Şi nici n-am mai pilotat de peste doisprezece ani. V-aş omorî pe toţi, chiar dacă aş avea vreun motiv pentru care să-ncerc o cascadorie idioată ca asta.

— Dar ştii de unde poţi să faci rost de unul, zise Kurtz.

Baby Doc se gândi un minut.

— Lângă Niagara este un heliport mare, de pe care sunt plimbaţi turiştii. Îl ştiu pe tipul care organizează acolo excursii charter. Ar putea să-mi închirieze un elicopter pentru o zi.

Kurtz încuviinţă. Cu vreun an în urmă şi el închiriase unul dintre elicopterele mici, pentru turişti, ca să zboare peste domeniul lui Emilio Gonzaga de pe Grand Island. Planul lui de atunci fusese să studieze bine locul înainte de a-l ucide pe Emilio. Kurtz nu vedea niciun motiv convingător pentru a-i împărtăşi lui Baby Doc acel detaliu.

— Au acolo un Bell Long Ranger care n-are cine ştie ce activitate în anotimpu' ăsta, continuă Baby Doc, vorbind mai mult pentru sine decât pentru Kurtz.

— Câte persoane încap?

Baby Doc ridică din umeri.

— De obicei, şapte. Poţi înghesui şi opt, dacă scoţi scaunele din mijloc şi aşezi doi inşi pe podea. Ba chiar nouă, dacă nu-ţi baţi capul cu un copilot.

— N-avem nevoie de copilot, spuse Kurtz.

Baby Doc râse scurt, strident.

— Am la activ vreo douăzeci de minute de zbor cu un Long Ranger. Asta nu mă autorizează nici măcar să *stau* pe scaunul copilotului!

— E bine, fiindcă n-avem nevoie de copilot, zise Kurtz.

— Ce altceva îţi mai trebuie?

— Arme.

Baby Doc clătină din cap.

— Sunt sigur că familiile Gonzaga şi Farino dispun de destule arme.

— Mă refer la armament militar.

Celălalt privi înjur. Restaurantul era tot pustiu.

— Ce fel?

Kurtz ridică din umeri.

— Nu ştiu. Cu putere mare de foc. Probabil arme automate.

— M-16?

— Poate mai mici. Uzi sau Mac-10. Nu vreau să-şi scoată careva ochii în elicopter.

— În arsenalul Gărzii Naţionale nu găseşti Uzi şi Mac-10, şopti Baby Doc.

Kurtz ridică iarăşi din umeri. La drept vorbind, văzuse câteva exemplare din micuţul arsenal privat existent la Seneca Street Social Club – armele fuseseră aţintite asupra sa –, aşa că ştia ce era probabil să se găsească pentru el.

— Altceva? întrebă Baby Doc, părând acum buimăcit.

— Veste antiglonţ.

— De poliţie sau de armată?

— Kevlarul este foarte bun.

— Altceva?

— Ochelari cu infraroşii, zise Kurtz. Bănuiesc că oamenii maiorului au aşa ceva.

— Ăia ruseşti sunt buni? întrebă Baby Doc. Pot face rost de nişte surplusuri militare cu reducere.

— Nu. Chestii de calitate.

— Altceva?

— Da, zise Kurtz. Arme uşoare antiblindaj. Lansatoare de umăr.

Baby Doc Skrzypczyk se rezemă de speteaza banchetei.

— Kurtz, de-acum nu mai mă amuzi defel.

— Nici nu încerc. N-ai văzut ce are maiorul acolo. Eu, da. Azi. Şeriful a condus încet, ca să pot vedea totul. Doreau să le povestesc în amănunt lui Gonzaga şi lui Farino, în eventualitatea în care cei doi plănuiesc un atac prin surprindere. Casa în sine se află în vârful muntelui ăla nenorocit. Au acolo nouă-zece oameni şi am văzut armele automate. La poale au cel puţin trei porţi ranforsate de-a lungul drumului de acces – toate cu piloni de oţel înfipţi adânc în beton. Există două posturi de gardă, fiecare cu patru-cinci „paznici de securitate”, şi fiecare post de gardă are câmp de tragere perfect în josul dealului. Sus şi jos pe deal au jeepuri blindate – vehicule de-alea de tip Panoz iar

două maşini ale şerifului par să staţioneze permanent în exteriorul porţii celei mai de jos.

— Nu-ţi trebuie un lansator de umăr, observă Baby Doc. Îţi trebuie un tanc, în pizda mă-sii!

— Aşa-i, dacă am încerca să suim pe drum sau să escaladăm râpa, spuse Kurtz. Dar noi n-o să procedăm astfel. Ne trebuie doar unul-două mijloace de intimidare, ca să blocăm drumul, dacă încearcă cineva să se apropie pe-acolo.

Baby Doc se aplecă în faţă, îşi încrucişă mâinile pe tăblia mesei şi şopti:

— Ai *idee* cât costă un lansator de rachete sol-aer portabil?

— Da, zise Kurtz. Căcaturile ruseşti ieftine care se vând în bazar sunt cam o sută de miare. Un Stinger costă de patru-cinci ori mai mult.

Baby Doc se holbă la el.

— Dar nu mă gândesc la un lansator sol-aer, spuse Kurtz. Doar ceva cu care să oprim jeepurile blindate, dacă va fi cazul. Un AG ieftin ar fi suficient.

— Cine plăteşte?

— Ghici, zise Kurtz.

— Dar ei încă nu ştiu?

— Deocamdată nu.

— Ştii că vorbeşti despre nişte chestii care depăşesc trei sferturi de milion de dolari, fără să mai pun la socoteală închirierea unui Long Ranger.

Kurtz încuviinţă din cap.

— Şi în cât timp vrei toate astea – incluzându-mă pe mine şi elicopterul, dacă-mi sunt acceptate condiţiile? spuse Baby Doc. Într-o săptămână? Zece zile?

— Diseară! zise Kurtz. Dacă putem, la miezul nopţii. Oricum, să nu plecăm de aici mai târziu de ora două dimineaţa.

Baby Doc deschise gura, parcă pe punctul de a izbucni în râs, dar nu râse. Închise gura şi rămase privindu-l lung pe

Joe Kurtz.

— Vorbeşti serios, spuse el în cele din urmă.

— Serios ca un infarct.

Capitolul 33

Abia trecuse de ora patru după-amiaza şi Şmecherul nu avea nicio misiune înainte de miezul nopţii, când trebuia s-o aştepte pe femeia Aişa, care trecea graniţa din Canada, şi s-o ucidă. Se simţea puţin frustrat şi nerăbdător. A doua zi era ziua lui de naştere, aşa că Bossul îi dăduse liber, la fel ca întotdeauna; îşi dădu seama că, de fapt, din punct de vedere tehnic, ziua lui de naştere începea de la miezul nopţii, oră la care avea să fie la treabă, omorând-o pe străina aceea, însă isprava asta n-ar fi trebuit să-i ia prea mult timp.

Însă evenimentele zilei îl frustraseră pe şmecher. Nu-i plăcea să revină în Neola – decât de Halloween, fireşte – şi nu-i plăcea nici să-i fie date planurile peste cap atunci când vâna pe cineva. Era a doua oară când hotărâse să-l omoare pe fostul IP, a doua oară când se pregătise să ucidă şi femeia care era cu IP-ul şi a doua oară când fusese împiedicat. Şmecherului nu-i plăcea să i se pună beţe în roate – mai ales de către maior sau oamenii lui. Ajungea să vadă şi să audă iarăşi vechiul elicopter Huey ca să-i crească aciditatea gastrică.

Aşa că acum trebuia să se-nvârtă opt ore prin Buffalo înainte de a putea să-şi facă treaba şi să plece. Ploua şi era frig. În oraşul acela blestemat părea să plouă şi să fie frig *tot timpul*... când nu *ningea* şi era frig. Pe şmecher îl dureau articulaţiile – îmbătrânea, peste câteva ore avea să fie oficial cu un an mai bătrân iar numeroasele cicatrice de la arsuri îi dădeau mâncărimi ori de câte ori ploua multă vreme.

În esenţă, avea o dispoziţie proastă. Se gândi să se ducă la un bar cu ţâţe goale, dar era ajunul aniversării lui şi dorea să păstreze aţâţarea, s-o lase să se acumuleze.

De aceea, în timp ce seara ploioasă se întuneca tot mai mult şi felinarele stradale se aprinseră, iar traficul slab de duminică aproape că dispăru, Şmecherul se îndreptă din centru spre sud, pe sub autostrada interstatală supraînălţată, traversă podul îngust, pătrunse pe Insulă, traversă zona pustie cu silozuri de cereale, unde aerul mirosea a cereale Cheerios arse, după care merse mai departe spre sud, până la intersecţia în formă de triunghi a străzilor Ohio şi Chicago, unde se afla abandonatul hotel Harbor Inn – vizuina IP-ului, cuibuşorul de amor pe care Şmecherul îl supraveghease şi lângă care stătuse toată noaptea anterioară, aşteptându-i pe Kurtz şi Farino.

Existau destule şanse ca maiorul să fi scos din scenă acea sursă minoră de iritare în după-amiaza aceea, dar în caz contrar, dacă IP-ul şi prietena lui ţâţoasă reveniseră acolo, Şmecherul avea de gând să mai acţioneze niţel şi pe cont propriu, iar dacă Bossului nu-i plăcea, ei bine... nu era neapărat ca Bossul să afle.

Harbor Inn era cufundat în beznă. Şmecherul trecu încet de trei ori pe lângă hotel, observând din nou camerele video aproape ascunse, dar nu tocmai: una pe zidul din spate al clădirii triunghiulare, dând către locul unde Kurtz îşi parcase maşina înainte (spaţiul era gol acum), alta deasupra uşii din faţă, una sub un burlan pe partea străzii Chicago şi ultima deasupra scărilor pentru incendiu dinspre strada Ohio. O mulţime de măsuri de securitate pentru un hotel ieftin, şi abandonat pe deasupra.

Şmecherul opri furgoneta la un cvartal distanţă de locul unde fusese nevoit să se ocupe de cei doi puşti negri. După aceea luă un rucsac mic dintre scaune, încuie maşina şi se întoarse pe jos, prin ploaie.

Camera video care acoperea partea din faţă a Harbor Inn avea o pată oarbă. Dacă traversa într-un anumit unghi

strada dinspre benzinăria abandonată şi nu se abătea cu mai mult de doi metri într-o parte sau alta de la o anumită linie, camera video frontală era obturată de vechiul far metalic de pe firmă.

Ajuns sub streaşină – probabil fără să apară deocamdată pe vreun monitor sau pe vreo înregistrare video –, Şmecherul ignoră uşa din faţă, fiindcă în mod sigur IP-ul pusese pe-acolo semne-capcană. Luă rucsacul în spate, se ghemui, sări drept în sus, prinse muchia ascuţită a vechii firme de hotel, aflată deasupra lui, pendulă de două ori înainte şi înapoi, ridicându-se de fiecare dată tot mai sus cu picioarele – şi păstrând mereu farul de metal între el şi camera de securitate de la etaj –, apoi îşi luă avânt, se propulsă în sus, execută un salt peste cap şi se opri pe partea superioară a firmei, cu spatele la farul metalic.

Structura firmei vechi scârţâi şi pârâi, dar nu se rupse. Farul ruginit pe care scria „Harbor Inn" era înalt de peste doi metri, gol pe dinăuntru şi făcut din metal ieftin. Aflat dedesubtul zonei de acţiune a camerei video, Şmecherul ocoli farul, ţinându-se cu mâinile de el, şi se ghemui pe pervazul uneia dintre cele trei ferestre mari care dădeau spre intersecţia străzilor Chicago şi Ohio.

Înăuntru era întuneric, dar lucirea slabă a monitoarelor de acolo îi arătă Şmecherului că încăperea era pustie.

Îşi propti rucsacul pe genunchi, scoase o ventuză şi un diamant pentru tăiat sticlă montat pe un compas, decupă un orificiu de şase centimetri în geam, puse cu grijă cercul de sticlă pe baza farului, băgă echipamentul înapoi în rucsac şi ascultă. Nu se auzi nicio alarmă, aşa că strecură mâna înăuntru, deschise fereastra veche şi o ridică. Cerceveaua bătrână gemu şi protestă, însă fereastra se ridică lent.

Agil ca Omul-Păianjen, Şmecherul îşi făcu vânt şi pătrunse înăuntru, după care trase rucsacul după el. Şi-l puse iarăşi în spinare, coborî cu grijă fereastra, scoase pistolul Beretta cu amortizor şi, cu el în mână, avansă în

beznă pentru a-l găsi sau aştepta pe domnul Kurtz, lunecosul IP.

Capitolul 34

Kurtz nu-şi dorea nimic mai mult decât să treacă pe acasă, să-şi scoată îmbrăcămintea udă şi distrusă, să facă un duş fierbinte, să-şi schimbe pansamentul de la cap, să îmbrace nişte haine curate, să-şi ia celălalt revolver din ascunzătoarea aflată în ultima cameră de la Harbor Inn şi să apară la întâlnirea cu Farino şi Gonzaga arătând şi simţindu-se în mai mare măsură ca o fiinţă umană, chiar dacă înarmată.

Dar n-avea timp pentru nimic din toate astea. Fiind duminică seara, traficul era rarefiat, dar plecase târziu de la Curly's şi trebuia să se îndrepte direct spre biroul lui de pe Ghippewa, dacă voia să ajungă acolo înaintea celorlalţi. În cele din urmă, ieşi de pe aleea unde-şi parcase Pinto-ul şi ajunse la uşa exterioară tocmai când Angelina şi doi bodyguarzi noi apărură într-un jeep negru şi opriră de cealaltă parte a străzii. Se apropiam toţi trei simultan. Cei doi bodyguarzi noi erau mai înalţi, mai solizi, mai în genul tipului sicilian care foloseşte drept pieptene pâinea prăjită, unsă cu unt.

Kurtz se opri înainte să descuie uşa de la stradă.

— Doar tu, spuse el.

— Mai întâi o să aruncăm o privire înăuntru, zise Angelina.

— N-ai încredere în mine? rosti Kurtz. După ce azi-noapte…

— Deschide dracu' uşa!

Îl urmară pe scara abruptă şi aşteptară ceva mai jos până descuie uşa biroului şi aprinse luminile. Cele două gorile trecură pe lângă el.

— Simţiţi-vă ca acasă! îi invită Kurtz.

Cei doi cercetară rapid biroul, aruncând o privire în camera încinsă a serverelor şi în mica baie. Kurtz trebui să admită că erau eficienţi. La a doua examinare rapidă, unul dintre ei privi sub biroul Arlenei şi anunţă:

— Domnişoară Ferrara, aici este lipit un toc de armă. Gol.

Angelina îl privi pe Kurtz.

— E al secretarei mele, spuse el. Lucrează până noaptea târziu.

Futu-i, speram ca Magnumul să fie aici! îşi zise Kurtz.

Fiica Donului le făcu semn celor doi bodyguarzi să plece şi Kurtz închise uşa după ei. Când se întoarse, Angelina avea în mână revolverul ei Compact Witness, calibrul 0,45.

— Mergem iarăşi la mine acasă? întrebă el.

— Gura!

— Pot să stau jos?

Arătă spre scaunul şi biroul său; simţea brusc că se prăbuşeşte dacă nu se aşază. Angelina încuviinţă şi-i făcu semn către scaun. Ea se aşeză pe biroul Arlenei şi-şi puse pistolul la îndemână.

— Ce-i tot rahatu’ ăsta misterios, Joe?

Cel puţin am revenit la „Joe”, comentă Kurtz în gând. Se uită la ceas. Gonzaga trebuia să apară dintr-o clipă într-alta.

— Am să-ţi spun toată povestea după ce soseşte şi amicul tău Gonzaga. Dar mai întâi trebuie să te întreb ceva.

— Întreabă.

— Pe stradă umblă vorba – la dracu’, peste tot umblă vorba – că ori tu, ori Gonzaga l-aţi fi adus pe Danez şi că el e deja aici. Cred că tu eşti cea care l-ai adus, ca să-ţi rezolve o treabă.

Angelina Farino Ferrara nu spuse nimic. Afară, lumina pălea. Reclamele de neon străluceau printre jaluzelele nu tocmai perfect închise. Se auzeau sunetele slabe ale traficului.

— Vreau să facem un târg…, începu Kurtz.

— Dacă te temi că eşti pe vreo listă, n-ai motive, zise

Angelina. Eliminarea ta nu face o sută de mii de dolari.

Kurtz clătină din cap şi durerea îl făcu să clipească din ochi.

— Cine merită? întrebă el. Nu, eu mă gândeam la alt târg.

Îi povesti repede. Fu rândul Angelinei Farino Ferrara să clipească, mirată.

— Te aştepţi să mori pe neaşteptate, Joe?

Kurtz ridică din umeri.

— Şi nu vrei să-mi spui numele? întrebă ea.

— Încă nu sunt sigur.

Ea îşi puse revolverul în poşetă. Pe intercomul Arlenei bâzâi soneria de la uşa de jos şi Kurtz îl văzu pe monitor pe Gonzaga, însoţit de trei oameni.

— Vorbeşti despre un cadou de o sută de mii de dolari, zise Angelina. Poate chiar mai mult.

— Nu, nu despre asta vorbesc.

Soneria bâzâi încă de două ori, apoi continuu, căci omul lui Gonzaga nu mai luă degetul de pe buton.

— Vorbesc despre o simplă cerere, continuă Kurtz. El ori acceptă – probabil ca un cadou pentru tine –, fie refuză. Te rog doar să i-o ceri tu.

— Şi ai încredere în mine c-o voi face?

— Trebuie să am, zise Kurtz.

Soneria îi dădea dureri de cap.

— Chiar nu vrei să-mi spui mie şi lui Toma care-i chestia de la noapte până nu suntem de acord?

Kurtz ridică iarăşi din umeri.

— Bine, spuse Angelina. N-o să plătesc, dar am să-i cer ce mi-ai zis. *Dacă* vestea ta cea mare merită.

Kurtz se ridică şi le deschise lui Gonzaga şi oamenilor săi.

După examinarea obligatorie a biroului - băieţii lui Gonzaga găsiră şi ei tocul gol al pistolului Magnum

aparţinând Arlenei -, bodyguarzii ieşiră, uşa fu încuiată, luminile fură stinse, cu excepţia veiozei de pe biroul lui Kurtz, iar el îşi spuse povestea. Angelina rămase aşezată pe biroul Arlenei. Toma Gonzaga se plimba prin faţa ferestrelor, privind când şi când afară, printre lamele jaluzelelor, în timp ce Kurtz vorbea. La început, cei doi puseră câteva întrebări, apoi se mulţumiră să asculte. Kurtz începu cu sosirea sa şi a lui Rigby în Neola şi încheie cu şeriful Gerey care-l escortase până la marginea oraşului. După ce termină, Gonzaga se depărtă de fereastră.

— Maiorul ăsta a spus că-i un *război?*

— Da, răspunse Kurtz. De parcă v-aţi lupta de luni sau ani de zile.

Gonzaga se strâmbă la Angelina Farino Ferrara:

— Tu ştii ceva despre asta?

— Ştii bine că nu! Dacă aş fi ştiut de existenţa găozarului ăstuia, acum n-ar mai avea nevoie de scaun cu rotile. Ar fi într-un coşciug.

Gonzaga se întoarse iarăşi spre Kurtz.

— Şi-atunci ce tot zicea acolo? E nebun?

— Nu cred. Cred că aici cineva joacă la două capete.

— Cine? întrebară Gonzaga şi femeia în acelaşi timp.

Kurtz ridică palmele în sus.

— Cine dracu' să ştie? Dacă nu-i unul dintre voi – şi nu văd ce ar avea de câştigat vreunul dintre voi dintr-un asemenea joc probabil că-i cineva din tabăra maiorului.

— Trinh, zise Angelina.

— Sau şeriful, spuse Gonzaga. Gerey.

— Şeriful e deja în solda lui, zise Kurtz. Ce dracu', jumătate din oraş e-n solda maiorului! V-am zis că târguşorul ăla are reprezentanţe Mercedes şi Lexus!

— Poate că şeriful a devenit lacom, sugera Angelina. Sau colonelul.

Kurtz înălţă din umeri.

— Indiferent care ar fi explicaţia, maiorul va acţiona mâine. Sunteţi aşteptaţi în biroul şerifului din Neola, mâine la amiază.

Gonzaga rase încetişor şi se aşeză pe braţul canapelei vechi.

— Ce crede maiorul, că suntem într-un căcat de film western?

Kurtz nu spuse nimic.

— Ne vor omorî, rosti încet Angelina. Pe noi şi pe oricine vom duce cu noi.

— Păi da, sigur, spuse Kurtz. Asta-i de la sine înţeles.

Gonzaga se ridică iarăşi.

— Voi doi v-aţi pierdut minţile? Să lichideze capii a două Familii? Maiorul ăsta ar fi atât de ţicnit încât să creadă c-ar putea scăpa basma curată după aşa ceva? Ce dracu', nu poţi omorî nici măcar un ucenic fără să atragi asupra ta răzbunarea celor Cinci Familii. Cum poate spera să omoare...

— Nu l-ai ascultat pe Kurtz? îl întrerupse Angelina. Maiorul ăsta, colonelul şi ceilalţi au o lipeală la nivel federal. (Se uită la Kurtz.) Crezi că-i vorba despre FBI? DHS[20]?

— Reţeaua lor există de prea multă vreme ca să fie vorba de DHS, zise Kurtz. Are o vechime de aproape treizeci de ani.

— CIA, propuse Gonzaga.

— Mi se pare lipsit de sens, spuse Angelina. De ce ar dori CIA să susţină o reţea de distribuire a heroinei? Chiar şi o operaţiune măruntă ca asta.

— Nu ştim cât de măruntă e, reflectă Gonzaga. Vestul statului New York, nordul şi vestul statului Pennsylvania... Ce dracu', poate că ei sunt reţeaua aia despre care tot auzim în Ohio!

— Totuşi...

---

[20] Department of Homeland Security - Departamentul Securităţii Interne, înfiinţat în anul 2002 (n.t.).

— Are vreo importanţă în clipa asta *de ce* CIA sau altă agenţie guvernamentală secretă îi apără de autorităţile federale? întrebă Kurtz. Din câte mi-a spus Rigby King, reţeaua maiorului O'Toole şi colonelului Trinh se întinde în toată Asia de Sud-Est şi Centrală. Pe timpul războiului din Vietnam, maiorul a înfiinţat o Triadă care să scoată droguri din Triunghiul de Aur. El asigura legătura cu SUA... colonelul Trinh era cu partea vietnameză... plus un terţ necunoscut, probabil CIA, care asigura transportul şi paravanul politic. Cine dracu' ştie ce favoruri face maiorul şi pentru cine? Cui îi pasă? Ceea ce trebuie să decideţi voi... şi încă repede... este ce faceţi până mâine.

Gonzaga se duse la fereastră, privi printre jaluzele şi reveni să se aşeze pe braţul canapelei. Angelina îşi trecu o unghie lăcuită peste buza inferioară plină, dar n-o muşcă.

— Nu putem face nimic, zise Gonzaga. Stai! Ne oferim să negociem, dar nu în Neola. Îi lovim în momentul ales de noi.

Angelina clătină din cap.

— Toma, maiorul sugerează că, dacă nu mergem mâine, începe războiul. O ştii şi tu. O ştiu şi *ei.*

Gonzaga ridică din umeri.

— Perfect, începe războiul. O să luptăm şi o să-l câştigăm.

— Şi câţi alţi distribuitori, drogaţi şi executanţi de mâna a cincea o să mai pierzi? întrebă Kurtz. Eşti pregătit pentru un război *de durată?* Maiorul este. Şi nu uita termenul cel nou pe care l-am învăţat toţi: *lovitură de decapitare.*

— Ce vrei să spui? întrebă Angelina.

— Mă refer la lovitura care a avut loc cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă. (Kurtz arată cu degetul spre ferestre şi spre strada din spatele lor.) Nu cred că tipul care ţi-a ucis pe cei mai buni doi bodyguarzi îi vâna pe ei. Cred că tu erai ţinta.

— Asta-i doar presupunerea ta.

— Bineînţeles, zise Kurtz. Dar cred că am dreptate. Eşti dispusă să-ţi pui viaţa rămăşag că mă înşel?

— O să aducem mai mulţi oameni din New York şi New Jersey, rosti Gonzaga încetişor, ca pentru sine, apoi o privi brusc pe Angelina. De ce discutăm chestiuni de tactică în faţa lui?

Femeia zâmbi.

— Pentru că „el” a aflat ce se-ntâmplă după ce noi am frecat-o pe uscat luni de zile. Şi cred că „el” are un plan, aşa-i, Joe?

Kurtz încuviinţă din cap.

— Cine plăteşte pentru acest „plan”? întrebă Toma Gonzaga.

— Tu, zise Kurtz. Iar preţul este şapte sute cincizeci de mii de dolari.

Gonzaga râse, dar sunetul nu avea nici urmă de amuzament.

— Care intra în buzunarul tău, desigur.

— La mine n-ajunge niciun cent, spuse Kurtz. Nici măcar suta de miare pe care mi-ai oferit-o dacă-l găsesc pe asasin – şi apropo, l-am găsit. Doar că, din întâmplare, e o mică armată de asasini.

— Şapte sute cincizeci de mii i-o nebunie, zise Gonzaga. Nici nu se pune problema!

— Aşa să fie, Toma? replică Angelina încrucişându-şi braţele. Ceea ce propui tu înseamnă un război de durată. Înseamnă că *toate* afacerile noastre vor avea de suferit vreme de săptămâni sau luni de zile. Înseamnă că va trebui să mituim poliţia şi poate mass-media şi să aducem mai mulţi oameni din New York şi New Jersey – chestie care va încânta *cu siguranţă* cele Cinci Familii. Chiar ne dorim să creadă Carmine şi ceilalţi că nu ne putem conduce singuri afacerile de aici?

Gonzaga puse palmele pe biroul Arlenei şi se aplecă spre Angelina Farino Ferrara.

— Trei sferturi de milion de dolari? şopti el.

— Încă n-am auzit planul lui Joe. Poate că-i sclipitor.

— Poate că-i un căcat! replică Gonzaga.

— N-o să ştim dacă nu-l auzim. Joe?

Vorbind calm şi fără grabă, uitându-se la ceas o singură dată, Kurtz le descrise planul. După ce termină, se ridică, se duse la frigiderul mic de lângă canapea şi scoase o sticlă cu apă.

— Mai vrea cineva? întrebă el.

Gonzaga şi Angelina se holbau la el. Donul vorbi primul:

— În pizda mă-sii, nu cred c-ai vorbit serios!

Kurtz nu zise nimic.

— Cred c-a vorbit serios, murmură Angelina. Hristoase!

— *Diseară?* articulă Gonzaga, pronunţând fiecare silabă de parcă n-ar fi auzit niciodată cuvântul până atunci.

— Aşa ar trebui, nu? zise Angelina. Kurtz are dreptate. Şi nu prea avem timp să hotărâm.

Kurtz se uită iarăşi la ceas.

— Aveţi mai puţin de un minut ca să vă hotărâţi.

— Ce *pula mea* vrei să spui? se răsti Toma Gonzaga.

Soneria de la parter bâzâi strident.

Capitolul 35

Discuţia cu Baby Doc Skrzypczyk – ai cărui doi bodyguarzi căutară mai îndelung, mai amănunțit şi mai meticulos decât ai lui Gonzaga şi ai Angelinei – dură mai mult decât îşi imaginase Kurtz. Existau o sumedenie de detalii. În mod evident, Gonzaga şi Farino Ferrara doreau să ştie clar pe ce cheltuie acel fleac de sumă, trei sferturi de milion de dolari.

După ce plecară bodyguarzii lui Baby Doc, cei trei nu dădură mâna şi nici nu vorbiră, iar Kurtz nu făcu prezentările. Se îndoia că oaspeţii lui se întâlniseră vreodată, dar de bună seamă ştiau destule unii despre alţii. Bossul cel masiv din Lackawanna îşi scoase pur şi simplu pardesiul scump din păr de cămilă, îl agăţă în cuier, se

aşeză pe canapeaua deşelată, îi privi pe Toma Gonzaga şi Angelina Farino Ferrara şi întrebă:

— Aţi hotărât dacă merită banii? Timpul e preţios şi pentru mine, şi pentru voi.

Angelina se uită de la Baby Doc la Gonzaga, apoi îşi muşcă buza preţ de o clipă. În cele din urmă rosti:

— Eu mă bag.

— Bine, zise şi Toma Gonzaga.

— Bine, repetă Baby Doc, pe tonul profesorului care îndeamnă elevul să vorbească. Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că mă bag, cu jumătatea care-mi revine. *Dacă* tu poţi face rost de toate materialele alea la noapte. Şi *dacă* nu mai vii cu alte cereri.

— Ba o să vin, zise Baby Doc. Dacă pot, vreau să preiau şi să conduc reţeaua maiorului.

Şi-acum începe circul clasic, îşi zise Kurtz. Angelina privi spre Gonzaga care stătea pe capătul opus al biroului Arlenei.

— Cum adică? întrebă Toma Gonzaga, care înţelegea, de bună seamă, dar trăgea de timp ca să se gândească.

— Adică exact ce-am spus. Vreau să-mi recunoaşteţi dreptul de a prelua operațiunile de acolo ale maiorului. N-am nevoie de ajutor… îmi ajunge promisiunea voastră că, dacă reuşesc treaba asta, voi n-o să încercaţi să interveniţi şi să-mi suflaţi afacerea.

Angelina şi Gonzaga se priviră din nou.

— Te apuci de vânzarea… produsului? întrebă Angelina.

— Da, dacă reuşesc să preiau afacerea maiorului şi a colonelului, spuse Baby Doc. N-o să intre în concurenţă cu a voastră. Ştim cu toţii că-i mărunţiş… o mică afacere rurală.

— Un mărunţiş de câteva milioane de dolari pe an, comentă Gonzaga frecându-şi obrazul, dus pe gânduri.

— Mda, confirmă Baby Doc.

Şi aşteptă.

Angelina se uită la Gonzaga pentru ultima dată, amândoi încuviinţară din cap, de parcă ar fi utilizat un soi special de

telepatie mafiotă, iar ea spuse:

— Bine! Ai cuvântul nostru. Dacă reuşeşti să preiei reţeaua, poţi s-o păstrezi. Atât doar, să nu te întinzi la nord de podul Kissing.

Kurtz ştia că podul Kissing era o zonă de schi aflată la jumătatea distanţei între Buffalo şi Neola.

— Batem palma! rosti Baby Doc. Acum, să discutăm planul.

Kurtz făcuse o schiţă a casei şi terenului maiorului, iar acum trecu la fotocopiatorul din spatele biroului Arlenei, îl porni şi copie schiţa în trei exemplare. O studiam cu toţii.

— De unde ştii că-n foişorul de lângă şinele trenuleţului va fi o santinelă? întrebă Gonzaga.

— Când m-au dus în casă de la heliport, am văzut că lângă foişor era o toaletă ecologică, iar înăuntru, o sobă mare cu motorină. E locul logic pentru un post de pază.

— Unde altundeva? întrebă Angelina. Aici, în ghereta din vârful aleii pentru maşini, înainte de curba care ocoleşte casa?

— Da, zise Kurtz. Aici stă alt tip. Ghereta aia micuţă n-are poartă, nici barieră. Toate chestiile de genul ăsta sunt mai jos, pe deal.

— Altcineva pe terasă? întrebă Baby Doc.

Kurtz ridică din umeri.

— Mă-ndoiesc. Nimeni n-o să urce pe scara aia. Cei mai mulţi dintre oamenii lor sunt la poalele dealului.

Discutară încă o oră. În cele din urmă, Baby Doc se ridică.

— Dacă a mai rămas vreun detaliu, să-l aud acum… După cum ştiţi, am la dispoziţie doar vreo cinci ore ca să fac comanda.

— Un medic, spuse Kurtz.

— Poftim? făcu Angelina.

— Am nevoie de cineva care să poată acorda îngrijiri medicale, zise Kurtz. Dacă Rigby King mai trăieşte – şi dac-o putem ţine în viaţă în timpul schimbului de focuri –, vreau s-o aduc la Centrul medical districtual Erie. Nu vreau să

moară din cauza pierderii de sânge pe drumul de întoarcere.

— De ce? întrebă Angelina.

Kurtz o privi.

— De ce „ce”?

— De ce crezi că mai trăieşte? Ce motiv ar avea OToole şi Trinh s-o ţină în viaţă?

Kurtz oftă şi-şi frecă tâmpla. Era foarte obosit. Îl durea fiecare părticică a corpului şi-şi dădu seama că reuşise să-şi nenorocească spatele în timpul coborârii ziguratului.

— Vor s-o omor eu pe Rigby, zise în cele din urmă.

— Ce tot spui acolo? întrebă Baby Doc.

— Nu-i deranjează să se confrunte cu cele Cinci Familii după ce-i elimină pe Gonzaga şi Farino mâine, în Neola, spuse Kurtz, dar nu cred că au atâta vână în ei încât să se ia în beţe cu Departamentul Omucideri al poliţiei din Buffalo. În plus, nu se aşteaptă ca eu să vin mâine la biroul şerifului, aşa că şi-au făcut socoteala că va trebui să mă lichideze şi pe mine. E mai curat dacă aranjează astfel încât să pară că eu am omorât-o pe detectiva King – probabil chiar în locuinţa mea de-aici. Poate că ea va trage un glonţ şi mă va ucide înainte să moară. Au şi arma ei, şi arma mea, iar pe a mea au folosit-o ca s-o împuşte pe ea în picior.

— Medicul legist, rosti Gonzaga.

Un medic legist putea să stabilească momentul morţii cu aproximaţie de o oră-două; ca urmare, maiorul nu dorea ca Rigby King să moară cu mult înaintea ipoteticului duel cu Kurtz. Cei doi trebuiau să-şi piardă viaţa în acelaşi timp.

— Mda, confirmă Kurtz.

— Ce romantic! făcu Angelina. Ca-n *Romeo* şi *Julieta.*

Kurtz o ignoră.

— Poţi să treci un medic şi ceva medicamente pe listă? îl întrebă pe Baby Doc. Targă, bandaje, perfuzor, morfină?

Bărbatul aflat în picioare tuşi în pumn.

— Asta a însemnat „da”? întrebă Kurtz.

— Da, spuse Baby Doc Skrzypczyk. Însă un „da” ironic. Singurul medic pe care-l pot găsi şi care-i garantat că-şi va asuma riscul şi-şi va ţine gura este un yemenit, ca amicul nostru comun Yasein Goba. E acceptabil, domnule Kurtz?

— Da, e acceptabil.

Ce pizda mă-sii!

— Atunci, ne vedem la miezul nopţii, la domnul Gonzaga, zise Baby Doc.

Abia schiţând un gest spre Gonzaga şi Angelina, ieşi pe uşă şi coborî scările.

— Cine-i Yasein Goba? întrebă Angelina. Kurtz clătină din cap, gest care-l făcu să se crispeze. N-avea să se-nveţe minte niciodată!

— Nu contează, spuse el prin valul de durere.

După un minut, Toma Gonzaga zise şi el:

— Ne vedem la miezul nopţii.

Coborî scara lungă şi se alătura bodyguarzilor săi. Angelina aşteptă în timp ce Kurtz stinse lumina.

— Ce-i? Aştepţi bufetul rece? întrebă el ironic.

— Vino cu mine acasă, spuse ea încetişor. Araţi ca dracu’!

— Cum adică, „Vino cu mine acasă“? Iar mă răpeşti sub ameninţarea cu arma?

— Termină cu chestia aia, Joe! Araţi realmente groaznic. Când ai mâncat ultima dată?

— La prânz.

Nu mai ţinea minte ce mâncase cu Rigby la începutul acelei zile interminabile, dar îşi amintea limpede cum vomitase lângă Pinto, în timp ce şeriful şi ajutorul lui priveau şi râdeau.

— Ai mâncare acasă? întrebă ea.

— *Sigur* că am mâncare acasă.

Îşi dădu seama că ar face bine să se oprească la Ted's Hot Dogs sau altundeva, ca să cumpere ceva în drum spre Harbor Inn.

— Mincinosule! Haide la Towers. O să fac fripturi pentru amândoi. Am un grill de interior ca lumea, aşa c-o să putem face o friptură la grătar adevărată.

Kurtz simţi o crampă în stomac. Îşi dădu seama că de fapt crampele începuseră de mult, dar le ignorase, fiindcă îndura dureri şi suferinţe mai mari.

— Trebuie să-mi schimb hainele, rosti fără putere.

— Am în apartament haine pe măsura ta. În timp ce eu pregătesc fripturile, poţi să faci duş, să te bărbiereşti şi să te speli pe dinţi.

El o privi pe fiica Donului – actualul Don în exerciţiu. N-avea de gând s-o întrebe de ce ţinea haine bărbăteşti de mărimea lui în dulapurile din Marina Towers. Treaba asta nu-l privea.

— Nu, mulţumesc, spuse el. Am alte chestii de făcut...

— Trebuie să mănânci ceva şi să dormi două ore înainte de a porni la noapte, insistă Angelina. În halul în care eşti acum, mai mult o să ne încurci decât să ne ajuţi. Mănânci, dormi, iar după aia îţi dau nişte pilule – am eu ceva care o să-ţi dea aripi pentru câteva ore, aşa cum n-ai mai avut niciodată.

— Fac prinsoare că ai, comentă Kurtz.

O urmă afară din birou şi pe scară în jos. Afara continua să plouă, dar vântul se oprise şi ploaia se transformase într-o burniţă slabă. Kurtz ridică ochii pentru a verifica paravanul alcătuit de nori – Baby Doc spusese că va fie important –, dar reclamele cu neon de pe Ghippewa făceau imposibil de precizat ce era pe cer.

— Haide, Joe, te duc eu cu maşina.

Kurtz scutură încet din cap.

— Pot să conduc. Dar o să te urmez.

Se întoarse spre alee, însă glasul Angelinei Farino Ferrara îl opri.

— Kurtz, sper că toate acţiunea asta de la noapte nu-i pentru salvarea poliţistei ăleia! Domniţă răpită şi-alte căcaturi dintr-astea.

— Cred că glumeşti!

— După cum arată, cred că ar merita să fie salvată, spuse Angelina. Zâmbet drăguţ, ochi mari, ţâţe mari... Dar asta ar însemna că-n timp ce faci pe cavalerul pentru ea, de noi îţi pasă mai puţin, şi numai de aşa ceva n-avem nevoie acum.

— Când ai văzut-o tu pe Rigby King?

— Văd multe lucruri pe care tu crezi că nu le văd.

— Aşa o fi, spuse Kurtz şi porni spre maşina lui, pe aleea întunecată.

Capitolul 36

Pe Şmecher nu-l deranja să aştepte. Se pricepea la treaba asta. Exersase ani la rând în balamucul din Rochester – stătea pur şi simplu, ca reptilele, fără ca măcar să privească în gol, fără să aştepte nimic şi ştiind că nu se va întâmpla nimic. Deprinderea asta îi fusese de folos în anii de după aceea, când îndeplinea misiuni pentru Boss şi aştepta ca ţintele să termine ce aveau de făcut şi să vină să-i pice în gheare. Nu-l deranja să-l aştepte acolo pe IP, care putea să vină sau nu, putea să mai fie în viaţă sau nu.

Desigur, lăsase luminile stinse. După ce se asigurase că intrarea lui nu declanşase nicio alarmă.

Şmecherul scosese din raniţă bandă adezivă transparentă, groasă şi acoperise cerculeţul pe care-l tăiase în geamul ferestrei. În pensiunea abandonată era oricum frig, dar Kurtz ar fi putut să simtă curentul de aer când intra pe uşa de la parter. Foştii puşcăriaşi erau întotdeauna sensibili la schimbările din cuşca lor.

Folosind lanterna micuţă, ecranată, din rucsac,

Şmecherul străbătuse cele trei niveluri, împărţite în şaptesprezece încăperi ale vechiului hotel mucegăit. Desigur, găsise dormitorul lui Kurtz şi mica bibliotecă, dar depistase de asemenea sârmele-capcană subtile şi semnele puse în odaia triunghiulară de la parter, ca şi cele două ascunzători pentru arme de la primul etaj – nişa goală de deasupra uşii putrezite de lângă dormitorul lui Kurtz şi o ascunzătoare încă şi mai iscusită, sub podeaua celei mai reci şi mai distruse încăperi din spate. Acolo, Kurtz pitise un Colt de 9 milimetri şi muniţie, totul învelit în cârpe cu vaselină şi folii de plastic. Şmecherul luă arma şi reveni în camera din faţă, de la etaj – ferindu-se să intre în zona luminată slab de monitoarele alb-negru pâlpâitoare ca să aştepte.

Kurtz nu apăru. Şmecherul începu să-şi imagineze toate modurile în care maiorul i-ar fi putut ucide pe IP şi pe amica lui, poliţista cea pieptoasă. Spera totuşi să n-o fi făcut. Şmecherul voia să-l vadă pe Kurtz întorcându-se acasă. Dar Kurtz nu venea.

La câtva timp după ora zece şi jumătate, Şmecherul simţi cum telefonul mobil din buzunar începe să vibreze. Răspunse cu un „da” şoptit, fără să-şi desprindă ochii de la monitoarele video ce arătau străzile ude de ploaie şi pereţii exteriori.

— Unde eşti?

Era Bossul.

— La IP.

Şmecherul încerca să nu-l mintă pe Boss, fiindcă, într-un fel sau altul, Bossul ştia când minte.

— La Kurtz?

— Da.

— El e acolo?

— Încă nu.

Şmecherul îl auzi pe Boss expirând prelung. Nu-i plăcea când Bossul se enerva pe el.

— Nu te interesează IP-ul, zise Bossul. Trebuie să te duci

la centrul comercial din Niagara Falls. Nu vrem ca amica noastră din străinătate să-ţi scape.

Şmecherul avu nevoie de o secundă pentru a-şi aminti că Bossul se referea la femeia care urma să treacă graniţa la noapte.

— Timp destul, şopti el.

Planul spunea s-o aştepte abia la miezul nopţii. Şi nu dorea ca trupul să zacă în furgoneta pentru deratizare mai mult decât ar era absolut necesar.

— Nu, te duci acum, spuse Bossul. Poţi să aştepţi acolo. După aceea eşti liber toată ziua şi noaptea de mâine.

— Da, surâse Şmecherul gândindu-se la ziua următoare.

— La mulţi ani! zise Bossul. Marţi, când ne vedem, te aşteaptă un cadou special.

— Mulţumesc, Boss!

Cadourile Bossului îl mişcau întotdeauna, în fiecare an era ceva aparte, ceva ce el nu s-ar fi gândit niciodată să-şi ia.

— Acum du-te, zise Bossul. Dă-i drumul!

— Bine, Boss!

Şmecherul închise telefonul, luă de jos rucsacul, strecură pistolul Beretta şi amortizorul în tocul de armă special şi ieşi din Harbor Inn folosind fereastra şi scara de incendiu de pe latura nordică, unde dezactivase alarmele simple ale lui Kurtz.

La douăzeci de kilometri depărtare, în cartierul locuit în majoritate de polonezi şi italieni al suburbiei Gheektowaka, Arlene DeMarco se pregătea să se îndrepte spre centrul comercial din Niagara Falls, pentru a o lua pe fata numită Aişa. Era abia zece şi zece minute, dar Arlene considera că pentru lucrurile importante trebuie să soseşti devreme.

Merse pe şoseaua 190, traversând Grand Island, trecu podul cu taxă, coti la stânga pe autostrada Moses, pe lângă

coloana de vapori de apă ce anunţa cascada pe partea americană, şi intră în orăşelul Niagara Falls. În acea penultimă noapte de octombrie, circulaţia era ca şi inexistentă. Ploaia încetase, dar Arlene fu nevoită să pornească ştergătoarele de parbriz ale Buick-ului pentru a-şi curăţa geamul de picăturile fine de apă venite dinspre cascadă.

Întrucât crescuse în Buffalo, Arlene văzuse cum Niagara Falls se transformase dintr-o aşezare veche, confortabilă şi kitsch, plină cu localuri şi hoteluri simple destinate turiştilor de la mijlocul secolului, într-un morman de dărâmături ce aducea cu Berlinul după al doilea război mondial – aproape totul fusese demolat pentru restaurare –, înainte de a deveni, finalmente, oraşul modern, dar anodin, lipsit de suflet şi de istorie din prezent. Dacă doreai să vezi un Niagara Falls agreabil, elegant şi cu stil, trebuia să traversezi podul Rainbow în partea canadiană.

În seara aceea, Arlenei nu-i păsa însă de urbanistică. Merse pe strada Niagara până la Centrul Comercial Rainbow, aflat la numai un cvartal distanță de perechea de clădiri sterile ce adăposteau Centrul de Informaţii şi Centrul de Conferinţe, înconjurată de parcări pustii, ce jucau parcă rolul şanţurilor cu apă din jurul cetăţilor medievale. Centrul Comercial Rainbow avea o parcare mai mică, ocupată în acea seară de duminică de doar câteva vehicule care aparţineau, de bună seamă, lucrătorilor de la întreţinere şi securitate. Din cauza unui parapet, această parte a parcării nu putea fi văzută din stradă – îşi dădu seama că nu putea fi văzută nici de eventualele echipaje de poliţie care patrulau noaptea –, iar instrucţiunile lui Joe spuneau s-o aştepte acolo pe fată, pe Aişa, care urma să fie lăsată de călăuzele ei lângă intrarea principală, dinspre nord, a centrului comercial.

Arlene îşi pipăi poşeta mare, verificând pentru a cincea sau a şasea oară existenţa revolverului Magnum. Se simţise cam caraghioasă când luase arma din birou, dar Joe o

trimitea rareori în asemenea misiuni şi, deşi înţelegea în mod vag legătura yemenitei cu evenimentele recente, nu era deloc lămurită în privinţa altor factori posibili. Arlene ştia doar că, dacă Joe o trimisese pe ea s-o aştepte pe Aişa, asta însemna că el are *ceva* important de făcut în noaptea aceea. De aceea, deşi nu era alarmată sau excesiv de agitată, avea în poşetă pistolul încărcat, alături de un tub de spray paralizant, telefonul celular, fosta ei legitimaţie – ilegală, dar convingător actualizată – potrivit căreia lucra la Biroul procurorului districtual din Erie, plus permisul portarmă pentru Magnum. Avea, de asemenea, fructe proaspete, două sticle cu apă, un pachet de Marlboro, credincioasa ei brichetă Bic, un mic dicţionar yemeno-englez cumpărat cu o zi înainte, după căutări îndelungi, precum şi binoclul cel mai bun şi mai mic dintre cele două existente la birou.

Arlene petrecu o vreme alegându-şi locul de aşteptare – nu dorea să fie observată şi luată la întrebări de vreo patrulă de securitate a centrului comercial – şi în cele din urmă se hotărî asupra unui loc îndepărtat, în apropierea tomberoanelor pentru gunoi, între două maşini vechi care, în mod evident, stătuseră acolo toată seara. Se instală comod, coborî fereastra şi aprinse o ţigară.

După douăzeci de minute, aproape de ora unsprezece, furgoneta intră în parcare, îi dădu un tur – Arlene se lăsă în jos pe scaun, pentru a nu fi văzută –, apoi parcă lângă patru maşini ale angajaţilor aflate cel mai aproape de intrarea din faţă a centrului comercial cufundat în tăcere. Cum vehiculul oprise perpendicular faţă de Buick-ul Arlenei, femeia putu folosi binoclul ca să-l examineze.

Era o furgonetă pentru deratizare. Pe un flanc se afla caricatura unei insecte cu nas lung, care icnea şi se prăbuşea într-un nor de insecticid. Şoferul nu coborâse. Avea chipul în umbră, dar Arlene stătu cu binoclul aţintit pe silueta sa până când el se aplecă peste volan, ca să studieze centrul comercial, şi, pentru o clipă, becurile

puternice ale complexului îl luminară din plin.

Preţ de o clipă, Arlene crezu că bărbatul are faţa complet tatuată sau acoperită cu dungi şi spirale albicioase. După aceea îşi dădu seama că era acoperită cu cicatrice de arsuri. Omul purta o şapcă de baseball, dar ochii reflectau lumina becurilor cu vapori de sodiu şi păreau să aibă o lucire portocalie, ca ai pisicilor.

Pe când Arlene încremenise, transfigurată, cu binoclul nemişcat, capul bărbatului ars se întoarse brusc – rotindu-se cu mişcarea lină a unei bufniţe – şi el o privi direct, îndelung.

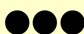
Capitolul 37

Kurtz nu știa de ce acceptase s-o însoţească pe Angelina Farino Ferrara în apartamentul ei din vârful blocului Marina Towers.

Îşi spuse că mergea la ea fiindcă ştia că e posibil ca detectivul Paul Kemper să-l vâneze în următoarele ore, deoarece ştia aproape sigur că Rigby King fusese împreună cu el la începutul zilei, iar acum se întreba unde dracu’ e partenera sa.

Îşi spuse că mergea fiindcă avea realmente nevoie ca Angelina să accepte ceea ce o rugase mai devreme şi nu era momentul s-o ofenseze. Se putea ca viaţa lui să atârne de hotărârea ei.

— Îşi spuse că mergea fiindcă îi era foame, în cele din urmă îşi spuse că mănâncă rahat cu polonicul.

Cina – friptură la grătar perfectă, niţel în sânge, salată proaspătă cu sos pe bază de muştar, cartofi copţi, fasole verde gătită crocant, pâine proaspătă, apă cu gheaţă în

sonde înalte – era fantastică. Nici măcar nu-i trezi lui Kurtz dorinţa de a vomita din nou, ceea ce nu s-ar fi putut spune despre mâncarea pe care o pusese în gură începând de miercurea anterioară.

Angelina insistase – iar Kurtz nu se împotrivise – ca înainte de cină să facă duş, să se bărbierească, să se spele pe dinţi şi să se îmbrace cu haine curate. Duşul dureros de fierbinte – Angelina instalase nu mai puţin de trei capete de duş puternice în cabina uriaşă, cu pereţi de sticlă, din dormitorul pentru oaspeţi – îi trezi toate suferinţele, dar în acelaşi timp fu cât pe ce să adoarmă stând în apă. Când ieşi, gol, din baie, văzu că zdrenţele vechi îi dispăruseră, iar pe pat fuseseră aşezate haine noi: o bluză pe gât din mătase neagră, scumpă şi foarte uşoară, o pereche de pantaloni din tweed negru, moale, care i se potriveau ca şi cum ar fi fost croiţi după el, o curea nouă, ciorapi curaţi şi cizme Mephisto negre, exact mărimea lui. Pe pat se mai afla şi un hanorac negru, fără căptuşeală; Kurtz îl încercă şi văzu că era făcut dintr-un material moale, care nu se încreţea şi nici nu foşnea ca nailonul când se mişca – detaliu ce se putea dovedi important în următoarele ore.

Kurtz aruncase hanoracul înapoi pe pat şi mersese în încăperea centrală a apartamentului, ca să cineze.

— În mod obişnuit, am bea vin, zise Angelina aprinzând lumânarea dintr-un sfeşnic, dar n-o să amestecăm vinul cu pilulele pe care o să ţi le dau când te trezeşti.

— Să mă trezesc? spuse Kurtz uitându-se la ceas – unicul obiect pe care-l păstrase, alături de portofel.

— Trebuie să dormi două ore înainte să plecăm diseară.

— Vii şi tu? întrebă Kurtz.

Se stabilise ca Gonzaga şi Farino să „contribuie fiecare cu câte doi oameni” la raidul nocturn, dar Kurtz nu auzise ca Angelina sau celălalt Don să precizeze că va participa personal. Angelina se uită la el ridicând o sprânceană. În cele din urmă; după ce-i întinse friptura, rosti:

— N-am beneficia de experienţa aceea promisă a

comuniunii, dacă Toma şi cu mine n-am veni, nu?

Mâncară în tăcere pe masa din lemn de trandafir lustruit de lângă şemineu. Apartamentul Angelinei ocupa complet ultimul etaj al clădirii Marina Towers, iar în zonele centrale de salon şi sufragerie existau puţini pereţi care să ascundă priveliştea. Peste umărul femeii, Kurtz vedea luminile navelor de pe lacul Erie şi fluviul Niagara, iar în spatele lui, conturul clădirilor înalte ale oraşului Buffalo, profilate pe cer şi intens luminate, deveni tot mai clar pe măsură ce burniţa încetă şi norii se risipiră. Până să termine desertul – foietaj cu mere –, Kurtz putea zări stelele şi secera lunii printre norii goniţi de vânt.

Angelina îl conduse într-un colţ al laturii dinspre lac a încăperii, unde ardea alt şemineu cu gaz. Fotoliile şi canapeaua lată de aici erau dispuse în semicerc, pentru conversaţie, dar Angelina aruncă perniţele decorative ale canapelei pe covorul gros, scoase o pernă şi două pături dintr-un dulap, întinse o pătură pe canapeaua lată, iar pe cealaltă o puse pe spătar. Îi spuse:

— Abia a trecut de ora opt. Trebuie să dormi niţel.

— Nu… dădu el să protesteze.

— Ţine-ţi gura, Kurtz! porunci ea, apoi continuă mai blând: Habar n-ai ce căcat de epavă eşti! În noaptea asta se poate ca viaţa mea să depindă de tine şi nu pot avea încredere într-un zombi.

Kurtz privi neîncrezător canapeaua.

— Te trezesc eu la timp, zise Angelina Farino Ferrara. Acum însă trebuie să cobor la etajul de dedesubt şi să decid care dintre oamenii mei mă va însoţi în expediţia noastră pripită de la noapte.

— După ce criterii îl alegi? întrebă Kurtz.

Un vapor lung, puternic luminat înainta încet pe lac, spre sud-vest.

— Să fie inteligent, dar nu din cale-afară. Să fie capabil să ucidă când trebuie, dar şi să ştie când să se abţină. Şi, cel mai important, să nu fie de neînlocuit. (Se îndepărtă,

schiţând un gest în direcţia canapelei.) Cu alte cuvinte, caut un alt Joe Kurtz.

După plecarea ei, Kurtz căzu pe gânduri un minut, apoi îşi scoase noile cizme Mephisto, îşi fixă alarma ceasului şi se lungi pe canapea. Nu voia să doarmă – după două ore de somn s-ar fi sculat şi mai obosit –, dar era bine să stea pur şi simplu întins câteva minute şi să lase ciocanele din ţeastă să se mai potolească un pic.

Kurtz se trezi când Angelina îl scutura de umăr. Ceasul lui bâzâia, dar nu-l auzise. Privi cadranul luminat: unsprezece şi zece. Nu era sigur că se mai simţise vreodată atât de ameţit. Se strădui să-şi concentreze privirea asupra femeii, dar şi ea era acum îmbrăcată complet în negru şi în lumina slabă răspândită de şemineu nu putea să-i distingă decât faţa.

— Ia astea, spuse ea întinzându-i un pahar cu apă şi două pastile albastre.

— Ce sunt?

— Nu-ţi face griji. Ia-le. N-am glumit când am spus că trebuie să fii suficient de conştient ca să merite să te cărăm cu noi la noapte.

El înghiţi pastilele, îşi trase cizmele şi intră în baia dormitorului pentru oaspeţi, ca să folosească toaleta şi să se spele pe faţă. Când reveni, îmbrăcat în hanorac şi cu telefonul celular în buzunar – pe cel primit de la Gonzaga îl lăsase la birou –, Angelina îi întinse un revolver Browning semiautomat de 9 milimetri.

— Ţine. Zece gloanţe în încărcător şi unul deja pe ţeavă.

Îi mai dădu două încărcătoare suplimentare şi un toc de centură scump, din pielea cea mai fină din câte atinsese Kurtz vreodată.

Kurtz băgă încărcătoarele în buzunarul hanoracului şi prinse tocul în stânga centurii, sub hanoracul neîncheiat, cu

patul armei spre înainte, ca să-l poată apuca printr-o singură mişcare laterală cu mâna. Era poziţia din care-l putea scoate cel mai rapid.

Porniră către locul de întâlnire în două jeepuri – Angelina la volanul unuia, iar gorila pe care o alesese, un bodyguard zvelt şi cu chip serios, pe nume Campbell, la volanul celuilalt. Kurtz ceruse să meargă cu o furgonetă sau un jeep, astfel încât la întoarcere să poată folosi vehiculul ca ambulanţă dacă o aducea pe Rigby vie. *Sau, în caz contrar, ca dric.*

— Futu-i! zise el brusc.

Uitase s-o sune pe Arlene şi să-i spună să nu se mai ducă după Aişa. Ceva nu-i plăcea la acel *rendez-vous,* deşi nu putea preciza ce anume. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, nu merita să rişte viaţa Arlenei. Avea să rezolve enigma şi fără yemenită.

Era unsprezece şi douăzeci şi trei de minute când formă numărul de mobil al Arlenei, dar suna ocupat. Aşa ceva nu stătea în firea ei. Apăsă întruna pe tasta de repetare a apelului, până ajunseră la destinaţie: un complex de clădiri industriale şi antrepozite, în apropiere de şosea, la trei kilometri de Centrul medical districtual Erie. Complexul îi aparținea lui Gonzaga, iar Kurtz insistase în privinţa distanţei cât mai mici faţă spital. Îi făcuseră pe plac.

Oamenii lui Gonzaga deschiseră nu mai puţin de trei porţi înainte ca jeepurile să ajungă în centrul complexului: o zonă de încărcare udă de ploaie, cu latura de o sută de metri, flancată pe trei părţi de clădirile întunecate ale fabricii.

Telefonul Arlenei suna în continuare ocupat.

— Futu-i! zise Kurtz, lăsând mobilul deoparte.

— Vezi, de-aia-mi place să călătoresc cu tine, spuse Angelina. Ai o conversaţie spumoasă…

Toma Gonzaga se apropie de ei într-un Suburban negru.

Era însoţit de trei oameni, dar numai unul - bodyguardul cu pleoape obosite, însă evident alert, pe care Kurtz îl văzuse în limuzină cu Gonzaga - avea să-l însoţească pe Don în raidul nocturn. Kurtz se luptă cu durerea de cap ca să-şi amintească numele individului: Bobby. Toţi purtau pantaloni negri şi pulovere pe gât. Situaţia semăna cu o reuniune oficială de mafioţi. Oamenii începuseră să descarce obiecte din jeepuri, când apărură alte două vehicule mari. În ele se aflau oamenii lui Baby Doc, care aveau de descărcat cele mai multe lăzi. Toţi erau înarmaţi, în general cu automate, iar lăzile din vehiculele lui Baby Doc conţineau în majoritate muniţie şi arme militare.

Parcă ar fi o reclamă de echipamente sportive din iad, comentă Kurtz în gând. Aproape chicoti sonor înainte să-şi dea seama că durerea de cap i se diminuase pe cât de mult se putea diminua; dispăruseră mai toate junghiurile şi durerile surde şi se simţea grozav – plin de viaţă, alert, energic, gata să zboare de unul singur până-n Neola şi să-i radă pe maior şi pe oamenii lui cu mâinile goale, la nevoie.

Trebuie să-i cer Angelinei reţeta pentru pastilele alea albastre, îşi zise el.

Cu câteva minute înainte de miezul nopţii, Baby Doc sosi într-un elicopter Long Ranger. Aparatul apăru dinspre nord, ocoli de două ori curtea şi coborî lângă droaia de jeepuri. Kurtz fu uluit cât de mare era elicopterul... şi cât zgomot făcea. *Se presupune că o să ne putem furişa cu blestemăţia asta, ca să-i luăm prin surprindere pe maior şi pe oamenii lui?*

La urma urmelor, fusese ideea sa. Se retrase împreună cu ceilalţi când aparatul Bell Long Ranger verde-închis ateriză pe tălpici, în mijlocul unui ciclon de praf şi vârtejuri de gunoaie. Se părea că Baby Doc, aflat pe scaunul pilotului, din dreapta, era singur la bord. Opri turbinele, vuietul se reduse la nivelul unui ţiuit şi deveni murmur, elicele mari încetiniră, iar Baby Doc îşi scoase căştile cu laringofon, dispăru o secundă, după care deschise uşa

laterală mare pentru mărfuri. Gesticulă nervos spre oamenii lui să înceapă să încarce lăzi.

În interiorul elicopterului, cele şase scaune fuseseră ridicate lângă pereţii despărţitori sau cum se numeau. Podeaua centrală era goală şi fusese acoperită cu o prelată din plastic, fixată cu benzi adezive.

Gândul lui Kurtz începu cu *Mă-ntreb de ce...* şi se termină cu *Ah, da!* Elicopterul era închiriat şi Baby Doc nu dorea în niciun caz să-l restituie mânjit de sânge şi alte umori. *Probabil că ar pierde garanţia pe care a plătit-o*, îşi spuse Kurtz, reţinându-şi alt chicotit.

Baby Doc rămase în prag şi-i privi pe Angelina şi Gonzaga.

— Voi aveţi ceva pentru mine?

Campbell se duse la jeepul lui, de unde aduse la elicopter o geantă de voiaj. Un om de-al lui Gonzaga făcu acelaşi lucru cu un rucsac de nailon. Baby Doc încuviinţă către unul dintre oamenii săi, care deschise genţile, numără cele trei sferturi de milion de dolari, aprobă spre şeful lui şi duse genţile la vehiculul lor. Kurtz se întrebă într-o doară unde găseau chiar şi Donii mafiei câte trei sute şaptezeci şi cinci de mii de dolari, bani gheaţă, într-o seară de duminică.

— Atenţie la mine! spuse Baby Doc. Iată ce căpătaţi în noaptea asta pentru banii voştri!

Docherul din Lackawanna, totodată şef mafiot, purta costumul lui vechi, verde, de pilot militar – pe ecusonul prins cu arici scria *Lt. Skrzypczyk* –, care-l încăpea chiar şi după doisprezece ani. La umăr avea un toc din piele standard pentru piloţi, în care îndesase un revolver militar calibrul 0,45. Baby Doc se apucă să deschidă lăzile de un verde-măsliniu şi să distribuie echipament, începând cu genţile din prelată, în care intrau toate mărunţişurile.

Unul dintre oamenii lui scotea arme automate din lada cea mai lungă – Mp5-uri, bănui Kurtz judecând după paturile tubulare, deşi cunoştinţele lui în domeniul armamentului militar începeau şi se terminau cu M-16 şi

revolverele. Cu mulţi ani în urmă, pe când lucra în poliţia militară, arma lui preferată era bastonul. Omul lui Baby Doc întinse câte o carabină scurtă fiecărui participant la raid.

— Păstrează-ţi jucăriile! îi zise Toma Gonzaga.

El şi bodyguardul său, Bobby, îşi arătară carabinele retezate de calibrul 18,5 milimetri. Bodyguardul Angelinei, Campbell, luă un Mp5 pentru el şi unul pentru Donul feminin, punându-le pe ambele pe umăr.

— Încărcătoarele mai mici au câte treizeci de gloanţe, iar cele mari, câte o sută douăzeci de gloanţe fiecare, spuse Baby Doc. Luaţi cât de multe puteţi înghesui în genţile pe care vi le-am dat…

— Sfântă Fecioara Maria, Maica Domnului! şopti Angelina când fură scoase şi stivuite încărcătoarele mari. Chiar că mergem la război!

— Aşa se pare, murmură Toma Gonzaga.

Donul cel arătos părea amuzat.

Kurtz refuză arma automată. Dacă pistolul Browning de 9 milimetri şi două încărcătoare suplimentare nu se dovedeau îndeajuns pentru raidul nocturn, era într-un rahat mai mare decât şi-ar fi putut închipui.

Oamenii lui Baby Doc duseră Mp5-urile suplimentare la jeepurile lor, deschiseră altă ladă şi distribuiră grenade cilindrice groase.

— Grenade antisenzoriale, zise Baby Doc care nu coborâse din uşa elicopterului. Nu demolează nimic, dar orbesc şi asurzesc pentru câteva secunde toate persoanele din încăpere. Ţineţi minte să le lansaţi *înainte* de a intra pe uşă.

Le dădu instrucţiuni scurte privind felul în care să le activeze şi să le lanseze. Kurtz vârî trei grenade antisenzoriale în noua lui geantă de umăr.

Fu deschis alt container, din care ieşiră la iveală cătuşe cu închidere automată.

— Hei, eu nu merg acolo să-i *arestez* pe tipii ăia! protestă Toma Gonzaga.

Angelina îi făcu semn lui Campbell să ia câteva perechi.

— Avem nevoie de unii cu care să stăm de vorbă, spuse ea.

Kurtz luă şi el două perechi de cătuşe. Oamenii lui Baby Doc deschiseră altă ladă mare şi împărţiră veste negre din kevlar. Fiecare luă câte una.

Parc-ar fi dimineaţa de Crăciun în centrul Bagdadului, îşi zise Kurtz. Lăsă jos geanta şi celelalte echipamente, îşi scoase hanoracul şi se apucă să tragă şi să potrivească pe el vesta antiglonţ subţire, dar grea.

— Stai să te-ajut, zise Campbell, bodyguardul Angelinei.

Tipul îi reglă şi-i strânse bine curelele laterale.

— Mulţumesc.

— Nu sunt militare, dar respectă specificaţiile SWAT, îi informă Baby Doc. Mai precis, au fost furate de la un furnizor SWAT.

După ce îi văzu pe toţi echipaţi, arătând ceva mai voluminoşi, mai puţin înfriguraţi, dar oarecum stânjeniţi în mişcări, Baby Doc descuie el însuşi ultima ladă metalică. Ridică un obiect compact, cât pumnul, plin de lentile şi cureluşe.

— Ultimul răcnet al tehnologiei militare pentru vedere pe timp de noapte. Fiecare pereche cântăreşte un kilogram, are reglaje digitale şi o opţiune pentru infraroşu în care-i mai bine să nu vă băgaţi nasul. Are şi o amplificare de 5x, în care-i de asemenea mai bine să nu vă băgaţi nasul.

— Şi *în ce* e bine să ne băgăm nasul? întrebă Bobby, omul lui Gonzaga.

Baby Doc le spuse cum să regleze cureluşele şi să alimenteze ochelarii. Bodyguarzii îi încercară. Gonzaga, Angelina şi Kurtz îi vârâm pe ai lor în genţile deja burduşite.

— Aţi face bine s-aveţi grijă de ei, zise Baby Doc. Dacă-i spargeţi, îi plătiţi.

— Credeam că i-am plătit deja, replică Gonzaga.

Baby Doc râse încetişor.

— Domnule Gonzaga, ai *închiriat* materialele astea.

Pentru o singura noapte. De aceea, n-ar fi bine să le pierdeţi sau să le stricaţi.

Oamenii încărcară în elicopter nişte lăzi şi le fixară cu corzi pentru bungee jumping şi carabine.

— Chestii medicale, explică Baby Doc.

Arătă spre un omuleţ negricios, care stătea alături de bodyguarzii săi. Bărbatul purta pulover, cravată şi ochelari cu lentile groase.

— El e doctorul Tafer, spuse el. Vine cu noi, dar nu coboară din elicopter. Dacă sunteţi răniţi, trebuie să vă târâţi curu' înapoi la elicopter, ori să găsiţi pe cineva să vă care.

Medicul mititel surâse şovăitor şi înclină capul, în semn de salut, spre grupul de bărbaţi şi Angelina. Toţi se mulţumiră să-l privească în tăcere.

Baby Doc se uită la ceasul lui enorm.

— Alte întrebări? Se răzgândeşte careva?

— Mai bine să tăcem şi să-i dăm drumu', zise Angelina. Încep să mă simt de parcă aş juca într-un film de Jerry Bruckheimer![21]

Bobby, bodyguardul lui Gonzaga, râse scurt auzind-o, însă amuţi imediat văzând că nimeni nu-l imită.

— Kurtz, tu vii şi stai în faţă cu mine, spuse Baby Doc.

— De ce?

Detesta elicopterele, de când se ştia, şi ar fi preferat să stea într-un loc din care să nu vadă totul atât de bine.

— Fiindcă eşti singurul care ştie precis unde mergem!

Oamenii se îmbarcară şi turbinele puternice pornim din nou.

---

[21] Jerry Bruckheimer (n. 1945), producător american de filme ca *Poliţiştii din Beverly Hiils, Top Gun, Armageddon, Piraţii din Marea Caraibelor* (n.t.).

Capitolul 38

Bărbatul cu faţa arsă cumplit privea spre ea din capătul opus al parcării.

Arlene nu ştia cum o putea zări fără binoclu – văzuse că el n-avea aşa ceva –, dar era convinsă că o vede. Îşi lăsă capul pe spate cât putu de mult, lipindu-l de tetieră, ca să fie cât mai în umbră, asigurându-se că lentilele binoclului nu reflectă nicio sclipire a lămpilor cu vapori de sodiu.

Bărbatul ars continua s-o fixeze din furgoneta pentru deratizare. Atenţia lui neabătută, dar oarbă îi amintea Arlenei de ceva nelămurit, vag, pentru moment. Într-un final îşi aminti, dar asta n-o linişti defel.

E ca un animal, un prădător, care nu-şi poate zări prada, dar o adulmecă.

Activă telefonul celular şi rămase cu degetul mare deasupra celei de-a cincea taste, presetată pentru apel rapid. Ceva mai devreme în decursul serii, căutase numărul secţiei de poliţie aflată cel mai aproape de Centrul Comercial Rainbow... Uneori, apelul direct la secţie aducea echipajele mai rapid decât dacă sunai la 911.

Bărbatul ars privi spre ea încă un minut, apoi îşi retrase faţa distrusă în umbra furgonetei. Arlene nu-i putea distinge nici măcar silueta.

Mai este în furgonetă? N-a coborât pe cealaltă portieră? Lumina plafonierei din cabina lui nu se aprinsese, dar Arlene era sigură că bărbatul spărsese sau scosese demult becul acela. Indiferent ce altceva ar fi fost, de bună seamă era un vânător nocturn. Îi plăcea întunericul.

Arlene îşi umezi buzele şi se întrebă ce să facă. Presupunea că bărbatul ars o aştepta tot pe Aişa, deşi în privinţa asta nu avea deocamdată nicio dovadă. Însă, la fel ca şeful ei, Arlene DeMarco credea foarte rar în coincidenţe.

Dacă individul pornea pe jos spre ea – aflată acolo, în umbră, lângă containerele pentru gunoi, o despărţeau

peste şaptezeci de metri de furgoneta lui avea să pornească pur şi simplu maşina şi s-o şteargă cât putea de repede.

Dacă scoate o armă?

Avea să lase capul jos, să conducă după instinct şi săncerce să-l calce cu maşina.

Dacă porneşte obscenitatea aia de furgonetă şi vine către mine?

Avea să fugă. Alan, soţul ei, avusese întotdeauna grijă ca maşinile lor să fie bine întreţinute, iar după moartea lui, Arlene făcuse la fel.

Dar dacă rămâne locului şi aşteaptă până este adusă Aişa?

Pentru situaţia asta nu avea răspuns. Bărbatul ars era mult mai aproape decât ea de uşile complexului comercial. Yemenitei i se spusese că o va întâmpina logodnicul ei – cel pe care-l omorâse Joe – sau altcineva care o va duce la el. Avea să urce în prima maşină care oprea lângă ea.

Ce fac atunci?

O va lăsa să plece. Îi va lăsa pe amândoi să plece. Ăsta era răspunsul evident. Arlene se întrebă dacă fata aceea necunoscută putea fi atât de importantă încât să merite săşi rişte viaţa ca s-o recupereze.

Joe m-a rugat s-o *fac. Nu ştim cât de importantă poate fi.*

Bărbatul ars rămânea invizibil în bezna din interiorul furgonetei. Arlene şi-l închipui scoţând o puşcă din spatele vehiculului, stând pe scaunul pasagerului, unde umbra era mai densă, invizibil pentru binoclul ei, şi privind-o prin luneta puştii chiar în clipa aceea.

Termină! Arlene se împotrivi imboldului de a se lăsa sub bord ori de a porni Buick-ul şi de a demara în trombă. *Probabil c-a venit ca să-şi aştepte prietena*, *care face curăţenie în schimbul de seară.*

— Cum să nu, murmură ea cu glas tare. Iar dacă tu crezi asta, scumpo, am şi un pod în Brooklyn pe care poate c-ai vrea să-l cumperi…

Îşi dorea cu disperare o ţigară, dar era imposibil s-o aprindă fără a-i arăta bărbatului ars că se află cineva în maşina întunecată şi tăcută, aflată în umbră, lângă containerele pentru gunoi.

S-ar putea să merite. Aprinde-o. Bucură-te de ea. Forţează-i mâna!

Arlene nu considera însă că ar fi dorit să-i forţeze mâna bărbatului ars. Nu în clipa aceea, încă nu. Se uită la ceas; era aproape unsprezece şi douăzeci.

Privea din nou prin binoclu, încercând să decidă dacă pata neagră din întuneric putea fi silueta lipsită de formă a celui aflat la volanul furgonetei, când telefonul ei începu să sune.

Capitolul 39

Decolară şi porniră din Buffalo spre sud-est, pe lângă puţinele clădiri înalte din centru, pe lângă zeiţele gemene de pe clădirile gemene, ale căror torţe luminau ultimii nori, spre sud de-a lungul autostrăzii 90, care ducea spre Erie, Pennsylvania; apoi cotiră spre est şi reveniră către sud, urmând şoseaua 219, cu patru benzi. În această primă etapă a zborului spre Neola, Baby Doc menţinu elicopterul la altitudinea de o mie cinci sute de metri. Norii rămaşi erau puţini şi la înălţime mai mare, iar priveliştea era minunată: oraşul, suprafaţa întinsă, întunecată a lacului Erie către vest, dealurile şi satele spre est.

Kurtz detesta priveliştea. Detesta zborul cu elicopterul; până şi piloţii de elicopter pe care-i cunoscuse în Thailanda şi în bazele militare din SUA cu ani în urmă recunoscuseră, aproape veseli, cât de trădătoare şi de ucigaşe erau aparatele astea idioate. Detesta să zboare noaptea. Detesta să stea în faţă, pe scaunul din stânga, unde putea să vadă mai clar – chiar prin ferestrele bombate de sub

picioare, în maşina aceea infernală, modificată pentru uzul turiştilor. Detesta vesta din kevlar de sub hanorac şi faptul că nu-şi mutase pistolul Browning pe şold în aşa fel încât să nu-i intre în carne. Dar cel mai mult detesta certitudinea că, în câteva minute, aveau să fie ţinta gloanţelor.

În rest, avea o dispoziţie bună. Micuţele pastile albastre îl ţineau treaz, alert şi fericit, chiar dacă simultan detesta din adâncul sufletului o sumedenie de lucruri. Însă pentru Joe Kurtz, problema cu pilulele era că el continua să rămână Joe Kurtz, îndărătul paravanului de trăiri obţinute pe cale chimică, induse de molecule aleatoare, şi de obicei Joe Kurtz din spatele paravanului nu agrea câtuşi de puţin starea pe care bulinele albastre i-o dădeau lui Joe Kurtz din faţa paravanului.

Sau cel puţin aşa analiza situaţia în timp ce grupul de şapte inşi din care făcea parte zbura spre sud, către Neola, la o mie cinci sute de metri deasupra şoselei 219.

Baby Doc făcu unele comentarii criptice, dar care sunau a jargon de piloţi, în microfon, iar Kurtz răcni către el peste vuietul rotoarelor şi turbinelor:

— E legal zborul nostru?

Baby Doc îl privi şi schiţă nişte mişcări misterioase. Kurtz răcni iarăşi. Baby Doc clătină din cap, ciocăni cu degetul în căşti, acoperi microfonul din dreptul gurii cu palma lui mare şi răcni:

— Pune-ţi conservele!

Sub vraja bulinelor albastre, Kurtz avu nevoie doar de o secundă ca să înţeleagă că se referea la căştile mari, cu microfon, aflate pe consola dintre ei. Privi în spate, unde patru persoane şedeau pe scaunele laterale, iar medicul yemenit stătea singur pe bancheta capitonată, pe care mai încăpeau trei oameni, şi-şi dădu seama că Gonzaga şi Angelina purtau deja căşti.

Îşi puse căştile. Repetă întrebarea, de astă dată în microfon.

— Trebuie să apeşi pe ăla dacă vrei să fii auzit pe

intercom, se auzi glasul lui Baby Doc în căşti.

Îi arătă un buton de pe manşa de control. Kurtz apăsă uşor pe butonul indicat şi răcni din nou întrebarea.

— Ce dracu', Joe! ţipă Angelina în intercom.

— Hei! strigă Gonzaga. Uşurel!

— Acum nu mai trebuie să strigi, zise Baby Doc, a cărui voce se auzea clar şi încet în intercom, în ciuda scurtelor întreruperi. Mă-ntrebi dac-am completat un plan de zbor? Dacă zburăm legal?

— Da, spuse Kurtz pe ton scăzut.

— Răspunsul este… într-un fel. Până acum treizeci de secunde eram un zbor charter umanitar legal, care ducea doi rinichi de la Buffalo la un spital din Cincinnati.

— Ce s-a schimbat acum treizeci de secunde? întrebă Kurtz, nefiind sigur că-şi doreşte să audă răspunsul.

Baby Doc zâmbi cu gura până la urechi, îşi trase pe ochi ochelarii mari pentru vederea pe timp de noapte şi împinse înainte manşa, răsucind în acelaşi timp regulatorul de acceleraţie.

Elicopterul plonjă de la altitudinea de o mie cinci sute de metri la vreo *şaizeci de metri* în mai puţine secunde decât ar fi avut nevoie un vagonet de *montagne russe* ca să coboare panta cea mai abruptă a celei mai înalte porţiuni a traseului.

Kurtz detesta circuitele *montagne russe* de când se ştia.

Sub ei, şoseaua cu patru benzi aproape pustie se îngustase, devenind un drum cu două benzi şi mai pustiu, care şerpuia printre dealuri înalte. Kurtz ştia că se află la sud de Boston Hills, în inima pădurii. Nu putea să vadă încotro se îndreptau – dealurile, orizontul şi cerul se contopeau în forme negre ce goneau pe fundalul negru –, dar *simţea* că aparatul urmează relieful solului de dedesubt. Elicopterul mare se înclină la stânga şi la dreapta, apoi iarăşi la stânga, urmărind forma văii cu mişcări ce-l făceau pe Kurtz să vrea să coboare geamul şi să vomite. Era însă destul de sigur că geamul nu putea fi coborât manual şi n-

avea de gând să-şi desprindă mâinile, încleştate disperat pe părţile laterale ale scaunului de copilot, nici măcar atât cât să caute un mâner, un glisor sau un comutator.

Baby Doc îi spuse ceva.

— Ce? zbieră Kurtz, dându-şi seama că răcnise iarăşi abia când auzi rafala de epitete venită dinspre locurile din spate.

— Te-am întrebat dacă ştii ce-nseamnă EUD, repetă Baby Doc.

— Echipament de Urmărire la Distanţă? spuse Kurtz.

— Nu în noaptea asta, zise Baby Doc, zâmbind iarăşi larg. În noaptea asta-nseamnă Eu Urmez Drumurile.

Kurtz nu reuşea să înţeleagă cum putea bărbatul cel solid să vadă curbele şi dealurile întunecate, chiar şi cu ochelarii aceia idioţi, în timp util pentru a reacţiona îndeajuns de rapid ca să menţină cursul acela şerpuit de zbor. Trecură pe lângă nişte lumini aflate în stânga lor şi Kurtz îşi dădu seama că s-au apropiat de zona staţiunii de schi Kissing Bridge, pustie acum, pe care Gonzaga o stipulase ca „zonă demilitarizată” în cazul în care Baby Doc reuşea să preia afacerea cu droguri din Neola. Parcurseseră mai mult de jumătate din drum. Kurtz hotărî că, dacă supravieţuieşte următoarei jumătăţi de oră, se va întoarce în Buffalo pe jos.

Brusc, auzi în căşti vocea Angelinei:

— Skrzypczyk (pronunţase corect, *Scripjik*), ce se-ntâmplă dacă în faţă sunt cabluri de înaltă tensiune de-a curmezişul văii?

— Murim, zise Baby Doc.

Kurtz închise ochii şi speră că nu vor mai urma alte întrebări.

— Ştie toată lumea ce are de făcut după ce intrăm? întrebă Gonzaga.

Toţi mafioţii din spate îşi prinseseră pe frunte echipamentul pentru vedere pe timp de noapte. Kurtz încă nu-l scosese pe al lui din geantă şi nici nu intenţiona să-şi desprindă mâinile de pe scaun ca s-o facă.

— Campbell şi cu mine ne ocupăm de etaj, spuse

Angelina. Tu şi cu Bobby controlaţi parterul şi subsolul. Kurtz e cercetaş.

— Doctorul… cum îl cheamă… nu vine cu noi? întrebă Kurtz prin intercom.

Baby Doc clătină din cap.

— Îl cheamă Tafer. Nu, am convenit că el rămâne în elicopter. Însă targa pliantă e-acolo, în spate. Ia-o cu tine în cazul în care poliţista… cum o cheamă…

— King, zise Kurtz.

— Mai trăieşte, încheie Baby Doc. Uite Neola!

Se apropiau de orăşel dinspre nord-vest. Sub ei nu se mai zărea nicio şosea, doar dealuri întunecate. Chiar şi fără ochelarii pentru timp de noapte, aşezarea arăta ca o explozie de lumini strălucitoare, după bezna din sudul dealurilor Boston Hills.

Baby Doc ridică elicopterul – slavă cerului! –, astfel încât să zboare pe direcţia nord-sud, deasupra străzii principale, la o înălţime suficient de mare pentru ca zgomotul să nu-i trezească pe oameni din somn.

— Trebuie să m-ajuţi să găsesc casa, spuse Baby Doc. Ar fi bine să-ţi pui ochelarii.

— Poate că n-o să am nevoie de ei, zise Kurtz. Urmează pur şi simplu strada principală spre sud, peste râu, şi coteşte la stânga… Uite-o!

Trecuseră peste râul Allegheny, o panglică unduitoare, ce scânteia în lumina stelelor, aflată în extremitatea sudică a oraşului Neola – Baby Doc suise întruna, pentru a nu fi auziţi –, iar acum deveni vizibil drumul secundar ce se desprindea din autostrada 16, mergând spre est. Lămpi puternice cu vapori de sodiu iluminau baza stâncii-zigurat; pe tot parcursul aleii şerpuite pentru automobile, lungă de doi kilometri şi jumătate, presărată cu puncte de control, ce urca spre casa mare de pe vârful dealului, se înşirau reflectoarele sistemului de securitate. În casă nu se zăreau lumini, dar alte lămpi exterioare iluminau partea superioară a aleii, spatele casei şi terasa.

— Apropie-te dinspre sud, spuse Kurtz.

Se întrebă dacă „Al nouălea cer” va fi vizibil în întuneric.

Baby Doc încuviinţă; descrise un cerc larg, cotind doi-trei kilometri către est, şi se apropie de domeniu dinspre sud-est, la distanţă de drumul secundar. Chiar şi fără ochelarii de noapte, Kurtz putea să vadă lumina stelelor sclipind pe şinele micuţei căi ferate aflată mult sub ei. În loc să aterizeze, Baby Doc pluti la nouă sute de metri deasupra solului şi la un kilometru depărtare de casă. Roti botul elicopterului până îl aduse perpendicular pe linia care-l unea cu conacul.

Gonzaga îşi descheie centura de siguranţă, luă de sub scaun o carabină lungă cu încărcător lateral, dotată cu o lunetă masivă, şi se apropie de uşă. Bodyguardul lui, Bobby, deblocă uşa şi o deschise, făcând-o să gliseze în lateral, pe şina interioară. Gonzaga se lăsă într-un genunchi şi se sprijini cu spatele de peretele despărţitor, mişcând puşca în cercuri leneşe şi privind prin lunetă.

— Văd un bărbat la bariera din partea de sus a drumului de acces, anunţă el prin intercom, şi altul mai aproape, în micuţul foişor deschis despre care Kurtz spunea că-i încălzit.

— Ai linie de tragere? întrebă Baby Doc.

— Nu spre cel îndepărtat. Dar o să-l rad pe cel din foişor.

Kurtz duse palmele la urechi, dar apoi îşi aduse aminte că purta căşti.

Puşca de lunetist avea un fel de amortizor. Scuipă o dată, a doua oară… o pauză… apoi a treia oară.

— L-am doborât! anunţă Gonzaga.

Reveni pe bancheta din spate, lângă medic, şi-şi prinse centura de siguranţă. Nu lăsase din mâini arma lungă.

— Celălalt a observat? întrebă Angelina.

— Nu.

— Atenţie, toată lumea, vorbi Baby Doc. Ţineţi-vă bine! O să aterizez pe porţiunea aceea netedă, cu iarbă, la vreo doisprezece metri sud de locul unde-i elicopterul Huey.

Direcţia vântului o să ne ajute.

— Stai aşa, spuse Kurtz. Cum aterizezi fără ca zgomotul să-i trezească pe toţi?

— Folosind o tehnică numită autorotaţie, zise Baby Doc.

Decuplă nişte comutatoare. Kurtz se întoarse să-l privească.

— Nu-i cumva un fel de prăbuşire controlată, care foloseşte doar rotaţia elicelor, fără ca motorul să funcţioneze?

— Ba da.

Baby Doc opri turbinele gemene. Noaptea deveni tăcută, cu excepţia vâjâiturilor tot mai lente ale rotoarelor şi a şuierului tot mai puternic al vântului.

Capitolul 40

— Arlene? Mă auzi? Arlene?

Era cumnata ei, Gail DeMarco. Arlene răspunse în şoaptă, deşi era puţin probabil ca bărbatul ars s-o poată auzi de la distanţa aceea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Gail. Trebuia să vorbim după buletinul meteo...

Cele două femei stăteau de vorbă în fiecare seara, înainte de culcare, după ce vizionau buletinul meteo de pe Canalul 4. Arlene aştepta cu nerăbdare conversaţia din seara aceea, pentru că aveau să discute despre aniversarea de cincisprezece ani a lui Rachel, care urma să aibă loc în cursul săptămânii... deşi se temea că va fi întrebată dacă va participa şi Joe. Rachel îl respecta şi-l adora pe Joe Kurtz, oaspete ocazional la cină în casa lor (şi adevăratul ei tată, Arlene era absolut sigură în privinţa asta), dar Joe părea indiferent. Ajunsese într-atât de indiferent, încât Gail aproape că nu-l mai putea suporta – într-o conversaţie recentă cu Arlene îl făcuse „labagiu”

totuşi înţelegea situaţia şi dorea ca Rachel să-l cunoască pe bărbatul care-i era probabil tată.

— Îmi pare rău, zise Arlene continuând să privească furgoneta pentru deratizare de lângă complexul comercial. Sunt plecată ca să fac un comision pentru Joe şi nu mi-am dat seama cât e ceasul.

— Un comision pentru Joe? La ora asta?

Arlene sesiză dezaprobarea din glasul prietenei ei. Arlene fusese apropiată de sora soţului ei în vremea când acesta şi băiatul lor trăiau, dar se apropiase şi mai mult în anii de după moartea lor.

— Ceva care trebuia făcut, spuse Arlene.

Aş fi în stare să omor pentru o ţigară, îşi zise ea, apoi îşi dădu seama că era o opţiune reală. Putea să meargă la domnul Faţă Arsă din furgoneta pentru deratizare şi să bage în el două gloanţe calibrul 0,44. *În timp ce-şi aşteaptă prietena, care lucrează ca femeie de serviciu în schimbul de noapte*, *ca s-o ducă la cină.* Arlene decise că, dacă va proceda astfel, va folosi la proces circumstanţa atenuantă a sevrajului nicotinic. Poate că juriul avea să fie compus în majoritate din foşti fumători. *La dracu', ar fi de-ajuns unul.*

Flecări cu Gail câteva minute, vorbind în şoaptă şi ţinând geamul maşinii închis. Dacă Arsul mai era în cabina furgonetei, nu se clintea deloc.

— Ia zi, vine Joe Kurtz la cină vineri seară? întrebă Gail, pe un ton uşor schimbat.

Arlene îşi muşcă buza.

— Încă nu l-am întrebat. E... ocupat.

— Mda... Doctorul Singh mă întreabă aproape zilnic de el. Bănuiesc că stă mult în pat, ca să-şi revină după accident. Asta-nseamnă muncă suplimentară pentru tine la birou.

— Nu chiar aşa mult, zise Arlene comentând prima parte a frazei lui Gail, dar lăsând-o să creadă că se referă la a doua.

— Crezi totuşi că va putea să vină la aniversarea lui Rachel? Ar însemna foarte mult pentru ea.

Arlene ştia că, deşi Rachel era o fată sensibilă şi simpatică, avea puţini prieteni la şcoală. În afară de Gail şi Arlene – şi poate Joe –, la aniversare avea să participe doar o singură altă adolescentă, o fată slăbănoagă şi studioasă pe nume Constance.

— Am să-l întreb mâine, spuse ea.

— Dar îşi *aminteşte* că-i ziua lui Rachel, nu? întrebă Gail, ridicând uşor glasul.

— Îl întreb mâine dacă se simte-n stare să vină. Sunt sigură că va veni dacă poate. Gail, ai cumva la îndemână telefonul lui Rachel? Cel pe care ţi l-am dat astă-primăvară?

— Telefonul mobil al lui Rachel? întrebă cumnata ei. Da. Nu-l poartă niciodată la ea. Cred că-i în camera ei. De ce? Îl vrei înapoi?

— Nu, dar poţi să te duci să-l iei chiar acum? Şi să verifici bateria?

— Acum? repetă Gail.

— Da, te rog, zise Arlene.

În cabina furgonetei pentru deratizare se zări o mişcare. Arsul îşi schimba poziţia, poate pregătindu-se să iasă.

Gail oftă, spuse că se va-ntoarce într-un minut şi lăsă receptorul jos.

Arlene îşi cumpăni opţiunile. Erau jalnice. Ar fi dorit ca Arsul să dispară, ca ea s-o poată lua pe Aişa peste... se uită la ceas... peste douăzeci şi unu de minute. Chiar dacă Arsul n-o aştepta tot pe yemenită – deşi instinctul Arlenei afirma contrariul –, ar fi fost mai bine să nu existe martori. Fata era implicată în destule ilegalităţi. Dacă nu dorea să urce în maşină cu Arlene? La drept vorbind, acela era unul dintre motivele pentru care Arlene luase cu ea pistolul Magnum.

Atunci cum să-l îndepărteze pe individ? Şi ce să facă dacă el pornea brusc către Buick, cu furgoneta sau pe jos? Arlene n-avea habar de ce ar fi dorit bărbatul desfigurat din furgoneta pentru deratizare s-o înhaţe pe Aişa, dar simţea că exact asta va face peste... nouăsprezece minute... dacă nu intervenea ea.

Cum? Avea pe apel rapid numărul secţiei de poliţie din Niagara Falls, dar chiar dacă ar fi reuşit să obţină legătura cu cineva care chiar să cheme un echipaj de poliţie, care chiar să ajungă în parcare la timp, sosirea echipajului avea să coincidă aproape sigur cu cea a canadienilor care o lăsau pe Aişa la intrarea în complexul comercial. Iar dacă aceştia zăreau în parcare vreun girofar roşu-albastru sau maşini de poliţie, călăuzele de imigranţi ilegali aveau să-şi continue drumul, lăsând-o pe Aişa altundeva, departe de centrul comercial.

Poate că le-aş putea urmări maşina şi…

Arlene clătină din cap. După ce ar fi văzut o singură maşină de poliţie, călăuzele deja paranoice ar fi devenit probabil şi mai paranoice. Străzile erau pustii în caricatura aceea jalnică de oraş, iar şansele ca Arlene să-i poată urmări pe canadieni fără a fi zărită erau reduse, dacă nu chiar nule.

Iar dacă-i speria suficient de tare, ar fi putut chiar s-o ucidă pe fată şi s-o arunce pe undeva. Arlene nu ştia care era miza jocului – pentru Aişa, pentru cei care o introduceau ilegal în SUÂ, pentru Arsul din furgoneta aflată drept în faţa ei sau chiar pentru Joe.

M-aş putea duce acasă. Aceea era, cu certitudine, opţiunea cea mai raţională. Probabil că, dimineaţă, Joe avea să spună: „A, nu-i nimic, voiam doar să discut niţel cu fata aia, dacă s-ar fi putut. Nu-i mare scofală.”

Vezi să nu, îşi zise Arlene.

— Gata, se auzi vocea lui Gail, m-am întors cu telefonul. Şi-acum?

— A-ă-ă… ţine-l aşa câteva clipe, zise Arlene, conştientă cât de prosteşte sună vorbele ei.

Era ca glumele acelea idioate din liceu, când te suna un băiat, pretextând că era depanator de telefoane, şi te făcea să scoţi capacul telefonului – demult, pe vremea când toate telefoanele arătau la fel şi aveau capac –, apoi să execuţi o serie de manevre ca să-l „repari”, până ajungeai să învârţi

deasupra capului o pungă plină cu piese şi să cotcodăceşti ca o găină.

Cu câteva luni în urmă, Joe o convinsese pe Arlene să-i cumpere lui Rachel un telefon mobil. Era mereu îngrijorat că fata s-ar putea afla în pericol, că ar putea-o urmări cineva, cum făcuse răposatul ei tată vitreg, şi-i plăcea ideea ca Rachel să aibă asupra ei un telefon cu numerele Arlenei setate pe apelare rapidă.

Pe Gail o deranjase oarecum cadoul („Dacă Rachel îşi dorea un telefon, i l-aş fi cumpărat”, spusese ea foarte logic), dar Arlene o convinsese că telefonul reprezenta maniera stângace a lui Joe de a stabili o formă de contact cu fata, de a o supraveghea de la distanţă.

— Poate stabili contactul cu ea venind pur şi simplu la cină şi vizitând-o mai des, replicase sec Gail, iar Arlene nu avusese ce să-i răspundă.

Se gândise la telefon în clipa aceea fiindcă, deşi facturile pe numărul respectiv erau achitate de Clopotenupţiale.com, dacă se încerca identificarea posesorului în urma unui apel la 911, înregistrările aveau să arate doar numărul căsuţei poştale închiriate de Clopotenupţiale.

Paisprezece minute până la miezul nopţii. Era foarte posibil ca Aişa să fie adusă cu câteva minute mai devreme – în orice secundă – şi Arlene habar n-avea ce să facă. Dacă Arsul o înşfăca pe fată, ea ar fi putut încerca să urmărească furgoneta pentru deratizare, astfel încât să-i poată spune lui Joe cel puţin unde fusese dusă fata. Numai că pe străzile pustii şi ude din oraşul pustiu şi ud, misiunea asta ar fi avut tot atâtea şanse de reuşită ca şi urmărirea călăuzelor.

Arlenei nu-i plăcea să folosească expresii obscene, dar trebuia să admită că avea un morcov băgat undeva adânc şi neplăcut.

— Arlene? Ai păţit ceva?

— Nu, n-am nimic. Telefonul e-ncărcat?

— Da.

— Bun. Formează 911.

— Poftim? E vreo urgenţă?

— Încă nu, dar formează 911. Nu apăsa deocamdată tasta de apelare.

— Bine. Ce spun când mă întreabă care-i urgenţa?

— Spune-le că în parcarea Centrului Comercial Rainbow e un bărbat care tocmai suferă un infarct – a făcut stop cardiac.

— Centrul Comercial Rainbow? Cel din Niagara Falls?

— Da.

— Acolo eşti tu? A făcut cineva stop cardiac? Te pot dirija să-i faci resuscitare cardiopulmonară, până ajunge ambulanţa.

— Gail, nu moare nimeni, e o chestie de detectivi particulari. Spune-le doar că un bărbat a suferit un infarct în parcarea Centrului Comercial Rainbow... Mai spune-le că se află într-o furgonetă lângă intrarea sudică a centrului comercial şi că pe flancul furgonetei scrie „Deratizare – Control Total”.

— Stai... stai aşa... să scriu toate astea. Cum ziceai...?

— Deratizare – Control Total.

— N-o să fiu arestată pentru declaraţii false?

— N-au să te găsească. Ai încredere în mine. După ce faci apelul... *dacă* îl faci... ia un ciocan, sparge telefonul şi aruncă bucăţile. O să-ţi fac rost de altul nou.

— Mi se pare un telefon destul de scump. Nu ştiu dacă...

— Gail!

— Bine. Un bărbat a suferit un infarct lângă intrarea sudică în Centrul Comercial Rainbow – cea de lângă centrul de conferinţe din Niagara Falls... şi se află într-o furgonetă pe care scrie „Deratizare – Control Total”.

— Da.

Arlene se uită la ceas. Mai rămâneau unsprezece minute până la miezul nopţii. Era aproape prea târziu ca să...

Furgonetă pornise. În aerul umed, Arlene zări fumul negru de ulei. Putea auzi motorul, deşi avea geamurile închise.

Slavă Domnului! Nu mai trebuie să…

Furgoneta făcu un viraj scurt la stânga şi porni în direcţia Arlenei. Preţ de o clipă, farurile o ţintuiră ca pe o ciută.

Ea se trânti imediat pe scaunul de lângă şofer şi bâjbâi în poşetă, căutându-şi pistolul. Telefonul mobil îi căzu din poală şi, pentru o secundă, fu convinsă că pierduse legătura cu Gail.

— Alo? Alo? ţipară amândouă femeile în acelaşi timp.

Furgoneta se opri la cincisprezece-douăzeci de metri în faţa Buicku-lui; farurile ei îi scăldau parbrizul, făcându-l opac, de un alb lăptos.

— Sună la 911, şopti iute Arlene. Sună la 911. Pe mobil. Lasă linia asta deschisă.

— Doamne Dumnezeule! Arlene, ai păţit ceva? Ce…

— Sună la 911! zbieră Arlene. Zi-le ce ţi-am spus!

Se lăsă să lunece pe podea, cu spatele rezemat de portiera din partea pasagerului. Lăsă telefonul celular pe scaun, îşi trase picioarele peste schimbătorul de viteze şi-şi puse tălpile pe podeaua mochetată. Aşeză Magnum-ul masiv pe genunchi şi-l armă, îndreptând ţeava spre plafon. Dacă Arsul venea pe partea pasagerului, era posibil ca ea să nu fie vizibilă în spaţiul întunecos de sub bord, mai ales că farurile furgonetei proiectau o lumină orbitoare. Îndreptă arma spre portiera şoferului.

Farurile furgonetei se stinseră şi motorul amuţi.

— Arlene!

Era un strigăt, dar nu unul panicat. Gail lucra de mult timp ca asistentă medicală şi Arlene ştia că pe cât devenea situaţia mai drastică, pe atât mai calmă era Gail. *Ca orice bun profesionist*.

— Ş-ş-ş, şopti Arlene, aplecându-se spre stânga ca să se apropie de telefon. Nu vorbi… Nu vorbi…

Nu se mai auzi niciun sunet. Niciun zgomot de paşi. Totuşi, motorul furgonetei rămase oprit, iar farurile furgonetei, stinse. Arlene privi geamul de pe partea şoferului, aţintindu-l cu arma. Trecu un timp în tăcere

deplină – i se părea că s-au scurs ore întregi, însă ştia că probabil nu fusese mai mult de un minut-două.

Doamne Dumnezeule! Am încuiat portiera?

Acum era prea târziu ca să se repeadă la butonul care comanda închiderea portierei de pe partea şoferului. Se gândi să ridice braţul deasupra capului şi s-o încuie pe cea de care se sprijinea (*Dacă o deschide brusc, o să cad pe spate ca un sac de cartofi*), dar ştia că declanşarea bruscă a bolţului încuietorii ar fi răsunat ca o împuşcătură. Nu făcu niciun gest.

Portiera furgonetei se trânti. Arlene îşi aşeză degetul pe trăgaci. Făcuse suficiente antrenamente cu arma aceea ca să ştie că e nevoie de o apăsare puternică pe trăgaci ca s-o declanşeze, iar reculul era zdravăn. Îşi sprijini capul mai bine de portiera din spatele ei, astfel încât reculul să n-o lovească în bărbie, sprijini pistolul mare pe genunchi cu mâna stângă sub cea dreaptă, ca s-o stabilizeze, şi trase cocoşul înapoi până se produse declicul.

Acum putea auzi paşii pe beton. Individul venea spre portiera de pe partea şoferului.

Capitolul 41

În timp ce elicopterul cel mare plonja vertiginos, Kurtz îşi alungă din minte şi din corp ceaţa pilulelor albastre.

Cu un efort de voinţă, înlătură falsul sentiment de bine şi unda de veselie care se suprapuneau peste toate. Dizolvă paravanul ce-l separa de suferinţă şi îngădui durerii de cap să revină, împreună cu fermitatea de gândire şi de acţiune care-l caracteriza pe Joe Kurtz. Alungă pâcla farmaceutică moale şi chemă la datorie miezul fiinţei sale dure.

Uriaşul Bell Long Ranger ateriză violent, zdruncinându-i lui Kurtz şira spinării şi trimiţându-i prin ţeastă vechile piroane familiare, lunecă vreo câţiva metri pe iarba udă,

apoi se opri. Imediat, Gonzaga şi omul său, Bobby, ieşiră pe uşa laterală şi porniră în goană. Angelina şi bodyguardul ei, Campbell, îi urmară după un minut, cu Mp5-urile în mână şi cu genţile pline cu muniţie zăngănindu-le la şold.

Kurtz se luptă câteva secunde cu centurile de siguranţă prinse în patru puncte, scăpă de ele, îşi înhăţă geanta, puse pe umăr în banduliera targa pliată din aluminiu şi plasă şi ieşi pe uşa laterală, tocmai când Baby Doc cobora pe portiera din partea pilotului, trăgând două tuburi lungi din spatele scaunului său. Pilotul atârnă în bandulieră un tub, iar pe celălalt îl ţinu în mână. Păreau a fi AG-uri, vechile aruncătoare de grenade propulsate de rachete folosite în Rusia şi în Europa de Est.

— Ce-s alea? întrebă Kurtz în şoaptă.

Amândoi porniseră în pas alergător spre casa întunecată, trecând pe lângă o formă neagră: elicopterul Huey al maiorului.

— AG-uri, zise Baby Doc şi se întoarse în direcţia drumului de acces.

— Stai! strigă Kurtz.

Baby Doc se întoarse, dar nu se opri din alergare.

— Credeam că rămâi în elicopter, şopti Kurtz.

Baby Doc rânji.

— N-am spus niciodată aşa ceva.

— Şi dacă te omoară?

Rânjetul rămase la locul lui.

— Voi, băieţi, va trebui ori să luaţi lecţii de zbor, ori s-o luaţi pe jos.

Îi întoarse spatele şi alergă către capătul drumului de acces.

În foişorul de pază zăcea un mort. Nimic nu se clintea, cu excepţia lor: şase oameni care alergau spre casă. Luminile exterioare de securitate erau aprinse în spate, însă conacul rămânea în beznă.

Angelina Farino Ferrara plasă încărcătura de C-4 pe uşă, potrivi temporizatorul şi se retrase împreună cu ceilalţi trei,

exact în clipa în care apăru Kurtz. Explozia nu fu atât de puternică pe cât se aştepta el, dar îi trezi oricum pe toţi cei din casă. Uşa zbură spre interior, lăsând să se vadă armăturile din oţel rupte la nivelul balamalelor.

Gonzaga intră primul. Bodyguardul lui îl urmă după o secundă. Angelina şi omul ei se năpustiră după altă secundă.

Asta-i nebunie curată, îşi zise Kurtz, nu pentru prima dată în noaptea aceea. Nu ataci o casă fără să-i cunoşti perfect planul interior. Ridică pistolul şi se repezi înăuntru. Luminile din foaier şi din hol se aprinseseră, ceea ce nu era bine. Dispunerea era aşa cum şi-o amintea: drept în faţă, foaierul care dădea în holul central, la dreapta, scara – Angelina şi bodyguardul ei o urcau deja în goană –, un living întunecat în stânga, iar pe hol, de o parte şi de alta, uşi închise.

Gonzaga lovi cu piciorul prima uşă din dreapta foaierului şi aruncă înăuntru o grenadă antisenzorială. Explozia fu foarte puternică. Bobby, bodyguardul, deschise în mod similar a doua uşă din dreapta şi sări îndărăt când o rafală de armă automată brăzdă foaierul, făcând ţăndări candelabrul şi distrugând vaze şi mobilier. Bobby trase cu carabina în odaie, încărcă, trase din nou, încărcă, trase iarăşi. Focul de automat încetă brusc.

La etaj, două explozii revărsară fum pe scară.

Kurtz traversă în fugă foaierul, risipind cioburi de cristal în timp ce alerga. Tencuiala cădea din plafonul înalt. Zări uşile din sticlă ale bibliotecii la cincisprezece metri drept în faţă; oricine s-ar fi aflat în încăperea aceea întunecată îl vedea perfect. În holul acela lat erau prea multe lumini, iar lămpile se aflau în nişe, astfel că erau greu de distrus; Kurtz, deplasându-se cu salturi în zigzag şi oprindu-se la intrarea în hol, se simţea ca o ţintă – ceea ce şi era.

Gonzaga ieşi din camera din spatele lui Kurtz şi trase prin dreapta acestuia, în direcţia scării. O siluetă îmbrăcată în negru se rostogoli pe trepte şi un automat M-16 căzu pe gresia din foaier. Nu-i de-al nostru, îşi spuse Kurtz.

— Ia-o la stânga, iar eu şi cu Bobby mergem la dreapta! strigă Toma Gonzaga.

Kurtz încuviinţă şi ţâşni în stânga, exact în clipa în care uşile bibliotecii explodară într-o ploaie de cioburi. Toma, Bobby şi Kurtz săriră de o parte şi alta a uşilor. Două focuri de carabină şi Browning-ul lui Kurtz răsunară simultan, sfărmând ultimele resturi de sticlă ale uşilor. Kurtz ar fi vrut să meargă spre dormitorul maiorului, care se afla în stânga bibliotecii, la capătul holului, dar în clipa aceea nu se putea mişca deloc, fiindcă din întunericul bibliotecii, cineva trase iarăşi cu un M-16.

A doua uşă de pe partea stângă a holului se deschise; un bodyguard vietnamez aruncă o privire rapidă, se trase îndărătul uşii, întinse un M-16 şi împroşcă holul cu gloanţe. Gonzaga şi Bobby dispăruseră din vedere în spatele lui Kurtz, în camerele de pe partea opusă a holului. Focurile de carabină mugeau şi umpleau aerul cu iz înecăcios de cordită.

Kurtz se lipi cât mai mult de prima uşă din stânga – era încuiată – şi aşteptă până ce ploaia de tencuială şi gloanţe ricoşate, stârnită de rafala vietnamezului, încetă. După aceea îşi aţinti pistolul spre centrul uşii din lemn deschise şi trase cinci gloanţe, la nivelul pieptului. Se auziră un strigăt şi zgomotul unui trup rostogolindu-se pe scări.

Subsolul. Kurtz dorea să coboare acolo – era misiunea lui –, dar mai întâi trebuia să cureţe biblioteca. Alergă, trăgând, către uşa ce ducea spre subsol. De dincolo de uşile sfărâmate ale bibliotecii nu se mai trase niciun foc.

La subsol se vedea o lumină; Kurtz zări trupul bodyguardului inert la baza scării. Scoase din geantă o grenadă antisenzorială, o activă şi o aruncă pe trepte în jos, retrăgându-se după uşă până la explozie. Când se uită din nou, subsolul era plin de fum şi hainele bodyguardului ardeau. Tipul nu se clintise.

Alte explozii la etaj. Schimbul de focuri de acolo era teribil. Kurtz se întrebă dacă Angelina supravieţuise Bătăliei

Dormitorului de Nord sau ce naiba se petrecea acolo.

Kurtz făcu un salt şi se ghemui pe prima treaptă a scării către subsol, fără să piardă din ochi uşile bibliotecii; Gonzaga şi Bobby îşi iţiră capul din pragul încăperilor în care se aflau.

— Camerele astea sunt curate, strigă Gonzaga Cel puţin astea două de aici. Ce-i cu biblioteca?

Din biblioteca întunecată explodară iarăşi focuri de arme automate, ciuruind pereţii de-a lungul holului larg şi făcându-i pe toţi trei să se ferească. Kurtz zărise două sclipiri de foc: gura a două arme.

— Nu-i curată! strigă el de pe prima treaptă. Cel puţin două automate.

— Bagă o grenadă! strigă Bobby.

Pot face ceva şi mai bun, gândi Kurtz. Scoase din geantă o bucată de explozibil C-4, o modelă aproximativ în formă de sferă, vârî în ea un detonator temporizat şi-l fixă la patru secunde. Ţâşni în hol şi-l lansă ca pe o bilă de bowling prin uşile sparte, sărind înapoi pe treapta de sus, exact în clipa în care ambele M-16 deschiseră focul.

Explozia smulse cele două uşi din ţâţâni şi rostogoli pe hol un nor de fum înţepător. Kurtz, Gonzaga şi Bobby pătrunseră în fugă în norul de fum, trăgând din mers. Ultima uşă din dreapta se deschise. O asiatică privi afară şi ţipă. Avea mâinile goale.

— Nu! răcni Kurtz peste umăr, dar prea târziu.

Gonzaga trase în ea cu carabina de la şase metri, şi partea superioară a trunchiului femeii zbură înapoi în cameră, de parcă ar fi fost smucit cu un cablu.

Kurtz lovi cu piciorul uşile rupte ale bibliotecii şi se rostogoli printre cioburi de geam şi aşchii din canaturi. Covorul luase foc. Fumul se ridica spre plafonul înalt, ca de catedrală, şi o alarmă de incendiu ţipa strident, atingând aproape aceeaşi notă cu strigătul asiaticei.

Trinh şi alt vietnamez trăseseră de după o masă lungă, masivă din bibliotecă, pe care o răsturnaseră pe o parte.

Explozia de C-4 spărsese masa în câteva bucăţi şi o mie de aşchii risipindu-le peste ei. Bodyguardul fusese proiectat prin uşile de sticlă ale terasei – o alarmă antiefracţie începu să urle la unison cu cea de incendiu – şi era în mod clar mort. Colonelul Trinh zăcea fără cunoştinţă pe covorul ce fumega. Avea faţa însângerată şi braţul stâng rupt, dar respira. Papucii roşii îi zburaseră din picioare şi unul dintre ei poposise pe un raft cu cărţi, la trei metri înălţime. Automatul M-16 distrus al colonelului se afla în apropiere.

Kurtz îl întoarse pe Trinh pe burtă, scoase cătuşe din geantă şi-i prinse mâinile la spate. Strâns.

— Du-l la elicopter, îi spuse lui Bobby, care-şi rotea carabina cu mişcări scurte, acoperind toate deschiderile, inclusiv uşile sparte ce dădeau pe terasa iluminată.

— Nu-mi dai tu ordine!

— Fă-o, rosti Gonzaga păşind prin uşile sparte dinspre hol.

Bobby îl prinse pe bătrânul vietnamez de păr, îl trase în sus, băgă un umăr sub el, îl ridică fără să lase carabina din mână şi porni în fugă cu el pe hol.

— E voinic diavolul! comentă Kurtz.

— Da.

Cei doi bărbaţi se lăsaseră pe un genunchi, fiecare supraveghind o uşă. La etaj, canonada focurilor de armă scăzuse; se mai auzeau doar scurte rafale ocazionale.

— Ăla-i dormitorul maiorului, spuse Kurtz arătând cu degetul către uşa închisă de pe peretele sudic al bibliotecii. Ocupă-te tu de el. Eu mă duc la subsol.

Gonzaga încuviinţă şi alergă spre dreapta uşii dormitorului, încărcându-şi în drum carabina.

Bună idee, gândi Kurtz revenind în hol. Scoase alt încărcător din buzunar. Dintr-o veche obişnuinţă, ţinuse socoteala gloanţelor: până în acel moment trăsese nouă. În pistol trebuia să mai fi rămas două, unul pe ţeavă şi unul în încărcător.

Trupul bodyguardului de la baza scării continua să ardă,

dar fumul din subsol se mai risipise. Pe lângă covorul şi cărţile ce ardeau în bibliotecă, la parter, se aprinsese ceva şi la etaj – în foaier se revărsa fum venit de sus. Schimbul de focuri de acolo încetase.

Brusc, se auzi o explozie dublă, de afară, din partea de nord a casei, pe unde trecea drumul de acces din vale.

Baby Doc a apucat să folosească măcar un AG.

Kurtz coborî treptele, cu pistolul întins. O privire aruncată trupului de la baza scării îi arată că izbutise să tragă trei gloanţe în pieptul asiaticului. Avansă în subsol.

În mod surprinzător pentru o casă atât de elegantă, subsolul nu era finisat. Partea centrală era deschisă şi acoperită cu mochetă, lângă peretele îndepărtat se aflau un televizor cu ecran mare şi câteva canapele ieftine, zona mică destinată bucătăriei şi barului conţinea un frigider şi băutura, însă o parte din podea era beton gol, iar locul mirosea a sudoare şi ţigări. După Kurtz, era locul în care se adunau bodyguarzii. De pe scară se revărsa fum.

Încăperea centrală avea uşi ce dădeau spre trei cămăruţe şi o baie, iar Kurtz le deschise pe toate, lovindu-le cu piciorul.

O găsi pe Rigby în ultima odaie.

Zăcea pe jumătate dezbrăcată pe o saltea însângerată, aşezată direct pe podeaua din beton, şi părea moartă. Văzu însă perfuzorul improvizat şi mormanul de bandaje de pe piciorul ei stâng şi se lăsă în genunchi lângă ea. Rigby zăcea fără cunoştinţă; era foarte palidă, avea pielea rece şi lipicioasă, dar când îi atinse gâtul cu degetele simţi un puls slab. Încercaseră s-o ţină în viaţă până a doua zi, când puteau termina treaba în Buffalo cu arma lui Kurtz. Pleoapele femeii se mişcară, dar ea nu deschise ochii.

Kurtz dădu jos din spate targa, o desfăcu, apoi se întrebă ce dracu' făcea. Nimeni n-avea să vină acolo, jos ca să-l ajute să ducă targa.

— Îmi pare rău, Rig! spuse el.

Băgă pistolul în toc, puse femeia pe umăr în stilul

pompierilor, luă flaconul de perfuzie şi urcă scara abruptă. Rigby gemu când o mişcă, însă nu-şi recăpătă cunoştinţa.

Casa luase foc de-a binelea. Dinspre bibliotecă se auzeau împuşcături, dar Kurtz nu se duse într-acolo. Străbătu holul şi ieşi în foaierul plin de fum. O mişcare pe scară îl făcu să treacă flaconul de perfuzie în mâna cealaltă şi să scoată pistolul.

Angelina Farino Ferrara coborî scara prin fum, clătinându-se sub greutatea trupului unui bărbat, pe care-l purta pe umăr. Avea faţa, braţele, mâinile şi puloverul mânjite de sânge şi continua să ţină Mp5-ul în mâna dreaptă.

— Iisuse! făcu Kurtz când ieşiră amândoi pe uşa din faţă, fiecare cu povara în spate. Omul tău?

— Da, icni Angelina. Campbell.

— Viu?

— Nu ştiu. A-ncasat un glonţ în gât.

Se opri sub porte cochere şi arătă cu bărbia spre picioarele dezgolite, palide şi chiloţii albi ai lui Rigby:

— Prietena ta? Ar avea un cur mişto, dacă n-ar fi celulita.

Kurtz nu zise nimic. Trase cu nesaţ aerul proaspăt în plămâni. La etaj pârâiau flăcări. O siluetă apăru pe drumul de acces, iar el şi Angelina se răsuciră simultan, ridicând armele.

— Nu trageţi! rosti Baby Doc.

Avea pe umăr propriul său Mp5, iar în mână ţinea un AG cu grenada încă pe ţeavă. Kurtz privi spre locul de pe drumul de acces unde se afla ultima barieră cu post de control şi văzu un jeep şi un echipaj al şerifului arzând laolaltă. Cei trei se întoarseră şi porniră iute către elicopter. Kurtz întrebă:

— Toate astea cu un singur AG?

— Da, încuviinţă Baby Doc.

Avea faţa mânjită de funingine, iar pe obrazul drept o arsură sau tăietură. O privi pe Angelina, care se clătina sub greutatea bodyguardului ei, dar nu se oferi s-o ajute.

— Voi mergeţi înainte, le zise când trecură pe lângă

Huey-ul negru. Vin şi eu imediat.

La jumătatea drumului spre elicopter, Angelina fu nevoită să se oprească pentru a-l muta pe Campbell pe celălalt umăr, dar Kurtz nu se opri s-o aştepte. Rigby gemea. Sângele îi curgea pe picior, trecea prin puloverul lui şi-i cobora apoi pe braţul stâng.

O explozie puternică îl făcu să se întoarcă. Baby Doc trăsese ultimul AG în Huey şi elicopterul negru ardea cu vâlvătăi. Bossul din Lackawanna alergă pe lângă el, ducând doar arma automată.

— O veche regulă a comandourilor israeliene: nu-i lăsa adversarului forţa aeriană. Sau aşa ceva, rosti el trecând în fugă pe lângă Kurtz.

Baby Doc urcase deja în elicopter şi pornise turbinele când Kurtz ajunse la uşa deschisă şi o întinse pe Rigby pe podeaua acoperită cu plastic, lângă locul unde medicul yemenit se ocupa de colonelul Trinh, care zăcea tot încătuşat şi însângerat. Tafer se ridică de lângă colonel, se aplecă asupra lui Rigby şi îndreptă fasciculul unei lanterne mai întâi spre ochii ei, după aceea spre rană.

— Cum e? întrebă Kurtz, rezemându-se de uşa deschisă a elicopterului ca să-şi tragă sufletul.

— Abia mai trăieşte, zise Tafer. A pierdut mult sânge. (Scoase acul perfuzorului şi aruncă pe iarbă flaconul aproape gol.) Asta-i soluţie salină. Ea are nevoie de plasmă.

Scoase din trusa lui o pungă de plastic cu plasmă şi introduse acul în braţul teribil de învineţit al lui Rigby.

Angelina apăru, clătinându-se, cu omul ei şi-l trânti pe podea, lângă Rigby. Podeaua elicopterului era acoperită de trupuri.

— *Triaj,* icni ea şi se aşeză pe iarbă.

Tafer lumină cu lanterna ochii deschişi ai lui Campbell şi cercetă rana de la gât.

— Mort, spuse el. Daţi-l la o parte, vă rog.

— Îl ducem acasă, zise Angelina de pe iarbă.

Kurtz se aplecă şi împinse trupul bodyguardului lângă

peretele despărţitor din spate, băgându-l pe jumătate sub bancheta de acolo.

— Parc-ar fi retragerea lui Napoleon din Moscova, să-mi bag picioarele! strigă Baby Doc de pe scaunul pilotului.

— Ţine-ţi gura! ricană Angelina peste vuietul turbinei şi rotorului.

Se sculă în picioare, aruncă încărcătorul gol al armei şi-l înlocui cu altul din geantă. Apoi porni, împreună cu Kurtz, înapoi spre casa incendiată.

Capitolul 42

Arlene abia apucă să zărească şapca Arsului – o şapcă veche Brooklyn Dodgers, observă ea – înainte să apară girofarurile.

Mai erau cinci minute până la miezul nopţii; bărbatul din furgoneta pentru deratizare petrecuse două minute privindu-i maşina şi altele două dându-i ocol ca s-o verifice, înainte de a se apropia de portiera şoferului – neîncuiată, se temea ea. După aceea, vârful şepcii sale apăru în partea de jos a geamului din partea şoferului. Arlene aţinti Magnum-ul şi se pregăti pentru recul şi pentru ploaia de cioburi.

Mai întâi fulgerară luminile roşii, apoi se auzi sirena. Şapca dispăru din geam, iar peste câteva secunde un motor porni şi farurile furgonetei trecură din nou peste parbrizul ei. După ce farurile dispărură, Arlene se ridică şi trase cu ochiul peste bord.

Ambulanţa era însoţită de un echipaj de poliţie şi ambele vehicule făceau un viraj larg pe lângă intrarea complexului comercial, îndreptându-se către furgoneta pentru deratizare, în care se afla ipotetica victimă a unui stop cardiac.

Furgoneta acceleră spre ieşirea nordică.

Atât ambulanţa, cât şi echipajul de poliţie se opriră, parcă

debusolate, apoi porniră în urmărirea a ceea ce părea a fi o victimă extrem de vioaie a unui stop cardiac. În câteva secunde, girofarurile dispărură pe strada Niagara şi parcarea redeveni tăcută. Arlene ştia că Centrul Medical Memorial din Niagara Falls se afla la numai două cvartale spre nord, pe Walnut Avenue, dar ambulanţa venise oricum foarte repede. În mod vădit, miezul nopţii într-o duminică ploioasă, la sfârşitul lunii octombrie era un moment mort pentru toată lumea.

Automobilul Dodge vechi, cu plăcuţe de Ontario apăru în parcarea complexului încet, şovăitor, frânând de două ori, de parcă şoferul şi ocupanţii automobilului – Arlene putea distinge nişte capete conturate pe fundalul luminilor stradale – ar fi fost suspicioşi, gata s-o şteargă la orice mişcare. Arlene trecu pe scaunul şoferului, însă ramase cu capul cât mai jos, privind pe lângă volanul Buickului.

— *Arlene!*

Mai târziu îşi dădu seama că avusese noroc că pusese piedica revolverului şi-l băgase înapoi în poşetă; altfel, probabil că s-ar fi împuşcat singură când vocea lui Gail răsună din telefonul celular. Arlene uitase de telefon. La naiba, uitase chiar şi de Gail!

— Ai păţit ceva?

— Sssssst! sâsâi Arlene în telefon. N-am păţit nimic.

— Ce dracu? izbucni cumnata şi prietena ei. Mă sperii de moarte!

Dodge-ul cu plăcuţe de Ontario se oprise lângă intrarea în complexul comercial. O femeie micuţă, cu o valiză veche în mâini fu împinsă pe trotuar în dreptul intrării, apoi maşina accelera şi se îndreptă spre ieşirea ce dădea în Third Street.

— Gail, rosti Arlene calm, este foarte posibil să-mi fi salvat viaţa. O să te sun mâine să-ţi povestesc totul.

— *Mâine!* cârâi telefonul. Să nu-ndrăzneşti s-aştepţi până…

Arlene închise telefonul şi-l dezactivă. Stătu locului doar

câteva secunde, aşteptându-se pe jumătate ca furgoneta pentru deratizare sau echipajul de poliţie să reapară în trombă.

Nimic. Doar femeia micuţă, valiza veche şi parcarea pustie.

Arlene porni maşina, aprinse farurile şi merse spre femeie, descriind un arc larg, ca să n-o sperie.

Mai degrabă fată decât femeie, îşi zise Arlene în timp ce apăsa pe un buton ca să coboare geamul de pe partea dreaptă a maşinii. Aşa cum se temuse, portierele nu fuseseră încuiate.

— Aişa? întrebă ea.

Tânăra nu tresări speriată. Părea să fie o adolescentă, cu chip palid şi ochi mari, îmbrăcată cu o pelerină ieftină. Geamantanul pe care-l ţinea strâns părea că ar fi putut aparţine părinţilor Arlenei.

— Da, eu sunt Aişa, spuse fata într-o engleză cu accent, dar inteligibilă. Cine v-a trimis, va rog?

Arlene şovăi doar o clipă înainte de a răspunde:

— Yasein. Urcă, te rog.

Fata sui pe scaunul de lângă ea, fără să dea drumul geamantanului voluminos.

— Fă-i vânt în spate, zise Arlene şi o ajută să ridice valiza printre scaune şi s-o pună pe banchetă.

Tânăra era mai scundă decât Rachel, care avea paisprezece ani.

Privind din nou în oglinzile retrovizoare, Arlene ieşi iute din parcarea Centrului Rainbow, merse pe Third până la Ferry şi pe Ferry până la 62. În câteva minute se aflau pe extensia nordică a bulevardului Niagara Falls şi se îndreptau spre Buffalo. Ploaia reîncepuse; Arlene porni ştergătoarele de parbriz.

— Pe mine mă cheamă Arlene DeMarco, articulă ea rar, apoi, spontan, adăugă: Bine ai venit în Statele Unite!

— Mulţumesc foarte mult, răspunse tânăra privind-o calm. Eu sunt domnişoara Aişa Mosed, logodnica domnului

Yasein Goba din Lackawanna, New York, Statele Unite ale Americii.

Arlene încuviinţă şi surâse, dar în sinea ei suferea şi se întreba: Cum să-i spun? Mai ales, cum să-i spun în aşa fel încât mâine să mai vrea să discute cu Joe?

— Yasein este mort, nu-i aşa? întrebă Aişa.

Arlene o privi. *Minte-o*, îi trecu prin gând, dar cu glas tare spuse:

— Da, Aişa. Yasein este mort.

Capitolul 43

Şmecherul Dibaci scăpă de ambulanţă şi de echipajul de poliţie pe străzile ude din Niagara Falls – nu trebui decât să iasă din raza lor vizuală şi după aceea să intre pe o străduţă lăturalnică aflată între Piaza Haeberle şi cimitirul Oakwood apoi reveni la Centrul Rainbow.

Ajuns acolo, parcă lângă intrarea în complexul comercial, ţinând sub observaţie strada şi intrarea dinspre strada Niagara, ca să vadă dacă nu se întorcea echipajul de poliţie.

Ce pizda mă-sii a mai fost şi asta? Era convins că întâmplarea avea legătură cu Buick-ul parcat acolo. Bineînţeles, Buick-ul dispăruse. Îşi dăduse seama cu jumătate de ora în urmă că era ceva era în neregulă cu maşina aia albastră, că înăuntru se afla un om. Ar fi trebuit să fi mers direct la el şi să-l fi ras dracului, imediat ce ajunsese.

Dar ce fel de smardoi conduce un Buick albastru? Aia-i maşină pentru bunicuţe.

Şmecherul aşteptă cincisprezece minute, privind întruna peste umăr, înainte de a conchide: „coletul” fusese deja livrat şi ridicat. Îl sună pe Boss şi-i raportă situaţia.

— Ai reţinut numărul de înmatriculare al Buick-ului?

— Sigur că da, zise Şmecherul şi-l recită din memorie.

Urmă o pauză scurtă, timp în care Bossul introduse numărul de înmatriculare în calculatorul sau baza lui de date – Bossul avea acces la tot şi toate. Apoi vocea din telefon rosti:

— Doamna Arlene DeMarco.

Urmă o adresă din Cheektowaga. Numele nu-i spunea nimic Şmecherului.

— Secretara IP-ului, spuse Bossul. Secretara lui Kurtz.

Şmecherul părăsise centrul comercial şi se îndrepta spre autostradă, dar trebui să încetinească şi să clipească de câteva ori, căci văzu roşu în faţa ochilor când Bossul pronunţă numele lui Kurtz. Blestematul ăla trebuie să moară!

— Vrei să merg acum în Cheektowaga? întrebă Şmecherul. Să preiau coletul şi să lămuresc lucrurile cu doamna Arlene DeMarco?

Poate Kurtz va fi acolo şi vom lămuri totul!

Bossul tăcu un minut – evident, cântărea opţiunile. În cele din urmă zise:

— Nu, nu-i nevoie. Este aniversarea ta şi te aşteaptă un drum lung. Du-te şi ia-ţi ziua liberă. Ne vom ocupa marţi de toate astea.

— Sigur? întrebă Şmecherul.

Conducea având în poală pistolul Beretta cu amortizor. Simţea revolverul ca pe o erecţie de oţel călit.

— Cheektowaga este în drumul meu, adăugă el.

Bossul tăcu alte câteva secunde.

— Nu, dă-i drumul, spuse calm. S-ar putea ca totul să iasă mai bine dacă aşteptăm o zi.

— Bine, zise Şmecherul dându-şi seama cât de obosit era. (Şi, într-adevăr, îl aştepta un drum lung. Şi multe de făcut după ce sosea la destinaţie.) Te sun marţi dimineaţă. Vrei ca atunci să mă duc direct în Cheektowaga?

— Da, asta ar fi bine, rosti Bossul. Sună-mă când te apropii de aeroport. Nu mai târziu de ora şapte, da? Vreau să le-ntâlnim pe doamnele astea înainte ca doamna

DeMarco să plece la serviciu.

— Bine, spuse Şmecherul. Altceva?

— Doar distracţie plăcută de ziua ta, Sean, zise Bossul.

Capitolul 44

— Eu intru pe uşa pe care am aruncat-o în aer, zise Angelina. Tu ocoleşte pe terasă. Cred c-ar fi bine să terminăm repede. Baby Doc pare c-ar fi gata să decoleze fără noi şi ar putea fi în avantajul lui s-o facă. Îi luăm pe Toma şi pe omul lui şi-o întindem în pizda mă-sii de-aici!

Kurtz încuviinţă şi se despărţiră.

El căra în continuare geanta cu echipament, dar nu mai avea nevoie de ochelarii pentru vedere pe timp de noapte. Conacul ardea din plin; de la etaj se revărsau flăcări prin ferestrele înalte, şindrila de cedru de pe acoperiş fumega, iar pe latura de est şi pe cea de vest, prin ferestrele de la etaj ieşeau vălătuci de fum. Lumina pâlpâitoare a flăcărilor ilumina totul până la elicopterul cu care veniseră.

Kurtz se opri la colţul casei, apoi trecu pe terasa de deasupra stâncii. Bobby, omul lui Gonzaga, întoarse carabina spre el.

— Hei! strigă Kurtz, ridicând braţele şi Browning-ul. Eu sunt!

Bobby coborî carabina. Supraveghea uşile deschise ce dădeau spre bibliotecă şi spre dormitorul maiorului, aflat dincolo de două uşi închise, masive, fără geamuri.

— Care-i situaţia? întrebă Kurtz.

Scoase un glonţ din încărcătorul revolverului şi-l băgă în buzunar. Verifică dacă avea glonţ pe ţeavă, aruncă încărcătorul gol pe terasă şi băgă alt încărcător de zece gloanţe.

— Şefu-i tot înăuntru, adună hârtii şi alte căcaturi şi-l ţine pe maior în camera lui. A luat foc toată casa, aşa că şefu’ n-

o să mai întârzie mult.

Ultima informaţie era absolut de prisos. Deasupra terasei, flăcările se revărsau prin ferestrele de la etaj şi căldura era puternică.

— Cred că dormitorul maiorului are legătură cu al lui Trinh, de alături, rosti Kurtz acoperind pârâiturile incendiului. Bătrânul ar putea să scape pe-acolo.

Bobby clătină din cap.

— Şefu' m-a pus să-mping ce-a mai rămas din masa din bibliotecă în uşa camerei lui Trinh şi să pun un maldăr de căcaturi pe deasupra. Maioru' n-o să iasă pe acolo. În niciun caz în cărucioru' cu rotile.

— Mai este cineva înăuntru cu maiorul?

— Nu ştim. Şefu' crede că nu. Chiar când ai plecat, s-a tras cu pistolul prin uşa dormitorului. Dup-aia, maioru' a-nchis-o şi a-ncuiat-o. Şefu' crede că-i singur înăuntru.

— C-4? se interesă Kurtz.

Bobby ridică din umeri.

— Cred că da. Dac-ar fi după mine, l-aş lăsa pe moş băşină să ardă, răcni el destul de tare ca să se audă prin uşile terasei.

— Du-te şi-ajută-l pe Gonzaga, spuse Kurtz. Stau eu de pază aici.

După ce Bobby dispăruse în biblioteca plină de fum, Kurtz se retrase şi privi peste muchia stâncii, către valea aflată mult dedesubt. Acolo se aflau vehicule de intervenţie rapidă – zări o maşină de pompieri şi cel puţin trei echipaje ale şerifului, plus mai multe jeepuri mari –, dar nimeni nu suia pe drumul de acces şerpuit sau pe scara-zigurat.

Kurtz ieşi de pe terasă şi trecu după colţul sudic al conacului incendiat. Înăuntru se prăbuşi ceva masiv. În partea opusă a casei se zări o mişcare şi Kurtz se răsuci, gata să tragă, dar apoi văzu că erau Angelina, Gonzaga şi Bobby, cărând nişte genţi ticsite.

— Kurtz! strigă Donul feminin. Haide, *plecăm!*

El aprobă din cap şi le făcu semn cu mâna, dar rămase

pe loc, aşteptând. Peste aproape trei minute, uşile blocate fură deschise brusc şi maiorul, în scaunul cu rotile, apăru pe terasă. Bătrânul era în pijama şi halat, avea în poală un revolver militar uriaş, calibrul 0,45, şi manevra cu ambele mâini scaunul cu rotile pentru a se îndepărta de uşile ce fumegau şi de casa în flăcări. Ajunse la marginea terasei şi se opri, tuşind puternic şi scuipând.

— Nu mişca! rosti Kurtz şi ieşi pe terasă, ţinând Browning-ul cu ambele mâini, aţintit asupra bătrânului.

Porni spre scaunul cu rotile, oprindu-se o clipă ca să privească în dormitorul maiorului. Era plin cu vălătuci de fum. Dacă înăuntru se mai afla cineva, era scos din luptă… doar dacă nu avea un aparat de respiraţie.

— Nu clinti palmele de pe roţi! porunci Kurtz, apropiindu-se la doi metri de bătrân.

Maiorul îşi întoarse capul şi umerii, păstrând palmele pe inelele metalice ale roţilor, aşa cum i se ceruse. Militarul care arata atât de puternic pe aceeaşi terasă cu unsprezece ore în urmă părea acum bătrân, tras la faţă şi vlăguit. Părul alb, tuns perie era năclăit de sudoare şi lipit de cap, lăsând să se vadă pielea roz. Prin bluza de pijama descheiată i se vedea pieptul musculos, dar şi fire de păr alb şi cicatrice vechi. Ochii maiorului O'Toole erau obosiţi şi apoşi. Câte o dâră de funingine sub fiecare nară arăta că nici chiar ofiţerii veterani nu puteau respira multă vreme fum pur.

— Întoarce-te! ceru Kurtz.

Maiorul îşi roti scaunul. Ambii bărbaţi erau conştienţi de revolverul din poala lui O'Toole, însă Kurtz nu se putea descotorosi de el dacă nu-i îngăduia maiorului să-şi ridice mâinile sau nu se apropia el însuşi suficient de mult ca să-l ia. Bătrânul schilod nu-l putea lovi cu piciorul.

Kurtz hotărî să nu-şi bată capul cu pistolul pentru moment.

— Domnul Kurtz, zise maiorul şi începu să tuşească din nou.

Dădu să-şi ridice mâna la gură, îl văzu pe Kurtz trăgând

cocoşul pistolului şi încheie accesul de tuse cu palmele lui mari strânse ferm pe roţi.

După ce termină, îşi ridică faţa mânjită de funingine şi rosti:

— Ai învins, domnule Kurtz. Ce vrei?

— Tu ai pus la cale uciderea lui Peg O'Tbole?

Ochii bătrâni, cenuşii se făcură mari.

— S-o omor pe propria mea nepoată? Ai înnebunit?

— Cine-a făcut-o?

— Habar n-am. Bănuiesc că unul dintre amicii tăi mafioţi.

Kurtz clătină din cap.

— Ţi-ai ucis fratele, pe John. De ce să n-o fi omorât şi pe fiica lui?

Maiorul tresări, ca şi cum Kurtz l-ar fi pălmuit. Braţele puternice şi mâinile uriaşe se încordară.

— De ce ţi-ai ucis fratele? întrebă Kurtz. Era poliţist, dar se pregătea să iasă la pensie. Nu, stai… fiindcă a aflat că-ncercai să-ţi extinzi reţeaua de distribuţie a heroinei în Lackawanna şi Buffalo, nu?

Maiorul mânii… un mârâit adevărat, de animal.

— Spune, ţi-ai asmuţit fiul nebun şi asupra lui Peg O'Toole? insistă Kurtz.

— Fiul meu… zise maiorul.

Chipul dăltuit al bătrânului păru că se remodelează, ca într-un efect special de metamorfoză dintr-un film. Oasele puternice parcă se înmuiară.

— Fiul meu e mort. Sean Michael a murit acum cincisprezece ani într-un incendiu.

— Nenorocitul tău de fiu, Şmecherul Dibaci, a scăpat şi din focul ăla, nu, maiorule? Al cui cadavru l-ai pus în locul lui? Al unei slugi vietnameze de-a ta? Ba nu, trebuie să fi fost cineva care să semene mai mult cu un nenorocit de irlandez dement, chiar şi după ce arsese, nu? Iar după aia ai pus la dispoziţie amprentele dentare, nu?

— Fiul meu e *mort*! şuieră maiorul.

Duse mâna la revolver.

În loc să tragă, Kurtz se apropie şi lovi cu piciorul în scaunul cu rotile, vârându-şi cizma între genunchii veştejiţi ai bătrânului şi împingând cu putere. Maiorul scoase un strigăt şi dădu drumul revolverului, înhăţă cu mâinile lui puternice inelele din oţel ale roţilor şi se aplecă în faţă pentru a frâna scaunul care luneca spre marginea terasei udă de ploaie. Revolverul căzu pe dalele din piatră.

— Te-omor… te-omor… te-omor… gâfâi maiorul.

În mod evident, ar fi dorit să prindă piciorul lui Kurtz, să-i înşface beregata cu ambele mâini şi să-l sugrume. Dar pentru asta ar fi trebuit să dea drumul roţilor.

Kurtz ţopăi într-un picior, ţinând în continuare pistolul aţintit asupra bătrânului, şi lovi iarăşi cu piciorul, împingând cu toată greutatea sa. Arând roţile blocate, scaunul cu rotile lunecă un metru, scârţâind, şi se opri chiar pe muchia scării-zigurat.

— Cine m-a împuşcat? şuieră Kurtz, aplecându-se mai aproape de el. Cine a-mpuşcat-o pe Peg O'Toole? Pe cine-ai trimis?

— Te omor, în pizda mă-tii! gâfâi bătrânul.

Picături de sudoare zburară de pe fruntea încruntată şi stropiră faţa lui Kurtz. Răsuflarea maiorului mirosea a fum şi a moarte.

— Te omor, în pizda mă-tii! Te omor!

Puterea jumătăţii superioare a corpului său era enormă. Kurtz fu împins spre îndărăt; piciorul drept i se îndoi în spate, scaunul cu rotile avansă cincisprezece centimetri… apoi alţi cincisprezece centimetri.

— L-ai trimis pe dementu' de fi-tu s-o facă, icni Kurtz.

Simţea cârcei în piciorul drept, dar cizma îi ramase neclintită, pe scaun, între genunchii bătrânului.

— Aaaarrrrrhhh! urlă maiorul şi-şi ridică mâinile uriaşe ca să-l înhaţe pe Kurtz de gâtlej, să-l stranguleze şi să-l tragă peste margine odată cu el.

Kurtz îşi retrase brusc trunchiul, evitând mâinile hrăpăreţe aşa cum ar fi evitat atacul unei cobre; mişcarea îl

aruncă în spate, aproape orizontal. Ateriză greoi pe un cot. Mâinile uriaşe ale maiorului continuau să strângă aerul deasupra lui. Kurtz îşi îndoi picioarele ca pe nişte resorturi şi apoi le întinse, lovind cu ambele cizme scaunul cu rotile şi genunchii morţi ai maiorului.

Scaunul şi bătrânul care flutura din braţe zburară de pe terasă şi căzură peste buza stâncii. Până când Kurtz reuşi să se ridice şi să se apropie de margine, scaunul rupt şi silueta urlătoare căzuseră deja pe treizeci de trepte şi se rostogoleau în beznă cu viteză tot mai mare.

Capitolul 45

Rigby îşi recăpătă cunoştinţa undeva aproape de Kissing Bridge.

Decolarea se dovedise interesantă. Pe drumul din Buffalo spre Neola, interiorul elicopterului arata îndeajuns de ordonat, în ciuda maldărelor de armament, şi toţi şedeau cu centura de siguranţă fixată. La întoarcere, în momentul decolării domnea haosul; cei mai mulţi stăteau ghemuiţi pe podea, micuţul medic yemenit sărea încoace şi-ncolo, ocupându-se de Rigby King şi de colonelul Trinh, interiorul mirosea a fum, sudoare, sânge, cordită şi fecale – Kurtz bănuia că, în clipa morţii, Campbell îşi golise intestinele.

— Suntem prea grei, în pizda mă-sii! răcni Baby Doc de pe scaunul pilotului. Aruncaţi pe careva afara!

— Campbell merge acasă cu noi! urlă Angelina.

Îşi ştergea cu mâneca sângele de pe faţă, dar mâneca era atât de însângerată, încât nu reuşea decât să întindă şi mai mult mizeria.

— Să nu daţi vina pe mine dacă sfârşim sfărâmaţi de vreun deal! strigă Baby Doc Skrzypczyk.

Totuși, turbinele urlară, rotoarele prinseră să se rotească tot mai rapid; în cele din urmă, elicopterul supraîncărcat se

zgudui o dată şi decolă.

Nimeni nu închise uşa laterală. Kurtz se ţinu strâns şi privi în jos când se ridicară, se înclinară spre stânga, îndepărtându-se de conacul în flăcări, şi porniră prin vale, către Neola.

Dedesubt, şoseaua era în continuare plină cu vehicule şi lumini, dar cu excepţia celor două maşini care ardeau în vârful dealului, drumul de acces era pustiu. Nimeni nu încercase să ia cu asalt postul de gardă de unde Baby Doc trăsese prima oară cu AG-ul şi apoi împroşcase cu rafale de armă automată salvatorii care o luaseră la fugă. Chiar în clipa când se înclinară şi trecură peste marginea stâncii, rezervorul de combustibil al elicopterului Huey explodă în urma lor, ridicând în văzduh al doilea glob de foc. Tot vârful dealului părea să fie în flăcări.

Nimeni din vale nu trase în ei. Cel puţin Kurtz nu văzu nicio flacără la gura vreunei ţevi de armă. Se gândi că poate cei din vale cred că elicopterul e Huey-ul particular al maiorului.

Câteva minute mai târziu, când Rigby îşi recăpătă cunoştinţa, zburau la trei sute de metri pe deasupra dealurilor întunecate şi curentul de aer năvălea prin uşa deschisă. Tafer o acoperise cu o pătură şi Kurtz o înveli mai bine. Tremura.

— Joe?

— Da.

Puse mâna pe umărul ei.

— Ştiam c-o să vii după mine.

La asta n-avea nimic de spus.

— Rigby, ai nevoie de morfină? strigă el ca să acopere vuietul aerului şi mugetul turbinelor.

Dinţii femeii clănţăneau, dar Kurtz presupuse că nu din cauza frigului. Bănuia că Rigby e pe punctul de a intra în stare de şoc din cauza durerilor şi a pierderii de sânge.

— O, da, ar fi bine, spuse ea. Toată ziua nu mi-au dat nimic împotriva durerii. Doar idioata aia de perfuzie. Şi nu

puteau opri sângerarea.

— Ţi-au mai făcut altceva?

Ea clătină din cap.

— Mi-au pus întrebări idioate, atâta tot. Despre tine. Despre cei pentru care lucrăm. Dac-aş fi ştiut răspunsurile, le-aş fi spus. Dar nu ştiam nimic, aşa că n-am putut să le spun.

El o strânse iarăşi de umăr. Tafer se aplecă spre rănită, dar Kurtz îl împinse înapoi.

— Rigby, doctorul o să-ţi facă o injecţie, dar trebuie să m-asculţi un minut. Mă auzi?

— Da.

Dinţii îi clănţăneau de-a dreptul nestăpânit.

— O să scapi, zise Kurtz. Probabil c-o să te trezeşti în spital. Dar e important să nu spui cine te-a-mpuşcat. Să nu spui nimănui – nici chiar lui Kemper. Ai înţeles?

Ea clătină din cap, a negaţie, însă rosti:

— Da.

— E important, Rigby. Să nu spui nimănui că am venit în Neola, nici despre maior… nimic din toate astea. Nu-ţi aminteşti ce s-a-ntâmplat. Nu-ţi aminteşti unde-ai fost, cine te-a-mpuşcat şi de ce. Asta să le spui. Poţi?

— Nu-mi… amintesc, icni Rigby, scrâşnind din dinţi de durere.

— Bravo! spuse Kurtz. Ne vedem mai târziu.

Încuviinţă spre medic, care se târî înainte pe genunchi şi-i făcu femeii o injecţie cu morfină.

Elicopterul tresări şi ţiui.

— Suntem prea grei! strigă Baby Doc. Un Ranger n-ar trebui să ducă mai mult de şapte persoane. Noi avem nouă! Cel puţin vino-napoi în faţă, Kurtz. Ajută-mă să-l echilibrez!

— Imediat, strigă Kurtz.

Se târî în patru labe, trecând pe lângă locul unde Gonzaga şi Angelina îl interogau pe colonelul Trinh, în apropiere de uşa deschisă.

Bătrânul vietnamez avea braţele – dintre care unul

evident rupt – răsucite la spate, cu încheieturile strânse în cătuşe. Gonzaga îi pusese cătuşe şi la picioare şi-l rezemase precar de tocul uşii deschise. Aerul mugea, trecând pe lângă ei cu peste 200 km/h.

— Spune-ne ce ne interesează, altfel zbori afară! urlă Toma Gonzaga.

Trinh privi în jos, la bezna absolută şi zâmbi.

— Da, rosti el atât de încet, încât glasul abia i se auzea în tot vacarmul. E o imagine foarte familiară.

— Fac prinsoare! zise Angelina. (Părul şi faţa ei erau o mască de sânge.) De ce ne-aţi ucis drogaţii şi traficanţii?

Trinh ridică din umeri, apoi se strâmbă de durerea braţului rupt şi a celorlalte răni.

— Era război.

— Nu-i niciun război, în pizda mă-sii! răcni Gonzaga. Până azi, noi nici măcar nu ştiam că existaţi. Nu v-am atins nici măcar cu un deget! De ce ne-aţi ucis oamenii?

Bătrânul colonel îl privi pe Gonzaga în ochi şi clătină din cap.

— Care-i conexiunea? strigă Kurtz.

Stătea în genunchi, călare peste picioarele răşchirate ale lui Campbell. Sângele plescăia înainte şi înapoi pe plasticul care acoperea podeaua, după cum elicopterul supraîncărcat se înclina într-o parte şi-n alta, se ridica şi cobora.

— Cine v-a protejat operaţiunile în toţi anii ăştia? CIA? FBI? De ce?

— În Vietnam eram trei, spuse bătrânul. Am lucrat foarte bine împreună. Şi după aceea am lucrat la fel de bine.

— Trei? întrebă Gonzaga.

Se uită la Kurtz.

— Maiorul din partea armatei, strigă acesta ca să acopere vuietul vântului. Trinh pentru vietnamezi. Şi cineva din partea spionajului american. Probabil CIA. Aşa-i, colonele?

Trinh ridică iarăşi din umeri.

— Dar de ce să v-acopere? strigă Angelina. De ce ar dori o agenţie federală să păstreze secretul reţelei voastre de

distribuţie a heroinei?

— N-am adus numai heroină, zise Trinh şi se lăsă pe spate, rezemându-se de canatul uşii cu un aer aproape destins, de parcă s-ar fi aflat în propria sufragerie. Oamenii noştri din Siria, valea Bakkah, Afghanistan, Turcia… toţi foarte utili.

— Pentru cine? strigă Gonzaga.

— Ce-o să faceţi cu mine? întrebă colonelul.

Fu nevoit să repete întrebarea, din cauza zgomotului. Glasul lui era calm.

— O să te-aruncăm pe uşa asta, dacă nu ne dai nişte răspunsuri mai bune! răcni Gonzaga.

— Te ducem la spital, împreună cu Rigby, spuse Kurtz. Dar spune-ne cine sunt legăturile voastre federale şi de ce…

— Ştii care-i ironia sorţii? îl întrerupse Trinh, zâmbind pe neaşteptate. Ironia sorţii e că maiorul O'Toole şi cu mine ieşiserăm la pensie… Ne-am întors la New York numai din cauza reuniunii acţionarilor SEATGO şi pentru că Michael dorea să-şi vadă nepoata.

Colonelul clătină din cap, tot zâmbind, apoi, intenţionat, se aplecă mult spre stânga. Gonzaga şi Angelina se repeziră către picioarele şi cizmele lui, dar înainte de a reuşi să-l prindă, el dispăru în beznă, smuls de vânt şi de gravitaţie.

— Băga-mi-aş! zise Angelina Farino Ferrara.

— Aşa-i mai bine! strigă Baby Doc din faţă. Acum să vină careva aici, pe scaunul copilotului şi să m-ajute să echilibrez porcu' ăsta.

Capitolul 46

Angelina îi duse pe Kurtz şi pe Rigby la spital.

Luară jeepul suplimentar pe care-l condusese Campbell

până la complexul industrial al lui Gonzaga şi aruncară trupul bodyguardului în spate. Tafer şi Kurtz o duseră pe Rigby pe targa până la maşină şi o puseră pe podea – scoseseră în prealabil toate scaunele. După aceea, Tafer plecă împreună cu oamenii lui Baby Doc, Gonzaga, cu Bobby şi echipa sa, iar Baby Doc decolă cu elicopterul în vuiet de turbine şi în mijlocul unui uragan de gunoaie.

Kurtz luă cheile jeepului şi se duse spre portiera şoferului, dar Angelina se dovedi mai iute.

— Eu conduc! îi spuse. Tu stai în spate cu doamna Celulită. O să trimit pe cineva după cealaltă maşină.

El sări în spate şi sprijini capul lui Rigby de piciorul lui. Tafer o trecuse pe a doua pungă de plasmă şi morfina o adormise. Medicul yemenit avertizase că se află în şoc şi în stare proastă din cauza sângelui pierdut.

Se aflau la numai trei kilometri de Centrul medical districtual Erie. Kurtz îşi spuse că măcar o dată a făcut un plan chibzuit.

— Ştii că n-o putem duce înăuntru, strigă Angelina din faţă.

Conducea precaut, fără să depăşească viteza legală şi oprind la semafoare chiar dacă intersecţiile erau întunecate şi pustii. Kurtz zâmbi, gândindu-se ce mai lovitură ar fi dat poliţistul care i-ar fi oprit pentru depăşirea vitezei: o poliţistă rănită, un mafiot mort, o grămadă de arme automate şi echipamente pentru vedere pe timp de noapte furate, iar la volan o mafiotă, mai mult, şefă de clan, plină de sânge.

— Ştiu, spuse el. O s-o lăsăm la camera de gardă. Sper că maşina asta nu-i înmatriculată şi că plăcuţele sunt false.

— Absolut. Va fi la dezasamblare înainte de răsăritul soarelui.

Merseră în tăcere preţ de un cvartal sau două. Era trei fără un sfert dimineaţa. Kurtz ştia din experienţă că aceea era ora când oamenii se agăţau cel mai puţin de viaţă. Pielea lui Rigby, rece, părea moartă. Kurtz folosi trei degete

ca să-i găsească pulsul la gât – era greu de localizat.

— În tot cazul, ne-ai oferit, lui Toma şi mie, o experienţă care să ne lege, aşa cum ai promis, rosti Angelina.

Kurtz nu avu nimic de comentat. Privea clădirile întunecate pe lângă care treceau; abia traversaseră Delavan şi se aflau la două cvartale de spital.

— A treia persoană despre care vorbea Trinh înainte să se arunce... începu Angelina. Te-ai gândit vreo clipă că ar putea fi Baby Doc? Că el s-a aliat cu ambele tabere, în folosul personal?

— Da.

— În cazul ăsta, tocmai i-am plătit nenorocitului trei sferturi de milion de dolari ca să-l ajutăm să preia o reţea de droguri pe care-ncerca să pună mâna de ani de zile.

— Da, repetă Kurtz, dar nu-i Baby Doc.

— De unde ştii?

— Ştiu eu.

Intrară pe aleea de acces la camera de gardă. Kurtz deschise cu piciorul uşile din spate ale jeepului, scoase acul perfuzorului, o ridică pe Rigby şi o aşeză pe asfaltul umed. Angelina apăsă pe claxonul jeepului. Kurtz sări înăuntru şi demarară în trombă în clipa când primele infirmiere şi primii sanitari ieşiră pe uşile automate.

— Crezi c-o să scape? întrebă Angelina.

Ieşi pe autostrada Kensington. Nu-i urmărea nimeni.

— De unde dracu' să ştiu?

Trupul bodyguardului se rostogoli, atingându-l pe Kurtz când jeepul coti spre centru. Kurtz trecu pe scaunul de lângă şofer.

— Unde merge Campbell? La altă dezasamblare?

— Mai mult sau mai puţin.

— Atunci de ce l-ai mai adus?

— Nu-ţi lăsa niciun om în urmă sau alt căcat d-ăsta macho. Este? (Angelina se uită la el.) O iubeşti pe poliţistă, Joe?

Kurtz îşi masă tâmplele.

— Te-ntorci la Towers?
— Unde altundeva?
— E bine. Maşina mea i-acolo.
— Doar nu te-ntorci în magherniţa ta de la Harbor Inn?
— Unde altundeva?
— Ai idee ce se va-ntâmpla după ce o vor identifica pe prietena ta din spital?
— Da, zise Kurtz obosit. Poliţia din Buffalo o să se suie pe pereţi. Iar partenerul lui Rigby, un pulărău pe nume Kemper, o să fie cel mai al dracu'. Sunt aproape sigur că Rigby i-a spus ieri că ne întâlnim, aşa c-o să-i trimită pe agenţi să mă ridice imediat ce-o s-audă.
— Şi totuşi, te-ntorci acolo?
Kurtz ridică din umeri.
— Cred că mai avem la dispoziţie câteva ore. Rigby n-avea niciun act. În plus, ori va rămâne inconştientă ore la rând, ori...
— Va muri, spuse Angelina.
— Ori se va trezi, dar îşi va ţine gura o vreme.
— Este totuşi o rană de glonţ, zise Angelina referindu-se la faptul că poliţia va fi informată direct de personalul camerei de gardă şi va trimite un agent ca să vadă despre ce e vorba.
— Da.
— Vino să dormi la mine, spuse Angelina. N-o să te violez.
— Altă dată, zise Kurtz, privind-o pe fiica Donului. Deşi trebuie să mărturisesc c-arăţi absolut răpitoare.
Angelina Farino Ferrara râse sincer şi-şi îndepărtă de pe frunte părul năduşit şi năclăit de sânge.

De îndată ce intra în Harbor Inn pe uşa din faţă, Kurtz ştiu că fusese cineva acolo... şi poate încă mai era. Scoase pistolul. Se lăsă pe un genunchi, aşeză geanta pe podea,

trase afara ochelarii pentru vedere pe timp de noapte, pe care uitase în mod convenabil să-i restituie lui Baby Doc în confuzia generală, şi activa alimentarea. Ochelarii ţiuiră şi foaierul-restaurant întunecat apăru în faţa lui, în nuanţe de verde-deschis şi alb.

Semnele erau la locurile lor lângă scara şi în mijlocul încăperii centrale, dar asta nu-nsemna nimic. Kurtz simţea un curent de aer care n-ar fi trebuit să existe – iar aerul mirosea a urină.

Căută prin toate camerele de la parter înainte de a sui scara cu pistolul întins.

Găsi cercul de bandă adezivă lipită peste sticla tăiată din fereastra din faţă. Cineva îi distrusese toate cele trei monitoare video, trăgând câte un glonţ în tuburile catodice. În dormitor, urinase pe salteaua şi pe perna lui şi-i aruncase hainele pe jos. În camera de lectură îşi vărsase năduful cu cuţitul asupra fotoliului Eames, sfârtecând pernele astfel încât să nu mai poată fi reparate. Cele mai multe cărţi fuseseră aruncate de pe poliţe, iar rafturile erau răsturnate. Vizitatorul defecase pe carpeta persană.

Kurtz nu trebuia să se întrebe cine fusese – povestea nu avea nici pe departe stilul puştilor locali. Căută prin restul clădirii şi descoperi că-i dispăruse pistolul de rezervă. Fereastra spre scara de incendiu era parţial deschisă. O închise şi o încuie la loc.

— Sper că te-ai distrat, Şmecherule Dibaci, murmură el.

Găsi nişte haine curate, de culoare închisă, pe care nu urinase individul, intră în baie şi făcu duş – verificând cu atenţie înainte de a de drumul la apă, ca să nu existe vreo capcană. Aruncă hainele primite de la Angelina Farino Ferrara într-o pungă pentru spălătorie, laolaltă cu cele pe care urinase vizitatorul nocturn. După aceea curăţă rahatul din bibliotecă (simţindu-se precum un idiot ca aceia pe care-i vedea plimbându-şi câinii mari prin parcul de lângă râu, cu făraşul pentru rahat la îndemână) şi aruncă totul – hainele murdare, punga cu fecale, salteaua, aşternutul,

pernele şi fotoliul Eames – în containerul mare de gunoi de sub fereastra din spate. Se spălă apoi din nou pe mâini şi, complet îmbrăcat, cu excepţia cizmelor Mephisto, pe care hotărâse să le păstreze, se ghemui pe aparatul pentru ridicat greutăţi din odaia din faţă de la etajul întâi, îşi reglă alarma ceasului mintal la ora şapte şi adormi instantaneu.

Capitolul 47

— Yasein al meu lucra pentru CIA.

Kurtz stătea la masa din bucătăria Arlenei. Fata pe nume Aişa vorbea. Când venise să-i deschidă uşa, Arlene îi explicase în şoaptă că-i spusese fetei adevărul – în cea mai mare parte povestindu-i că logodnicul ei fusese ucis într-un schimb de focuri în Centrul Civic, probabil în timp ce încerca să asasineze o agentă de eliberare condiţionată. În acelaşi timp, Arlene îi dăduse de înţeles Aişei că Peg O'Toole trăsese gloanţele care-l omorâseră pe yemenit.

— De unde ştii că lucra pentru CIA? întrebă Kurtz.

— Mi-a scris el. Yasein îmi scria zilnic.

— Când erai în Canada?

— Da. Am stat în Toronto mai bine de două luni, aşteptând până ce Yasein m-a putut aduce în Statele Unite ale Americii.

— Ce ţi-a spus despre activitatea lui pentru CIA?

Fata luă o înghiţitură de ceai. Părea foarte calmă, ochii mari şi căprui erau uscaţi, iar glasul, stăpânit.

— Ce doriţi să ştiţi, domnule Kurtz?

— Ţi-a spus vreun nume? Ţi-a spus cine l-a contactat ca să lucreze pentru CIA?

— Da. Cel care-l coordona avea numele de cod Jericho.

— Ţi-a spus şi numele adevărat al lui Jericho?

— Nu. Sunt sigură că Yasein nu-l cunoştea. Mi-a scris că toţi din CIA foloseau doar nume de cod. Numele de cod al

lui Yasein era „Vrabia”.

Kurtz o privi pe Arlene, care-şi aprinsese a treia ţigară.

— Cum l-a contactat prima dată Jericho pe Yasein?

— Era într-o… cum se spune? Camera aceea din secţia de poliţie unde li se pun oamenilor întrebări?

— Camera de interogatorii?

— Da, spuse Aişa cu accentul ei plăcut. Camera de interogatorii. Domnul Jericho a venit să-l vadă pe Yasein în camera de interogatorii, când Yasein a fost arestat ca imigrant ilegal şi posibil terorist. (Bău din ceai şi se uită la Arlene.) Yasein al meu n-a fost terorist, doamnă DeMarco.

— Ştiu, zise Arlene şi o bătu uşor cu palma pe braţ.

Kurtz îşi masă tâmplele – îl dureau – şi ridică de pe masă cana cu cafea, lăsând aburii să-i atingă faţa. Se trezise la ora cinci cu o durere de cap cum nu mai avusese niciodată şi părăsise Harbor Inn înainte să apară poliţiştii. Un apel anonim la Centrul medical districtual Erie nu-l lămurise nici măcar dacă Rigby mai trăia – îl întrebaseră în mod repetat dacă e rudă cu ea şi încercaseră să-l reţină pe fir; Kurtz plecase repede din cabina telefonică.

— Prin urmare, Yasein fusese dus la secţia de poliţie din Buffalo? întrebă Kurtz. Sau în clădirea federală?

— Aşa cum aţi spus la sfârşit, la federali, rosti Aişa cu atenţie. Mi-a scris că fusese arestat de cei de la Homeland Security.

— FBI?

Tânăra cea frumuşică se încruntă.

— Cred că nu. Totuşi, Yasein al meu nu era deloc mândru că fusese arestat şi nu mi-a spus toate detaliile.

— Aşadar, tipul ăsta, Jericho, de la CIA a vorbit prima dată cu el în timp ce era arestat, fie la Centrul Judiciar, fie la sediul FBI de aici, din Buffalo?

— Da, cred că da. Yasein a scris şi mi-a spus că fusese îngrozit la culme – l-au arestat când se întorcea acasă de la muncă, patru bărbaţi, i-au pus o pungă neagră pe cap şi l-au dus la centrul unde a fost interogat. Mi-a scris că avea

mirosul unei clădiri mari – o parcare la subsol, un... cum le spuneţi la lifturile acelea foarte rapide şi directe?

— Ascensor expres? interveni Arlene.

— Da, mulţumesc. Au luat un ascensor expres din subsol. Yasein al meu avea mâinile încătuşate la spate şi o pungă neagră pe cap, dar putea să audă. Şi să miroasă. Era o clădire înaltă, cu cel puţin douăzeci de etaje, multe birouri şi calculatoare. Câţiva bărbaţi de la Homeland Security l-au interogat două zile şi două nopţi.

— A fost ţinut într-o celulă? întrebă Kurtz. Cu alţi deţinuţi?

— Nu. Mi-a scris că l-au ţinut într-o cameră mică, cu un pat. Avea chiuvetă, dar nu şi toaletă. Era foarte stânjenit că a trebuit să... cum se spune? Urineze?

— Da, zise Arlene.

— Că a trebuit să urineze în chiuvetă, în a treia dimineaţă, târziu, când au venit după el. Atunci l-a întâlnit pe bărbatul de la CIA, domnul Jericho.

— Nu ţi l-a descris niciodată pe Jericho ăsta? întrebă Kurtz.

Fata surâse timid.

— Nu. Spionii CIA au voie să trimită în scrisori descrieri ale colegilor lor agenţi?

Kurtz fu nevoit să-i răspundă la zâmbet.

— Nu cred că agenţii CIA au voie să le scrie logodnicelor scrisori cu nimic din ceea ce fac. Dar cine ştie?

— Aşa este, zise Aişa. Dacă CIA dumneavoastră este ca Serviciul Securităţii statului din Yemenul nostru. Cine ştie?

Kurtz îşi masă din nou tâmplele.

— Acest domn Jericho şi CIA i-au dat lui Yasein bani ca să te aducă?

— Da.

— Totuşi, a trebuit să aştepţi aproape zece săptămâni în Canada, după ce te-au adus din Yemen la Toronto.

— Da. Am aşteptat ba Yasein să câştige restul banilor, pentru a-i plăti pe oamenii care m-au trecut graniţa.

— Dacă lucra pentru CLA, de ce nu te-a adus pur şi

simplu direct în SUA?

— În scrisoare, Yasein mi-a spus că ar fi fost ilegal.

Kurtz o privi pe Arlene şi-şi înfrână impulsul de a ofta.

— În acelaşi timp, îl antrenau pe Yasein ca să ucidă o agentă de eliberare condiţionată, zise el.

— Asta îmi spuneţi dumneavoastră. Yasein nu mi-a scris niciodată despre numele sau natura... „Operaţiune” este cuvântul potrivit, doamnă DeMarco, pentru un plan secret al CIA de a asasina pe cineva?

— Da, răspunse Arlene.

— Domnule Kurtz, Yasein al meu nu era un ucigaş. El avea pregătire de mecanic. Vă doare rana aceea?

— Poftim? făcu Kurtz.

Fusese cufundat în gânduri.

— Rana de la cap. Nu a fost cusută corect, nu s-a vindecat bine şi pansamentul este complet necorespunzător. Pot să mă uit?

— Aişa are pregătire de infirmieră, zise Arlene; ridicându-se ca să mai aducă nişte ceai şi cafea pentru toţi.

Kurtz clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Nu mă deranjează deloc. Yasein a mai spus ceva despre CIA sau despre Jericho?

— Doar că la două săptămâni după ce a acceptat să lucreze pentru ei, l-au adus la sediul CIA, unde l-au antrenat.

— În Langley, statul Virginia? întrebă Kurtz surprins.

— Nu ştiu. Yasein al meu spunea că era o... cum numiţi o fermă pentru cai? Cai scumpi, aşa cum sunt cei care aleargă în derbiul Kentucky?

— Cai de rasă? Un fel de ranch?

— Nu ranch, spuse Aişa încruntându-se în timp ce căuta cuvântul exact. Unde se cresc caii scumpi?

Kurtz habar n-avea la ce se referă fata. Mai bău o înghiţitură de cafea şi închise ochii, luptându-se cu durerea de cap.

— Fermă de armăsari, zise Arlene.

— Da. L-au antrenat pe Yasein al meu să tragă cu arma şi să facă alte lucruri în stilul CIA la o fermă de armăsari. Câţiva bărbaţi, toţi cu nume de cod, l-au instruit în timpul weekend-ului de trei zile de Ziua Muncii[22]. A trebuit să treacă nişte teste înainte de a i se îngădui să revină în Buffalo şi să se ducă la muncă.

— Cum a ajuns la ferma asta de armăsari? întrebă Kurtz. Ţi-a spus în scrisori?

— A, da! Mi-a spus că au zburat cu un avion cu reacţie privat al CIA. Yasein era foarte impresionat.

— Ca şi mine, de altfel, spuse Kurtz.

Aişa merse în camera ei, iar Kurtz şi Arlene rămaseră să discute în livingul mic, elegant.

— După-amiază, când plec, zise Kurtz, vreau să iei fata şi s-o duci la Gail.

— Ne urmăreşte cineva, Joe?

— Poate.

— Arsul?

— Probabil. Dar presimt că nu va apărea azi. Totuşi, rămâi mâine la Gail până-ţi dau telefon sau vin personal.

Arlene încuviinţă.

— Ce crezi despre povestea cu CIA?

— E absurdă, zise Kurtz, dar în acelaşi timp se potriveşte într-un chip bizar.

— Cum adică?

El clătină din cap. Nu dorea să-i spună Arlenei despre cele petrecute în timpul nopţii, încă nu. Iar cu puţin noroc, niciodată. Citise exemplarul ei din Buffalo News, ba chiar deschisese televizorul pe canalul de ştiri locale după ce sosise, însă nu se amintise nimic despre vărsarea de sânge, incendiul şi haosul de peste noapte din Neola.

---

[22] Sărbătoare naţională din SUA şi Canada, ţinută în prima zi de luni din septembrie (n.t.)

Incredibil să poată muşamaliza aşa ceva! se gândise. Trebuie să fie implicată CIA sau Homeland Security sau altă agenţie federală serioasă. Ori asta, ori autorităţile locale sunt cele care ascund totul.

Dar de ce să fi antrenat un imigrant yemenit ilegal, de meserie mecanic, pentru a ucide o agentă de eliberare condiţionată? Dacă federalii acopereau operaţiunile cu droguri şi de spionaj ale maiorului, de ce să atragă atenţia împuşcând-o pe Peg O'Toole? Nimic din toate astea nu avea noimă.

— Nimic din toate astea n-are noimă! spuse Arlene.

Scutură ţigara într-o scrumieră veche, în formă de punguliţă. Kurtz se mulţumi să ofteze. Se aştepta ca dintr-o clipă în alta uşa din faţă să fie spartă cu un berbec hidraulic şi Paul Kemper să conducă înăuntru o echipă SWAT. Parcă citindu-i din nou gândurile, Arlene zise:

— Gail va suna de la spital imediat ce află ceva despre detectiva King.

Kurtz îi povestise despre Rigby. Cumnata Arlenei era asistentă medicală la secţia de pediatrie a Centrului medical districtual şi reprezenta singura cale de a afla dacă Rigby King mai trăieşte sau nu.

— Aveai de gând să-l suni azi pe fostul director? întrebă Arlene.

— Pe cine?

Kurtz habar n-avea la ce se referă. Avea impresia că poartă un stup cu albine în loc de cap. Nu înţeleg de ce! Doar am dormit două ore întregi.

— Fostul director al Spitalului psihiatric Rochester, spuse Arlene răbdător. Mi-ai cerut să-ţi fac rost de telefonul lui de acasă, mai ţii minte? Locuieşte în Ontario, pe malul lacului.

Îi întinse o bucăţică de hârtie pe care era notat un număr de telefon.

— Bine, zise Kurtz. Pot suna de la tine din bucătărie?

Capitolul 48

Când Kurtz ieşi din Buffalo îndreptându-se spre sud, imediat după căderea întunericului, era iarăşi frig şi vânt. Plecând de la casa lui Gail prin cartierele rezidenţiale de lângă parc, văzu copii costumaţi, cu dovleci din plastic în mâini, trecând de la o uşă la alta.

E Halloween! De parcă ar fi avut nevoie să i se amintească. Ploua cu intermitenţe, iar în aer plutea un iz ameninţător, care spunea că ploaia vrea să se transforme în zăpadă. Era aproape suficient de frig pentru aşa ceva.

Kurtz purta alte haine – blugi negri, cizmele Mephisto şi pulover închis la culoare, iar pe deasupra, canadiana. Peste scalpul dureros îndesase cu grijă o şapcă de marinar. Împrumutase Buick-ul Arlenei, lăsând Pinto-ul pentru ea şi Aişa. Însă n-aveau să-l folosească în seara aceea. Apartamentul lui Gail DeMarco de la etajul I, de pe strada Colvin, la nord de parc, era micuţ – un dormitor mic pentru Gail, unul şi mai mic pentru Rachel, dar cele două nu păruseră deranjate la ideea de a avea oaspeţi peste noapte. Arlene spusese că ea va dormi cu Gail, Aişa pe canapeaua extensibilă; vor pregăti toate patru floricele de porumb şi se vor uita la casete video – „Creatura de pe alt tărâm" şi „Ziua când a încremenit Pământul", în onoarea zilei de Halloween. Gail spusese că Rachel va fi încântată de musafiri.

Mintea lui Kurtz ar fi dorit să zăbovească asupra lui Rachel, dar el se îndepărtă voit de subiectul respectiv, preferând să-şi aducă aminte discuţia purtată cu doctorul Charles de la spitalul de psihiatrie.

— Da, sigur că-mi amintesc incendiul, spusese bătrânul. A fost cumplit! N-am aflat niciodată ce anume l-a declanşat. Au murit câteva persoane.

— Între care Sean Michael O'Toole? spusese Kurtz.

— Da.

Urmase o pauză.

— Spuneaţi că lucraţi pentru *Buffalo Evening News*, domnule Kurtz?

— Nu, sunt liber profesionist. Mă documentez pentru un articol de revistă. Incidentele cu arme de foc petrecute în şcoli sunt un subiect la modă în perioada asta, iar Sean Michael O'Toole a fost un fel de predecesor…

— Da, încuviinţase trist doctorul Charles. Chiar şi după atâţia ani, episodul Columbine continuă să pară proaspăt.

— Aţi auzit vreodată pe cineva poreclindu-l pe pacientul dumneavoastră, pe Sean, „Şmecherul Dibaci”? întrebase Kurtz.

— „Şmecherul Dibaci”? chicotise bătrânul. Ca în Dickens? Nu, sunt sigur că aş fi ţinut minte aşa ceva.

— Spuneaţi că a avut vizitatori în ziua incendiului, îl îndemnase Kurtz. Mai precis, că incendiul a izbucnit în aripa vizitatorilor pe când aceştia erau acolo.

— Da.

— Mai ţineţi minte cine erau vizitatorii?

— Pe unul mi-l amintesc cu siguranţă, spusese doctorul Charles. Era fratele mai mic al lui Sean Michael.

— Fratele lui mai mic, repetase Kurtz făcând o pauză, de parcă şi-ar fi notat informaţia.

Geamul bucătăriei Arlenei dădea spre curtea minusculă din spate. *Sean Michael O'Toole nu avea fraţi*.

— Cu un an-doi mai tânăr decât Sean? întrebase Kurtz. Roşcovan?

— A, nu, zisese doctorul Charles. Am făcut cunoştinţă cu el şi cu prietenul lui când au semnat să intre la Sean. Michael Junior era mult mai tânăr decât pacientul nostru – avea doar vreo douăzeci de ani. Sean tocmai împlinise treizeci de ani în săptămâna aceea. Iar fratele mai mic al lui Sean nu semăna deloc cu el – era mult mai oacheş şi mai arătos.

— Am înţeles, spusese Kurtz, deşi nu pricepuse nimic. Şi cine era celălalt vizitator?

— Nu-mi aduc aminte. El n-a vorbit absolut deloc cât timp am flecărit eu cu fratele mai mic al lui Sean. Părea… absent. Ca drogat.

— Era cumva, întâmplător, cam de aceeaşi vârstă, înălţime şi greutate cu Sean? întrebase Kurtz.

Doctorul tăcuse o clipă, făcând eforturi să-şi amintească.

— Da, cred că da. Ştiţi, de atunci au trecut cincisprezece ani şi, cum v-am spus, celălalt vizitator n-a scos nicio vorbă cât timp am discutat cu fratele lui Sean.

— Dar atât fratele, cât şi celălalt vizitator au ieşit nevătămaţi din clădirea care ardea?

— O, da!

Doctorul Charles păruse tulburat de amintirea incendiului, chiar după atâţia ani.

— Desigur, au fost momente foarte confuze – soseau maşini de pompieri, pacienţii şi personalul medical strigau şi fugeau de colo-colo, dar ne-am asigurat că toţi vizitatorii au ieşit în siguranţă.

— După incendiu i-aţi mai văzut pe fratele lui Sean – Michael Junior – şi pe celălalt vizitator?

— Doar în treacăt. Fratele lui Sean nu păţise nimic, însă celălalt avea o mască de oxigen pe faţă.

— A fost dus la spital? întrebase Kurtz.

— Nu cred, nu. Ce vreţi să sugeraţi, domnule Kurtz?

— Absolut nimic, domnule doctor. Pur şi simplu mă interesează detaliile. Aţi spus că în incendiu n-a fost grav rănit niciun vizitator. Nici personal medical. Doar cei trei deţinuţi?

— Noi preferam să-i numim pacienţi, precizase rece doctorul Charles.

— Desigur. Au murit doar cei trei pacienţi, între care Sean Michael O’Toole.

— Corect.

— Dumneavoastră aţi făcut identificarea, domnule doctor?

— Pentru doi dintre ei, domnule Kurtz. În cazul lui Sean

Michael, a fost nevoie să ne bazăm pe resturile de îmbrăcăminte, inelul pe care-l purta şi arhivele dentare.

— Pe care vi le-a oferit tatăl lui? spusese Kurtz. Maiorul OToole din Neola?

— Cred că da. (Glasul prietenos al fostului director nu mai era deloc prietenos.) Ce urmăriţi de fapt, domnule Kurtz? De-acum nu mi se mai pare o simplă curiozitate.

— Domnule doctor, răspunsese Kurtz pe tonul lui cel mai pedant, niciodată nu putem şti ce anume consideră cititorii noştri că ar fi interesant. Vă mulţumesc pentru ajutor!

Închisese.

Kurtz merse cu Buick-ul spre est şi apoi spre sud, pe şoseaua 400 cu patru benzi, urmând-o între dealurile întunecate, unde devenea autostrada 16. Orăşelele se perindau unul după altul. Traficul era aproape inexistent. În micuţa aşezare Chafee, zări nişte colindători întârziaţi de Halloween care treceau de la o casă mare, albă la următoarea, pe o stradă mărginită de copaci. Vântul purta frunze veştede pe asfalt, norii alergau peste secera rece a lunii. Imaginile, senzaţiile şi *mirosurile* erau tipice pentru Halloween.

Kurtz urmărise ştirile locale de seară la televizorul din apartamentul lui Gail – simţea că ea nu-l agreează şi vedea că e agitată când el se află în preajmă, însă nu cunoştea motivul –, dar nu se amintise nimic despre masacrul din Neola. Existase un reportaj de cincisprezece secunde despre o detectivă de poliţie din Buffalo care fusese împuşcată; poliţista fusese operată în ziua aceea şi deocamdată nu existau nici detalii, nici piste. Medicii se aşteptau să-şi revină.

Pe tot parcursul zilei, Gail o ţinuse pe Arlene la curent cu starea lui Rigby, care evoluase, până seara, de la critică la stabilă. Asistentele de la reanimare îi spuseseră lui Gail

doar că salonul detectivei King e păzit non-stop şi că un detectiv de poliţie negru a stat acolo mare parte din zi, aşteptând ca pacienta să-şi recapete cunoştinţa.

Kurtz ascultă postul favorit de jazz din Buffalo până când pătrunse în văile mai adânci de lângă Neola şi semnalul se pierdu. Îşi dădu seama că începuse să moţăie la volan când trecu pe sub autostrada interstatală şi se trezi pe şoseaua cu patru benzi; până în Neola mai avea de parcurs doisprezece kilometri.

Oraşul era adormit; strada principală, exagerat de lată, era pustie şi în general cufundată în întuneric. Din câte vedea, plouase puternic; decoraţiunile din hârtie creponată, negru-portocalii, de pe unele vitrine de magazine erau fleşcăite şi rupte de vânt.

Kurtz conduse încet prin oraş, convins că departamentul şerifului din Neola nu era în căutarea unui Buick albastru, model recent. *Deşi o persoană de aici a văzut maşina asta – la Centrul Comercial Rainbow*.

Traversă podul peste Allegheny, coti la stânga pe drumul de ţară şi stinse farurile de îndată ce ieşi de pe asfalt. Îşi coborî ochelarii militari pentru vedere pe timp de noapte şi-i activă, urmând cu uşurinţă drumul de pietriş, apoi făgaşele prin pământ în sus pe deal, pe acelaşi traseu pe care mai fusese o dată.

Se opri la barieră, luă de pe bancheta din spate echipamentul de care avea nevoie, îmbrăcă din nou canadiana, îşi umplu buzunarele cu încărcătoare suplimentare pentru Browning, plus două grenade antisenzoriale, după care aruncă geanta goală înapoi pe banchetă.

Urcă dealul, se târî prin aceeaşi tăietura a gardului pe care o făcuse cu o zi în urmă, însă după aceea descrise un ocol larg în jurul dealului împădurit, intenţionând să vină peste coamă şi să coboare în „Al nouălea cer”. Ochelarii pentru vedere pe timp de noapte făceau ca lumina slabă a lunii şi a stelelor ocazionale să fie puternică precum lumina

zilei.

Mergea de-a lungul şinelor trenuleţului pentru copii, cu pistolul în toc, şi ajunsese aproape de vârfului dealului când auzi sunetele şi văzu luminile mişcătoare.

Muzică… Muzică de tipul flaşnetelor de bâlci, venind dinspre locul unde fusese cândva aleea centrală. Tot acolo se mişcau şi luminile: o Roată Mare, parţial iluminată, care funcţiona.

Însă altă lumină şi un sunet mai puternic creşteau, apropiindu-se, mai sus pe deal, unde Kurtz, lungit pe jos, aştepta.

Sosea trenul.

Capitolul 49

Când trenuleţul apăru de după coasta dealului, la vreo cincizeci de metri depărtare, şi pufăi spre Kurtz pe şine alb-verzui strălucitoare, unicul lui far îl orbi.

Kurtz îşi smulse ochelarii pentru vedere pe timp de noapte, lăsându-i să atârne la gât; se căţăra treisprezece-paisprezece metri pe deal şi se ascunse în nişte tufişuri dese. Introduse un glonţ pe ţeava Browningului şi-şi sprijini cotul pe genunchi, menţinându-şi mâna neclintită, pe când trenuleţul se apropia întruna. Evitând să privească spre farul unic, mişcător, Kurtz îşi puse ochelarii.

Trenul parcului de distracţii trecu pe lângă el pufăind, umplând văzduhul cu zgomot şi cu duhoarea motorului său în doi timpi, de maşină pentru tuns iarba. După aceea îl depăşi, zăngănind şi legănându-se după curba dealului, şi pătrunse în pădurea din sud.

— Iisuse! şopti Kurtz.

Nu exista mecanic; locomotiva era goală. Dar următoarele trei vagoane, care reproduceau în miniatură vagoane de pasageri sau de marfă, însă deschise şi

îndeajuns de mari pentru ca doi copii să stea comod sau un singur adult să stea incomod, cu fundul pe o banchetă joasă şi genunchii la gură, transportau pasageri. Kurtz numărase opt cadavre proptite în vagoane: patru bărbaţi, două femei şi doi copii.

— Iisuse! şopti el din nou.

Trenuleţul se auzea de cealaltă parte a dealului, printre copacii desfrunziţi, revenind către conacul ars şi întorcându-se apoi pe traseul circular, închis. Probabil că undeva fusese acţionat un macaz care-l menţinea pe ruta aceea, în jurul dealului, maneta metalică a admisiei fiind legată în poziţia deschis.

N-are manetă pentru morţi, gândi Kurtz şi se împotrivi impulsului de a izbucni în râs.

Traversă şinele şi porni să coboare dealul spre aleea iluminată, ţinând pistolul lângă trup şi străduindu-se să nu rupă crengi şi să calce pe cât mai puţine frunze. Dar orice zgomot ar fi făcut se pierdea, acoperit de muzica de carnaval ce sporea în intensitate cu cât Kurtz se apropia de sursa ei. În clipa aceea, difuzoarele urlau varianta pentru flaşnetă a melodiei „Pop Goes the Weasel”.

Când ajunse la alee, imaginea ei, privită prin ochelarii pentru vedere pe timp de noapte, părea suprarealistă, aşa că-i scoase iarăşi. Imaginile rămaseră suprarealiste sub razele lunii.

Undeva, în apropiere, un generator pocni şi sfârâi. Roata Mare, ciuntită şi ruginită, se mişca scârţâind, poticnindu-se, dar se învârtea. Pe circumferinţa ei exista vreo duzină de becuri aprinse, deşi fuseseră de ordinul zecilor la inaugurarea parcului „Al nouălea cer”. Puţinele becuri rămase erau totuşi suficiente pentru a lumina cele şase cadavre de adulţi din cele patru gondole pentru pasageri ale roţii. Două trupuri se prăbuşiseră în faţă, rezemându-se de barele de protecţie ruginite.

Caruselul se rotea greoi. Dinspre el răsuna muzica, dintr-un radiocasetofon portabil aşezat în centrul discului care

pârâia şi scârţâia. Caii rupţi, zebrele sparte şi leii decapitaţi nu coborau şi nu urcau, însă cinci animale aveau călăreţi: o femeie moartă cu o gaură de glonţ în fruntea vânătă se rezema de pilonul vertical care se înălţa din roibul aurit; cadavrul unui bărbat cu trei găuri negre în tricoul cu Eddie Izzard zăcea întins rigid peste leul fără maxilar inferior; o fetiţă care nu putea să aibă mai mult de cinci ani, cu parte din ţeastă lipsă între codiţe, stătea prăbuşită pe gâtul lung, rupt al unei girafe.

Caruselul se rotea întruna, însoţit de muzică, în pădurea foşnitoare.

Kurtz încercă să se mişte mereu în umbră, simţindu-şi degetul transpirat pe trăgaci. Simţea miros de floricele. Floricele şi ceva cu iz lipicios – fie sânge proaspăt, fie vată de zahăr. Mirosul greu al fumului de eşapament emis de motorul în doi timpi al locomotivei răbufni când trenuleţul hurui din nou în sus pe deal.

Pavilionul electroscuterelor tamponabile era spart şi inundat, cu frunze veştede zburând peste podeaua cu dâre de cauciuc, dar îl lumina un reflector, ce dezvăluia un bărbat şi o femeie – morţi de multă vreme, după cum dovedeau ochii afundaţi în cap şi gingiile ce dezgoliseră dinţii – aflaţi într-una dintre maşinuţele rămase întregi. Cadavrul bărbatului avea braţul în jurul cadavrului femeii şi oasele fragile ale falangelor păreau că-i pipăie sânul fleşcăit de sub zdrenţele a ceea ce fusese cândva un pulover roz.

— Iisuse Hristoase! şopti Kurtz pentru sine, mişcând buzele fără să scoată vreun sunet.

Ridică pistolul în ambele mâini şi se furişă mai departe, pe deal în sus, pe lângă peticul de verdeaţă unde fusese cât pe ce să facă dragoste cu Rigby King, cu nici treizeci şi şase de ore în urmă, pe lângă placajul prăbuşit de pe faţada Casei Stafiilor, unde chipul decolorat al unui clovn privea din iarbă, şi pe lângă ghişeul de bilete, unde cadavrul unui bărbat fusese proptit în spatele plasei de sârmă. Cadavrul acesta avusese pictată o faţă de clovn şi purta nas roşu de

plastic. Pe pieptul cămăşii sale albe se vedea un şir de găuri însângerate.

Kurtz se apropie de baraca în care aruncase o privire împreună cu Rigby. Construcţia aceea nouă era epicentrul nebuniei nocturne. În spatele ei funcţiona generatorul mare cu benzină, alimentând cumva diversele lumini şi motoarele ce acţionau Roata Mare şi caruselul.

Kurtz trecu de la un copac la altul, apropiindu-se de baracă, cu pistolul întins. Încerca să respire pe gură şi să asculte. Veranda barăcii micuţe trosni uşor când călcă pe ea. Se apropie de un canat al uşii şi privi înăuntru. Acolo strălucea un felinar şi o formă zăcea pe patul din colţ. Kurtz coborî ochelarii de pe ochi, pentru a se folosi cât mai bine de vederea periferică. Îşi simţea gura uscată.

Vântul porni tocmai atunci, suflând frunze peste aleea pustie şi agitând ramurile din copacii desfrunziţi. Din cauza zgomotelor şi a mişcărilor acelora – ca şi a muzicii repetitive de carusel din radiocasetofon, la care se adăugau scârţâiturile şi pârâiturile Roţii Mari şi pufăiturile locomotivei, care încheia alt tur al dealului Kurtz nici nu auzi şi nici nu văzu cum clovnul mort din ghişeul de bilete se ridică, îşi întoarce faţa albă şi păşeşte afară.

Din cauza strălucirii felinarului din interior şi pentru că avea întreaga atenţie concentrată asupra cadavrului de sub pătură, din cauză că se aştepta la o mişcare în baracă sau în jurul acesteia, Kurtz nici nu auzi, nici nu văzu clovnul cu cămaşă albă însângerată strecurându-se atent pe după colţul Casei Stafiilor, la douăzeci şi cinci de paşi în urma lui.

Instinctele îl slujiseră bine în cei aproape doisprezece ani petrecuţi în curţile, duşurile şi coridoarele din Attica, dar îl trădară acum, în acest loc necunoscut, când clovnul îşi ridică pistolul Beretta de 9 milimetri cu amortizor şi trase de trei ori de la mai puţin de cincisprezece metri, toate cele trei gloanţe lovindu-l pe Kurtz în spate, două între omoplaţi şi al treilea imediat sub ceafă.

Kurtz se prăbuşi pe burtă în baracă, lovindu-se violent cu

faţa de podea, şi rămase nemişcat. Pistolul îi sări din mână şi lunecă pe duşumeaua din placaj.

Clovnul mort care era Şmecherul se apropie precaut, cu pistolul ridicat şi neclintit. Nu clipea deloc, dar rânjea atât de larg, încât dinţii lui mari, ca de cal sclipeau galben pe fundalul machiajului alb al feţei.

Urcă pe veranda mică şi se opri în prag, cu Beretta aţintit asupra cefei lui Kurtz.

Kurtz căzuse cu un braţ întins în lateral, iar celălalt prins sub trup. Pistolul lui se afla pe podea, la doi metri mai departe. Cele trei găuri din spatele canadienei arătau unde loviseră gloanţele, iar lângă faţa bărbatului prăbuşit începuse să se formeze o mică baltă de sânge.

Şmecherul coborî pistolul şi râse.

— Am păstrat ultima gondolă din Roata Mare pentru tine, Kurtz, fut…

Kurtz se rostogoli pe spate şi trase cu pistolul cu bolţuri galben, care emise un bum pneumatic. Bolţul pătrunse în burta Şmecherului şi-l proiectă înapoi, lovindu-l de tocul uşii, dar chiar şi aşa, pistolul Beretta se ridică.

Ameţit, acţionând mai degrabă din instinct decât din ştiinţă şi fără să lase din mână pistolul cu bolţuri greu peste care căzuse, Kurtz făcu un salt şi se izbi în şmecher, lovindu-l cu umărul, izbindu-l din nou de tocul uşii şi apoi propulsându-l afară, peste verandă. Kurtz îşi folosi mâna stângă, liberă, pentru a prinde încheietura dreaptă a Şmecherului; căzură amândoi de pe verandă şi se rostogoliră pe iarbă, apoi pe deal în jos, printre frunze şi peste placajele risipite ce alcătuiseră cândva faţada năruită a Casei Stafiilor.

— Fir-ai al dracu'… fir-ai al dracu'! mârâi Şmecherul, dând din mâini şi muşcând încheietura dreaptă a lui Kurtz, în vreme ce încerca să-şi elibereze mâna în care avea pistolul.

Kurtz lovi chipul clovnului cu ţeava largă a pistolului cu bolţuri. Pe machiajul alb apăru o dâră de sânge şi nasul de

cauciuc zbură. Pistolul Beretta trase de două ori, iar al doilea glonţ trecu pe lângă urechea stângă a lui Kurtz şi prin gulerul canadienei.

Şmecherul era foarte puternic, însă Kurtz era mai greu, astfel că ajunse deasupra când se rostogoliră amândoi pe faţa din placaj a clovnului prăbuşit. Folosind patul-magazie masiv al pistolului cu bolţuri, zdrobi chipul bărbatului care urla şi încercă din nou să-i zboare pistolul din mână. Nici cu un bolţ galvanizat, lung de zece centimetri în pântece, Şmecherul nu voia să dea drumul armei, îşi smulse mâna stângă din strânsoare şi-şi prinse propria încheietura, încercând să ridice ţeava pistolului către faţa lui Kurtz.

Stând în genunchi acum, călare peste bărbatul în cămaşă însângerată, Kurtz cobori pistolul cu bolţuri mare, galben pe încheietura Şmecherului şi trase iarăşi. De două ori.

Bolţurile trecură bubuind prin încheietura bărbatului ars, între radius şi cubitus, şi o fixară de placaj. Şmecherul urlă din fundul plămânilor.

Kurtz se ridică şi trase un şut pistolului Beretta cu amortizor, trimiţându-l în pădure.

Pe placajul cu chip de clovn, Şmecherul dădea din picioare, se zvârcolea şi se zbătea. Kurtz îşi puse cizma pe braţul lui stâng, ţinti şi-i trase un bolţ prin mâna stângă.

Şmecherul îşi smulse palma, eliberând-o, cu un răcnet şi un jet de sânge care stropi vesta neagră a lui Kurtz. Acesta îl călcă din nou pe mână şi trase încă de trei ori cu pistolul cu bolţuri, iar două piroane îşi găsiră ţinta, străpungând palma şi încheietura.

Gâfâind, clătinându-se, el însuşi doar pe jumătate conştient în urma impactului teribil prin vesta antiglonţ de kevlar, Kurtz rămase cu picioarele desfăcute peste silueta care se agita înnebunită.

— Potoleşte-te, fir-ai al dracu’! icni el.

Şmecherul îşi smuci picioarele în sus, atingându-l cu genunchii, iar bocancii lui răpăiră pe lemnul putred. Kurtz clătină din cap, lipi ţeava lată a pistolului galben cu bolţuri

mai jos de pântecele Şmecherului şi se răsti:

— Potoleşte-te, ţicnitu' dracului!

Şmecherul râse, urlă şi se zvârcoli, încercând să-şi rupă încheieturile şi palma pentru a se elibera. Kurtz trase de două ori prin testiculele bărbatului care se zbătea, pironindu-i de placaj centrul corpului.

Şmecherul rămase nemişcat, cu gura de clovn larg deschisă, cu buzele roşii căscate, dinţii foarte galbeni şi ochii foarte albi aţintiţi asupra lui Kurtz. Mare parte din vopseaua albă se ştersese, dezvăluind arsurile vechi ce acopereau faţa distrusă a lui Sean Michael OToole şi se ridicau ca nişte frânghii albe până la linia părului.

— Vreau... să ştiu... gâfâi Kurtz. Tu ai... împuşcat-o... pe Peg O'Toole? Ai fost amestecat în asta?

Cu gura deschisă şi tăcută, Şmecherul se opintea în piroane. Părea că încearcă să respire.

— De la cine primeşti ordine? întrebă Kurtz. Ştiu că nu de la maior.

Gura de clovn a Şmecherului se deschidea şi se închidea ca a unui peşte. Încerca să vorbească.

Kurtz se apleacă, ascultând.

— Am... învăţat ceva, icni Şmecherul cu glas aproape neauzit, pe ton de conversaţie.

Muzica dinspre carusel trecu de la „Farmer in the Dell” la „Three Blind Mice”.

Kurtz se apleacă şi ascultă. Sângele şi sudoarea de pe bărbie şi din gâtul lui atins de glonţ picurară pe faţa albă.

— Întotdeauna... trage... în... cap, articulă Şmecherul, apoi începu să râdă şi să urle.

Sunetele se ridicau din gura căscată şi chinuită, ca o miasmă neagră din iad. Şi nu se mai opreau. Şmecherul râdea isteric, iar zbieratele şi hohotele lui trezeau ecouri dinspre deal şi Casa Stafiilor. Brusc, Kurtz se simţi foarte, foarte obosit.

— Da, rosti el încet. Ai dreptate.

Se apleacă din nou în faţă, în gheizerul de răcnete, hohote

şi putoare, ridică pistolul cu bolţuri greu, aţinti ţeava în botul căscat şi întunecat, care rägea, şi trase de trei ori.

Capitolul 50

Când Kurtz ciocăni încetişor la uşa lui Gail DeMarco, puţin după ora trei dimineaţa, se aştepta la întârzierea răspunsului, la deschiderea lentă a uşii şi la apariţia chipului îngrijorat al lui Gail deasupra lanţului de siguranţă, dar Magnum-ul 0,44 aţintit spre faţa lui fu o surpriză.

— Joe! exclamă Arlene, coborând imediat arma.

Ea şi Gail deschiseră uşa, iar Kurtz intră împleticindu-se. Încercă să-şi scoată canadiana zdrenţuită, însă avu nevoie de ajutorul femeilor ca s-o facă.

— Of, Joe! rosti Arlene.

— N-am putut scoate blestemata de vestă, spuse Kurtz, rezemându-se de masă.

Arlene şi Gail desfăcură cureluşele şi legăturile cu arici. Vesta SWAT groasă, care-i salvase viaţa, bufni greoi pe pardoseala de gresie.

— Vino lângă becul de la chiuvetă, zise Gail. Ia ridică bărbia!

Kurtz se strădui să se conformeze. Apăru şi Aişa în bucătărie. Purta un halat de baie vechi al Arlenei, care era mult prea larg pentru ea şi o făcea să semene şi mai tare cu un copil.

— Vă rog să vă daţi la o parte! rosti ea pe tonul autoritar al asistentei.

— Mă duc după trusa de prim-ajutor, anunţă Gail.

Ieşi iute din bucătărie şi Kurtz o auzi spunându-i lui Rachel să se ducă înapoi în pat şi să închidă uşa dormitorului ei.

— Cred c-ar fi mai bine dac-aş sta jos, zise Kurtz.

Se prăbuşi pe un scaun de lângă masa cu tăblie

furniruită.

Minutele următoare trecură ca prin ceaţă; Gail şi Aişa se ocupau de el amândouă: îi dezinfectară tăietura de pe umăr şi gât, îi tăiară puloverul. Schimb puloverele ca pe batiste, îşi zise el amorţit, abia sesizând manevrele femeilor.

Drumul de întoarcere din Neola păruse mai lung ca de obicei. În trei rânduri fusese nevoit să tragă la marginea şoselei pentru a vomita. Spinarea îl duruse atât de rău, încât nu se putuse rezema de spătarul pluşat al scaunului maşinii şi condusese ca un bătrân, ghemuit peste volan. Gâtul şi umărul îi sângerau, dar nu atât de violent încât să se îngrijoreze.

— Probabil că glonţul ţi-a lovit marginea de sus a vestei şi a ricoşat, crestându-ţi gâtul şi pielea obrazului, spuse Gail. Dacă ar fi fost cu un milimetru mai la dreapta, ţi-ar fi nimerit jugulara. Ai fi murit în câteva secunde din cauza hemoragiei.

— Hă, făcu Kurtz.

În cap continua să-i răsune blestemata de muzică de bâlci. Muzica şi pufăitul locomotivei. Şi râsetele. Decuplase generatorul de lângă baracă, astfel că Roata Mare şi caruselul se opriseră, şi stinsese luminile. Nu mai avusese însă energie să urce dealul, să sară la bordul trenuleţului şi să desfacă maneta admisiei.

N-are decât să se ocupe de ea echipa de curăţenie din Neola, îşi zise el. Va fi foarte ocupată în următoarele zile.

— Joe, m-ai auzit? întrebă Arlene.

— Poftim?

— Vrem să te băgăm sub duş, ca să spălăm sângele închegat, pentru a vedea mai bine vânătăile şi rănile.

— Bine.

Următoarele minute fură la fel de ireale ca şi restul săptămânii: trei femei care-l împinseră, îl dezbrăcăm, îl sprijiniră să poată sta în picioare şi-l răsuciră, în vreme ce el stătea gol-puşcă sub jetul duşului. Iar Aişa era chiar frumuşică. Erecţiile sunt strict interzise, îşi spuse Kurtz. Nu-i

momentul potrivit. Toţi, mai puţin Rachel, erau în baia micuţă.

Teama erecţiei dispăru când jetul fierbinte al duşului îi izbi vânătăile de pe spate.

— Ah, făcu Kurtz, trezindu-se complet. Au!

Îşi zări spinarea în oglinda aburită: o linie groasă de vânătăi care-i unea omoplaţii şi o tăietură însângerată sus, în apropierea claviculei. *O cicatrice nouă.*

— Trebuie să coasem umărul ăsta, spuse Gail DeMarco. De fapt, ar trebui să te ducem la spital.

— Niciun spital! zise el ferm, dar în acelaşi timp se gândi: *Nu ştiu de ce nu vreau la spital. Toţi cei pe care-i cunosc se află acolo!*

Îl obligam să se aşeze pe capacul toaletei, în timp ce Aişa îl cusu. Femeile ţinură o consfătuire scurtă şi, în mod evident, stabilim că yemenita are mai multă experienţă. Kurtz simţea cum intră şi iese acul, dar nu era cine ştie ce chestie. Se uita la capacul toaletei acoperit cu material roz, pufos şi se străduia să se concentreze.

— Poliţia a sunat în seara asta? întrebă el. Kemper?

— Nu, răspunse Arlene. Cel puţin deocamdată.

— O să sune. O să mă caute pe mine, apoi pe tine… după care cineva va descoperi că Gail îţi e cumnată şi va telefona aici.

— Nu în noaptea asta, zise Gail în timp ce Aişa termină de cusut.

Cele două asistente aplicară un bandaj şi-l fixară cu leucoplast.

— Nu, încuviinţă Kurtz. Nu în noaptea asta.

Îşi dădu seama că rămăsese în pielea goală.

Simţea sub fund materialul pufos, moale de pe capacul toaletei.

Gail veni cu o pijama bărbătească, într-o pungă nedesfăcută.

— Ar trebui să-ţi vină, spuse ea. E un cadou de Crăciun pe care n-am mai apucat să i-l dau lui Alan; el era cam de

statura ta.

Cele trei femei ieşiră în sufragerie, în vreme ce Kurtz se chinui să îmbrace pijamaua. Ştia că mai are multe de făcut în noaptea aceea, dar nu-şi prea putea aminti ce anume. De fiecare dată când închidea ochii, revedea chipul şi gura căscată a bărbatului ars. Descoperi că trucul e să încheie nasturii pijamalei fără a lăsa ţesătura din bumbac să-i atingă spatele sau gâtul. Dar nu reuşi să stăpânească perfect tehnica respectivă.

Se simţea ceva mai bine când se alătură celor trei în sufrageria mică. Aişa arătă spre canapeaua extensibilă desfăcută, cu perne şi pături.

— Dormiţi aici, domnule Kurtz. Eu voi dormi cu fiica dumneavoastră.

Kurtz putu doar s-o privească lung.

— Gail pleacă pe la şapte şi jumătate, zise Arlene. La ce oră vrei să te trezeşti, Joe?

Kurtz se uită la ceas. Nu-şi putea concentra privirea asupra cadranului.

— Şapte? spuse el.

Asta însemna trei ore şi jumătate de somn.

— Culcă-te! zise Arlene, conducându-l spre pat.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, Kurtz căzu pe burtă. De astă dată, nu se mai ridică.

Dimineaţa, Kurtz merse cu propriul Pinto în spatele Toyotei micuţe a lui Gail DeMarco şi, graţie mijlocirii ei, se afla în salonul de reanimare când Rigby King se trezi.

— Joe? Ce faci?

— Nimic nou, spuse Kurtz. Tu ce faci?

— Nu mă pot gândi la nimic, zise Rigby. Decât că iubesc Darvocetul ăsta pe care-l bagă în perfuzie. Seamănă cu morfina. Şi nu cred că azi mă mai pot preface mult timp adormită – Paul Kemper n-o să mă mai creadă. Şi vrea să-ţi

ia gâtul.

— De ce? întrebă Kurtz. Nu le-ai zis că nu-ţi poţi aminti cine te-a împuşcat?

— Ba da, oftă Rigby, dar când spui că nu-ţi aminteşti cine a făcut ceva, problema este că nu poţi spune că-ţi aminteşti cine n-a făcut ceva. Nu ştiu dacă m-ai înţeles…

— Mai mult sau mai puţin, zise Kurtz.

Trebuia să stea cu spatele drept pe scaunul de spital de lângă patul ei, având grijă să nu-i atingă spătarul. Peste noapte dormise pe burtă.

— Sedativele îşi fac efectul, Rig?

— Da. Niţel. Dacă nu te superi, o să moţăi câteva minute. O să fii aici când mă trezesc, Joe?

— Da.

Pleoapele ei se închiseră, apoi se deschiseră.

— Doctorul mi-a zis că dacă mai întârziam o oră, trebuiau să-mi ampa… ampo… să-mi taie piciorul.

— Acum e totul bine, spuse Kurtz, atingând-o pe braţ. Vorbim după ce te trezeşti.

Cu ochii închişi, Rigby întrebă:

— Joe, nu ştii cine m-a-mpuşcat?

— Deocamdată nu.

— Bine. Să-mi zici când afli.

Începu să sforăie încetişor.

Ţeava de oţel călit atinse ceafa rănită a lui Kurtz. El tresări şi se trezi. Adormise pe scaun, în aceeaşi poziţie, uşor aplecat în faţă, ca să nu-i atingă spătarul.

— Nu mişca un deget! spuse Paul Kemper. Du mâinile la ceafă. Încet.

Kurtz se execută – încet, fiindcă mişcările rapide l-ar fi durut prea rău.

— Ridică-te!

Kurtz se ridică la fel de încet. Kemper îl pipăi cu gesturi

experte, fără să observe că Joe Kurtz îşi trase brusc aer în piept când îi atinse spinarea şi umerii. Nu era înarmat.

În dimineaţa aceea, Kurtz nu mai avusese noroc în privinţa femeilor care să se găsească în preajma lui şi să aibă întâmplător la îndemână haine curate pentru el; nu putea să poarte puloverul şi canadiana, dar niciuna dintre doamne nu avea asupra ei un stoc de cămăşi. În cele din urmă, îmbrăcase o bluză de trening a lui Gail, foarte mare pentru ea, având scris pe piept HAMILTON GOLLEGE. Cum nu credea că ar fi fost o idee bună să poarte canadiana cu trei găuri de gloanţe, Kurtz plecase fără haină în acea primă dimineaţă de noiembrie, rece, dar însorită. Îi lăsase Arlenei pistolul Browning, în apartamentul lui Gail.

— Nu pot merge acasă, Joe? îl întrebase Arlene, iar el răspunsese:

— Deocamdată nu.

— Stai jos, zise Kemper. Ţine mâinile la spate, pe după speteaza scaunului.

Kurtz se conformă. Kemper se apropie de noptiera lui Rigby şi puse pe ea un pahar de plastic cu cafea aburindă. Păstrând revolverul Glock îndreptat asupra lui Kurtz, luă cu mâna cealaltă paharul cu cafea şi sorbi precaut.

— Nu mi-ai pus cătuşe, observă Kurtz. Nu mi-ai citit drepturile. Nu mă arestezi. Deocamdată.

— Taci dracu'! se răsti Kemper.

Poliţistul lăsă pistolul în jos când asistenta intră şi schimbă una dintre perfuziile lui Rigby, dar rămase cu el în mână după ieşirea femeii. Stătură aşa o vreme. Kurtz ar fi vrut şi el puţină cafea.

— Kurtz, ştiu că eşti implicat în treaba în asta. Doar că încă nu m-am lămurit în ce fel.

— Eu n-am făcut decât să vin să vizitez o prietenă aflată în spital, domnule detectiv.

— Căcat! Unde ai fost duminică, împreună cu detectiva King? Ea spune că nu-şi aminteşte.

— Ne-am plimbat pe la ţară. Am vorbit despre tot felul de

amintiri vechi.

— Mda, făcu Kemper. (Judecând după expresia feţei sale, s-ar fi zis că poliţistul negru încerca să decidă dacă să-l pocnească sau nu pe Kurtz cu pistolul.) Unde aţi fost?

— La ţară, cum am zis. Pur şi simplu ne-am plimbat şi am vorbit. Ştii cum se-ntâmplă.

— Când v-aţi întors?

Kurtz ridică din umeri şi abia reuşi să nu se strâmbe de durere. Umerilor săi nu le plăcea poziţia aceea, cu mâinile aduse la spate.

— Spre prânz, spuse el. Nu ştiu exact.

— Unde ai lăsat-o?

— Acasă.

— Vrei să scapi de necazuri, Kurtz? Şi să vii la secţie să dai o declaraţie?

— N-am nimic de declarat.

Răspunse căutăturii sfredelitoare a poliţistului cu o privire la fel de intensă.

— Paul, rosti Rigby – o silabă abia auzită.

Tocmai deschisese un ochi. Kemper vârî pistolul înapoi în toc.

— Da, fetiţă.

— Lasă-l în pace pe Joe. El n-a făcut nimic.

— Eşti sigura, Rig?

— El n-a făcut nimic. (Închise ochiul.) Paul, poţi s-o chemi pe asistentă? Mă doare rău piciorul.

— Da, fetiţă, zise Kemper.

Îi făcu semn lui Kurtz să iasă înaintea sa.

Dincolo de peretele din sticlă, Kemper o anunţă pe asistenta de gardă că detectiva King avea nevoie de medicaţia de la ora opt. Asistenta spuse că i-o va duce imediat. Kemper îl prinse pe Kurtz de umăr şi-l împinse înainte pe holul scurt, spre spălător.

— Kurtz, am să aflu ce s-a întâmplat duminică. Poţi să fii sigur!

— Bine. Anunţă-mă când afli.

— O, da! Poţi să fii sigur şi de asta!

Kurtz îl lăsă să aibă ultimul cuvânt. Se întoarse şi merse spre lift, cu paşi lenţi şi ţepeni.

Blestematul de Pinto nu voia să pornească. Kurtz încercă de patru ori – de fiecare dată nu doar un clic –, apoi coborî din maşină şi se uită sub capotă. Era un motor mic, simplu şi o baterie mică, simplă, dar după ce verifică legăturile bateriei şi încercă din nou în zadar starterul, Kurtz îşi epuiză toate cunoştinţele de mecanică auto.

Privi în jur. Parcarea Centrului medical era aglomerată la ora aceea a dimineţii, însă nimeni nu băga în seamă mica lui problemă. Kurtz cotrobăi prin buzunare, căutându-şi telefonul celular, apoi îşi aminti că-l lăsase în apartamentul lui Gail DeMarco.

— Aveţi nevoie de ajutor?

Kurtz se întoarse şi clipi: lângă el oprise un jeep uriaş, portocaliu şi straniu de familiar. Nu-l recunoscu pe şofer, nici pe tipul de lângă şofer şi nici pe cel aflat în dreapta, pe bancheta din spate, dar bărbatul surâzător care se apleca pe geamul dinspre el îi era cât se poate de cunoscut. Brian Kennedy. Logodnicul cel arătos al lui Peg OToole. Proprietarul firmei de securitate coborî din... cum se numea jeepul blindat? Lalapalooza? *Laforza*... îl însoţi tânărul bine îmbrăcat, care stătuse alături de el în spate.

Kurtz privi costumele elegante ale celor doi şi-şi dădu seama că ar fi trebuit s-o vândă pe bunică-sa arabilor ca să-şi permită asemenea haine... iar el nici măcar n-avea bunică.

— Urcaţi la volan şi mai daţi-i o cheie, zise Brian Kennedy. Tom o s-o gâdile.

Tom o gâdilă, străduindu-se în mod evident să nu-şi murdărească manşetele albe, scrobite. Kurtz răsuci cheia. Nu se întâmplă nimic. Kennedy şi Tom mai meşteriră ceva.

Oamenii treceau grăbiţi pe lângă ei, abia privind către bărbaţii în costume de trei mii de dolari bucata, care se chinuiau cu un Pinto hodorogit.

— Ia încercaţi, rosti Kennedy, ştergându-şi palmele cum făceau bărbaţii virili după ce reparau ceva.

Kurtz încercă din nou. Nici măcar un declic nu se auzi. Coborî din maşină.

— Dă-o dracu'! Mă duc în spital şi sun pe cineva să vină să mă ia.

— Vreţi să vă ducem noi, domnule Kurtz? întrebă Brian Kennedy.

— Nu, mulţumesc, o să sun pe cineva.

— Cel puţin, luaţi telefonul meu, spuse Kennedy şi-i întinse lui Kurtz un telefon atât de modern, încât părea că, dacă voiai, ai fi putut teleporta cu ajutorul lui pe cineva la bordul navei Enterprise. Am venit s-o văd pe Peg. Şi dumneavoastră tot de-asta aţi venit?

— Nu, zise Kurtz.

Deplie telefonul şi încercă să decidă pe cine să sune. Probabil pe Arlene. Întotdeauna o suna pe Arlene.

— Ah! făcu Brian Kennedy. Tom are un instrument care vă poate ajuta.

Kurtz privi spre Tom, tocmai în clipa când bărbatul voinic zâmbi, scoase un obiect metalic din buzunarul costumului, lipi pistolul paralizant taser cu zece mii de volţi de pieptul lui Kurtz şi apăsă pe buton.

Ultimul lucru pe care-l văzu Kurtz înainte de a se cufunda în beznă fu Kennedy prinzându-şi telefonul scump.

Capitolul 51

Când îşi veni în fire în tancul mişcător care era jeepul, Kurtz conştientiză două lucruri. În primul rând, durerea reziduală din piept şi reacţia generală faţă de descărcarea

taserului; tot corpul îi zvâcnea, străbătut de furnicături oarecum dureroase, aşa cum doare un picior amorţit când circulaţia revine treptat la normal. Al doilea lucru pe care-l remarcă fu dispariţia durerii de cap. Dispăruse complet! Pentru prima dată de când fusese împuşcat, cu aproape o săptămână în urmă.

Ar trebui să-i telefonez doctorului Singh, la spital, şi să-i spun despre această terapie nouă pentru comoţii.

— Ah, domnule Kurtz, văd că ai revenit printre noi, spuse Brian Kennedy. Ai moţăit niţel, amice, dar cred că te-ai odihnit bine.

Kurtz deschise ochii. Se afla pe bancheta din spate a jeepului Laforza, înghesuit între Kennedy şi bodyguardul care-l fulgerase cu taserul. Avea mâinile încătuşate la spate – de data asta cu cătuşe metalice adevărate, cinstite –, iar bodyguardul ţinea un pistol semiautomat în coastele lui, pe partea stângă. O privire aruncată afară îl anunţă că se găseau pe Skyway, autostrada 5, şi că mergeau spre sud, trecând pe lângă Rezervaţia agricolă Tifft. Reuşi să articuleze:

— Pierce Brosnan.

— Poftim?

— Semeni cu actorul care-l joacă pe Bond – Brosnan, zise Kurtz. Lână acum nu izbuteam să-mi amintesc numele lui.

Durerea de cap pierise cu adevărat. Brian Kennedy îi oferi un zâmbet mic, ironic.

— Mi se spune mereu.

— Şi mai ziceai că eşti fratele mai mic al lui Sean Michael O'Toole, spuse Kurtz. Ce vârstă aveai pe-atunci? Aveai douăzeci de ani când l-ai eliberat?

— De fapt, împlinisem douăzeci şi unu, rosti Kennedy cu accentul lui britanic fals.

— Pe cine ai scăldat cu benzină şi ai lăsat în locul lui?

— O persoană deloc importantă, amice. Ce-ar fi să te odihneşti, domnule Kurtz? În câteva minute ajungem la destinaţie. Putem pălăvrăgi acolo dacă doreşti.

Ieşiră de pe Skyway la Ridge Road şi pătrunseră în centrul oraşului Lackawanna. *Dacă Kennedy lucrează cu Baby Doc, s-ar putea să fiu într-un bucluc cât casa,* îşi zise Kurtz.

Merseră în continuare către est, pe strada Franklin, pe lângă Curly's, traversară centrul micuţ şi opriră într-un loc pustiu din spatele bisericii Our Lady of Victory, chiar peste drum de fostul orfelinat al Părintelui Baker.

— Ce v... începu Kurtz.

— Şşşş, zise Kennedy. O să discutăm într-un minut. Deocamdată, Edward îţi va pune pe umeri trenciul meu, apoi vom coborî din maşină toţi patru şi vom intra în biserică. Dacă faci un gest nelalocul lui sau rosteşti un singur cuvânt, Edward îţi va trage un glonţ în inimă chiar aici, pe trotuar, şi vei irosi ultimele cinci-zece minute preţioase ale vieţii tale. Mergi firesc şi taci. S-a-nţeles?

Kurtz încuviinţă tăcut.

Ieşiră din jeep şi parcurseră cei cincizeci de paşi pe strada principală, pe lângă latura vestică a bisericii uriaşe. Kurtz îşi aminti cum mersese de sute de ori, împreună cu clasa lui de la Părintele Baker, de la şcoala orfelinatului, aflat în spatele lor, la biserică, pentru liturghia de la ora unsprezece dimineaţa.

Bărbatul care condusese jeepul deschise o uşă laterală. Intrară în biserică pe sub scara vestică, pe care urcase împreună cu Rigby în balconul corului, în noaptea aceea, cu atâţia ani în urmă. Magazia micuţă de sub scară, pe unde ieşiseră atunci din catacombe, era acum închisă cu lanţ şi lacăt.

Brian Kennedy scoase o cheie din buzunarul pantalonilor şi descuie lacătul.

— Rămâi aici, şopti el şoferului, care încuviinţă.

Cineva exersa la orgă, în nava bisericii.

Rafturile din magazie erau goale. S-ar fi zis că nimeni nu mai utiliza spaţiul acela strâmt. Scara către tunelurile subterane se afla îndărătul unor panouri albe – Kennedy

ştia exact unde să apese ca să deschidă panourile; uşa veche era de asemenea încuiată cu lacăt. Kennedy folosi o a doua cheie pentru a descuia lacătul acela. Celălalt bodyguard aprinse un bec simplu şi porni înainte pe scara metalică în spirală. Edward îl împunse pe Kurtz cu pistolul în coaste şi-l urmă îndeaproape în timp ce coborau. Brian Kennedy venea ultimul.

La baza scărilor era o ultimă uşă, cu un ultim lacăt. Kennedy avea cheie şi pentru ăsta. Înaintam toţi trei prin bezna umedă şi cu miros de mucegai. Bodyguardul închise în urma lor uşa grea.

Kennedy şi primul bodyguard scoaseră lanterne cu halogen mici, dar puternice. Treptele din beton coborau în mai multe direcţii, spre tunelurile şi conductele vechi.

— Nimeni nu ştie de ce a construit Părintele Baker catacombele astea sub biserica lui, rosti Brian Kennedy pe un ton relaxat. (Între pereţii din beton, cuvintele lui stârniră ecouri ce se stinseră apoi în întuneric.) Pe atunci se zvonea că ar fi vrut nişte căi de acces secrete între mănăstire şi biroul lui din orfelinat. Desigur, eu nu cred în asemenea bârfe indecente.

Dădu din cap către bodyguardul cu lanternă şi cotiră la stânga pe un coridor întunecat. Kurtz încercă să-şi aducă aminte pe unde veneau el şi Rigby când erau copii. Nu izbuti.

— Acum poţi să vorbeşti, domnule Kurtz, zise Kennedy. Garantez că nu ne va auzi nimeni. Nici chiar o împuşcătură în tunelurile astea vechi nu se poate auzi de deasupra.

— Ce urmează? întrebă Kurtz.

Pardoseala tunelului era acoperită cu apă, cam de vreun deget; lumina lanternelor scânteia nebuneşte pe suprafaţa ei. O vietate fugi, chiţăind, speriată de lanterne.

— Ah, dar cred că ştii ce urmează.

— De ce aici?

Kennedy zâmbi – în lucirea orbitoare a fasciculului de lumină reflectat, zâmbetul părea mai degrabă rânjetul unui

demon.

— Să zicem... ca memento sentimental? Cel puţin aşa va fi perceput când se va găsi trupul neînsufleţit al detectivei King în rezerva de la reanimare, alături de biletul tău de adio. Chiar mi-a plăcut conversaţia pe care ai avut-o cu ea despre adolescenţa voastră la Părintele Baker. Foarte erotică!

— Ai pus microfoane în Pinto, zise Kurtz.

— Evident.

— Şi în biroul meu?

Inima îi bubuia.

— Nu chiar, amice, spuse Brian Kennedy.

Ajunseră la nişte trepte, le coborâtă şi se opriră în locul în care tunelul larg se ramifica în două tuneluri mai mici. Kennedy scoase din buzunarul hainei o agendă electronică, o deschise, studie o hartă cu linii roşii şi albastre şi făcu un gest spre stânga. Bodyguardul porni pe acolo, iar ceilalţi trei îl urmară.

— Nu chiar, repetă Kennedy. Ştiam că dacă Gonzaga şi prietena ta, domnişoara Ferrara, te vor vizita acolo, vor căuta eventuale microfoane. De aceea, am folosit o antenă, plasată pe un acoperiş de cealaltă parte a străzii Ghippewa, care emitea microunde către fereastra biroului tău, pentru a culege frânturi de conversaţie. Mă tem că am ajuns târziu pentru şedinţa în care v-aţi pus la cale războiul, dar chiar şi aşa, am auzit destule.

Ajunseră la altă răspântie, de unde câteva trepte suiau spre un tunel mic, iar altele coborau spre altul mai larg. Kennedy studie ecranul strălucitor al agendei electronice.

— În jos, anunţă el.

Creaturi mici chiţăiră şi fojgăiră în beznă, în faţa şi în spatele lor. Din cauza apei de pe jos, paşii lor nu stârneau niciun ecou.

— Ca să vezi, şobolani, făcu Kennedy. Tare mi-e că vechile catacombe nu mai sunt la standardele înalte ale tinereţii tale, amice! După ce Părintele Baker a murit,

conducerea a zidit toate intrările şi ieşirile din clădirea fetelor, din şcoală şi din corpul principal al orfelinatului. Mă tem că ruta pe care am venit noi este singura cale de acces în ziua de azi – asta, în cazul că te gândeşti s-o iei la fugă.

— Nu mă gândesc, zise Kurtz.

Ajunseră într-o porţiune mai lată a tunelului.

— Aici cred că-i bine, spuse Kennedy.

Edward, bodyguardul, se întoarse cu lanterna spre ei şi, scoţând un pistol din buzunar, se retrase la o distanţă sigură şi coborî arma către pieptul lui Kurtz. Kennedy trase trenciul de pe umerii lui Kurtz şi se îndepărtă, punându-l pe propriii umeri.

— E foarte frig aici, zise el.

— Vrei să-mi spui de ce? întrebă Kurtz.

Moşmondise la cătuşe, dar erau scumpe, bine făcute şi foarte strânse.

— „De ce” ce, amice?

— De ce… totul. De ce l-ai scăpat pe şmecher din azil şi l-ai asmuţit asupra lui Gonzaga şi Farino după atâţia ani? De ce m-ai folosit pe mine ca instrument pentru a-i ucide pe prietenii tăi, maiorul O’Toole şi colonelul Trinh? De ce… totul?

Kennedy clătină din cap.

— Mă tem că n-avem timp. Ne aşteaptă o zi plină. Trebuie să-ţi vizitez secretara la cumnata ei şi s-o salut şi pe fată, pe Aişa. Edward şi Theodore trebuie să treacă pe la spital s-o salute pe detectiva King. O zi plină, plină, plină…

— Înainte de-a pleca, spune-mi măcar despre Yusein Goba, zise Kurtz.

Kennedy ridică din umeri.

— Ge-i de spus? A fost foarte cooperant, însă, după cum s-a dovedit, un ţintaş jalnic. A trebuit să termin eu treaba din parcarea subterană. Am detestat peruca pe care o purtam – niciodată nu mi-a stat bine cu păr lung.

— Documentele poliţiei arată că la ora când eu şi O’Toole am fost împuşcaţi, te aflai în zbor în avionul tău cu reacţie

particular, spuse Kurtz. Căsuţa de mesaje e-mail a lui O'Toole arată că i-ai răspuns la un mesaj cu numai patruzeci şi cinci de minute înainte…

Se opri. Kennedy zâmbi.

— În ziua de azi, doar o corporaţie săracă nu deţine sau nu închiriază mai multe avioane pentru directori.

— Ai venit mai devreme, cu alt avion, zise Kurtz. Ba chiar ai primit mesajul e-mail al lui O'Toole şi i-ai răspuns din celălalt avion Lear.

— De fapt, era un model Gulfstream V, spuse Brian Kennedy. Dar aşa este. Uluitor cât de puţine formalităţi trebuie să îndeplineşti când treci prin terminalul privat pentru directori de la aeroportul Buffalo International!

— Ne-ai împuşcat şi apoi te-ai dus acolo ca să semnezi de sosire, ca şi cum ai a aterizat abia atunci. Unde a aterizat adevăratul tău avion… Gulfstream?

— Ce importanţă mai are acum, domnule Kurtz? scutură Kennedy din cap. Nu faci decât să tragi de timp.

Kurtz ridică din umeri.

— Evident. Atunci, o ultimă întrebare.

— Domnule Kurtz, cât timp ai fost inconştient, te-am percheziţionat! Ştim că nu ai asupra ta microfoane, nu emiţi şi nici nu înregistrezi. Realmente, nu faci altceva decât să iroseşti timpul tău şi pe al nostru!

— Ferma de armăsari este a ta?

— Moştenită de la tata, răspunse încet Brian Kennedy. (Şobolani fojgăiră după cotul tunelului.) În Virginia.

— Sărmanul Yasein Goba credea că se afla în mâinile celor de la Homeland Security şi apoi a CIA, însă de fapt era în clădirea firmei tale, Empire State Security and Executive Protection, din Buffalo, iar după aceea la fermă, nu?

Kennedy nu rosti nimic. În mod evident, discuţia îl plictisea.

— N-ai lucrat niciodată pentru CIA, zise Kurtz. Tatăl tău a lucrat, nu? El era al treilea membru al triadei din Vietnam, împreună cu maiorul şi cu Trinh. Ei au continuat traficul cu

droguri după terminarea războiului.

— Bineînţeles, spuse Kennedy. Abia acum pui lucrurile astea cap la cap, domnule Kurtz? Trebuie să spun că eşti un detectiv destul de modest. Totuşi, greşeşti – şi eu am lucrat pentru CIA. Ceva mai puţin de un an. A fost incredibil de plictisitor, aşa încât mi-am luat moştenirea şi am pus pe picioare agenţia de securitate. Mult mai interesant. Şi mai rentabil.

— Şi ai continuat să-i scuturi de bani pe maior şi SEATCO după ce a murit tatăl tău, zise Kurtz. Ei credeau că mai eşti în CIA? Că le oferi în continuare protecţie, aşa cum făcuse tatăl tău în anii 1970 şi 1980? Iar acum vrei totul? Asta e?

— Mă tem că ai comis păcatul capital, domnule Kurtz. M-ai plictisit.

Kennedy se retrase trei paşi, până la marginea cercului de lumină.

— Edward, Theodore!

Cei doi bodyguarzi se asigurară că au câmp de tragere deschis şi ridicară pistoalele, ţintind capul şi pieptul lui Kurtz. Ţineau armele cu ambele mâini, de parcă ar fi putut rata de la doi metri şi jumătate.

— Semeni cu James Bond, îi zise Kurtz lui Kennedy, simţind că inima îi bubuie sălbatic. Dar faci greşeala doctorului No.

Kennedy nu-l mai asculta.

— E timpul să hrănim şobolanii, amice!

În tunel răsunară şase împuşcături sonore.

Capitolul 52

Cele două lanterne căzură şi se rostogoliră în apa puţin adâncă, apoi se opriră, proiectându-şi fasciculele de lumină în direcţii opuse. Aerul umed mirosea a cordită. Două corpuri zăceau nemişcate, cu pantofii lustruiţi îndreptaţi cu

vârfurile în sus. Al treilea trup nu se clintea, dar dinspre el se auzea un şuierat straniu, oribil.

Kurtz nu făcu nicio mişcare.

Omul apăru tăcut din beznă. Era un bărbat înalt, foarte slab, îmbrăcat cu costum de lână şi un trenci maro ce părea prea scurt şi uşor învechit. Purta o pălăriuţă stil bavarez, cu o pană mică şi roşie înfiptă în bandă. Chipul lui era îngust, cu o expresie ciudată de bunătate, încadrat de ochelari cu rame negre şi late; avea o mustaţă îngustă, brun-roşcată, şi buza inferioară mai proeminentă. Ochii lui erau trişti, însă foarte alerţi. Ţinea în mână un pistol semiautomat Llama, fără amortizor.

Se apropie de primul bodyguard, Theodore, îl privi câteva secunde, apoi îl verifică pe al doilea, Edward. Amândoi erau morţi. Bărbatul ridică una dintre lanterne.

— Trei, rosti Kurtz cu glas tremurat, mai mult ca să vadă dacă mai poate vorbi. O să-ţi plătesc rate pentru treaba asta în următorii douăzeci de ani!

— Nu trei, zise Danezul, întorcând lanterna şi pistolul în direcţia lui Kurtz. Patru.

Kurtz ridică privirea ca fulgerat, se înţepeni bine pe picioare şi zise:

— Bine. Patru.

Danezul clătină din cap.

— A, nu, vai de mine, nu! Nu mă refer la dumneata, domnule Kurtz. Mă refer la omul lăsat de Kennedy la prima uşă.

Kurtz încercă o senzaţie care ar fi fost greu de descris cuiva care n-o simţise niciodată. În majoritate avea de-a face cu intestinele.

Danezul îngenunche lângă primul bodyguard, recuperă o cheiţă din buzunarul hainei sale şi descuie cătuşele lui Kurtz. Acesta le lăsă să cadă în apă şi zise, frecându-şi încheieturile:

— N-am auzit nimic în spatele nostru. Începusem să mă îngrijorez puţin.

— Cel mai bine e să nu fii auzit, rosti Danezul cu accentul lui nord-european abia sesizabil.

Scoase nişte chei din buzunarul pantalonilor lui Brian Kennedy. Bărbatul prăbuşit se mişcă foarte puţin. Kurtz se lăsă într-un genunchi lângă Kennedy. Părul lui dat cu gel era răvăşit şi ud. Avea ochii deschişi şi buzele i se mişcau. Cele două răni din pieptul lui produceau şuieratul. Cei doi bodyguarzi fuseseră împuşcaţi în inimă, dar lui Kennedy, Danezul îi rezervase două gloanţe, unul în fiecare plămân.

— Asta se cheamă o rană în piept al dracu' de nasoală, rosti încet Kurtz. Amice.

Scoase agenda electronică din buzunarul lui Kennedy şi o ridică în sus, întrebându-l pe Danez:

— Avem nevoie de asta ca să găsim drumul de întoarcere?

Bărbatul în trenci scurt clătină din cap. Kurtz lăsă agenda pe pieptul însângerat al lui Kennedy. Nicio boare de aer nu părea să iasă dinspre gura crispată a bărbatului cândva chipeş, ci doar din cele două găuri zdrenţuite din piept.

— Ia de-aici, spuse Kurtz. În caz că vrei să te târăşti, foloseşte-o drept călăuză la întoarcere. Dar încearcă să te târăşti repede – ce să vezi, şobolani!

Luă a doua lanternă şi, împreună cu Danezul, porni înapoi prin catacombe.

— Nu ştiam dacă mi-ai primit mesajul, zise Kurtz după ce trecură de primul colţ şi lăsară trupurile în urmă.

Danezul făcu o mişcare din umeri. Trase pistolul sub trenci.

— Terminasem cealaltă treabă. Aveam zi liberă.

— Voi auzi despre… cealaltă treabă a ta?

— Destul de posibil, spuse Danezul. Oricum, treaba de azi nu te va costa nimic, şi nici pe contesa Ferrara. Este… care-i termenul juridic… pro bono.

— Contesa Ferrara? repetă Kurtz.

Intraseră pe coridorul mai înalt, Danezul fiind cu un pas în faţă.

— Nu ştiai că Angelina Farino e măritată cu unul dintre cei mai faimoşi hoţi din Europa, membru al unei case regale? se miră Danezul. I-am acceptat solicitarea din respect pentru conte. Nu-i genul de om pe care să vrei să-l insulţi.

— Credeam că bătrânul conte a murit.

Danezul îi oferi un surâs amuzat.

— Mulţi au crezut asta de-a lungul deceniilor. Eu acţionez întotdeauna pornind de la premisele că e mai sigur să presupui contrariul.

— Nu-i văduvă? murmură Kurtz. Asta chiar că m-a dat cu roatele-n sus!

Ajunseră la ultima răspântie şi Danezul se opri un minut ca să-şi tragă sufletul. Kurtz estimă că bărbatul avea în jur de şaizeci de ani.

— Mă interesezi, domnule Kurtz.

— Da?

— Drumurile noastre s-au încrucişat a doua oară. Pentru mine este o circumstanţă neobişnuită.

Kurtz nu avu nimic de spus.

— Eşti destul de vârstnic ca să-ţi aminteşti o reclamă de la televiziunea americană pentru ceasurile Timex, domnule Kurtz? Realizată, dacă îmi amintesc bine, de prezentatorul de ştiri John Cameron Swayze.

— Nu.

— Păcat. Uneori îmi aminteşti de produsul căruia îi făcea reclamă domnul Swayze: „Nici buşit nu se-opreşte din ticăit”. O expresie greu de uitat.

O luă înainte pe trepte, apoi prin tunelul din stânga. După câteva minute ieşiră în zona primului nivel al subsolului. Bodyguardul care fusese lăsat în faţa uşii din capul scării stătea pe podeaua umedă, lângă perete, cu picioarele întinse şi privirea aţintită asupra intrării întunecate în tunel. În mijlocul frunţii avea o gaură de glonţ.

— Acum ştiu de ce ţi se spune Danezul, zise Kurtz.

— Da?

Bărbatul subţire se opri din nou. Părea vag amuzat.

— Credeam că motivul este acela că provii din Danemarca, dar mi-am schimbat părerea. Acum aş zice că ţi se spune aşa fiindcă de fiecare dată când îţi faci apariţia, pare a fi ultimul act din *Hamlet*.

— Foarte amuzant! zise Danezul. Spune-mi, care este greşeala doctorului No? Am văzut filmul cu mulţi ani în urmă, dar nu-mi prea amintesc.

— Greşeala doctorului No? repetă Kurtz. În toate filmele cu Bond – în toate filmele idioate din genul respectiv –, eroul negativ a pus laba pe Bond sau pe altul, dar nu face decât să-i vorbească întruna. Tranca-fleanca.

— Când de fapt…, spuse Danezul cu surâsul lui abia schiţat.

— Când de fapt ar trebui să-i tragă două gloanţe în cap şi să termine treaba, încheie Kurtz.

Pe ultima scară porni el înainte.

Danezul folosi cheile pentru a încuia ambele lacăte. Reveniţi în biserica propriu-zisă, Danezul se opri să privească nava centrală de sub cupola uriaşă. În spaţiul imens se aflau doar câteva bătrâne îngenuncheate care se rugau; una dintre ele aprindea o lumânare în dreapta altarului. Cineva exersa la orgă. Aerul mirosea a tămâie.

Danezul îi întinse lui Kurtz cheile lui Kennedy, inclusiv ale jeepului Laforza.

— Ai grijă la amprente… nu, nu trebuie să-ţi mai spun asta.

— Vrei să te las undeva? întrebă Kurtz.

Danezul clătină din cap. Îşi scosese pălăriuţa elegantă şi Kurtz observă că părul lui blond era foarte rărit în creştet.

— Cred c-o să intru aici şi o să mă rog un minut-două.

Kurtz încuviinţă şi-l privi cum se îndepărtează, dar după o clipă strigă încet:

— Stai un pic, te rog!

— Da?

— Accepţi vreodată misiuni în Orientul Mijlociu? Să

zicem… Iran?

Danezul zâmbi.

— N-am mai fost în Iran după căderea şahului. Ar fi interesant să văd cum s-a schimbat. Dacă ai nevoie, mă poţi contacta prin contesă. Mult noroc, domnule Kurtz!

Kurtz aşteptă până ce Danezul găsi o strană şi îngenunche să se roage. După aceea ieşi afară, în lumina surprinzător de puternică a dimineţii.

Capitolul 53

Kurtz îşi luă liber în după-amiaza acelei zile. Făcu curăţenie în locuinţa sa cât putu de bine şi se opri la Gail ca să-i spună Arlenei că se poate duce acasă şi, dacă vrea, o poate lua şi pe Aişa. Cu aceeaşi ocazie îşi recupera pistolul Browning şi telefonul mobil. Trecu pe la Blues Franklin şi-i restitui lui Daddy Bruce ochelarii de soare ai lui Ray Charles. În seara aceea se întoarse acasă devreme.

Durerea de cap nu reveni. Kurtz se întrebă într-o doară dacă n-ar fi trebuit să ia taserul de la bodyguardul din catacombe, în cazul în care avea nevoie de o nouă terapie prin şoc pentru a scăpa de durere – dacă aceasta mai revenea vreodată. Poate ar fi putut să scrie un articol pe tema asta în vreo revistă medicală.

A doua zi mergea spre spital în Pinto-ul reparat când, în partea de nord a străzii principale, văzu că-l urmăreşte un Lincoln Town Car. Trase pe dreapta, băgă mâna sub scaun după pistol şi trase piedica. În seara anterioară avusese nevoie de o oră ca să găsească microfonul din maşină; se săturase de toate rahaturile astea de urmăriri şi supravegheri.

Bobby, bodyguardul lui Gonzaga, coborî din limuzină şi se apropie de Pinto. Kurtz era de părere că individului nu-i stă prea grozav în costum negru; de fapt, semăna cu o bujie

îmbrăcată în costum. În schimb echipamentul negru de ninja i se potrivise excelent.

Bobby îi înmână lui Kurtz un plic sigilat şi spuse:

— De la domnul Gonzaga.

Reveni după aceea la limuzină şi plecă.

Kurtz aşteptă până ce maşina neagră dispăru din vedere, apoi puse la loc Browningul şi deschise plicul. Înăuntru se afla un cec la purtător pentru o sută de mii de dolari. Kurtz aşeză cecul şi plicul sub scaun, lângă armă, şi porni mai departe către Centrul medical districtual Erie.

Când Kurtz intră, Rigby era singură, trează, pe deplin conştientă. Peste noapte o mutaseră de la reanimare într-o rezervă privată. Uşa era păzită de un poliţist în uniformă, dar Kurtz aşteptase până intrase în toaleta pentru bărbaţi, aflată puţin mai departe pe coridor.

— Bună, Joe! zise Rigby. (Pe tava de lângă ea, micul dejun era neatins.) Vrei nişte cafea? Eu n-o vreau.

— Sigur că da.

Luă ceaşca de pe tavă şi bău din cafea. Era aproape la fel de proastă ca aceea pe care o făcea el.

— M-a sunat Paul adineaori, zise Rigby. Mi-a comunicat nişte veşti foarte surprinzătoare, care s-ar putea să te intereseze.

Kurtz aşteptă.

— Ieri după-amiază, cineva i-a făcut felul fratelui prietenei tale mafiote, într-o închisoare federală de maximă securitate, continuă ea.

— Micul Skag?

Rigby ridică o sprânceană.

— Joe, câte prietene mafiote cu fraţi în închisori de maximă securitate ai?

Kurtz ignora întrebarea şi încercă din nou cafeaua. Era la fel de oribilă ca prima dată, doar ceva mai rece.

— Înjunghiat în curte? întrebă el, ştiind că nu fusese aşa.

Rigby clătină din cap.

— Ţi-am spus, Micul Skag era ţinut la izolare într-o închisoare federală de *maximă securitate*. Undeva prin munţii Adirondack. Fără deţinuţi de drept comun. Nu vedea pe nimeni, cu excepţia paznicilor şi a federalilor, şi chiar şi ăştia erau percheziţionaţi. Însă cineva a izbutit să intre şi să-i bage un glonţ între ochişori. Incredibil!

— Minunile sunt iară de sfârşit, comentă Kurtz.

— De ce mi se pare că nu eşti foarte surprins?

Rigby se luptă vreun minut cu telecomanda care-i modifica unghiul de înclinare a patului. Kurtz o privi cum se chinuie. După ce aduse patul în poziţia dorită, femeia părea istovită.

— Acum ştiu cine m-a împuşcat, Joe?

— Da, zise Kurtz. Brian Kennedy şi nişte oameni de-ai lui.

— Kennedy? Tipul de la securitate? Logodnicul lui OToole?

— Exact. Ai intrat la bănuieli duminică, fiindcă ţi-ai dat seama că alibiul lui Kennedy nu prea stă în picioare…

— Nu stă? spuse Rigby. (Cineva îi pieptănase părul negru, scurt; arăta frumos pe fundalul alb al pernei.) Credeam că tipul era în Lear-ul lui privat când tu şi OToole aţi fost împuşcaţi.

— Era în Gulfstream, zise Kurtz. A avut două avioane.

— Aha, făcu Rigby. *A avut*?

— Cred că Kennedy a fugit după ce te-a împuşcat. S-ar putea să fie găsit. Sau poate nu.

— Unde m-a împuşcat?

— În picior? sugeră Kurtz.

Cafeaua nu era numai proastă, ci şi complet rece de-acum.

— Ştii bine la ce pizda mă-sii mă refer!

— Ah, da. Tu alegi. Cred că-i vor găsi jeepul cel şmecher în parcul Delaware.

— Sau ce a mai rămas din jeep, dacă a fost într-atât de

prost să-l lase acolo, spuse Rigby.

— Sau ce a mai rămas, aprobă Kurtz, punând ceaşca de cafea înapoi pe tavă. Trebuie să plec. Probabil că între timp paznicul tău şi-a terminat treaba la closet.

— Joe! îl chemă Rigby.

El se întoarse.

— De ce l-am suspectat pe Kennedy că şi-ar fi împuşcat logodnica? Şi dacă el m-a împuşcat în parcul Delaware, cum am ajuns la spital în toiul nopţii? Minţile iscoditoare vor vrea să ştie.

— Iisuse! Trebuie să mă gândesc eu la toate în locul tău? Dovedeşte că ai iniţiativă! *Tu* eşti poliţista.

— Joe, rosti Rigby din nou tocmai când el se pregătea să închidă uşa.

Kurtz îşi strecură capul înapoi.

— Mulţumesc!

Kurtz merse pe hol, coti pe un coridor şi merse pe alt hol. Nimeni nu păzea rezerva lui Peg OToole, iar asistenta tocmai ieşise.

Kurtz intră şi trase mai aproape de pat singurul scaun pentru vizitatori.

Mai multe aparate o ţineau în viaţă. Unul respira în locul ei. Cel puţin patru tuburi vizibile intrau şi ieşeau din corpul deja palid, emaciat. Părul roşcat al agentei de eliberare condiţionată stătea adunat în şuviţe ţepene, iar în apropierea bandajului ce-i acoperea fruntea şi tâmplele fusese ras. Era lipsită de cunoştinţă; la gură avea prins cu bandă adezivă un tub de ventilaţie asemănător cu cele folosite de înotătorii subacvatici. Postura ei în comă, cu încheieturile mâinilor îndoite într-un unghi ce părea dureros de incomod şi cu genunchii ridicaţi, îi reamintea lui Kurtz de un pui de pasăre mort, pe care-l găsise în curte într-o zi de vară, în copilărie.

— Of, la dracu'! mormăi el.

Se apropie de aparatele care munceau în locul plămânilor şi rinichilor femeii. O sumedenie de comutatoare, cadrane, sonde şi senzori. Niciun afişaj n-avea noimă pentru el.

Kurtz privi mult timp chipul inconştient al agentei de eliberare condiţionată, apoi puse palma pe aparatul cel mai apropiat. Se împlinea exact o săptămână de când ei doi fuseseră împuşcaţi în parcarea subterană.

Telefonul mobil vibra în buzunarul sacoului sport. Kurtz răspunse în şoaptă.

— Da?

— Joe?

Era Arlene.

— Da.

— Nu vreau să te deranjez, am ezitat să te sun, dar Gail trebuie să ştie cum rămâne pentru vineri…

— Vineri, spuse Kurtz.

— Da… vineri seară, zise Arlene. E…

— Petrecerea aniversară a lui Rachel, spuse Kurtz. Împlineşte cincisprezece ani. Da, o să vin. Spune-i lui Gail că n-o să lipsesc.

Închise, nefiind interesat să audă ce avea să spună Arlene în continuare. Atinse umărul lui Peg OToole pe sub cămaşa de noapte subţire, de spital, şi se aşeză iarăşi pe scaunul incomod, aplecându-se în faţă, ca să nu-şi atingă de spetează spinarea învineţită.

Stând aşa, aplecat în faţă, cu degetele mâinilor împletite, vorbind încetişor doar cu asistenta, care venea din când în când să verifice starea pacientei, Kurtz aşteptă acolo cu OToole tot restul zilei.

Ritmul iute ca fulgerul şi acţiunea palpitantă sunt trăsătura caracteristică a întregii serii de romane cu Joe Kurtz, însă lupta de proporţii epice descrise în cartea de faţă stabileşte un nou standard pentru romanul poliţist. Saturată cu agresivitatea brută de pe străzile oraşului Buffalo, cartea lui Dan Simmons izbeşte precum un ciocan ce sfărâmă un deget într-o zi geroasă.

Începând din 1982, când prima sa povestire publicată a câştigat Premiul memorial Rod Sterling în concursul pentru proză scurtă al Twilight Zone Magazine, DAN SIMMONS a câştigat o serie de premii dintre cele mai importante pentru genurile SF, horror, proză fantastică şi thriller, ca şi elogii pentru scrierile sale de ficţiune clasică. Între cărţile sale se numără seria de trei romane avându-l ca protagonist pe Joe Kurtz, ca şi recentul roman epic SF Ilium. Simmons trăieşte în regiunea montană Front Range din statul Colorado şi în prezent lucrează la un nou roman cu Joe Kurtz.